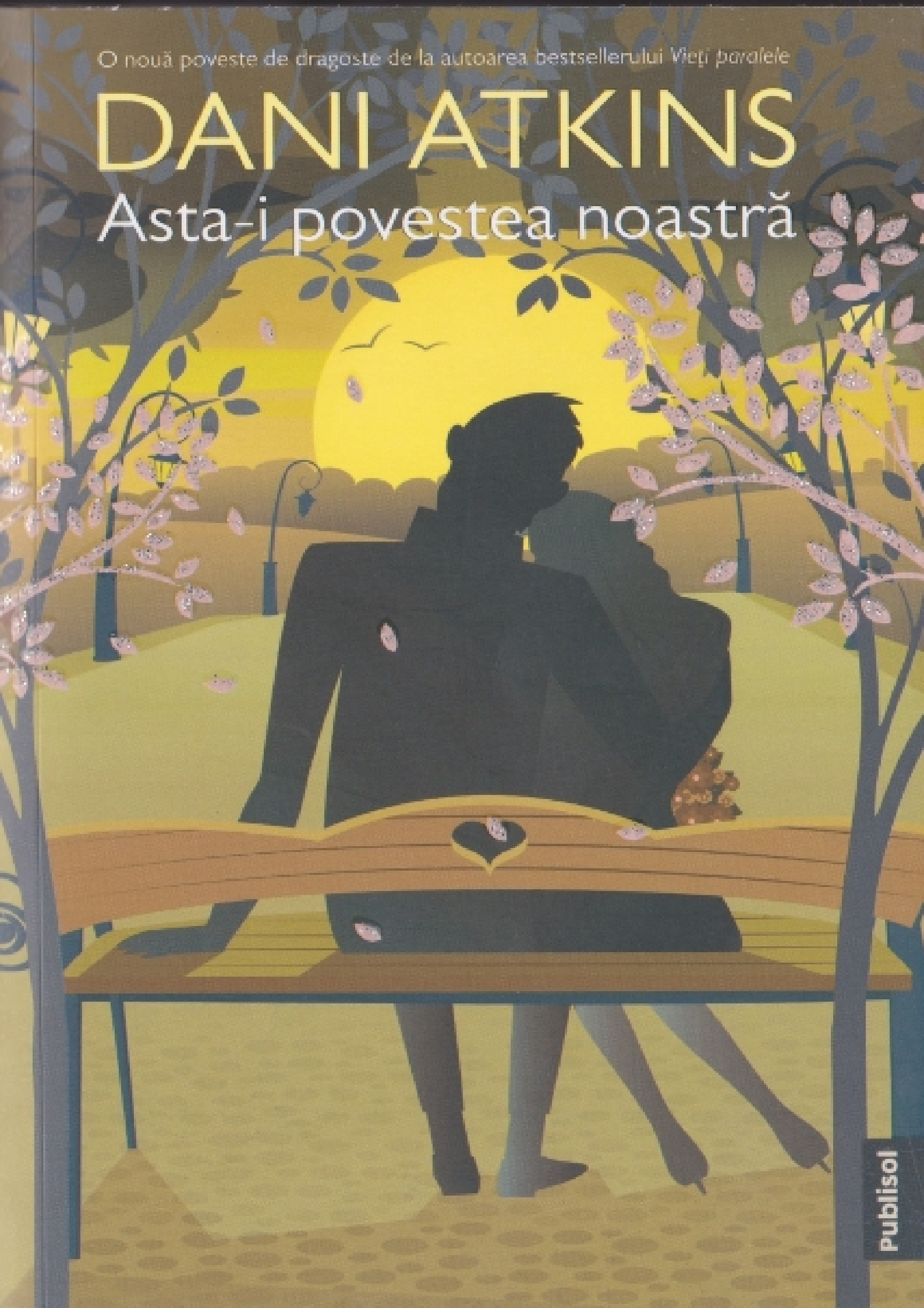

O nouă poveste de dragoste de la autoarea bestsellerului *Vieți paralele*

DANI ATKINS

Asta-i povestea noastră

Cuprins

SFÂRȘITUL

PARTEA ÎNTÂI

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 1

CAPITOLUL 2

CAPITOLUL 3

CAPITOLUL 4

CAPITOLUL 5

SFÂRȘITUL

PARTEA A DOUA

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 6

CAPITOLUL 7

CAPITOLUL 8

CAPITOLUL 9

CAPITOLUL 10

SFÂRȘITUL

PARTEA A TREIA

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 11

CAPITOLUL 12

CAPITOLUL 13

CAPITOLUL 14

SFÂRȘITUL

PARTEA A PATRA

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 15

CAPITOLUL 16

CAPITOLUL 17

SFÂRȘITUL

PARTEA A CINCEA

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 18

SFÂRȘITUL

PARTEA A ȘASEA

MULȚUMIRI

Sugestii pentru clubul tău de lectură

DANI ATKINS

**ASTA-I POVESTE
NOASTRĂ**

Traducere din limba engleză de Alina Lorelay Rogojan

Titlul original: *The Story of Us*, 2014

Editura Publisol, 2021

Versiune ebook: v1.0, decembrie 2021

DANI ATKINS s-a născut la Londra, în 1958. În 1985, s-a mutat în zona rurală din Hertfordshire, unde locuiește și în prezent. Deși a scris mult din pasiune, a debutat abia în 2013, cu romanul *Vieți paralele*, care a devenit rapid bestseller internațional, fiind tradus în șaptesprezece limbi.

În anul 2018, a câștigat **The Goldsboro Books Romantic Novel of the Year** pentru romanul *This Love*.

Portofoliul editurii Publisol mai cuprinde, pe lângă volumul de față, romanele *Vieți paralele* și *Dragoste de mama*.

*Lui Kimberley și Luke, pentru că m-au ținut de
mână.*

Și lui Ralph, care îmi ține inima în palmă.

SFÂRȘITUL

PARTEA ÎNTÂI

Te-ai aștepta ca ziua în care viața întreagă ți se schimbă dramatic să fie însemnată cumva. Ar trebui să răsunе clopote de undeva (ei bine, cred că se va întâmpla și asta mai târziu). Poate ar trebui ca întinsul cerului să fie străbătut de fulgere, eventual să și tune o dată sau de două ori? Am aruncat o privire pe fereastră, dar n-am văzut decât o zi luminoasă de toamnă, cu o mână de frunze ruginii răscolite de briză într-un norișor de confetti de culoarea ambrei.

Simțeam cum emoțiile îmi întorc stomacul ca pe o clătită în tigaie. Măinile îmi tremurau atât de tare încât eram convinsă că aveam să îmi stric machiajul pe care urma să mi-l aplic cu produsele înșirate pe măsuta de toaletă, de parcă ar fi fost instrumente chirurgicale într-o sală de operații. Mi-am zâmbit în oglindă. Nu arătam prea rău. Am tras adânc aer în piept și m-am forțat să mă relaxez. Așa era mai bine. Era firesc, desigur, să mă simt așa. Care femeie nu s-ar fi simțit emoționată într-o zi ca asta? Poate mi-ar fi prins bine ceva de băut, însă ultimul lucru de care aveam nevoie era să apar la biserică mirosind a alcool. Deși știam că lui i s-ar fi părut teribil de amuzant.

— Asta n-o să se întâmple, i-am spus reflexiei mele.

În timp ce îmi aplicam cu grijă machiajul, m-am trezit trăgând cu ochiul la rochia elegantă atârnată de ușa șifonierului, într-o husă de protecție. Știusese că era alegerea perfectă imediat ce o văzusem, iar azi chiar îmi doream să arăt deosebit pentru el. Nu că lui i-ar fi păsat cum arătam... ei bine, nu îmbrăcată, în orice caz. Serios, Emma, mi-am muștrat reflexia, în timp ce mintea mi-a fost invadată de o serie de imagini profund nerușinate și cât se poate de detaliate. Ce obrăznicie!

O bătaie în ușă m-a făcut să mă ridic în picioare, însă n-am apucat nici pe jumătate să traversez camera că am auzit-o deschizându-se, lăsând să

pătrundă zumzetul vocilor din antreul aflat cu un etaj mai jos. Casa era ticsită de rude și prieteni, dintre care unii străbătuseră distanțe considerabile pentru a fi aici în această zi, prin urmare era destulă lume care să aibă grijă ca ușa să rămână închisă. La drept vorbind, oare eram ingrată dacă îmi doream să fi fost lăsată să mă pregătesc pentru ziua de azi fără ca ei să mișune prin jurul meu? Era oare normal să fie așa?

Îi auzeam pe diverși membri de familie pregătindu-se în dormitoarele învecinate cu al meu și știam că probabil ar fi trebuit să fiu deja îmbrăcată și gata și eu. Aveau oare să plece fără mine, dacă nu mă mișcăm mai repede? Am chicotit scurt la acel gând și m-am dus la fereastră, curioasă să văd cine tocmai sosise. În fața casei noastre era parcată o mică furgonetă albă a unei florării, iar florile pe care le comandasem erau scoase cu grijă din vehicul și transportate înăuntru. Acum era clar că întârziaseam. Abia mai aveam timp să îmi aranjez părul și să îmi îmbrac rochia.

Nu mă putusem hotărî dacă să îmi prind părul sau să-l las liber. Dar apoi îmi imaginasem mâinile lui alunecând prin şuvițele lungi, castaniu roșcat, răsucindu-le pe degete ca pe niște trestii pentru a mă trage mai aproape de el. Alegerea era clară. Aveam să mi-l las liber, pe umeri, ca de obicei. Înainte de a mă dezbrăca de halatul de mătase, mi-am aruncat o privire în oglindă și brusc mi-am împins deoparte bretonul de pe frunte pentru a da la iveală o cicatrice palidă, încă vizibilă în locul unde începea părul. Mi-am trecut un deget peste peticul de piele albă, ușor ieșită în afară, închizând ochii pentru o clipă când mi-am amintit cum mă alesesem cu ea. Noaptea aceea ne marcase pe toți și chiar dacă eram singura care încă purta pe chip un memento vizibil, din momentul acela nimic nu mai fusese la fel pentru niciunul dintre noi. Atât de multe vieți fuseseră date peste cap în noaptea aceea, atât de multe povești de viitor fuseseră rescrise...

Mi-am lăsat părul să cadă liber, moment în care oglinda a surprins și mi-a aruncat în ochi reflexia

aprinsă precum coada unei stele căzătoare a inelului meu de logodnă scăldat în razele soarelui de toamnă. Firește, altul fusese inelul pe care îl purtasem pe degetul acela în noaptea accidentului, însă inelul respectiv sfârșise pe fundul unei râpe. E o poveste lungă. A fost un incident regretabil, însă nu la fel de regretabil cum se dovedise a fi faptul de-a mă îndrăgosti de un străin misterios. Citisem toate revistele și cărțile despre nunți care existau pe piață, însă aparent niciuna dintre acestea nu cuprindea soluții anume pentru această problemă spinoasă. Ce poți să faci când, cu două săptămâni înainte de nuntă, te trezești brusc îndrăgostită de doi bărbați?

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL I

În ciuda aparențelor, căprioara a fost ceea ce a provocat accidentul, nu cocktailurile daiquiri, și *categoric* nu a fost din cauză că la volan se afla Caroline, pentru că, în noaptea aceea, ea nu pusese gura pe nimic mai tare decât limonadă.

În materie de petreceri dedicate unei viitoare mirese, din categoria celor restrânse la doar câteva prietene apropiate, ieșirea mea fusese un eveniment destul de cuminte. Nimic de prost gust; fără dansatori goi, fără glume despre pierderea virginității, fără tâmpenii făcute la beție care să te bântuie în lunile următoare. Având douăzeci și șapte de ani, simțeam că eram poate puțin prea „matură” pentru nopțile de dezmăț care îmi caracterizaseră studenția. Nu că nu ne-am fi simțit grozav și de data aceasta, în niciun caz. Ne adunaserăm zece fete și ne oferiserăm o zi de răsfăț „femeiesc” la hotelul unei stațiuni de lux, apoi, relaxate, masate și hidratate până în vârful unghiilor, ne mutaserăm la barul hotelului, care (teoretic) servea cele mai bune cocktailuri raportat la standardele din Manhattan. Eu nu fusesem niciodată la New York, însă dacă asta era ceea ce consumau localnicii acolo, categoric merita să fac o vizită în viitor.

Abia terminasem o tură de băuturi, când Sheila, cea care avea să îmi devină în scurtă vreme soacră, s-a ridicat de la bar.

— O, să nu-mi spui că pleci deja?! am exclamat, dezamăgită.

— Trebuie, a spus ea cu un zâmbet plin de regret. Bietul Dennis a fost de capul lui toată ziua. Tocmai mi-am chemat un taxi; va ajunge în câteva minute.

M-am ridicat zâmbind.

— Te conduc, i-am spus, croindu-mi drum printr-o puzderie de obstacole formate din picioare și poșete.

Luând-o de braț, am traversat barul și ne-am îndreptat spre holul hotelului. Pe drum am trecut pe lângă prietena mea apropiată, Amy, care era cocoțată

pe unul dintre scaunele de bar exagerat de lustruite, prefăcându-se că tocmai comanda încă un rând de băuturi. Însă, judecând după limbajul trupului ei și după chicotele de râs grav, seducător, bănuiam că își dorea și altceva de la tânărul și chipeșul barman, în afară de un alt rând de cocktailuri daiquiri. Cu părul blond și ciufulit și dinții albi perfecți – pe care îi puteam număra cu ușurință grație zâmbetului larg pe care i-l oferea lui Amy – aducea mai mult a cântăreț dintr-un boy band, decât a barman. Aproape că mi s-a făcut milă de el, la modul la care ți se face milă de un marlin imediat înainte să fie pescuit din mare. El nu o știa, însă nu avea nicio șansă să scape.

Holul mi s-a părut orbitor, după lumina discretă din bar, iar ochii au început să-mi lăcrimeze, într-un efort de adaptare, când ne-am îndreptat spre ușile turnante:

— Îți mulțumesc mult că ai venit azi, Sheila! i-am spus eu cu sinceritate.

Inițial, fusesem oarecum surprinsă când mama lui Richard acceptase invitația mea de a ne însoți. Firește, eu o consideram deja parte din familie, chiar înainte să devină oficial soacra mea. Mamele noastre fuseseră prietene ani buni; așa ne și cunoscuserăm, Richard și cu mine, deși nu aveam decât doi ani la vremea respectivă; la drept vorbind, nu-mi amintesc mare lucru despre asta.

— N-aș fi lipsit pentru nimic în lume! a răspuns Sheila, trăgându-mă spre ea pentru a mă îmbrățișa strâns, ca o adevărată mamă.

Am simțit o ușoară usturime în ochi din cauza lacrimilor pe care nu le mai puteam controla când a adăugat, într-o șoaptă fină, gândul care ne bântuise pe amândouă toată ziua:

— Mare păcat că nu a fost și mama ta cu noi.

Am încuviințat din cap cu fața îngropată pe umărul ei, învăluită de un norișor parfumat de Chanel No. 5, nu tocmai sigură că eram suficient de stăpână pe vocea mea pentru a-i răspunde. Sheila mi-a dat voie să mă retrag din îmbrățișare și mi-a strâns apăsător mâinile.

— Totul va fi bine, Emma, vei vedea.

Am privit-o îndreptându-se spre taxi și i-am făcut cu mâna când a urcat, însă când mașina a părăsit curtea din față a hotelului, zâmbetul de pe chipul meu a început să se retragă și el treptat. Cuvintele ei au continuat să îmi răsună în minte. Mama mea *chiar* ar fi trebuit să fie cu noi în ziua aceea, răsfățându-se cu tratamente de frumusețe luxoase, apoi prefăcându-se șocată de cocktailurile cu nume deșuchate. Am început din nou să lăcrimez, și de data aceasta nu era nicidecum din cauza luminii.

În clipa aceea s-a deschis ușa toaletei, iar din baie a ieșit Caroline, cel de-al treilea muschetar al meu, care m-a observat imediat. A traversat holul din câțiva pași mari și rapizi, cu o expresie de îngrijorare întipărită pe chip.

— Emma, ce s-a întâmplat?

— Nimic. Doar mi-am luat rămas-bun de la Sheila.

I-am oferit lui Caroline un zâmbet – recunosc – tremurător, apoi aproape mi-am pierdut cu totul și bruma de control pe care o mai aveam când ea și-a petrecut brațul pe după umerii mei într-un gest de alinare. Nu avea nevoie să îi explic de ce fusesem brusc copleșită de emoție. Știa chiar fără să întrebe, cum nu pot ști decât cei mai apropiați prieteni ai tăi, pe care îi cunoști dintotdeauna.

Caroline m-a condus blând de lângă ușă și ne-am întors în încăperea din care tocmai ieșise. Sanctuarul oricărei femei într-un moment de criză: toaleta. S-a oprit doar o clipă, la intrarea în barul hotelului, cât să ne observe Amy. Caroline i-a transmis un mesaj mut printr-un gest energic din cap și o privire cu subînțeles în direcția mea. În ochii cuiva lipsit de experiență ar fi putut părea că suferea de vreo tulburare nervoasă, însă pentru cel de-al treilea membru al grupulețului nostru comunicarea fusese la fel de clară precum un anunț făcut prin megafon de la celălalt capăt al salonului. Amy a sărit grațioasă de pe scaunul de bar și i-a întors spatele barmanului, fără să-i arunce nici măcar o privire peste umăr.

M-au ascultat amândouă cu aceeași expresie de compasiune și înțelegere, când le-am explicat de ce mă afectaseră cuvintele Sheilei. Mi-au dat voie să vărs câteva lacrimi de autocompătimire, dar apoi au intervenit rapid, precum o echipă de mecanici bine pregătiți, preluând o mașină oprită la boxe. Caroline a scos câteva șervețele din automatul cromat instalat pe perete, în vreme ce Amy și-a scotocit prin poșetă după mascara și pudră, pentru a-mi repara machiajul compromis de lacrimi.

Au așteptat răbdătoare până am îndreptat stricăciunile, glumele lor blânde la adresa mea smulgându-mă treptat din momentul de tristețe profundă:

— Te simți mai bine acum? m-a întrebat Amy, strângându-mi scurt mâna, când i-am dat înapoi trusa de machiaj.

Am dat afirmativ din cap și m-am întors să studiez trioul nostru în oglinzile ce acopereau peretele. Mi-am văzut prietenele zâmbindu-mi și petrecându-și fiecare brațul pe după talia mea. Pe Caroline o cunoșteam încă din școala primară, iar pe Amy, de aproape la fel de mult timp. Și chiar dacă existase o perioadă când ne îndepărtaserăm involuntar, în anul care se scursese de când mă mutasem înapoi în Hallingford ne apropiaserăm din nou, refăcându-ne prietenia, de parcă niciodată nu fusese slăbită.

Afecțiunea dintre noi era reală și concretă, o legătură prețioasă, indestructibilă, care ne unea la fel de puternic ca în copilărie. Nu ezitasem nicio clipă când venise momentul să îmi aleg cele două domnișoare de onoare. Amândouă aveau douăzeci de ani de când se pregăteau pentru acest rol. Nimeni nu îmi era mai loial decât ele:

— Bun, mergem? a insistat Amy, evident nerăbdătoare să se întoarcă la bar.

Caroline, desigur, nu avea să se poată abține:

— A naibii, ce te mai grăbești! N-are nicio treabă cu tipul sexy care servește băuturile, așa-i?

Amy a zâmbit poznaș.

— Poate că da. Cred că își termină tura în curând.

Caroline s-a uitat la ceas, apoi mi-a făcut subtil cu ochiul.

— E și normal. N-ar fi de dorit să se culce târziu... având în vedere că mâine e zi de școală și așa mai departe.

— Ba nu. E sâmbătă, a corectat-o Amy automat, înainte să-i pice fisa, făcând-o să-și schimonosească chipul într-un zâmbet pieziș. Ha, ha, ce amuzant!

La scurtă vreme după miezul nopții, invitatele mele au decis să pună capăt distracției. Unele dintre ele aveau de parcurs un drum lung până acasă și, oricum, urma să le revadă pe toate în doar două săptămâni, în ziua nunții mele. Gândul acela mi-a stârnit un fior familiar, constând parțial din emoții, parțial din încântare și parțial din... altceva. M-am înfiorat din nou când am ieșit în parcare hotelului, în aerul rece al nopții de martie, și mi-am încolăcit brațele în jurul corpului în încercarea de a mă proteja de vântul mușcător ce spinteca hotărât și sumbru materialul subțire al rochiei mele fără mâneci.

Caroline a urcat rapid în mașină și a pornit motorul, în timp ce eu mi-am îmbrățișat mult prea entuziast cele câteva prietene care mă însoțiseră în ziua aceea. Era un grup pestriț, cuprinzând foste colege de școală dintr-o perioadă de mult apusă, dar și din studenție și de la muncă, femei care deși în cea mai mare parte fuseseră străine la începutul acelei zile, își luau acum rămas-bun, legate de o prietenie profundă. Sau să fi fost doar efectul cocktailurilor?

După ce le-am văzut pe toate instalate fie în taxiurile ce le așteptau, fie în mașinile partenerilor binevoitori care veniseră după ele, am traversat parcare în alergare ușoară pentru a ajunge la mașina lui Caroline, care aștepta cu motorul la ralanti. Am văzut că Amy urcase și ea în mașină, ocupând locul din stânga șoferului. S-a răsucit să mă privească, în momentul în care am deschis portiera din spate, și m-am cuibărit recunoscătoare pe bancheta caldă și confortabilă a mașinii:

— Nu voiai să stai tu aici, așa-i? m-a întrebat ea, cu farmecul inocent, tipic pentru ea.

Am studiat spațiul extrem de redus, în care ar fi trebuit să îmi încapă picioarele, rămas în spatele scaunului lui Caroline. Nu sunt eu uriașă, dar tot eram cu cel puțin cincisprezece centimetri mai înaltă decât vechea mea prietenă.

— Pur și simplu, s-ar putea să mi se facă rău de mașină dacă stau în spate, a continuat Amy.

— Mai degrabă rău de cocktail, a corectat-o Caroline. Stingând lumina din plafon și punându-și centura, ne-a oferit amândurora un rânjet tolerant. Se aplică o suprataxă de treizeci de lire dacă vomitați în mașina mea.

— Dă-i bătaie, a poruncit Amy, apoi s-a întors din nou pentru a-mi șopti dramatic: E teribil de arțăgoasă când nu bea!

Ne aștepta un drum de patruzeci și cinci de minute cu mașina până în orașelul-târg în care crescusem; orașelul din care fusesem bucuroasă să scap, când plecasem la facultate și în care crezusem că nu aveam să mă mai întorc niciodată, după ce obținusem primul meu loc de muncă la Londra; și, totodată, orașelul în care fusesem nevoită să mă mut înapoi, cu doar un an în urmă.

Drumurile de țară pe care le străbăteam erau în cea mai mare parte pustii, însă era firesc, având în vedere ora târzie. În continuare era ceva foarte nefamiliar pentru mine, care eram obișnuită cu hurelul neîncetat al traficului, auzit de la fereastra micului meu apartament din Londra, indiferent de oră, noapte sau zi. În ciuda faptului că mă născusem și crescusem la țară, iubeam profund viața în oraș.

La începutul serii plouase mărunț, iar în lumina farurilor vedeam pelicula scânteietoare ce începea să acopere asfaltul, pe măsură ce îngheța. Era început de martie, însă vremea părea mai degrabă de iarnă. Speram sincer că avea să se încălzească până la nuntă, altfel aveam să fiu nevoită să îmbrac lenjerie termică pe sub rochia de mireasă care îmi lăsa umerii goi.

Pe scaunele din față, Amy și Caroline dezbăteau dacă fusese sau nu o idee proastă din partea lui Amy să-i dea barmanului numărul ei de telefon. Nu era deloc greu de ghicit care dintre ele considera că fusese o alegere neinspirată. Caroline avea o relație stabilă și fericită cu partenerul ei, Nick, care dura de... Ei bine, aveam impresia că dintotdeauna, context în care știam că uneori nu privea cu ochi buni viața amoroasă mai aventuroasă a lui Amy. Relația mea cu Richard era mult mai pe placul lui Caroline: iubiți din copilărie, separați timp de câțiva ani, iar în prezent logodiți și așteptând fericiți să ne căsătorim. Era ca o poveste de dragoste desprinsă din cărți, susținea ea:

— Niciun bărbat – de fapt, băiat – care își petrece noaptea întreagă încercând să privească în decolteul tău nu merită să-i dai numărul, a declarat Caroline pe un ton usturător.

Am pufnit în râs, însă am fost nevoită să recunosc că barmanul își petrecuse o bună parte din timp cu ochii ațintiți asupra pieptului lui Amy, nu asupra chipului ei:

— Mi-e rău! a spus Amy pe o voce pierită, sufocată de rușine.

— De umilință? am tachinat-o eu.

Drept răspuns, Amy a scos un horcăit scurt.

Caroline și-a mutat pentru o clipă privirea de la drum la pasagera din stânga ei. Chiar și în întunericul mașinii, pe un drum neiluminat, era evident că ceea ce Caroline prevestise în glumă tocmai devenise realitate.

— Doamne, Amy! mai rezistă, trag imediat pe stânga. Aici e prea îngust drumul.

— Nu mai pot aștepta! a replicat Amy gătit, parcă stând să se înece.

— Găsești o pungă pe podea, la picioare, a sfătuit-o Caroline.

A fost ultima clipă de normalitate de care aveam să ne mai bucurăm vreodată toate trei.

După aceea, totul s-a întâmplat foarte rapid și foarte lent, în același timp. Înainte să apuc să-i spun

să nu facă asta, Amy și-a desfăcut centura de siguranță pentru a se întinde după pungă. Caroline, nevoită să își împartă atenția între condus și prietena ei care stătea să vomite, a luat o curbă strânsă, iar în secunda următoare, direct în fața noastră, iluminat de două fascicule de lumină pătrunzătoare, ne-am trezit brusc cu o căprioară stând în mijlocul drumului.

Cineva a înjurat – posibil să fi fost eu –, însă cuvintele s-au pierdut în scârțâitul cauciucurilor pe asfalt, când Caroline a apăsât violent frâna și a tras puternic de volan pentru a evita animalul, care, chiar în timp ce mașina se năpustea spre el, rămăsese nemișcat, de-a curmezișul dungii albe, ca și cum ar fi avut tot timpul din lume pentru a se da la o parte. Poate că la fel e și pentru animale, în acele ultime câteva momente de dinaintea unui accident: momentele când pari să ai la dispoziție o veșnicie în care să vezi exact ce urmează să se întâmple; să te gândești, să faci ceva, să nu faci nimic, și *în continuare* să aștepti impactul. Asta a fost impresia mea.

Am văzut-o pe Amy ridicându-se în scaun, având pe chip o expresie de groază cu totul diferită de greața de mai devreme; am văzut căprioara devenind din ce în ce mai mare în fața noastră, apoi, brusc, locul animalului a fost luat de zidul de pământ înierbat care străjuia drumul pe o parte. Un zid spre care ne îndreptam mult prea rapid.

În momentul în care l-am lovit, totul s-a desfășurat din nou cu viteză. În urma impactului, mașina a ricoșat violent și, deși Caroline încercase frenetic să ne aducă înapoi pe drum, nu se mai putea face nimic pentru a evita coliziunea. Am simțit centura smucindu-se, părând să muște din mine, când am fost proiectată întâi în față, apoi pe bancheta din spate. Am auzit bubuitul unei explozii anunțând deschiderea airbagului, ascunzând, brusc, tot ce se afla dincolo de jumătate din parbriz. Însă, mașina lui Caroline era un model mai vechi, care avea dispozitive de protecție doar pentru scaunul șoferului, iar cândva, în acele câteva secunde în care

ne-am lovit de zid, cât îmi ținusem ochii strâns închiși de spaimă, s-a întâmplat. Când i-am redeschis, Amy dispăruse.

Și tot nu se terminase. Ca într-un coșmar din care nu reușești să te trezești, am simțit mașina răsucindu-se în aer. Acum aveam pământul sub roți, în clipa următoare mașina era răsturnată, învârtindu-se ca un proiectil, scăpată de sub control, stârnind un nor de scânteii portocalii aprins. Scrâșnetul metalului pe asfalt era asurzitor și nu a încetat decât în ultimul moment, când mașina a părăsit în cele din urmă suprafața acoperită de polei și s-a înfipt cu spatele într-un șanț adânc de pe cealaltă parte a drumului.

Nu mi-am pierdut cunoștința și nici acum nu sunt sigură dacă asta a fost sau nu de bine. Am simțit o durere violentă, arzătoare, când m-am lovit cu lateralul capului de o bucată tăioasă de metal care făcuse cândva parte din plafonul mașinii. Mașina era mototolită în jurul nostru ca o cutie de bere veche ce tocmai fusese băută de un uriaș. Mașina era prinsă atât de strâns în șanț încât tot ce vedeam pe ambele părți erau pereți groși de noroi și rădăcini noduroase. De fapt, era greu de văzut orice, căci singura sursă de lumină era unul din faruri, care – doar Dumnezeu știe cum – încă funcționa, însă, din cauza unghiului în care se afla mașina, ilumina acum doar cerul negru tăciune. Spinteca bezna precum un reflector ațintit asupra celor osândiți.

De pe scaunul din fața mea, care căzuse pe spate și îmi zdrobea acum picioarele, provocându-mi o durere intensă, am auzit vocea înspăimântată a lui Caroline, gemând și plângând. Am încercat să întind mâna spre ea, însă scaunul șoferului mă ținea prizonieră, împiedicându-mă să mă mișc:

— Caro? Ești bine? Ești rănită?

Drept răspuns am primit doar hohote de plâns, urmate de un geamăt strident care m-a făcut pentru o clipă să mă gândesc la un animal. Căzuse și căprioara în șanț lângă noi? O lovisem până la urmă? Apoi am auzit sughițurile intercalate de gemete și

mi-am dat seama că era vocea prietenei mele – sau, mă rog, ceva ce aducea cu vocea ei – care se afla într-o evidentă stare de șoc:

— Ce s-a întâmplat? Unde ești?

— Sunt aici, Caroline. Sunt pe bancheta din spate. Ești rănită?

A părut sincer nedumerită de întrebarea mea:

— Rănită? Nu. De ce? Ce s-a întâmplat?

Nu sunt eu paramedic, dar îmi era clar că suferise un șoc.

— Am avut un accident, Caro, am spus eu, surprinsă că vocea mea părea atât de calmă și controlată. Era un animal pe drum și... ne-am făcut praf.

— Ne-am făcut praf?

Am ezitat înainte să îi răspund. Nu știam ce să îi spun, fiindcă aveam impresia că isteria era la doar câteva clipe distanță, iar eu trebuia să o întreb ceva cât se poate de important:

— Caroline, o vezi pe undeva pe Amy? E acolo lângă tine?

Nu am văzut-o, însă am simțit-o foindu-se pe scaun, apoi ridicându-se în genunchi și trecând de-a bușilea pe scaunul din stânga, ca pentru a confirma ceea ce vedea deja. Singurul efect pozitiv al acelei manevre a fost că, văzând-o pe Caroline mișcându-se în voie, m-am convins că nu era prea grav rănită.

— Nu e aici! Nu e aici! Unde a dispărut?

Chipul lui Caroline s-a ivit pe neașteptate în spațiul dintre cele două tetiere. Privirea ei înnebunită a început să scotocească partea din spate a mașinii.

— E acolo cu tine?

Mi-am mușcat limba și am înghițit un nod înainte de a-i răspunde, încercând, între timp, să nu mă uit, peste umărul lui Caroline, la gaura ce se căsca larg, desenând conturul lui Amy, în parbrizul nostru, și care părea mânjită pe margini cu ceva de culoare închisă, ce încă picura:

— Cred că a fost proiectată afară din mașină, Caro. Tocmai își desfăcuse centura de siguranță înainte de accident...

— Deci e bine? Nu era în mașină când ne-am făcut praf, deci e bine, nu?

Parcă vorbeam cu un copil de cinci ani. Era doar șocul de vină sau Caroline se lovise la cap? Am studiat parbrizul, sau ce mai rămăsese din el, și am observat că se curbase spre exterior, ca o pâlnie, în urma accidentului. M-am uitat la gaura din el și m-am străduit din răputeri să nu mă uit la sângele lui Amy, care încă șiroia încet în câteva locuri de pe parbrizul făcut țândări:

— Caroline, trebuie să ieși din mașină și să o cauți pe Amy.

— Nu! a protestat prietena mea, clătinând din cap pentru a-și accentua refuzul. Nu pot. Nu am voie! Nu ai voie să te miști după un accident!

Cum naiba își mai amintea această informație prețioasă, când în rest părea să-și fi pierdut temporar întreaga capacitate de a gândi rațional.

— Știu, știu. Dar deja te-ai mișcat puțin, iar Amy e rănită. A zburat prin...

Ceva m-a împiedicat să descriu mai în detaliu ce se întâmplase, având în vedere în ce hal era mintea lui Caroline în momentul acela.

— Nu mai e în mașină. Așa că trebuie să o cauți și să verifici dacă e bine. Poți să faci asta pentru mine?

Caroline m-a privit cu o expresie de teroare întipărită pe chip. Și eu eram înspăimântată, nu doar din cauza a ceea ce se întâmplase, ci și cu gândul la ceea ce ar fi putut să găsească pe drum:

— Vii și tu, nu? Căutăm împreună.

Era evident că nu văzuse, sau poate că pur și simplu nu înțelegea, că rămășițele contorsionate ale scaunului șoferului îmi zdrobeau membrele inferioare, ținându-mă prizonieră în mașină:

— Nu pot să ies, i-am spus.

Deși avusesem impresia că mă arătam foarte curajoasă, mi-am dat brusc seama că, în tot timpul cât vorbisem cu ea, fața îmi fusese inundată de lacrimi. Le-am auzit acum în vocea mea în timp ce rosteam acele cuvinte.

— Sunt ținută de scaun, va trebui s-o faci *tu*. *Tu* trebuie să o cauți pe Amy și să ceri ajutor. *Te rog*, Caroline!

Ceva din tonul meu disperat a străpuns amorteala mentală care o învăluisese din momentul accidentului. A încuviințat din cap cu înverșunare, ca un copil. Am aruncat o privire portierelor din față ale mașinii și am văzut că, asemenea celor din spate, erau prinse strâns între pereții șanțului. Există o singură cale de a intra și de a ieși din vehicul.

— Trebuie să ieși prin parbriz, apoi să urci târâș pe capotă până reușești să te prinzi de peticele cu iarbă ale zidului de pământ. Poți face asta?

Nu era puțin lucru ceea ce îi ceream, nu era puțin lucru ceea ce avea de făcut, însă, până la sosirea echipelor de intervenție, Caroline era singura noastră speranță. Fără un cuvânt, s-a întors să se zgâiască la gaura din parbriz, apoi și-a pus mâinile pe bord pentru a se sprijini:

— Stai! i-am poruncit eu, scotocind pe bancheta stâlcită în accident în căutarea jachetei pe care Amy o aruncase acolo mai devreme. Pune asta peste marginea de jos a găurii înainte să te târâști prin ea, altfel ai să te tai toată.

La fel cum probabil s-a tăiat și Amy, a rostit o voce oribilă în mintea mea. *Încetează!* Nu-mi puteam permite să mă las copleșită de panică. Nu-mi puteam permite să gândesc astfel.

Caroline chiar a reușit să iasă din mașină și să se cațare pe zidul de pământ, remarcabil de ușor. Fără a mai spune nimic altceva, a făcut tot ceea ce îi cerusem și s-a ridicat de pe botul capotei pe marginea zidului de pământ apucând cu mâna o rădăcină de copac dezgolită. După care a dispărut.

Așteptarea mi s-a părut interminabilă. Știam cât de dificilă era sarcina pe care i-o încredințasem. Lumina farului era acum proiectată spre cer, deci complet inutilă, iar luna era acoperită de nori goniți de vânt. Totul era, practic, cufundat în beznă, iar Amy ar fi putut fi oriunde. Caroline ar fi putut efectiv să treacă pe lângă ea fără să își dea seama. Am auzit-o

strigând numele lui Amy, dar vocea a devenit tot mai slabă, pe măsură ce s-a îndepărtat de mașină. Amy își pierduse cunoștința, mi-am spus eu. Amy nu putea răspunde fiindcă își pierduse cunoștința. Orice altă explicație pentru faptul că nu răspundea era de neconceput.

Au trecut câteva clipe, iar eu am început din nou să mă zbat să mă eliberez, proptindu-mă cu ambele mâini pe spătarul scaunului și împingând cu toată forța de care eram în stare. În van. Scaunul a rămas neclintit, iar eu nu am reușit să-mi scot picioarele de sub el. A început să mi se facă rău de la efort, iar rana de la cap, pe care mă străduisem din răspuțeri să o ignor, a început să sângereze și mai abitir, inundându-mi fruntea și ochii.

Trecuseră un minut sau două, de când nu mai auzisem vocea lui Caroline.

— Caroline, ești bine? Ai găsit-o pe Amy? am strigat eu.

Nu am primit niciun răspuns. Și puteam doar să mă rog ca biata Caroline, confuză și în stare de șoc cum era, să nu se fi îndepărtat cu totul de drum și să se fi rătăcit pe vreunul dintre câmpurile de pe margine, ajungând deja undeva de unde să nu mă mai poată auzi.

Apoi mi-am primit răspunsul, când tăcerea nopții a fost sfâșiată de un țipăt oribil și înspăimântat, un nume urlat asurzitor.

Caroline o găsisse pe Amy.

Nu știu ce am fi făcut dacă el nu ar fi apărut chiar în momentul acela. Eu cu siguranță nu am auzit mașina apropiindu-se, însă pe neașteptate bezna a fost inundată de sunete: Caroline țipând, apoi scrâșnetul prelung al frânelor indicând o mașină ce încerca să oprească de urgență. Am încercat să îmi imaginez ce se petrecea pe drum: Caroline, îngenunchată lângă trupul cu fața în jos al lui Amy, apoi siluetele lor încremenite în lumina farurilor unei mașini ce tocmai vira și se îndrepta direct spre ele, în întunericul deplin.

Din fericire, nu așa au decurs lucrurile.

Am ciulit urechile și am auzit portiera unei mașini deschizându-se, apoi o voce gravă vorbind rapid, rostind cuvinte pe care nu reușeam să le deslușesc, urmată de răspunsul (probabil incoerent) al lui Caroline. Dar cel puțin mai era cineva aici, cineva care putea să ne ajute. M-am străduit să aud mai multe, însă era ceva ce îmi distrăgea constant atenția, un sunet enervant venind dinspre partea din față a mașinii. La drept vorbind, sunetul acela se auzea deja de câteva minute, mi-am dat eu seama; era un fel de sfârâit intermitent. M-am aplecat într-o parte, atât cât îmi permiteau picioarele imobilizate, așteptând să îl aud din nou. Nu am avut de așteptat decât vreo câteva secunde, apoi am văzut o luminiță gălbuie pâlpâind scurt, ca un licurici captiv, ițindu-se de după bordul făcut zob. Însă nu am auzit niciodată să existe licurici care să producă acel sunet bizar de arc electric indicând un scurtcircuit. M-am lipit cu spatele de spătarul banchetei, rămânând cu privirea ațintită asupra bordului mașinii, uitându-mă parcă o cobră în poziție de atac.

Era frustrant că nu știam ce se petrecea pe drum, însă nu voiam să îi distrag atenția noului sosit cu situația în care eu mă aflam. Amy și, într-o mai mică măsură, Caroline reprezentau o urgență mai mare în momentul de față. Sfârâitul a reapărut, un cârâit însoțit, de data aceasta, de cea mai luminoasă scânteie din câte văzusem până atunci.

Puteam doar să sper că, oricine era persoana care tocmai sosise, sunase să ceară ajutor; telefonul meu se afla lângă cel al lui Caroline în poșetele lăsate în portbagajul mașinii. Iar cel al lui Amy... ei bine, bănuiam că Amy nu avea să ne poată spune unde se afla telefonul ei, nu în viitorul apropiat. *Sau poate niciodată.*

— Taci odată! i-am strigat acelui gând malefic, fără a-mi da seama că rostisem acele cuvinte cu voce tare exact în clipa în care în fața ochilor mi-a apărut chipul unui om.

Cineva mă privea de pe marginea grămezii de pământ:

— Salutare!

Vocea îi aparținea unui bărbat care părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, un bărbat cu păr negru, ondulat, și un chip a cărui expresie calmă nu trăda nimic din gravitatea situației noastre. Fără îndoială, era îngrijorat și stresat de faptul că se trezise brusc răspunzător de trei victime ale unui accident, toate trei rănite, însă nu ți-ai fi dat nicidecum seama din tonul vocii sale, nici din zâmbetul blând pe care mi l-a oferit, când privirea lui a scanat rapid mașina și pe mine, evaluând instant situația:

— Bună! i-am răspuns.

Bărbatul a ridicat o mână și, cu ajutorul unei lanterne puternice, a verificat interiorul mașinii, mutându-se apoi asupra mea și studiindu-mă din cap până în picioare, constatând că acestea dispăreau de la genunchi în jos în spatele scaunului prăbușit al șoferului. S-a încruntat ușor când mi-a văzut rana sângerândă de la cap, apoi încruntarea a devenit mai severă când a dat ochii cu picioarele mele:

— Ești rănită.

Era o afirmație, nu o întrebare. Am dus mâna la frunte, scuturând totodată din cap, ca pentru a nega:

— Nu e nimic. Ce-i cu prietenele mele? Ai sunat la urgențe? Una dintre ele a zburat prin parbriz. Cum e? E bine? Și Caroline... cred că e în șoc.

— Sunt bine, mi-a spus liniștitor, iar eu nu am contestat ceea ce era, în mod evident, o minciună sfruntată. Echipajele de urgență sunt pe drum, vor ajunge curând, iar prietena ta... Caroline... are grijă de cealaltă fată...

— Amy, l-am ajutat eu, știind cât se poate de clar că, în momentul acela, Caroline nu era nicidecum în stare să aibă grijă de nimeni.

De ce nu era el acolo cu ele, să o ajute pe Amy?

— Te rog, du-te înapoi și ocupă-te de ele! am insistat eu, când l-am văzut că studia peretele abrupt al grămezii de pământ și poziția în care se afla

mașina, și mi-am dat seama ce intenționa să facă. Eu voi fi în regulă aici, până va veni altcineva.

Bărbatul mi-a zâmbit și, sărind de pe marginea grămezii de pământ, a aterizat ușor pe capota mașinii. Chiar și așa, tabla contorsionată a scos un geamăt zgomotos sub greutatea lui. Îmi era greu să stabilesc exact din poziția în care mă aflu, însă părea înalt, posibil mult peste un metru optzeci, și cu o constituție robustă.

— N-aș zice asta. Mai degrabă, aș încerca să te scot de-aici urgent. Mă numesc Jack, apropo, a adăugat el.

Abia atunci am detectat o notă vagă de accent american.

— Eu sunt Emma, am răspuns automat, apoi, din motive pe care nu am reușit niciodată să mi le explic, am adăugat: Am nunta peste două săptămâni.

— Felicitări! a replicat el, înfășurându-și jacheta lui Amy peste mâini pentru a și le proteja.

— Tocmai ne întorceam de la petrecerea de burlăcițe.

Bărbatul a schițat un gest scurt din cap, în semn că mă auzise, rămânând însă concentrat asupra parbrizului:

— Acoperă-ți ochii!

L-am privit confuză. Poate că nu doar Caroline era în stare de șoc.

— Trebuie să sparg sticla ca să pot intra în mașină să te ajut.

— Nu are rost, sunt cu picioarele prinse sub scaunul șoferului. Am încercat, dar nu pot să ies.

Chiar în clipa aceea întregul bord a fost iluminat de o scânteie gigantică țâșnind din cablajul distrus al mașinii. Fruntea lui Jack s-a încrețit într-o expresie încruntată, însă zâmbetul blând nu i-a dispărut nicio clipă de pe chip:

— Hai, să vedem, bine? Acoperă-ți ochii!

Am făcut ceea ce îmi cerea, prin urmare nu aș ști să spun exact ce s-a întâmplat în clipele următoare, însă am auzit câteva bufnituri răsunătoare, un geamăt sau două, apoi brusc m-am trezit potopită de

cioburile ce zburaseră din parbriz, ca o ploaie de șrapnel. Bucățile de sticlă au aterizat pe mine și în jurul meu, ca o grindină letală, oprindu-mi-se în păr, pe față, ba chiar și în rana sângerândă de pe frunte, unde s-au și lipit. Am dat să-mi curăț cioburile de pe față, însă am încremenit când l-am auzit strigând:

— Nu pune mâna, doar scutură-ți capul.

L-am ascultat și majoritatea cioburilor au căzut de pe mine.

Mi-a zâmbit din nou și a spus:

— Ar fi păcat să apari cu cicatrice pe fața asta drăguță, tocmai în pozele de la nuntă, a spus el, strecurându-se prin rama în care se aflase cândva parbrizul.

În clipa în care a intrat în mașină, întreaga lui atitudine s-a schimbat. A încremenit, ghemuit pe jumătate pe bancheta din stânga șoferului, și a tras adânc aer în piept. Nu mi-am dat seama ce anume îl îngrijora decât când i-am urmat exemplul. Benzină. Mirosea foarte tare a benzină. Cum de nu simțisem nimic până atunci? Mirosul mă învăluia din toate părțile, mașina era îmbibată și scăldată în vapori cu miros înțepător. Un nou sfârâit electric venind dinspre bord ne-a făcut pe amândoi să ne întoarcem încolo. Și ne-am privit cu expresii identice.

— Hai să te scoatem de-aici!

Am clătinat furios din cap.

— Pleacă de aici! Nu vei putea să faci nimic, iar dacă chestia asta ia foc, nu-i indicat să fim amândoi în mașină!

Și-a văzut de treabă, ca și cum n-aș fi spus nimic. S-a întins după maneta din lateral care rabata scaunul pasagerului, apoi l-a împins în spate atât cât era posibil. O clipă mai târziu se afla lângă mine pe rămășițele strivite ale banchetei din spate. Era un tip masiv și părea să umple cu totul spațiul rămas disponibil. Chipul lui era la doar câțiva centimetri de al meu.

— Bună! mi-a rânjit el, ca și cum nu am fi fost în toiul unei crize ce ne punea viața în pericol.

L-am prins de braț, pradă unui sentiment de panică pe care nu îl detectam și la el.

— Trebuie s-o ștergi de-aici! Acum!

Bărbatul doar a clătinat din cap, de parcă aş fi zis ceva complet ridicol.

— Mai întâi tu, apoi eu.

Cine era bărbatul acesta, acest american complet străin care își risca viața pentru a o salva pe a mea?

— Acum spune-mi, a continuat el, pe un ton ce părea atât de relaxat încât aveam impresia că făceam conversație la un dineu, mai ești rănită și altundeva în afară de cap? Ți simți picioarele, ți poți mișca labelle?

Mi-am scuturat scurt gleznelor, atât cât puteam, și m-am crispat puțin de durere.

— Nu. E totul în regulă, i-am raportat.

Jack m-a recompensat cu un nou surâs.

— Hai să vedem ce-i cu scaunul ăsta, bine? mi-a spus el, aplecându-se în față, peste mine, pentru a-l examina îndeaproape, împingând în diverse puncte ale ramei, ca pentru a o testa.

A făcut acest lucru de mai multe ori, cu tot mai multă forță, gemând de la efort. Întregul meu câmp vizual și întreaga mea poală erau acum ocupate de acest generos erou întâmplător (unul, evident, neinspirat), care în momentul de față se arăta hotărât să mă salveze cu orice preț.

— Îmi pare rău, va trebui să-ți invadez puțin intimitatea, a spus el.

Și-a pus ambele mâini pe picioarele mele goale și a coborât pe pipăite pe părțile încă accesibile din ele, până unde dispăreau sub scaun; probabil căuta să vadă dacă exista vreo modalitate de a mi le elibera. Nimic din felul în care explora opțiunile nu sugera că ar fi fost presat de timp, deși știam că totul se petrecea contra cronometru, iar miza era mortală.

— Îmi cer scuze pentru asta! a repetat el, ridicându-se și revenind lângă mine. Știu cât de mult ți nei voi, britanicii, la spațiul vostru personal.

Cum putea păstra un ton atât de relaxat într-un moment ca acesta?

Brusc, din partea din față a mașinii s-a auzit un pufăit surd, discret, urmat de un firicel de fum alb, lung, subțire și șerpuitor, ieșind în rotocoale dintr-una din grilele de ventilație. Jack mi-a aruncat o privire din care dispăruse orice urmă de umor. Pentru prima dată, părea îngrijorat:

— Te rog, pleacă!

A clătinat din cap și a zis:

— Cred că s-ar putea să reușesc să împing scaunul cu suficientă forță cât să-ți creez spațiu să-ți extragi picioarele.

Era puternic, îmi dădeam seama și eu. Mușchii antebrățelor erau evidenți, iar cum mânecile cămășii îi erau suflecate până la coate, i-am văzut și bicepșii bine crescuți amenințând să sfâșie materialul, când și-a proptit brațele pe rama scaunului și a început să-l împingă. Toată partea din spate a mașinii părea să vibreze de la efortul și forța ce radiau din el. Brusc, un pârâit surd a întrerupt mârâitul gutural care însoțise până atunci eforturile lui Jack. După care brațul lui a dispărut pur și simplu în spătarul scaunului, înghițit de gaura ce tocmai se căscase în material.

— Fir-ar! Doare! a exclamat el, apoi și-a cerut scuze, complet inutil.

Și-a scos mâna din gaură și am observat că era mânjită de sânge; curgea dintr-o tăietură adâncă, lățită pe interiorul antebrățului, ceea ce mi-a pus capac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, renunță! Acum ești rănit tu.

A coborât privirea la brațul sângerând.

— Ce? Asta? M-am ales cu tăieturi mai urâte când mă rădeam.

— Te razi pe brațe?

A rânjit auzind întrebarea.

— Jack, te rog! l-am implorat eu, folosindu-i numele pentru prima dată. La drept vorbind, îmi plăcea cum suna. Mașinile de pompieri sunt deja pe drum. Vor avea toate utilajele necesare pentru a mă

extrage de aici. Vor avea chestie dintr-aia de descarcerare, patent hidraulic.

— Foarfecă hidraulică, m-a corectat el.

— Cum s-o fi numind. Pot să aștept până atunci. Voi fi bine, câtă vreme benzina nu ajunge în mașină să ia foc.

M-a privit concentrat, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să fi fost totuși mai atentă la lecțiile de chimie din școală. Judecând după expresia de pe chipul lui, ceea ce credeam că știam despre combustibili era cu totul și cu totul greșit:

— Ce-i? N-am zis bine?

— Nu doar *carburantul* poate să ia foc, Emma. Ci și *vaporii*.

Totul mi-a devenit cât se poate de clar. Mașina era inundată de vapori, iar mirosul lor devenea din ce în ce mai puternic cu fiecare clipă ce trecea.

Am schițat un gest din cap în direcția scaunului.

— Încearcă din nou!

Și-a întors puțin corpul într-o parte și s-a sprijinit cu spatele de peretele mașinii.

— Hai să încercăm o altă poziție de data asta, bine?

În ciuda a tot ceea ce se petrecea în momentul acela, strecurase o aluzie obraznică subtilă în acele cuvinte și nu mă îndoiam că o făcuse intenționat. Mi-am dat seama din luminița care îi juca în ochi, când și-a ridicat picioarele și și-a proptit bocancii masivi de o parte și de cealaltă a ramei scaunului.

Ar fi putut fi absolut oricine altcineva la volanul mașinii care oprise să ne vină în ajutor; ar fi putut fi o femeie, un bărbat moale și slab ca un țâr sau chiar un laș. Sunt pur și simplu etern recunoscătoare că a fost, totuși, un bărbat masiv, puternic, cu o constituție sportivă și o nevoie excesiv de intensă de a face pe eroul. Am știut că planul lui avea să funcționeze chiar înainte ca scaunul să înceapă să se clintească. Am știut că o asemenea hotărâre înverșunată, grimasa lui de concentrare, extraordinara forță și efortul lui semnificativ aveau

să dea rezultate. Nu ar fi acceptat nici un alt deznodământ.

Scaunul nu s-a mișcat prea mult, însă de la primul geamăt de protest al metalului, m-am pregătit. Apoi, când am simțit, în sfârșit, o deplasare milimetrică și o reducere a presiunii, mi-am ridicat fulgerător picioarele și, brusc, am fost eliberată. În mod uluitor, în afară de câteva tăieturi și vânătăi, atât de oribile încât nu te-ai fi putut abține să nu le fotografiezi, picioarele mele erau întregi.

În secunda următoare, din fiecare grilă de ventilație de pe bord a țâșnit câte un șuvoi de scânteii; era aproape ca și cum mașina, dornică să îmi verse sângele, ar fi simțit că eram pe punctul de a scăpa din ghearele ei. Și oferea o versiune miniaturală și letală a unui foc de artificii.

— Fugi! m-a îndemnat el, prinzându-mă de braț și ajutându-mă să trec peste scaunul rabatat pentru a ajunge în partea din față a mașinii.

Am ieșit stângace prin golul lăsat de parbriz și am urcat în patru labe pe panta alunecoasă a capotei. Jack era la mică distanță în spatele meu.

— Carburantul o să facă să sară totul în aer; ridică-te în picioare pe botul mașinii și am să te ajut să urci.

— Adică benzina și capota, l-am corectat eu.

— Ești o femeie foarte autoritară, a replicat el, împingându-mă în sus pe capotă cu o mână strecurată fără jenă sub posteriorul meu.

Jack m-a ridicat în picioare pe bara de protecție a mașinii, apoi a fost nevoit să mă prindă și să mă stabilizeze, când am încercat să mă sprijin pe propriile picioare, încă amortite și străbătute de furnicături din cauza chinului pe care îl înduraseră. M-am ținut bine de brațul lui, studiind cu îngrijorare pereții abrupti ai șanțului. Nu îmi dădusem seama cu adevărat cât era de adânc; drumul era, cel mai probabil, la cel puțin trei metri deasupra capului meu. Cum naiba reușise Caroline să urce atât de ușor?

— Nu cred că pot...

Anticipase de mult problema. S-a lăsat în genunchi în fața mea, ca și cum ar fi fost pe punctul de a mă cere în căsătorie:

— Urcă-te pe umerii mei!

— Sunt prea grea.

Scânteile țâșneau aproape neîntrerupt din bordul mașinii. Nu mai aveam mult timp la dispoziție.

— Cerșești complimente? Chiar nu cred că e momentul potrivit. Hai, sus!

Mi-am pus mâinile în palmele întinse spre mine, cât să mă echilibrez, și picioarele desculțe pe umerii lui lași și solizi. El s-a ridicat atât de ușor, încât ai fi putut crede că era ceva ce făcea cu regularitate. Am încercat să contribui și eu, agățându-mă cu mâinile de rădăcinile sau crengile ce îmi ieșeau în cale, până am dat ochii cu buza șanțului.

Aproape reușiserăm.

Am coborât privirea spre bărbatul care mă ținea la propriu pe umerii săi pentru a mă salva:

— Cum rămâne cu tine? Poți urca?

— Nu-ți face griji pentru mine! Te voi urma îndeaproape.

Încă mă târâm în patru labe, încercând să mă îndepărtez de șanț, când scânteile și vaporii de benzină și-au încheiat jocul de seducție reciprocă și s-au năpustit spre prima și ultima lor îmbrățișare letală. Mașina lui Caroline a explodat ca o bombă, transformându-se într-o masă de flăcări infernale.

CAPITOLUL 2

Explozia m-a pus la pământ, iar în urma ei am simțit cum un val fierbinte îmi traversează corpul. Am aruncat o privire peste umăr, înainte de a mă ridica din nou în genunchi. Acum, cu siguranță nu mai era nimic ce să nu pot desluși în întuneric. Flăcările ce mistuiau mașina luminau totul în jurul lor, aproape ca și cum ar fi fost ziua. Am simțit o mână prinzându-mă de cot și ajutându-mă să mă ridic în picioare.

— Ești bine, ești rănită?

Am clătinat din cap năucită, întrebându-mă de ce totul părea să sune *nefîresc*, apoi mi-am dat seama că explozia îmi provocase un țuit surd în urechi. Am ridicat o privire plină de recunoștință spre bărbatul înalt – avusesem dreptate în această privință – care stătea în fața mea. Dacă nu ar fi fost el, explozia m-ar fi ucis. Un episod minor de țuit al urechilor era un preț mic, prin comparație, așa că i-am zis:

— Sunt bine. Mulțumesc pentru... pentru tot!

A ridicat din umeri, ca și cum n-ar fi fost mare lucru, ceea ce, după cum știam amândoi, nu era adevărat.

— Amy și Caroline... unde sunt?

Drept răspuns, Jack m-a prins de umeri și m-a răsucit pe călcâie, întorcându-mi privirea în direcția din care venisem, iar acolo, pe drum, la circa patruzeci de metri depărtare, am deslușit cu greu două siluete învăluite de întuneric. Nu îmi dădusem seama că mașina noastră ajunsese atât de departe după impact. Jack mi-a întins mâna, iar eu i-am luat-o fără a reflecta la ceea ce făceam.

— Haide!

De la distanță avusesem impresia că silueta lui Caroline, îngenuncheată lângă cea a lui Amy pe marginea drumului, era a unui om care se ruga. Însă, când ne-am apropiat mi-am dat seama că mă înșelasem; în realitate, se legăna în genunchi, gemând. Ceea ce nu era un semn bun. Cătuși de

puțin. Am străbătut ultimii câțiva metri în pas alergător, însă, când mai aveam puțin până în locul unde Amy fusese aruncată din mașină, Jack m-a oprit brusc:

— Emma, trebuie să știi că rănilor lui Amy sunt destul de... grave.

Am confirmat din cap cu un aer năucit, apoi m-am desprins din strânsoarea lui și am parcurs singură distanța rămasă.

Știam că încercase să mă pregătească sufletește; înțelegeam. Însă eforturile lui fuseseră în van. *Nimic* nu ar fi putut să mă pregătească pentru ceea ce am văzut când mi-am lăsat privirea să treacă de Caroline, pentru a se opri asupra celei de-a treia membre a trioului nostru. Brusc, m-am simțit extrem de ușurată că lumina era slabă, fiindcă și *atât* cât am deslușit în momentul acela mi-a făcut inima să-mi stea în loc și stomacul să mi se întoarcă pe dos. În ce hal îi era fața! Biata ei față!

Am căzut în genunchi lângă Caroline, prinzând-o de mână și strângând-o cu forță. Cred că ea nici măcar nu conștientiza că mă aflu acolo. Însă, oricum, în clipa aceea, nu Caroline avea nevoie de mine.

Rănilor lui Amy erau atât de grave, încât efectiv nu aș fi recunoscut-o. Am încercat să îmi înăbuș strigătul de disperare ce părea hotărât să îmi zboare de pe buze cu orice preț, mai ales atunci când mi-am dat seama că nu își pierduse cunoștința. Lent și chinuit, Amy și-a întors fața spre mine:

— Mmmemma?

Am dat din cap, nesimțindu-mă stăpână pe vocea mea, apoi mi-am dat seama că ochii ei, atât de umflați, încât deveniseră doar două despicături însângerate, probabil că nu mă vedeau.

— Sunt aici, Ames, sunt aici.

Am dat să o prind de mână, ezitând, însă, când am văzut tăieturile și juliturile adânci, însângerate, ce îi acopereau aproape fiecare centimetru de piele vizibilă. I-am luat oricum mâna, avea nevoie de acea atingere.

— Nu încerca să vorbești, am îndemnat-o eu, văzându-i buzele tăiate și contorsionate zbatându-se să articuleze cuvinte.

— Ești... bine?

Atunci am izbucnit în plâns. Amy zăcea pe asfaltul rece, cu răni atât de oribile încât cine știe cât avea să dureze până să se refacă după ele, iar primul lucru pe care îl întrebase era dacă scăpasem eu cu bine.

— Sunt în regulă, cât se poate de în regulă.

A încuviințat cu un gest mărunț, mișcându-și capul pe perna improvizată dintr-o jachetă de piele împăturită – a lui Jack, bănuiam. Între timp, venise și el lângă noi, trecând de cealaltă parte a lui Amy și lăsându-se pe vine lângă capul ei.

— Ești în regulă, puștoaico? a întrebat el cu un zâmbet

Am recunoscut tonul pe care îl folosise și cu mine în mașină. Preț de o singură clipă stupidă, irațională, m-am simțit geloasă. Jack s-a întins să-și pună o mână pe umărul ei într-un gest de alinare.

— Ambulanța e deja pe drum, a spus el.

Chipul lui Amy s-a schimonosit când trupul i-a fost sfâșiat de un nou spasm dureros, iar eu am ridicat spre Jack o privire disperată.

— Au spus în cât timp? Trebuie să ajungă la spital!

Am văzut în ochii lui o expresie care nu mi-a plăcut când mi-a răspuns pe un ton solemn:

— Știu asta. Am să sun din nou.

Apoi s-a ridicat în picioare și și-a scos telefonul. Însă înainte să apuce să formeze chiar și prima cifră a numărului de urgență, aerul înghețat al nopții de martie a fost despicat de sunetul îndepărtat al unei sirene.

Ochii lui Amy se închiseseră tremurători, așa că mi-am pus blând mâna pe chipul ei.

— Ascultă, Amy, vine ambulanța! O auzi? Aproape a ajuns. Mai rezistă.

— Doare...

Fără îndoială, „doare” era mult prea puțin spus. Nu puteam nici măcar să încerc să îmi imaginez

brutalitatea durerilor ce o chinuiau.

— Știu, am spus cu vocea spartă, însă îți vor da ceva pentru durere. Tu doar rămâi conștientă încă un minut sau două, ambulanța aproape a ajuns.

Sperasem că aveam s-o consolez și să-i ofer alinare, însă răspunsul meu a părut să o agite și mai tare. A clătinat violent din cap și a scos un geamăt de disperare. Am încercat să îi susțin privirea fără a lăsa să mi se vadă pe chip faptul că aproape toți dinții îi erau spați:

— Te... doare.

Era confuză – și pe bună dreptate.

— Nu, Amy. Sunt bine.

I-am aruncat o privire lui Jack și am descoperit pe chipul lui o expresie de compasiune pură.

— Americanul ăsta generos m-a scos din mașină. Nu mă doare nimic.

Nu așa cum te doare pe tine, am adăugat în gând.

Chiar și așa, cuvintele mele tot nu au liniștit-o.

— Prietenă bună... ai iertat. Re... re... regret.

Bătea câmpii și devenea din ce în ce mai agitată, așa că am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin cap; m-am prefăcut că ceea ce spunea, oricât ar fi sunat de bizar, era de fapt perfect logic și clar. Eram bună la asta; exersasem mult.

— Categorie, Amy. Nu-ți face griji, e totul în regulă! Odihnește-te acum, te rog, odihnește-te!

Amy a schițat un ultim gest afirmativ din cap, aproape imperceptibil, ca și cum tocmai s-ar fi eliberat de o povară apăsătoare, și jur că am simțit o ușoară relaxare în mâna însângărată pe care încă o țineam într-a mea.

Dispeceratul de urgență trimisese cam toate tipurile de autospeciale disponibile. Au ajuns la locul accidentului într-un soi de cavalcadă însoțită de sirene asurzitoare: o mașină de pompieri, două ambulanțe și mai multe mașini de poliție. Senzația de ușurare că în sfârșit intraseră în scenă experții a avut asupra mea efectul contrar celui scontat. Când m-am ridicat în picioare pentru a le face loc celor doi

paramedici care apăruseră rapid de-o parte și de cealaltă a lui Amy, mi-am simțit genunchii înmuindu-se. Jack m-a prins instant, susținându-mi întreaga greutate. M-a tras din nou la pieptul lui, pentru a mă încălzi cu fierbințeala trupului lui. Deja dinții începuseră să-mi clănțane incontolabil.

— E doar din cauza șocului, m-a liniștit el, mâna lui mângâindu-mă pe păr, din creștet până la ceafă, ca și cum aș fi fost un animal înspăimântat care trebuia calmat.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Aveam impresia că paramedicii pierdeau mult prea multă vreme cu manevrele menite să o stabilizeze pe Amy suficient cât să poată fi transportată. Cu cât dura mai mult, cu atât îmi sporea agitația.

— De ce nu o urcă odată în nenorocita aia de ambulanță și să plece cu ea? am spus pe o voce nu suficient de joasă încât să nu fie auzită de paramedicii concentrați la ceea ce făceau.

Am remarcat scuzele mute din privirea pe care Jack le-a aruncat-o celor doi înainte de a mă conduce blând ceva mai departe de ei.

— Hai să le lăsăm spațiu să se desfășoare, bine? m-a rugat el calm.

Lui îi era ușor să își păstreze cumpătul. În fond, pentru el eram doar niște străine. El nu avea nicio miză în deznodământul acelei nopți, în ceea ce se întâmpla cu noi. Absolut niciuna. Jack mi-a călăuzit pașii spre mașina lui, pe care o lăsase de-a curmezișul drumului, blocând jumătate dintr-o bandă de circulație. Nu voiam să intru în mașină, deși în continuare tremuram violent. Dacă Amy era afară, în frig, corect era să fiu și eu tot acolo. Surprinzător, Jack a părut să înțeleagă acea logică atât de sucită și a venit lângă mine, sprijinindu-se de capotă. I-am urmărit pe paramedici muncind din greu, punându-i o perfuzie lui Amy, apoi imobilizându-i gâtul într-un guler cervical, ca în cele din urmă să o întindă pe targa pe roți adusă din spatele ambulanței. Fără a-mi cere permisiunea, Jack și-a petrecut un braț în jurul meu, iar eu mi-am dat voie, simțindu-mă

recunoscătoare, să mă alin în îmbrățișarea strânsă a acestui bărbat complet străin.

— Ți-aș oferi jacheta mea, dar a avut altcineva nevoie de ea mai devreme.

Am încuviințat din cap, îndreptându-mi acum atenția asupra lui Caroline, care fusese preluată de unul dintre paramedicii din cea de-a doua ambulanță și de doi ofițeri de poliție. Când l-am văzut pe unul dintre polițiști scoțând o fiolă alcooltest ca să-i verifice alcoolemia, m-am desprins valvârtej de mașină. Nu era nicidecum cazul să o supună la așa ceva! Eram eu martoră că fusese perfect trează și lucidă. În niciun caz nu ea provocase toate astea. Dacă era neapărat nevoie să găsească un vinovat, n-aveau decât să dea vina pe blestemata de căprioară! Doar intervenția lui Jack, care a pus mâna pe mine să mă oprească, m-a împiedicat să mă arunc în mijlocul acelui haos cu un protest zgomotos și furios.

— Nu fac decât să respecte procedura. Nu e o acuzație. Nu te năpusti peste ei ca un boxer!

Avea dreptate. O știam și eu. Iar în condiții normale, nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să fiu atât de agresivă.

M-am lipit din nou de partea din față a mașinii lui, vădit nemulțumită, încă supărată.

— Întotdeauna ești așa sau doar te-am prins într-o noapte proastă?

Am scos un mic hohot de râs complet fals, care s-a transformat într-un sughiț de plâns.

— Una dintre cele mai bune prietene ale mele e pe punctul de a fi urcată cu targa într-o ambulanță, iar cealaltă pare gata să fie luată pe sus de milițieni. Nu e cea mai grozavă seară din viața mea.

— Milițieni, zici? Câți ani ai, totuși?

— Douăzeci și șapte, am răspuns eu automat, inițial complet surdă la sarcasmul din întrebarea lui. Apoi m-am prins și am schițat un mic zâmbet pieziș. Mă uit des la filme vechi.

— Și eu, a confirmat el pe un ton amical, moment în care mi-am dat seama că, dacă ne-am fi cunoscut

în orice alte circumstanțe, mi-ar fi plăcut mult să-l am pe bărbatul acesta drept prieten.

— Bun, scumpă, am putea să vă verificăm rapid și pe voi?

Fusesem atât de distrasă de diversiunile strategice ale lui Jack încât nici măcar nu o observasem pe una dintre asistentele de pe ambulanță apropiindu-se de noi cu trusa medicală în mână. Punându-și o pereche de mănuși de latex curate, mi-a ridicat fața pentru a-mi examina rana de pe frunte. Încă mai aveam cioburi de parbriz prinse în rană, însă, din fericire, sângerarea aproape se opri.

— Va trebui să lăsăm curățarea plăgii pentru când ajungem la spital, draguță, și-o să-i facem și o radiografie. Mai ești rănită și altundeva?

Am clătinat din cap, iar Jack, aflat lângă mine, a scos un șuierat discret:

— A avut picioarele prinse sub unul dintre scaunele mașinii. S-a ales cu vânătăi urâte pe amândouă.

Paramedicul s-a lăsat pe vine, în vreme ce eu i-am aruncat lui Jack o privire ușor mânioasă; mi se părea nedrept ca personalul medical să investească oricât de puțin timp ocupându-se de mine, când Amy era într-o stare atât de mult mai gravă.

— Colegii mei sunt trei dintre cei mai buni specialiști din țară... Vor avea grijă de prietena ta, m-a liniștit paramedicul, văzându-mi privirea îngrijorată ațintită asupra târgii pe care se afla Amy și asupra agitației din jurul acesteia. Iubitul tău are dreptate; acum trebuie să avem grijă de tine.

— Nu e iubitul meu, am contrazis-o eu din reflex.

Paramedicul s-a ridicat în picioare și a studiat felul protector în care mă ținea Jack lipită de el, cu brațul încolăcit în jurul meu, apoi privirea i-a alunecat spre inelul cu diamant solitaire, de dimensiuni considerabile, aflat pe inelarul meu.

— Scuze, logodnicul tău, s-a corectat ea.

— Nu e...

Am ridicat obosită din umeri, simțindu-mă brusc prea extenuată pentru a mă lansa în explicații. N-

aveau decât să creadă ce voiau ei. Erau alte lucruri cu mult mai grave cu care să-mi bat capul în momentul acela.

— E rândul tău, domnule, a continuat paramedicul, făcând ghem mânușile de cauciuc și punându-și o pereche curată înaintea de a se întinde după brațul rănit al lui Jack.

— Rândul meu? Nu, eu sunt bine. Nu am fost implicat în accident.

— Atunci cum te-ai ales cu rana aia?

Am coborât toți trei privirea spre tăietura sângerândă de pe brațul lui Jack:

— E de la ras, am explicat eu succint.

Paramedicul m-a studiat cu un aer bănuitor, ca și cum i-ar fi trecut prin minte că poate nu îmi evaluase prea corect starea mentală. Însă Jack a intervenit înainte ca situația să devină chiar mai confuză:

— M-am agățat pur și simplu într-o bucată de metal din mașină în timp ce o ajutam pe Emma să iasă.

Pur și simplu? De parcă ar fi fost ceva ce să poți lăsa deoparte ca neînsemnat. Brusc, a devenit important pentru mine ca toată lumea să afle exact ce făcuse.

— Mi-a salvat viața, am declarat eu solemn.

Jack a afișat un aer stingherit.

— A, da? Ei bine, atunci e cu atât mai important să ne asigurăm că e tratat cum trebuie, nu-i așa?

— N-am putea să-i punem un plasture și gata? Doar cât să nu mânjesc cu sânge mașina închiriată.

— Nici vorbă, a replicat paramedicul, evident îngrozită de sugestie. Trebuie să curățăm rana și s-ar părea că vei avea nevoie de câteva suturi. După care, probabil, vei avea nevoie și de un vaccin antitetanos.

Jack a oftat, părând să înțeleagă că nu avea rost să mai opună rezistență. Conversația noastră a fost întreruptă pentru scurtă vreme când ambulanța în care se afla Amy a plecat de la locul accidentului, cu sirenele urlând ca din gură de șarpe, reflectând cât de gravă era starea pacientului dinăuntru.

— Ți-e frică de spitale, așa-i? l-am tachinat eu, căutând cu disperare să îmi distrag atenția cu orice subiect de care m-aș fi putut agăța, orice subiect care nu avea legătură cu soarta prietenei mele.

— Cred că s-ar putea să-mi fie mai frică de tine, a spus Jack, intrând în jocul meu. Am avut dreptate, chiar ești autoritară.

Nu era suficient loc în cea de-a doua ambulanță să urcăm toți trei. Jack m-a condus până la treptele din spate și i-a zâmbit lui Caroline, care părea mult mai calmă acum, așezată pe unul din paturile aflate în spatele vehiculului. Ne-a fixat cu o privire ușor confuză și am bănuit că i se administrase ceva care să o liniștească. Paramedicul a urcat în ambulanță și mi-a întins mana să mă ajute să urc și eu.

Intenționaseră să cheme o a treia ambulanță pentru a-l transporta pe Jack la spital, însă acesta insistase fără drept de apel că era în stare să vină cu mașina proprie. Prin urmare, îi aplicaseră pe braț un bandaj provizoriu și acceptaseră promisiunile lui că avea să ne urmeze. Eu l-am studiat cu un aer neîncrezător de unde mă instalasem pe cel de-al doilea pat.

— Vii și tu, nu? N-o să faci nimic tâmpit de genul să te apuce și să pleci fără să fii consultat la spital?

Jack mi-a văzut îngrijorarea de pe chip, mi-a auzit-o în voce și, deși știam că era probabil ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă, a încuviințat mărunț din cap, repetând ceea ce-mi spusese deja o dată în noaptea aceea:

— Te voi urma îndeaproape.

La spital era aglomerat și domnea haosul, cumva surprinzător având în vedere că erau primele ore ale dimineții. În Departamentul Accidente și Urgențe, o parte a clădirii fără ferestre, ai fi putut avea impresia că era miezul zilei, nu ora trei noaptea.

Precum o mașinărie cu angrenajele bine unse, personalul medical intrase imediat în acțiune, transportându-ne, evaluându-ne și prelucrându-ne cu o rapiditate îndelung exersată, separându-mă de

Caroline aproape din prima clipă. Nu sunt cu totul sigură unde au dus-o, însă eu am fost pusă în cărucior și transportată într-o zonă de triaj pentru o nouă evaluare, după care, în contrast cu cele câteva minute de activitate intensă de la început, am fost lăsată să aștept, aparent o veșnicie, sosirea medicului de gardă.

Pe măsură ce trecea timpul, agitația mea, mărunță la început, se transforma treptat într-o furie pe care o simțeam ca pe un nod strângându-mi stomacul. Înțelegeam că erau aglomerați, îmi dădeam seama din vânzoleala pe care o auzeam de dincolo de draperiile rezervei în care mă aflam. Dar chiar nu avea nimeni un minut să-mi spună ce se întâmpla cu Amy? Era întrebarea pe care o pusesem fiecărui membru al personalului medical care ajunsese prin preajma mea, inclusiv unei persoane care, eram destul de sigură, era, de fapt, femeie de serviciu, și care nici măcar nu vorbea engleza.

Eram, totodată, conștientă de nevoia tot mai urgentă de a da un telefon atât părinților mei acasă, cât și lui Richard, pentru a-i anunța că eram bine. Se făcuse foarte târziu, iar de când mă mutasem înapoi acasă, tatăl meu reîncepuse să-și facă griji pentru mine, ca și cum aș fi fost o adolescentă care nu se întorcea la ora stabilită de părinți. Mă irita și mă scotea din sărite, însă era complet de înțeles, prin urmare toleram acest lucru. Erau alte griji mai mari ce îl împovărau, iar eu mă mutasem înapoi acolo pentru a i le ușura, nu pentru a-i da motive în plus de supărare.

Și Richard avea să fie îngrijorat deja, fără îndoială. Ne promisesem că aveam să ne sunăm reciproc când își termina fiecare noaptea de distracție, eu cu fetele, iar el cu băieții, și nu mi-era tocmai clar ce se întâmpla când încercam să suni pe un telefon mobil care se transformase într-o grămăjoară de plastic topit într-un incendiu imens.

Când umbra unei siluete a trecut pe lângă draperia rezervei mele, am strigat pe un ton care chiar și în urechile mele suna iritant de autoritar.

— Mă scuzați, ați putea veni să vă ocupați de mine?

Inelele vechi de metal au scrâșnit chinuit pe țeavă când perdeaua a fost trasă la o parte, iar trupul masiv al lui Jack a invadat spațiul rezervei, făcând-o brusc să pară minusculă ca o cutie de chibrituri.

— Iată-te, a anunțat el, ca și cum și-ar fi propus să mă caute. Oare o făcuse? Mi s-a părut mie că am recunoscut tonul imperios.

Am roșit la auzul acelui comentariu deloc măgulitor, însă, la drept vorbind, cât se poate de corect.

— Scuze, credeam că ești o asistentă sau ceva de genul!

O expresie îngrijorată i-a apărut rapid în ochi.

— E ceva în neregulă? Ai dureri?

Am clătinat din cap, iar el a părut să se relaxeze puțin.

— De ce anume ai nevoie? Dacă e orice altceva în afară de o ploscă, o să văd ce pot rezolva.

Avea un talent bizar de a mă face să zâmbesc în situații în care nu ar fi trebuit să existe nici urmă de umor.

— Mi-ar prinde bine un telefon și chiar mai bine informații despre starea lui Amy. Habar nu am ce se întâmplă cu ea.

A încuviințat din cap în semn că înțelegea și și-a scos mobilul din buzunar.

— Nu cred că ai voie...

M-am întrerupt când ecranul telefonului s-a luminat, iar în momentul în care Jack mi-a întins aparatul, am observat pata roșie ce apăruse pe bandajul înfășurat în jurul antebrațului lui.

— Încă nu s-a ocupat nimeni de aia? am întrebat, arătând din cap spre rana care, în mod evident, încă sângera.

— Ți-am zis, e un fleac. Iar în ultima jumătate de oră a fost cam nebunie la Urgențe, soseau ambulante din cinci în cinci minute. Am auzit întâmplător pe cineva spunând că a izbucnit un incendiu într-un cămin de bătrâni. Așa se explica agitația de pe

coridoare și faptul că nu mi se acordase atenție. Însă tu ar fi trebuit să fi fost consultată deja, tu ai o rană la cap. Cine știe cum te afectează.

— Nu, eu cam tot așa sunt mereu.

A zâmbit.

— Înseamnă că logodnicul tău e un tip foarte curajos.

Dumnezeule! Richard. Ar fi trebuit să fiu la telefon cu el, nu prinsă într-un schimb de politețuri cu nou descoperitul meu prieten salvator. Jack s-a prins instant ce îmi trecea prin minte.

— Dă-mi numărul și îl formez eu!

I-am dictat mai întâi numărul de acasă, acceptând bucuroasă să îl formeze el; nu mă simțeam în stare să mă descurc cu un telefon cu care nu eram familiarizată. De fapt, mi-a luat trei încercări chiar și să-i dau numărul corect, primul semn concret că eram în continuare mai zdruncinată decât îmi dădusem seama. Cum era posibil să nu-mi știu propriul număr de acasă? Jack m-a liniștit calm, asigurându-mă că era doar un alt simptom al șocului instalat cu întârziere. Am încuviințat din cap, fără prea multă energie – el nu avea cum să înțeleagă de ce problemele de memorie, indiferent cât de mărunte, mă făceau să intru în panică în ultima vreme.

Apelul a fost preluat la cel de-al doilea țârâit. Am tras adânc aer în piept și am zâmbit larg înainte de a deschide gura, sperând că astfel voi reuși, poate, să îmi atenuez tremurii vocii:

— Bună, tată!

— Emma?

Nu era greu de ghicit, având în vedere că eram singură la părinți.

— Da, tată, eu sunt. Te-am trezit?

L-am auzit foindu-se agitat și mi-am dat seama că încerca să ajungă la ceasul deșteptător de pe noptieră.

— Emma, e trei jumătate dimineața. Unde ești?

Am ezitat. „Gândește-te cum ar fi cel mai bine să-i spui ca să nu intre în panică”, am reflectat eu.

— Vreau doar să-ți spun mai întâi că sunt bine, cât se poate de bine, însă o să mai dureze până voi ajunge acasă. Am avut un mic accident.

L-am văzut pe Jack ridicând dramatic din sprâncene la auzul acelei tentative grosolane de a minimaliza adevărul.

— Ești întreagă? Ești rănită?

Fir-ar să fie! Nici măcar mica minciună pe care i-o servisem nu împiedicase panica să se strecoare în întrebarea lui. Am auzit apoi o a doua voce, ceea ce mi-a accentuat îngrijorarea:

— Cine e la telefon? Emma? S-a întâmplat ceva? Unde e?

— Sunt bine. Spune-i mamei doar că ajung mai târziu, apoi am să-ți explic totul.

Am așteptat răbdătoare ca tata să îi împărtășească mamei acea minciună, în tot acest timp rămânând cu privirea ferm ațintită asupra modelului de pe pătura de spital cu care eram acoperită, ca să nu fiu nevoită să mă uit în ochii lui Jack. Chiar dacă foloseam telefonul lui, nu însemna că trebuia și să-i dau explicații.

— În regulă, a revenit tatăl meu la telefon.

— Tu să nu spui nimic, altfel o s-o faci să se îngrijoreze din nou. Doar ascultă, bine?

A oftat adânc, însă înțelegea de ce mă purtam astfel.

— Bine, scumpo.

Am detectat o notă de falsă veselie în tonul lui.

I-am povestit totul cât mai succint posibil.

— Am avut un mic accident de mașină. Sunt bine, am doar o zgârietură minoră pe frunte. Atunci am ridicat totuși privirea și l-am văzut pe Jack făcând ochii mari și arcuindu-și sprâncenele chiar mai dramatic decât mai devreme, atât cât era posibil. Caro e bine, însă Amy a fost rănită destul de... Din voce îmi răzbătea un tremur pe care nu aș fi avut cum să-l ascund în spatele unei minciuni, oricât aș fi încercat. Destul de grav. Nu sunt sigură ce se întâmplă cu ea. Nu-mi spune nimeni.

— Unde ești? Vin acum!

Am auzit pe fundal câteva întrebări înăbușite și mi-am dat seama că nu reușeam deloc să păstrăm tonul conversației suficient de calm cât să n-o speriem și pe mama mea.

— Nu, tată. Nu e nevoie. Am să-l sun pe Richard și poate să vină el să stea cu mine. Dacă ai pleca acum de-acasă, unde ai putea găsi pe cineva care să stea cu mama la ora asta?

Nu a spus nimic preț de o clipă prelungă, dându-și seama că aveam dreptate.

— Nu-mi place să te știu acolo singură.

Am ridicat privirea spre Jack și am schițat un zâmbet.

— E în regulă, tată. Nu sunt singură. Am un prieten cu mine.

După ce am închis telefonul, în rezerva mea s-a lăsat o tăcere prelungă. Jack a fost primul care a întrerupt-o:

— Minciună patologică, deci? De cât timp suferi de această mică problemă?

Am ridicat din umeri. Acela era un subiect pe care pur și simplu refuzam să îl discut cu el. Spre iritarea mea, a insistat:

— „Mic accident de mașină”? „Zgârietură minoră”?

— Da, după care am făcut-o lată numindu-te „prietenul meu”.

Chipul lui s-a îndulcit atunci, ca și cum și-ar fi dat seama că nu era cazul să forțeze nota pe această temă.

— Nu. În privința asta, ai spus adevărul.

A întins mâna peste pătură și și-a împletit blând degetele cu ale mele. Am simțit presiunea diamantului solitaire apăsând pe pielea palmei lui și m-am întrebat dacă acela a fost motivul pentru care mi-a eliberat mâna aproape la fel de rapid cum mi-o luase.

— În regulă, hai să-ți suni logodnicul, a poruncit el și am simțit în vocea lui o răceală pe care jur că nu

o mai detectasem până atunci. Iar de data asta fii sinceră.

Telefonul din apartamentul lui Richard a sunat timp de cinci minute până să închid. Cu siguranță, era acasă deja, nu? Iar telefonul se afla chiar în dormitor. Nu ar fi avut cum să nu se trezească dacă suna întruna, nu? Am aruncat o privire la ceas. Era aproape patru. Îmi spusese că petrecerea lui cu băieții avea să fie un eveniment discret, cu doar câțiva dintre profesorii de la școala unde predă și alți câțiva tipi de la clubul de rugby. Nimic exagerat. Mi-am amintit privirea pe care i-o aruncase Simon, cavalerul lui de onoare, când îl auzise întâmplător pe Richard descriind planurile pentru noaptea aceea.

Am oftat și am format numărul de mobil al lui Richard pe mobilul lui Jack. Urletul muzicii date la maximum a fost primul lucru pe care l-am auzit, suprapunându-se unor zgomote de fundal la fel de intense ce păreau să aparțină unui bar sau club aglomerat.

— Richard? Răspunsul a fost tot gălăgie, un hohot de râs strident, răgușit, și clinchet de pahare. În mod evident, petrecerea cu băieții era încă în plină desfășurare. Richard, mă auzi?

— Cine e?

Un început deloc promițător.

— Richard, sunt Emma. S-a lăsat o tăcere prelungă, pe care am simțit nevoia să o întrerup. Logodnica ta.

— Emma, a repetat el, ca și cum numele i-ar fi fost doar vag familiar. Atunci am auzit o altă voce pe care am recunoscut-o, vorbind pe un ton pe care el probabil îl considera șoptit. Nu am deslușit toate cuvintele, însă categoric am prins expresiile „te verifică, amice” și „s-a zis cu libertatea”.

— Richard, s-a întâmplat ceva oribil. Am avut un accident și suntem toate la spital.

Cuvintele mele s-au dovedit mai eficiente în a-l trezi decât dacă i-aș fi turnat o găleată de apă rece peste cap, însă nu mi-au oferit aceeași satisfacție.

— Emma, ești bine? Ești rănită?

— Nimic grav.

Am ridicat privirea spre Jack, care aștepta cu un interes prea puțin mascat să vadă cum aveam să termin propoziția.

— Am o tăietură urâtă la cap și ditamai vânătăile pe picioare, dar Caroline și cu mine am scăpat destul de ușor, am fost norocoase. Însă Amy...

Brusc, nu am mai fost în stare să termin propoziția, căci un nod imens mi se pusese în gât, iar singurele sunete pe care am reușit să le mai articulez au fost câteva sughițuri de plâns:

— Amy? Ce-i cu Amy?

După voce, Richard părea să se fi dezmeticit complet.

— Emma, calmează-te, dă-mi toate detaliile!

Însă eu nu puteam să o fac; cuvintele mi se pierduseră într-un labirint de teamă și panică din care crezusem că reușisem să scap, însă care, descopeream acum, așteptase în umbră să mă înghită din nou. Am clătinat din cap neputincioasă, cu telefonul în mână, știind că nu aveam cum să mai adaug ceva.

Aparatul mi-a fost luat blând din mână de către proprietarul de drept, iar vocea lui calmă și controlată a înlocuit-o pe a mea:

— Suntem la spitalul Regina Victoria. Vino cât de repede poți!

Jack a părut pe punctul să încheie conversația, fără a se fi obosit să se prezinte, dar a rămas la telefon cât să mai adauge un ultim comentariu.

— Ia un taxi, amice. Să nici nu te gândești să urci la volan.

Jack m-a ținut în brațe cât am plâns și nu mi-a trecut nicio clipă prin cap cât era de bizar că mă sprijineam atât de mult pe un om pe care nici măcar nu-l cunoșteam cu adevărat. Ar fi putut fi oricine. Norocul sau soarta pur și simplu îl adusesese în locul potrivit, la momentul potrivit. Dacă nu ar fi fost el prin preajmă, atât Richard, cât și tatăl meu ar fi primit un alt fel de telefon la ora aceea, unul de o cu

totul altă natură. Acel gând m-a făcut să plâng cu atât mai amarnic:

— Ești mai bine? m-a întrebat Jack în cele din urmă, când valul gigantic de la început se redusese la câteva lacrimi răzlețe.

Mi-a întins o cutie de șervețele aspre ca șmirghelul și am încercat să mă curăț atât cât puteam. Însă nasul mi l-am suflat fără urmă de eleganță sau rafinament. A așteptat răbdător până am redevenit capabilă să discut rațional:

— Unde are loc petrecerea cu flăcăii? E departe de aici?

— Ar trebui să vii la pachet cu subtitrări. Termenul folosit de tine e din Australia. Aici se numește petrecere cu băieții.

A ridicat din umeri și a zâmbit, iar eu am constatat surprinsă că buzele mele încă știau să răspundă.

— Nu-s de prin părțile astea, domniță, a spus el, maimuțărind replica pe care o auzisem în nenumărate filme western vechi.

— M-am prins și singură. Ce cauți în Marea Britanie, dacă îmi dai voie să te întreb?

— Sunt scriitor, am un editor care mă presează să îmi termin romanul până la o dată anume, iar acțiunea am ales, cam neinspirat, să o plasez în zona rurală a Angliei. Așa că m-am gândit să vin pentru câteva luni să mă documentez la fața locului. Stau cu chirie într-o casuță de pe coastă lângă Trentwell.

În altfel de circumstanțe sunt sigură că acea introducere mi-ar fi stârnit curiozitatea și aș fi cerut detalii, însă chiar în momentul acela aveam probleme mult mai importante pe cap. În condițiile în care Jack nu mă cunoștea, eram ușor consternată să văd cât de limpede îmi citea gândurile:

— Ce-ar fi să merg după un doctor și să văd dacă pot să aflu ceva vești despre Amy și Caroline?

După plecarea lui Jack, rezerva mi s-a părut mult mai spațioasă, însă, în mod bizar, anostă și cenușie. Era genul de bărbat a cărui prezență acapara tot spațiul disponibil în jurul lui. Ceea ce nu ținea doar de aspectul fizic plăcut și de farmecul lui, care, chiar

și într-o noapte ca aceasta, erau incontestabile. Probabil avea să fie nevoit să își exploateze la maximum ambele atribute ca să reușească să afle informații despre Amy, fiindcă eram destul de sigură că detaliile despre starea ei erau din categoria celor care se împărtășeau doar rudelor apropiate sau aparținătorilor. Însă, fir-ar să fie, noi eram cu adevărat familia lui Amy, Caroline și cu mine. Ei bine, nu în sensul că am fi fost efectiv surori, ci într-o manieră mai profundă și mai durabilă, care ne lega mai strâns decât ar fi putut vreodată să ne lege același sânge. Îmi închipuiam că poliția probabil îi sunase deja pe părinții lui Amy, însă cum aceștia se mutaseră din zonă cu câțiva ani în urmă și locuiau la patru ore distanță, cu mașina, până când ajungeau ei aici, Amy nu ne avea decât pe Caroline și pe mine.

Am decis să merg să-l caut pe Jack – l-am văzut plimbându-se pe coridor, prins într-o conversație cu o asistentă. Ea a fost prima care s-a întors spre mine.

— De ce nu ești în pat?

— Asta ar fi trebuit să fie replica mea, a spus Jack.

— Am aflat că pe Caroline o vor externa imediat, iar pe Amy o operează, m-a informat el în timp ce ne întorceam la rezerva mea.

Mi-a întins o mână pentru a mă ajuta să urc înapoi în patul de spital. Eu mi-am tras păturile peste picioarele acoperite de vânătași și am început să procesez vestea îngrijorătoare pe care tocmai mi-o dăduse Jack.

— O operează? La față?

A clătinat din cap cu tristețe.

— Nu. Cred că are traumatisme interne, însă nu am reușit să aflu exact de ce fel.

Am simțit un val de spaimă înghețată explodându-mi în corp, străbătându-mă de la ceafă până la baza spatelui, coborându-mi pe șira spinării vertebră cu vertebră. Traumatisme interne părea a fi un eufemism în limbaj medical pentru a spune că Amy era *foarte, foarte grav rănită*. Nimic din ce ar fi putut să adauge Jack sau să îmi ofere drept consolare nu ar

fi avut cum să mă smulgă din șocul produs de acele cuvinte oribile, înspăimântătoare.

Din fericire, părea a fi genul de om care prefera tăcerea în locul conversației stupide, de umplură, ceea ce îmi convenea, fiindcă nu eram în stare să mă concentrez la nimic altceva în afară de coșmarul pe care îl trăiam în momentul acela. Avusesem nevoie de ajutorul lui chiar și pentru a completa niște formulare pentru spital, pe care o asistentă mi le înmânase prinse pe un clipboard. Mâna îmi tremura atât de tare încât nu îmi puteam scrie nici măcar numele și adresa, așa că l-am lăsat, recunoscătoare, să îmi ia pixul și suportul de documente și să completeze cu litere ferme și apăsate detaliile pe care i le dictam eu.

La rugămintea mea, lăsase deschise draperiile rezervei, ca și cum ar fi existat vreo șansă ca veștile să ne ajungă mai repede la urechi, dacă nu se împiedicau în acea barieră subțire de material textil. Am urmărit un flux continuu de personal medical trecând pe lângă secția în care ne aflam, unii grăbiți, îndreptându-se spre vreo urgență, alții mișcându-se alene, unii ocupați să vorbească vrute și nevrute, părând să nu aibă habar că, pentru noi, viitorul era pe cale să se schimbe în asemenea măsură încât avea să devină de nerecunoscut. Când am auzit întâmplător două asistente prinse într-o discuție despre o stupidă răsturnare de situație dintr-un serial de televiziune, am fost inundată de o furie intensă, cât se poate de reală. *Seriale? Pe bune?* Ar fi trebuit să fie ocupate să salveze vieți, să le aplice manevre de resuscitare pacienților zăcând pe tărgi împinse în fugă sau să strige comenzi neinteligibile care să se încheie cu „urgent!” – nu să discute o emisiune TV oarecare, ce naiba! Jack și-a dat seama că eram agitată și m-a bătut înțelegător pe mână.

— Pentru ele, este doar o altă zi de muncă obișnuită.

— Pentru mine, nu.

— Știu, a răspuns el pe un ton de consolare.

Richard a apărut într-un vârtej de panică, îngrijorare și aburi de alcool. I-am auzit pașii înainte să îl văd, picioarele lui izbind zgomotos pardoseala de gresie când a traversat în fugă zona de triaj strigându-mă pe nume. S-a năpustit în rezerva mea, iar Jack s-a ridicat imediat din scaunul de lângă patul meu în care se instalase. Crezusem că terminasem cu plânsul, că îmi epuizasem lacrimile în brațele lui Jack, însă, aparent, nu era cazul. A fost de-ajuns să întrezăresc chipul familiar al lui Richard radiind neliniște, îngrijorare și iubire ca, pe neașteptate, izvorul secat să se transforme într-o mică Niagara. Richard m-a strâns la piept, legănându-mă ca pe un copil, și, deși mirosea mai degrabă a distilerie decât a ființă umană, m-am simțit bine în brațele lui:

— Gata, gata, a încercat el să mă liniștească, cu buzele îngropate în părul meu.

M-am străduit să nu remarc răgușeala vagă, însă încă detectabilă, ce trăda vocea unui om beat, nici duhoarea de fum de țigară stătut de care părea îmbâcsit. Tocmai își încheiase petrecerea de burlac cu băieții și era complet nejustificat din partea mea să mă simt furioasă la gândul că, în timp ce noi ne târâm printre cioburi și flăcări pe marginea drumului, el se aflase într-un bar, ocupat să se îmbete. Și totuși, așa mă simțeam:

— Ce naiba s-a întâmplat, Emma? a întrebat el, părând să nu observe tresărirea mea de durere când s-a așezat la capătul patului și și-a pus un braț peste gambele mele.

Jack s-a năpustit ca un uliu, luându-i brațul de pe picioarele mele și alegându-se astfel cu o privire iritată din partea logodnicului meu. Richard l-a studiat pe Jack ca și cum abia atunci ar fi observat prezența lui.

— E plină de vânătăi pe picioare, i-a explicat Jack scurt.

Și chiar dacă Richard a făcut o față rușinată, părând să-și regrete gestul, ceva îmi spunea că, în materie de primă impresie, tocmai picase un test capital.

— Și fața... a continuat Richard. Îți arată foarte rău.

Nu prea ai ce să spui în replică la o astfel de observație. Din fericire, nici n-am fost nevoită să răspund.

— S-a tăiat la frunte când mașina s-a dat peste cap, înainte să se înfigă în șanț, prinzând-o între fiarele contorsionate. După care a sărit în aer.

Relatarea lui Jack despre ceea ce se întâmplase, deși corectă, fusese intenționat brutală și dureros de șocantă.

— Dumnezeu, Emma! Ai fi putut să mori. Aș fi putut să te pierd.

Din vocea lui răzbătea o asemenea vulnerabilitate încât nu am putut să nu mă întind să-l iau în brațe. Preț de o clipă am fost atât de absorbită de schimbul de roluri dintre noi că era să nu-l observ pe Jack dând să se retragă din rezerva mea.

— Stai! l-am strigat, când el era deja cu spatele spre noi, iar pentru o clipă am avut impresia că nu avea să se mai întoarcă. Pleci? am întrebat, pe tonul cuiva căruia nu-i venea să creadă ce se petrecea, deși știam că nu aveam de ce să mă simt surprinsă, însă simțindu-mă oricum.

Deja depășise cu mult rolul bunului samaritean prin tot ceea ce făcuse în noaptea aceea. Ce motiv ar mai fi putut avea să rămână acum că sosise Richard? Chiar și așa, m-a încercat ceva vecin cu panica în clipa în care l-am văzut dând să plece.

Jack m-a privit în ochi și am trăit un moment de spaimă reală când mi-am dat seama că probabil nu aveam să-l mai văd niciodată. Oare deslușea pe chipul meu ce simțeam? Poate. Toată noaptea se dovedise destul de abil în a-mi ghici gândurile. A ezitat, apoi a făcut un pas hotărât spre pat. Am ignorat amândoi privirea confuză a lui Richard, care a întors capul dinspre mine spre Jack, ca și cum ar fi încercat să priceapă o intrigă complicată dintr-o piesă de teatru pe care n-o prinsese de la început.

Jack mi-a zâmbit blând și mi-a luat una din mâini, ținând-o cu grijă într-a lui:

— E timpul să plec acum. Tu vei fi bine. Sper sincer ca totul să se termine cu bine și pentru prietena ta.

Am încuviințat din cap, simțindu-mă brusc prea gătită de emoție pentru a reuși să mai articulez vreun cuvânt.

— Ai grijă de tine, Emma, a spus el încet, aplecându-se și sărutându-mă blând pe frunte.

— Ce...? a exclamat Richard, răsucindu-se să urmărească silueta înaltă a lui Jack retrăgându-se rapid din rezervă. Ce dracu...? Ce i-a venit nenorocitului de doctor să te sărute de rămas-bun?

Ceva mai târziu, după două cafele tari, Richard probabil ar fi reușit să treacă unul dintre acele teste ale poliției menite să verifice dacă șoferul e sau nu treaz. Până să ajungă să le însoțească pe asistenta și infirmiera care m-au transportat cu tot cu pat la secția de radiografie, devenise cel puțin capabil să poarte o conversație coerentă. Nu că aș fi recomandat să îi fie încredințat vreun echipament mecanic sau chirurgical de orice natură, nu după ce îi văzusem tentativele chinuite de a-i trimite tatălui meu un mesaj prin care să îl informeze ce se petrecea.

Ce-i drept, chipul i s-a înverzit în cel mai neplăcut mod posibil când a venit momentul să-mi fie curățată și cusută rana de pe frunte, însă asta mai degrabă din cauză că era din fire slab de înger și avea o fobie de ace decât din cauza alcoolului. Într-un final, cineva îi împinsese la spate un scaun de plastic turnat, ceea ce, având în vedere cât de tare se clătina pe picioare, probabil fusese o idee bună.

Zorii se apropiau încetul cu încetul, însă Richard a rămas lângă mine, refuzând să plece chiar și atunci când am fost mutată, în cele din urmă, într-un salon individual, unde urma, la insistențele personalului medical, să fiu ținută sub observație tot restul nopții. Părăsea camera mea doar pentru a merge cu regularitate la cabinetul asistentelor să ceară vești

despre Amy, însă primea de fiecare dată același răspuns standard:

— E încă în operație, m-a informat Richard cândva după ora șase.

Luminile din micul meu salon individual erau coborâte la cel mai mic nivel posibil, probabil pentru a favoriza somnul, însă nimic nu mi se păruse vreodată mai puțin probabil decât să adorm în momentul acela. Nici o altă noapte din câte trăisem până atunci nu mi se păruse atât de lungă.

Mi-am dat seama imediat când Richard a primit un alt răspuns. Pot să jur că până și clanta s-a mișcat nefiresc; iar umbra proiectată de silueta lui a căzut cumva bizar în spațiul gol, format când a deschis lent ușa.

A încremenit într-o poziție stingheră, având pe chip o expresie pe care nu i-o mai văzusem niciodată. M-am rugat fierbinte să nu se mai întâmple niciodată nimic în viețile noastre care să mă facă să o mai înfrunt vreodată. Stătea nemișcat și tăcut și am înțeles, pur și simplu:

— Nu, am protestat, clătinând din cap în încercarea de a nega ceva ce nu fusese încă rostit. Nu, nu, nu.

Ochii lui au început să se umple de lacrimi, însă în continuare nu s-a clintit.

— Nu poate fi adevărat. Nu cred. Refuz să cred.

Richard s-a pus în mișcare atunci, venind spre mine cu pași mici, șovăitori.

— Acum vreo zece minute, a spus cu vocea spartă, luându-mă de mână.

Nu vedeam mai nimic de lacrimile ce-mi încețoșau privirea. Cred că e posibil ca Richard să mai fi adăugat ceva atunci, cum că medicii făcuseră tot ceea ce le stătuse în putință, sau să fi fost ceva legat de gravitatea rănilor pe care le suferise? Pur și simplu, nu știu. Nu reușeam să mai deslușesc nimic dincolo de titlul asurzitor, oribil, al veștii.

Amy, una dintre cele mai bune prietene ale mele timp de peste douăzeci de ani, murise.

CAPITOLUL 3

Amorțită. Amorțită ca de *novocaină*. Amorțită ca de o apă înghețată. Și nu în sens bun; mai degrabă genul de amorțeală care se instalează odată cu apariția degerăturilor, chiar înainte să începi să-ți pierzi degetele.

Richard și cu mine stătuserăm cufundați în tăcere deplină ore întregi – sau cel puțin așa mi se păruse mie încercând să asimilăm și să procesăm ceva atât de sfâșietor de teribil încât era aproape imposibil de acceptat. Amy, cea mai energică și plină de vitalitate persoană din câte cunoscusem vreodată își transformase în profeție propria filosofie de a trăi fiecare zi ca și cum ar fi fost ultima.

În mod evident, vestea îi șocase chiar și pe angajații spitalului, căci aș putea să jur că am fost tratați diferit după ce a ieșit la iveală. Am simțit asta în felul în care asistenta venită să îmi măsoare tensiunea arterială mi-a strâns lung mâna după ce mi-a dat jos manșeta de pe braț. Am deslușit-o clar chiar și în purtarea medicului care m-a consultat la vizita de dimineață și care mi-a dat voie, în sfârșit, să plec acasă. M-a bătut pe umăr într-un gest ușor stângaci și stingher și, deși nu a spus nimic, am văzut pe chipul lui o expresie de compătimire și condoleanțe pe care aveam impresia că urma să o întâlnesc frecvent în următoarele zile.

După ce personalul medical s-a retras din camera mea, Richard m-a ajutat să mă schimb din halatul de spital scrobit care îmi fusese dat la internare, îmbrăcându-mă din nou în rochia de petrecere devenită brusc extrem de indecentă. Am tresărit îndurerată când am simțit atingerea delicată a materialului pe pielea mea goală, căci petele întunecate și scorțoase, știam prea bine, nu puteau fi decât sânge. Doar că nu știam al cui. Al meu? Al lui Jack? Sau să fi fost al lui Amy? Ce mai conta? Rochia avea să ajungă direct în gunoi în momentul în care ajungeam acasă.

Pentru a economisi timp, Richard s-a oferit să meargă la farmacia spitalului să cumpere analgezicele ce îmi fuseseră prescrise.

— Nu stau prea mult, mi-a promis, sărutându-mă scurt sub bandajul alb de pe frunte. Vei fi bine cât lipsesc?

Am clătinat din cap cu tristețe, iar el nu a putut decât să încuviințeze scurt, în semn că înțelegea. Aveam impresia că nimic și niciunul dintre noi nu avea să mai fie bine vreodată, o știam amândoi. Și eram aproape convinsă că, din momentul în care părăseam incinta spitalului, totul avea să devină cu mult mai rău.

Am auzit o bătaie ușoară în ușă, apoi a apărut o asistentă tânără care a deschis-o doar cât să-și strecoare capul înăuntru. Am presupus că venise să îmi anunțe sosirea taxiului pe care îl comandaserăm, însă ea m-a surprins spunându-mi:

— Aveți un vizitator, domnișoară Marshall. În mod normal, nu avem program de vizită acum... dar, date fiind circumstanțele speciale...

Și iată că din nou mi se oferea tratamentul preferențial rezervat celor ale căror tragedii erau mai grave decât dramele obișnuite. Era un club căruia nu doream să îi aparțin.

Asistenta s-a dat la o parte pentru a-i face loc vizitatorului meu să intre în cameră. Jack a păstrat doar o clipă de tăcere, apoi cuvintele lui m-au făcut să mă pierd cu totul.

— Emma, îmi pare atât, atât de rău.

Am încercat din răspuțuri să-mi păstrez cumpătul. Am dat din cap în semn că îi apreciam condoleanțele, însă deja îmi simțeam buzele începând să tremure, ca și cum aș fi fost o cântăreață de operă pe punctul de a se lansa într-o arie. Cu un icnet care a început ca un sughit și s-a încheiat ca un schelălăit, m-am trezit din nou în brațele lui, în vreme ce lacrimile care nu curseseră cât timp fusese Richard acolo au găsit în sfârșit fisura prin care să se strecoare.

La drept vorbind, nu sunt genul care plânge mult – nu am fost niciodată. Ceea ce făcea cu *atât mai uluitor* faptul că acest american complet străin, pe care îl cunoșteam de mai puțin de douăsprezece ore, reușise cumva să mă aline în brațele lui, în timp ce plângeam ca un copil, mai mult decât o făcuse logodnicul meu în ultimii doisprezece ani.

Nu l-am auzit pe Richard intrând, deși începusem să mă liniștesc deja. Așa se face că nu mi-am dat seama că nu mai eram singuri decât atunci când Richard m-a strigat pe un ton cam rece:

— Emma?

Jack a ridicat privirea, însă a rămas cu brațele ferm încolăcite în jurul meu. Îmbrățișarea lui era nevinovată și menită doar să ofere alinare, însă am văzut sclipirea unei sfidări în ochii lui căprui auriu la auzul vocii lui Richard. Era o scenă de care categoric nu aveam nevoie în momentul acela. M-am desprins din îmbrățișarea lui Jack, iar el și-a lăsat instant brațele să cadă. După care i-a întins mâna lui Richard.

— Jack Monroe, s-a prezentat el. Îmi pare rău, nu am avut ocazia să facem cunoștință noaptea trecută.

Richard a ezitat o idee prea mult până să întindă mâna spre Jack. Apoi, chiar înainte ca situația să se agraveze de la ușor tensionată la de-a dreptul conflictuală, a luat mâna celuilalt bărbat. Nu am văzut nici urmă de căldură în acel gest, nici pe vreunul din chipurile lor.

— Richard Withers, a anunțat Richard sec. Logodnicul Emmei.

Am observat un mușchi tresărind pe chipul lui Jack.

— N-ai stat aici toată noaptea, nu? am întrebat eu, neobservând decât după ce am terminat de vorbit că Jack purta alte haine și în mod evident se spălase și se bărbierise de ultima dată când îl văzusem.

— Nu. După ce m-au peticit, m-am dus acasă.

Am remarcat atunci că pe antebraț avea un bandaj mult mai mic, abia vizibil de sub mâneca suflecată a cămășii de culoare închisă.

— Atunci, de ce te-ai întors?

I-am aruncat o privire mânioasă lui Richard, căci mi-ar fi fost imposibil să dreg o grosolănie atât de fățișă. Pe chipul lui am citit un *ce-i?* inocent, însă știa exact ce făcuse.

— Am sunat azi-dimineață să văd cum se simte Emma și să întreb despre Amy. Când mi-au dat vestea, ei bine... ei bine, am simțit că trebuie să vin să te văd.

— Foarte drăguț din partea ta, a spus Richard, deși tonul lui transmitea exact mesajul opus.

— Da, chiar e, am adăugat eu considerabil mai sinceră.

— Însă, după cum vezi, sunt pe punctul de a o duce pe Emma acasă și chiar are nevoie să se odihnească. Așa că îți mulțumesc pentru vizită și pentru toate celelalte, dar acum avem totul sub control!

Sub control? Nimic, *niciodată*, nu mi se păruse a fi mai puțin sub controlul nostru; însă confruntarea cu Jack și gândul că îi era dator fiindcă-i salvase viața femeii pe care o iubea erau pentru Richard o sursă de tensiune în plus, una pe care pur și simplu nu o putea îndura în momentul acela, iar eu înțelegeam că, indiferent dacă era corect sau nu – în realitate, știam că nu era corect – trebuia să-i țin partea.

— Mulțumesc pentru vizită. Înseamnă mult pentru mine.

Am spus-o pe un ton de *Gata, te rog să pleci acum*, chiar dacă nu exprimasem acest lucru în cuvinte.

— Mi-aș dori doar să nu fi fost în aceste circumstanțe. Mi-aș dori doar să fi putut face mai mult. Pentru Amy.

Am avut impresia că ultimele două cuvinte fuseseră adăugate pentru a-l împiedica pe Richard să sară cu vreun comentariu sarcastic cum că deja făcuse mai mult decât ar fi fost cazul. Oricât ar fi părut de ridicol, era aproape ca și cum i-ar fi purtat pică lui Jack fiindcă mă salvase; ca și cum faptul că

nu fusese el cel care să o facă îl înjosea cumva sau îi știrbea din virilitate. Nu avea nicio logică. Ar fi trebuit să fie recunoscător, însă din atitudinea lui nu reieșea decât meschinărie și gelozie.

— Te externează acum? a continuat Jack. Te duc cu mașina undeva?

— Nu, mulțumesc. Ne-am chemat un taxi, s-a grăbit să intervină Richard, activându-se atât de rapid încât am avut impresia că îi era teamă ca nu cumva să accept. Ca și cum doar atât ar fi așteptat, asistenta tânără de mai devreme mi-a bătut din nou la ușă pentru a ne informa că ne sosise taxiul.

Richard și-a petrecut un braț pe după talia mea și m-a condus ferm la ușă. M-am răsucit pe călcâie să-i arunc o privire lui Jack, al cărui chip trăda atât de puține emoții încât chiar nu îmi dădeam seama ce îi trecea prin cap. I-am oferit un zâmbet mărunț și trist în semn de rămas-bun bărbatului care își riscase viața pentru a o salva pe a mea. Simțeam că, părăsindu-l acolo, lăsam ceva neterminat, sau lăsam o datorie neplătită. Când ceea ce datorezi e însuși faptul de a fi în viață, poate că rămâi cu acea impresie pentru totdeauna.

Nu mi-a dat prin gând să-l iau la rost pe Richard pentru purtarea sa, în drum spre casă. Aveam alte probleme de înfruntat, mult mai grave, devastatoare, iar enormitatea situației părea să ne izbească pe amândoi ca o bilă de demolare, zdrobindu-ne tot mai mărunț pe măsură ce ne apropiam de destinație. Când taxiul a oprit în fața casei părinților mei, mi-am pus o mână pe brațul lui Richard când l-am văzut scoțând portofelul pentru a plăti.

— Ce-ar fi să te întorci la apartamentul tău mai întâi, să te speli și să te odihnești puțin, apoi să vii pe la mine mai târziu?

— Mă gândesc că ar fi mai ușor dacă aș intra acum cu tine?

Am clătinat din cap cu tristețe și m-am întins să îl sărut blând, sperând că îmi înțelegea logica.

— Nu va fi ușor indiferent cum vom face asta. Te rog, întoarce-te puțin mai târziu, bine?

Părinții mei mă așteptau la masa din bucătărie. Tata s-a ridicat în picioare imediat ce am intrat, încolăcindu-și brațele în jurul meu într-o strânsoare puternică, îmbrățișarea unui tată iubitor, deopotrivă ușurat și îngrijorat. Vorbisem deja cu el la telefon, de la spital, așa că știa despre Amy. I-am văzut ochii înroșiți de plâns și mi-am dat seama că fusese o lovitură brutală și pentru el. Amy și Caroline veniseră frecvent în vizită în casa aceea timp de mai bine de douăzeci de ani.

— Vrei niște ceai? Presupun că zeama de la spital nu era deloc tentantă.

Vocea îi era răgușită de emoție și, chiar dacă nu-mi ardea neapărat de ceai, înțelegeam că tatăl meu avea nevoie de puțin timp să se liniștească.

— Mulțumesc, tată.

Mi-am tras unul dintre scaunele de brad și l-am așezat lângă cel al mamei. Am văzut șervețelul mototolit pe care îl strângea în pumn când s-a întors cu fața spre mine și am deslușit o expresie îndurerată pe fața ale cărei trăsături semănau atât de mult cu ale mele, încât, privind-o, aveam impresia că mă vedeam pe mine într-o oglindă magică, capabilă să îmi arate viitorul. În trecut, acea constatare îmi oferise alinare și un sentiment de continuitate, însă acum mă speria de moarte.

I-am aruncat o scurtă privire tatălui meu, iar el a dat din cap aproape imperceptibil. Am simțit o vagă ușurare. Ironia făcea ca azi să fie una dintre zilele mai bune ale mamei, deși pentru mine era, cel mai probabil, de departe cea mai rea.

— Mi-a spus tatăl tău, a confirmat mama cu tristețe. Aproape nu-mi vine să cred. Biata Amy, biata de ea!

Am dat din cap amuțită, simțind usturimea lacrimilor fierbinți ce îmi alunecau pe obraji. Privirea mamei mele s-a oprit asupra frunții mele bandajate.

— Ce-ai la cap? Ce-ai pățit?

— E o mică tăietură de la accident. Chiar nu-i mare scofală. Bandajul o face să pară mai gravă decât e. Nu-ți face griji pentru asta, mamă!

A încuviințat din cap și chiar și acea ușurință cu care a acceptat ceva ce ar fi trebuit să o îngrijoreze mult mai mult ar fi demonstrat oricui o cunoscuse înainte că nu mai aveau de-a face cu aceeași Frances Marshall de altădată.

— Nu-mi pot imagina prin ce trec Linda și Donald, a continuat ea.

Atunci, am citit în privirea tatălui meu aceeași surprindere pe care o simțeam și eu. Poate că până și mie mi-ar fi fost greu să-mi amintesc numele părinților lui Amy, însă mama mea, în ciuda faptului că nu îi mai văzuse de ani buni, și le amintise instant. Chiar era imposibil de explicat ce anume îi răpea acea boală și ce îi permitea să păstrezi.

Ne-am băut ceaiul cufundați într-o tăcere sumbră. Începeam să-mi simt capul prea greu pentru a-l mai ține ridicat și mă tot frecam cu degetele la ochi, având impresia că mi se umpluseră de un nisip aspru și fierbinte.

— Ce-ar fi să urci și să încerci să tragi un pui de somn, iubito? a sugerat tatăl meu în cele din urmă.

Am clătinat din cap.

— Nu pot, tată, sunt atâtea de făcut! Atâtea lucruri la care trebuie să ne gândim. Ar trebui să văd cum e Caroline, habar nu am cum se simte, apoi ar trebui să trec pe la părinții lui Amy. Și mai e și nunta. Va trebui s-o amânăm...

— Ce? a intervenit mama mea pe un ton tăios. Amânați nunta? De ce? Te-ai certat cu Richard?

Am privit-o confuză.

— Nu. Firește că nu. Însă nu putem să ne vedem de nuntă acum. Nu după ce Amy...

Mi-am pierdut vocea și n-am mai terminat. Înțelegea, nu? I-am aruncat o privire peste masă tatălui meu, care o studia pe mama cu o expresie concentrată, ca și cum ar fi încercat prin telepatie să-i facă sinapsele să funcționeze corect. Era o expresie pe care i-o vedeam frecvent.

— Ah, da! Firește. E domnișoara ta de onoare, nu-i așa?

Am încuviințat din cap. Corect ar fi fost să spună că era, nu că este. Tot ceea ce ținea de Amy rămăsese acum în trecut. Viitorul nu mai exista pentru ea. Gândul m-a spintecat ca o sabie.

— Va fi timp destul să vă gândiți la asta mai târziu, a spus tatăl meu, abătându-și atenția de la mama mea, care nu conștientiza cătuși de puțin că tocmai trecuse un mic test nerostit. Nu vei putea să ajuți pe nimeni cu nimic dacă vei ajunge să te îmbolnăvești. Du-te și odihnește-te acum!

Mi se părea imoral să îmi ofer luxul de a dormi, știind că somnul avea să îmi ofere o scurtă și necesară evadare din realitatea imediată, însă înțelegeam că tatăl meu avea dreptate. Dacă aveam să amânăm nunta – și nici nu mă puteam gândi să mă căsătoresc acum –, atunci ne așteptau o groază de probleme de rezolvat, însă în momentul acela nu mai eram capabilă să funcționez normal sau chiar să gândesc limpede. M-am ridicat șovăitoare. M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte, apoi am procedat la fel și cu mama mea. Privirea ei mi-a studiat chipul cu îngrijorare.

— Doar câteva ore, l-am avertizat pe tatăl meu. Să nu mă lași să dorm mai mult de-atât, în regulă? Richard va trece pe-aici mai târziu și nu vreau să fiu încă în pat când sosește.

— Vine Richard pe-aici? a întrebat mama, iar încântarea din vocea ei ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă. Minunat!

Eram deja pe punctul de-a păși în hol când mama a rostit cuvintele ce-aveau să-mi spulbere orice șansă de-a adormi rapid.

— Emma! Ce-ai pățit la cap? Ce-i cu bandajul ăla?

M-am întors să o privesc, iar confuzia de pe chipul ei mi-a spus tot ce aveam nevoie să știu. Până la urmă, nu era una dintre zilele ei mai bune.

Judecând după cearcănele adânci, părea că nici Richard nu reușise să recupereze din somn, după cum nu reușisem nici eu. De fiecare dată când închideam ochii revedeam detaliile oribile, brutale, ale evenimentelor din noaptea precedentă, derulându-mi-se la nesfârșit în minte ca trailerul unui film pe care nu aș fi vrut să-l văd niciodată.

Simțindu-mă agitată și sufocată în spațiul restrâns al casei, am ieșit în grădina din spate, înfocolită într-un vechi jersey confortabil care să mă protejeze de răcoarea după-amiezii târzii, și m-am așezat pe o bancă de lemn sub un copac înfrunzit. Nevăzută în spatele ușilor de sticlă ale terasei, l-am privit pe Richard intrând în camera de zi, care era cufundată într-o lumină plăcută. L-am văzut mergând la tatăl meu și am simțit umbra unui zâmbet jucându-mi pentru o clipă pe buze când, sub ochii mei, gestul lor de salut obișnuit s-a transformat cu stângăcie într-o îmbrățișare scurtă, nefirească pentru ei. Felul în care a abordat-o pe mama mea mi s-a părut considerabil mai natural. S-a dus direct la fotoliul ei, lăsându-se pe vine pentru a-i vorbi. Nu știu ce și-au spus, concret, însă l-am văzut încuviințând răbdător din cap și luându-i mâna în timp ce o asculta. Nu era doar abil cu ea, era de-a dreptul extraordinar, și se purta firesc, tolerant, fără a o lua vreodată de sus și fără a se arăta vreodată iritat. Oricât m-aș fi străduit să îi urmez exemplul, eu nu mă descurcam nici pe departe la fel de bine cu ea cum o făcea el. Poate că, după cum sugerase chiar el, eu eram pur și simplu prea apropiată de mama mea, iar să o văd dispărând bucată cu bucată, așa cum se întâmpla acum, era al naibii de greu și de nedrept.

L-am văzut pe tata arătând spre grădină și pe Richard încuviințând din cap. Câteva clipe mai târziu se afla lângă mine pe bancă, petrecându-și un braț pe după umerii mei și trăgându-mă la pieptul lui. Mă potriveam perfect peste conturul familiar al trupului lui, precum o bucățică dintr-un puzzle pusă la locul ei. Am simțit parfumul cu note de piper al gelului lui de duș și al balsamului după ras și, pentru prima dată

în aproape douăzeci și patru de ore, tensiunea care mă gătuia ca un ștreang s-a atenuat puțin.

Nu ne-am spus nimic vreme îndelungată; nici nu era nevoie. Cum practic ne petrecuserăm toată viața împreună, ajunseserăm să ghicim destul de bine ce gândea celălalt, însă de data aceasta, când am rupt într-un sfârșit tăcerea, chiar nu aveam habar cum avea să reacționeze.

— Trebuie să amânăm nunta, Richard.

Preț de o clipă prelungă nu a spus nimic, iar eu m-am răsucit ușor în brațele lui pentru a-i studia profilul impasibil. O briză blândă îi ciufulea părul șaten, iar genele imposibil de lungi, de aceeași culoare, îi fluturau de sub sprâncene, însă privirea îi era ațintită spre fundul grădinii, iar pe chip avea o expresie pe care pur și simplu nu reușeam s-o identific. Indiferent ce imagini i-ar fi trecut prin minte, era evident că nu studia peluza atent tunsă, nici tufele și plantele ce o mărgineau. Tăcerea s-a întins ca un elastic, dar tocmai când începeam să cred că inevitabil avea să plesnească zgomotos, sfâșiată de un protest dureros, Richard a oftat adânc și trist și mi-a răspuns:

— De acord.

Cuvintele lui mi-au nimicit și anulat argumentul pe care-l pregătisem din timp pentru a-l contrazice. Fusesem atât de convinsă că avea să opună rezistență, încât răspunsul lui m-a luat complet prin surprindere. Fără nicio logică, m-a încercat un moment de dezamăgire că nu se străduise mai tare – sau nu se străduise deloc – să mă facă să mă răzgândesc.

— Așa e corect, am spus, repetând mecanic replica pe care o exersasem în minte.

— Așa e.

Mi-a luat mâna atunci și a atins blând inelul cu diamant pe care îl purtam pe inelar. Îl aveam doar de trei luni și îi simțeam aproape în permanență greutatea și prezența.

— Doar pentru o vreme, a consimțit el, ducându-mi mâna la buze și sărutându-mi fin articulațiile

degetelor. O amânăm, nu o anulăm.

Privirea lui era ațintită în ochii mei. Am încuviințat din cap, nefiind tocmai sigură că eram capabilă să vorbesc.

În ciuda obiecțiilor ridicate atât de Richard, cât și de tatăl meu, am insistat că voiam să o văd pe Caroline în seara aceea. Sunasem de mai multe ori peste zi, însă nu vorbisem decât cu Nick, Caroline refuzând să vină la telefon, spre îngrijorarea mea. Cu fiecare apel auzeam nota subtilă de disperare din tonul partenerului ei devenind tot mai pronunțată.

— Dacă nu vrei să vii, n-ai decât. Mă duc singură cu mașina, am spus cu încăpățănare, punându-l pe Richard într-o poziție imposibilă.

Știam că îi ținea partea tatălui meu, care considera că n-aveam de ce să merg altundeva decât înapoi la culcare, însă pusesem o hotărâre de fier în privirea încruntată pe care am ațintit-o asupra logodnicului meu, atunci când i-am spus:

— Caroline are nevoie de mine, *trebuie* să merg. Și apoi, cred că și lui Nick i-ar prinde bine puțin sprijin emoțional din partea ta.

Acela a fost argumentul decisiv. Mama urmărise confruntarea dintre noi trei ca și cum ar fi obținut un loc în primul rând la o piesă de teatru stranie, deosebit de interesantă.

— Ieși? m-a întrebat ea calm pe când Richard îmi ținea jacheta, iar eu îmi strecuram brațele în mâneci.

— Doar pentru o scurtă vreme, mamă.

Caroline și Nick locuiau într-un nou ansamblu rezidențial din celălalt capăt al orașului. Fuseseră primii din cercul nostru de prieteni care să intre în jocul proprietăților. Presupun că era un deznodământ inevitabil, având în vedere că Nick era angajat la o bancă, iar Caroline la o agenție imobiliară. Semiluna în care locuiau era un ansamblu model, curat și îngrijit, populat de cupluri tinere cu aceeași mentalitate ca a lor. Caroline, care avusese grijă să își pregătească „zestre” deși conceptul dispăruse

complet cu circa un secol în urmă, era din fire orientată spre tot ceea ce ținea de bunăstarea unei locuințe și nu înțelegea de ce nici Amy, nici eu nu îi împărtășiserăm entuziasmul față de cataloagele de decorațiuni interioare și magazinele de bricolaj.

Am intrat pe aleea familiară, iar Richard a parcat cu grijă în locul din spatele mașinii lui Nick. Cel care în trecut fusese rezervat pentru mașina lui Caroline. Ne-am întors unul spre celălalt și am schimbat o privire prelungă, încărcată de regret, înainte de a deschide portierele, după care am pornit spre casă ținându-ne de mână.

Nu cred că am mai văzut pe nimeni mai recunoscător să primească oaspeți decât părea a fi Nick în momentul acela, căci ne-a deschis ușa aproape înainte ca sunetul soneriei să se stingă cu totul în holul cu parchet de stejar. M-a prins cu delicatețe într-o îmbrățișare de bun venit, străduindu-se din răputeri să nu se concentreze la bandajul alb de pe fruntea mea în timp ce vorbea.

— E în dormitor.

Am dat din cap și i-am oferit un zâmbet care, speram eu, îi transmitea că de-aici încolo aveam să mă ocup eu de situație, după care mi-am dezbrăcat jacheta și am agățat-o de stâlpul de la baza scărilor în spirală.

— Caro, eu sunt. Urc la tine.

Când m-am apropiat, am auzit muzică răzbătând din dormitor: era o formație de care fuseserăm obsedate toate trei cu aproximativ zece ani în urmă. Printre acordurile muzicii din tinerețea noastră se strecurau sughițuri de plâns zgomotoase, ceea ce mi-a făcut inima să se chircească de durere. Am bătut încet la ușa cu lambriuri de lemn și am intrat.

Caroline era în ultimul hal și, chiar mai grăitor, camera ei era în ultimul hal, ceea ce, dacă o cunoșteai măcar un pic din cât de bine o cunoșteam eu, era un semn categoric că lucrurile erau departe de a fi bine. Părul ei blond și scurt forma smocuri ce se ridicau în unghiuri bizare de pe scalp, iar fața îi era roșie și pătată de la plâns. Stătea în genunchi în

mijlocul patului dublu, pe o husă de plapumă albă decorată cu o broderie superbă, care însă nu se vedea deloc de sub torentul de fotografii revărsat pe toată suprafața patului. Purtând doar pantaloni scurți de pijama și o vestă în dungi, prietena mea era cuibărită pe o insulă în plapumă, înconjurată de absolut toate fotografiile în care fuseserăm surprinse vreodată toate trei.

— Pur și simplu nu pot să cred că nu mai e, a spus Caroline, cu vocea sufocată de durere.

Și-a lăsat mâinile să alunece pe saltea, răscolind numeroasele fotografii, fragmente din viața lui Amy, care erau tot ceea ce ne mai rămăsese acum.

Am icnit, un sunet nefamiliar și încărcat de angoasă.

— Știu.

— De ce ea? De ce Amy? Când sunt pe lume atât de mulți oameni îngrozitori, de ce a trebuit să dispară tocmai ea?

Chiar și printre lacrimi, deslușeam întrebarea din ochii lui Caroline, fiindcă era aceeași cu care mă luptasem și eu toată ziua: *De ce Amy, și nu eu?* Vina supraviețuitorului.

Făcându-mi loc printre fotografii, am urcat în pat lângă Caroline, încolăcindu-mi brațele în jurul ei și lăsând-o și pe ea să facă la fel, ca doi copii pierduți în pădure. Am plâns multă vreme, agățându-ne una de cealaltă, însă fără a spune nimic, fiindcă uneori durerea e pur și simplu prea intensă pentru a o putea pune în cuvinte și nu poți să faci nimic altceva decât să te cuibărești lângă cineva drag până când durerea încetează să mai muște din tine ca și cum ar vrea să-ți smulgă inima din piept.

Am scormonit puțin după cutia de șervețele îngropată sub fotografii pe care am văzut-o ițindu-se de sub un teanc de poze cu noi trei în școala primară. Am luat una și am studiat-o cu nostalgie. Era o fotografie pe care nu o mai văzusem de aproape douăzeci de ani și care fusese făcută după un spectacol de Crăciun organizat de școală. Amy era în mijloc, adorabilă într-o rochie albastră lungă, părând

întruchiparea perfectă a Fecioarei Maria, până te uitai mai atent și observai că ținea păpușa care îl reprezenta pe pruncul Iisus spânzurată de-o gleznă. În stânga ei stătea Caroline, purtând o pereche de urechi de măgar uriașe prinse pe o cordeluță și afișând un zâmbet poznaș. De cealaltă parte a lui Amy eram eu, arătând bizar cu o drăcie din folie de aluminiu așezată pe cap, căci, din câte țineam minte, rolul meu fusese de Extraterestru de Crăciun... Am simțit-o pe Caroline sprijinindu-și bărbia pe umărul meu pentru a studia și ea fotografia din mâinile mele. Trei chipuri, fiecare atât de diferit, având în comun doar expresia fătășă de fericire și prietenie. Nu aveam nevoie să examinez celelalte sute de fotografii din jurul nostru ca să știu că aș fi întâlnit aceeași expresie în aproape toate. Se regăsea chiar și în instantaneele surprinse cu doar o noapte în urmă, la petrecerea mea cu fetele. Trei capete strânse laolaltă, Caroline cu brațul întins în față pentru a ține camera astfel încât să ne prindă pe toate. Poate că în acea imagine era machiaj în loc de pistrui și păr coafat cu grijă în loc de prins în codițe, însă în ochii noștri scânteia aceeași prietenie dintotdeauna. Iar acum acele ultime fotografii, pe care le crezusem doar un memento al unui nou punct de cotitură din viațile noastre, surprindeau de fapt momentele finale din viața lui Amy. M-am întins din nou după șervețele.

Lângă genunchiul meu stâng se afla o fotografie pe care nu o recunoșteam și care mi-a atras atenția. Am luat-o și am adus-o mai aproape de lumină. Presupuneam că fusese făcută cu vreo trei sau patru ani în urmă, căci, deși Amy și Caroline arătau în mare măsură la fel ca în prezent, Caroline încă mai avea părul lung până la umeri, și trecuse ceva vreme de când nu și-l mai purta așa. În mod evident, imaginea fusese surprinsă în toiul verii, căci personajele purtau pantaloni scurți și tricouri și erau așezați în ceva ce părea a fi terasa unui local, iar lângă ei se aflau patru biciclete sprijinite de un copac. Nick și Richard erau pe o parte a băncii, cu câte o halbă de bere blondă în față. De cealaltă parte

a mesei stăteau Amy și Caroline, râzând nebunește de cel sau cea care le fotografia. Eu nu eram prezentă.

— Unde a fost făcută asta, Caroline?

Mi-a luat poza din mână, iar buzele i s-au curbat într-un zâmbet mărunț când și-a amintit episodul.

— Ah, da, aia a fost ziua în care Amy ne-a convins c-ar fi distractiv să mergem cu bicicleta până în Brownleigh, la mai bine de douăzeci și cinci de kilometri distanță, în cea mai fierbinte duminică din vara aceea. Jur că aproape am murit din cauza insolației. Cred c-a fost cu vreo trei, nu, poate patru ani în urmă.

O emoție bizară și-a croit drum în inima mea când i-am luat fotografia din mână. Episodul data din perioada în care pierdusem temporar legătura cu fetele. În primul rând că locul de muncă de la Londra îmi ocupase atât de mult timp și atât de mult din weekenduri, încât nu mai venisem aproape deloc în orașul meu natal, în afară de câteva scurte vizite în familie. Apoi, după doi ani în care muncisem în Capitală, mi se oferise o oportunitate fantastică de a mă transfera la biroul din Washington al companiei pentru un stagiu de optsprezece luni, experiență pe care efectiv o adorasem. La drept vorbind nu mă gândisem prea mult la ce se alesese de grupul de prieteni pe care îl lăsasem în urmă. Mă tulbura acum să descopăr că acei prieteni aveau în comun un istoric presărat de amintiri despre care eu nu știam absolut nimic. Nu ar fi trebuit să mă deranjeze — firește că prietenii mei avuseseră dreptul să fie fericiți în anii în care eu nu le fusesem prin preajmă însă brusc m-a deranjat.

Richard și cu mine fuseserăm separați timp de aproape cinci ani, interval în care niciunul din noi nu își găsise o relație care să se poată compara cu cea pe care o avuseserăm împreună; cu relația pe care reușiserăm s-o redescoperim cu doar un an în urmă.

O bătaie șovăitoare în ușa ne-a făcut pe amândouă să ridicăm privirea și l-am văzut pe Nick băgând nesigur capul pe după cadrul ușii.

— Sunteți bine?

Pe chip i se deslușea expresia clasică a bărbatului extrem de stingherit de lacrimile femeilor.

I-am aruncat o privire lui Caroline și m-am întins să-i strâng mâna.

— Nu. Dar vom fi.

În cele din urmă, am convins-o pe Caroline să coboare și să mănânce ceva, două lucruri pe care, după spusele lui Nick, nu le făcuse deloc în ultimele douăzeci și patru de ore. Și dacă nu aș fi realizat nimic altceva, chiar și acel mic succes ar fi fost de ajuns pentru a justifica vizita.

Nick și Richard deschiseseră o sticlă de vin, iar când am coborât și noi în bucătăria primitoare, Nick a mai scos două pahare din dulap. Eu încă luam analgezice și categoric nu ar fi trebuit să beau alcool, plus că observasem un flacon de la farmacia spitalului lângă patul lui Caroline, ceea ce mă făcea să cred că nici ea n-ar fi trebuit să consume din vin. Însă am acceptat amândouă.

Orice am fi făcut, conversația se întorcea mereu, inevitabil, la evenimentul care ne aruncase lumea în aer, spulberând-o.

— A apucat cineva să ia legătura cu familia lui Amy? S-a discutat despre... Se știe când va avea loc...?

În mod evident, Richard nu reușea să pronunțe cuvântul „înmormântare” – și pe bună dreptate. Era un cuvânt care li se aplica oamenilor bătrâni, oamenilor bolnavi, oamenilor care apucaseră să facă și să vadă tot ceea ce își doriseră în viață. Nu unei superbe femei de douăzeci și șapte de ani, amuzantă și iubitoare, a cărei viață abia începuse.

— Au sunat azi după-amiază, cerând-o pe Caroline, a spus Nick.

— *A, da?* a întrebat Caroline, răsucindu-se pe scaun pentru a-l privi surprinsă. De ce nu mi-ai spus?

Pe chipul lui Nick a apărut o expresie calculată și am știut că încerca să găsească un răspuns care să nu aducă a reproș.

— Ți-am spus, scumpo. Dar ai refuzat să vii la telefon. Ba chiar ai folosit un limbaj destul de colorat când m-ai alungat.

Caroline s-a ridicat de pe scaun și s-a instalat în poala lui Nick, iar el și-a încolăcit brațele în jurul ei.

— Îmi pare rău, a șoptit ea, cu fața îngropată pe gâtul lui, iar eu am simțit brusc că Richard și cu mine eram în plus.

Poate că o salvase pe Caroline de pe buza prăpastiei, însă acum Nick era cel de care avea nevoie, în el avea să găsească forța de a se pune din nou pe picioare.

— Să-i sun eu mâine? am sugerat.

Caroline a încuviințat scurt din cap, bucuroasă că tocmai i se luase de pe umeri o sarcină pe care nu se simțea în stare să o înfrunte.

— Unde sunt cazați? am întrebat.

Nick mi-a oferit numele unui hotel din oraș și a zâmbit extrem de recunoscător. Am plecat la scurtă vreme după aceea și mi-a prins bine când Richard mi-a oferit brațul până la mașină. Se pare că nu degeaba se spune să nu bei când iei medicamente.

CAPITOLUL 4

Imediat ce am dat numele părinților lui Amy la recepția micului hotel amenajat într-un conac, am detectat o schimbare în atitudinea personalului. Răceala profesională a recepționerei în costum negru s-a atenuat și o expresie de compasiune a luat locul privirii tăioase de la început.

— Sunt cazați în apartamentul cu vedere spre grădină, mi-a spus, și am remarcat că până și tonul i se îmblânzise când își dăduse seama că eram unul dintre personajele implicate în tragedia ce se desfășura în hotel. Vă așteaptă?

Am văzut-o coborând privirea spre un carnetel de pe birou și verificând lista de nume, urmărind-o cu o unghie cu manichiură perfectă. Numele meu era în mijloc, sub cel al uneia dintre firmele de pompe funebre din oraș și deasupra numelui unei florării locale.

— Da, mă așteaptă. Emma Marshall. Eu sunt.

Apartamentul lor se afla la parter, într-o aripă ce dădea spre curtea impresionant întreținută a hotelului. Presupuneam că niciunul din părinții lui Amy nu aruncase nici cea mai mică privire pe fereastră de când sosiseră. Deși îi cunoșteam aproape de-o viață, în realitate Caroline era mai apropiată de familia lui Amy decât mine, prin urmare am fost surprinsă când m-am trezit strânsă într-o îmbrățișare călduroasă de către tatăl lui Amy încă din clipa în care mi-a deschis. În ochii mei părise întotdeauna un personaj oarecum distant și rezervat, iar Amy nu ne explicase niciodată concret și complet cu ce se ocupa profesional, mulțumindu-se să spună că făcea „ceva în City”. Era în mod evident o muncă dificilă și care îi ocupa mult timp, căci lipsise frecvent de la evenimente școlare și chiar de la unele dintre petrecerile de ziua ei. Prin urmare, mi-l imaginasem dintotdeauna ca fiind un om rece și inaccesibil. Astfel că a fost un șoc să văd lacrimile șiroind pe chipul lui Donald Travis când mi-a dat drumul, în

cele din urmă, din îmbrățișare. Acela a fost momentul în care am cedat și eu. Spectacolul suferinței sale fățișe, asumate, și gândul că nu exista nimic ce aș fi putut să fac sau să spun vreodată care să îi ușureze cât de puțin durerea, mi s-au înfipt ca un pumnal în piept. Mi-a strâns mâinile cu atâta forță încât a devenit dureros, însă lacrimile nu au încetat să curgă, iar el nu a schițat niciun gest pentru a și le șterge. Unui astfel de torent nu puteai decât să-i dai frâu liber și nu era nici pe departe epuizat. M-am trezit amintindu-mi de câte ori se întâmplase ca Amy, ajunsă la vârsta adolescenței, să își critice tatăl absent, susținând că puneă întotdeauna munca mai presus de familie. *Îl vezi acum, Amy? Vezi cât de mult suferă?* Speram sincer, din toată inima, că îl vedea.

Linda Travis era nimicită. Era una dintre acele femei care întotdeauna arăta ca și cum tocmai ar fi ieșit de la un salon de înfrumusețare sau de la coafor. Printre mamele în blugi și adidași care așteptau de regulă la porta școlii, ea ieșea în evidență ca un diamant pe o tarabă cu de toate, purtând mereu haine impecabile și pantofi cu toc de la case de modă celebre. Amy era copilul care păruse întotdeauna să aibă o viață ideală: casă spațioasă, mașini scumpe și părinți eleganți. Însă în spatele imaginii de mamă perfectă, desprinsă dintr-o reclamă de televiziune, se afla o femeie care în mod evident își adorase unicul copil. Îmi era greu să o recunosc acum în femeia neîngrijită care stătea ghemuită pe canapeaua tapițată cu creton a apartamentului de hotel. În primul rând că arăta cu vreo treizeci de ani mai bătrână pentru a putea fi mama lui Amy și părea defectă cumva, o defecțiune ce nu credeam că avea să mai poată fi remediată vreodată. M-am dus lângă ea, însă nu am găsit nimic de spus care să-i ofere alinare chiar și pentru o scurtă clipă. Așa că i-am luat mâna și i-am ținut-o într-a mea, la fel cum ținusem mâna fiicei ei cu doar două nopți în urmă.

Când îi sunasem în dimineața aceea pentru a-mi anunța vizita, nu știusem prea clar la ce să mă aștept

din partea lor. În fond, inițial ei o contactaseră pe Caroline, nu pe mine. Era oare posibil să mă considere cumva vinovată de moartea lui Amy?

— Dacă vă pot ajuta cu ceva... cu pregătirile... Vocea mi s-a stins șovăitoare. Aparent eram la fel de puțin capabilă ca logodnicul meu să rostesc cuvintele necesare. Din fericire, organizarea era punctul forte al lui Travis și, oricât ar fi fost de bizar, bănuiam că aspectele practice ale pregătirilor pentru înmormântare aveau să-l ajute să supraviețuiască în următoarele zece zile, până avea să vină momentul să își îngroape copilul.

— Ar fi un singur lucru... a început Linda șovăitor.

— Orice. Te rog să-mi spui.

Mi-a oferit un zâmbet trist și palid.

— Firma de pompe funebre ne-a cerut să îi alegem o ținută și chiar nu cred că aş putea...

Cuvintele i s-au pierdut într-o avalanșă de lacrimi. Amy avea nevoie de ceva în care să fie îmbrăcată pentru înmormântare, iar Linda, care își însoțise fiica la nenumărate ture de cumpărături în căutarea rochiei perfecte, nu putea înfrunta gândul de a-i alege această ținută finală. Ce mamă ar fi putut să o facă?

Organizarea nunții fusese o activitate veselă și plină de satisfacții, așa că nu mă surprindea câtuși de puțin că partea de contramandare a pregătirilor, de demontare a evenimentului, se dovedea deprimantă, demoralizatoare și incredibil de tristă. Firește, aş fi putut să anulez totul prin telefon sau e-mail, însă găseam că era cumva mai bine să îmi asum sarcina sumbră de a mă întoarce în persoană la furnizorii pe care îi vizitasem cu doar câteva luni în urmă, când îmi selectasem localul pentru nuntă, biserica, florăria și firma de catering. În același timp eram însuflețită de o nevoie intensă de a fi în permanență ocupată și activă, ca și cum, dacă m-aş fi mișcat suficient de rapid, aş fi reușit cumva să fug de durere.

Mulți dintre furnizorii la care m-am dus personal se așteptau să vin să contramandez totul. E ciudat

cum veștile proaste par să se răspândească mult mai rapid decât cele bune, dar măcar am fost scutită de a explica la nesfârșit de ce anume hotărâsem să anulez nunta.

În drum spre casă de la ultima vizită a zilei, mi-a trecut prin minte că anularea planurilor de nuntă era doar un alt exemplu ilustrând faptul că viața mea mergea înapoi, în loc să meargă înainte. Cu nouă ani în urmă îmi părăsisem orașul natal, familia și iubitul, pentru a pleca la universitate, apoi pentru a-mi construi o carieră și o viață la Londra, și totuși, iată-mă acum, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, locuind din nou cu părinții în casa în care crescusem și lucrând în același loc în care fusesem angajată ca ajutor de weekend. Chiar și reluarea relației cu Richard ar fi putut fi considerată un pas în spate. Crezusem sincer că relația noastră era consumată când o rupsesem cu Richard cu mulți ani în urmă. Și totuși acum ne căsătoream, sau fuseserăm pe punctul de a o face, dacă nu mi-aș fi petrecut cea mai mare parte din ziua aceea contramandând acele planuri.

Mă simțeam obosită și nefericită când am intrat în casă. Parfumul florilor m-a izbit chiar înainte să se deschidă complet ușa de la intrare. Holul era saturat de mireasma lor și am făcut ochi mari când am văzut aranjamentul așezat pe masă. Florile exotice erau strânse artistic sub învelișul de celofan transparent, alcătuind un buchet năucitor:

— Richard, am spus cu un zâmbet, ducându-mă la masa pe care se afla livrarea și desprinzând micul plic alb cu numele meu din colțul ambalajului.

Până acum nu îmi trimisese flori decât cu alte două ocazii și de fiecare dată fuseseră buchete mici de frezii albe, care erau favoritele lui. Am fost sincer înduioșată de grija față de mine care răzbătea din gestul lui neașteptat. Am scos bilețelul alb din plic și mi-am simțit zâmbetul înghețând pe buze, apoi topindu-se și lățindu-se. Bilețelul cuprindea doar nouă cuvinte scrise de mână, cu cerneală neagră și linii apăsate: *Cele mai sincere condoleanțe pentru pierderea suferită. Jack Monroe.*

Încă nu terminasem de mutat florile în cea mai înaltă vază pe care o găsisem, când a apărut Richard.

— Sunt ale tale? m-a întrebat el, sărutându-mă scurt, concentrat asupra aranjamentului.

Preț de o scurtă clipă am fost tentată să mint, dar am decis că era totuși mai bine să fiu sinceră. Privind retrospectiv, ar fi trebuit să îmi urmez instinctul.

— Da. Sunt superbe, nu-i așa?

— Hm. Da, a răspuns el distras, căutând ceva din priviri.

Nu era nevoie să fii Sherlock Holmes pentru a te prinde că era vorba de cartonașul care însoțise darul.

— De la cine sunt? întrebă apoi.

Am tras adânc aer în piept înainte de a răspunde:

— Jack Monroe.

— Cine?

— Jack Monroe. Americanul de acum câteva nopți... cel care m-a scos din mașină.

Expresia confuză de pe chipul lui Richard s-a risipit, fiind însă înlocuită de o vagă încruntare de supărare.

— De ce îți trimite flori?

— Nu știu. Pentru a-mi transmite condoleanțe? Pentru că e un gest drăguț? Cine știe? Poate că tocmai expresia de iritare fățișă a lui Richard a fost ceea ce m-a determinat să adaug: La drept vorbind, am crezut că sunt de la tine.

A avut bunul-simț să se arate puțin stingher și rușinat, dar nu și suficientă înțelepciune cât să înțeleagă că era cazul să schimbe subiectul.

— Așadar, când i-ai dat adresa de acasă?

— Nu i-am dat-o.

Atitudinea lui Richard începea să mă enerveze și îmi știrbea și puțină bucurie pe care mi-o oferise buchetul de flori primit la sfârșitul unei zile atât de teribil de triste.

— Atunci, de unde a știut unde să ți le trimită?

Am încetat să mai aranjez florile în vază și m-am întors să îl privesc.

— Habar nu am, i-am răspuns pe un ton înțepat, ceea ce, la drept vorbind, ar fi trebuit să îl avertizeze

pe Richard să nu mai insiste. E scriitor, deci poate că se descurcă foarte bine să obțină informații? Doar nu te deranjează?

Richard a părut să se fâstâcească în fața atitudinii mele bătaioase și mi-am dat seama că probabil regreta deja tot ceea ce spusese de când sosise. Din păcate, următoarea lui remarcă nu a fost cu mult mai înțeleaptă.

— Și totuși, e ciudat, nu? Felul în care a reușit să dea de tine și faptul că ți-a trimis aranjamentul ăsta scump? Cam aduce a comportament de obsedat, nu?

Cu un gest măsurat, am pus deoparte foarfecă ascuțită pe care o folosisem pentru a scurta tulpinile florilor, și abia după aceea am răspuns. Nu e niciodată înțelept să te enervezi când ai în mână instrumente tăioase.

— Ei bine, Richard, nu știu ce să zic. Hai să vedem! Mai întâi vine să mă scoată din mașina făcută zob în accident, apoi constat că mi-a salvat viața când mașina sare în aer, ca acum să aibă tupeul să îmi trimită flori așa, din senin. Știi ce, cred că ai dreptate? E clar că individul e bolnav mental. Poate ar trebui să cer un ordin de protecție?

— Tot ce zic e că... a început Richard, dar eu l-am întrerupt imediat.

— Ei bine, nu zice, am spus, luând din nou foarfecă și, dintr-un singur gest hotărât, am retezat și tulpina unei flori și elanul lui Richard de a continua conversația.

Am mai scurtat șase flori până să decid că fusesem mai aspră cu el decât ar fi fost cazul. Am ridicat privirea și l-am văzut studiindu-mă atent, neștiind prea bine dacă cearta se încheiase sau doar luasem o pauză.

— Îmi pare rău, am spus, spărgând zidul de tăcere. S-ar putea să fi reacționat exagerat.

— Crezi?

Am simțit tensiunea scurgându-se din mine ca picăturile de ploaie alunecând pe sticla unei ferestre.

— Iar eu s-ar putea să fi fost un ticălos, a mărturisit el, întinzând brațele spre mine.

— Crezi? am replicat eu, cuibărindu-mă la pieptul lui și eliberându-mă de un nou val de tensiune epuizantă pentru nervii mei când brațele lui Richard s-au strâns în jurul meu. Am avut o zi absolut oribilă. M-a întristat teribil că am fost nevoită să anulez toate pregătirile pentru nuntă, iar când i-am vizitat pe părinții lui Amy și i-am văzut atât de sfâșiați de durere, mi s-a frânt inima pentru ei, am șoptit eu cu fața îngropată în materialul cămășii lui. Dar asta nu e o scuză să mă descarc pe tine. Îmi pare rău!

— Pentru asta sunt aici, m-a alinat el mângâindu-mă pe păr.

Când am pus pe masă vaza cu florile lui Jack, am observat că în privirea lui Richard, ațintită asupra aranjamentului, încă se mai deslușea o urmă de dezgust.

— Ce anume nu-ți place – faptul că mi-a trimis flori sau persoana lui?

— Persoana lui.

Răspunsul lui tăios nu m-a surprins câtuși de puțin.

— Dar de ce? Nici măcar nu îl cunoști, am argumentat eu rezonabil.

Richard s-a sprijinit cu spatele de dulapurile din bucătărie și a oftat adânc. I-am remarcat ezitarea de a mă privi în ochi când mi-a mărturisit:

— Nu-mi place cum mă face să mă simt.

În mod bizar, eu simțeam exact opusul, dar am avut înțelepciunea să nu-i împărtășesc acel gând. În schimb, m-am înfipt în fața lui, forțându-l să mă privească în momentul în care i-am luat ambele mâini într-ale mele.

— În ce sens?

De data aceasta, Richard și-a îndreptat privirea peste creștetul meu, dându-mi impresia că se adresa cafetierei când a răspuns șovăitor:

— Mă face să mă simt vinovat și defect cumva. Eu ar fi trebuit să fiu acolo, eu ar fi trebuit să fiu cel care să aibă grijă de tine, să te salveze și să te aline, nu cineva complet străin. Însă, în timp ce femeia pe

care o iubesc trecea prin cel mai oribil iad imaginabil, eu unde eram? Ce făceam? Eram ocupat să beau, să râd și să mă distrez de minune.

— Nu aveai de unde să știi. Cum ai fi putut să știi? Nu poți să fii pur și simplu recunoscător că totuși a apărut cineva să mă salveze? Doar nu contează cine a fost persoana respectivă, nu?

Richard mi-a oferit doar umbra unui zâmbet mărunț.

— Nu, cred că nu. M-a tras din nou în brațele lui și chiar nu știu dacă intenționase să aud și eu cuvintele pe care mi le-a murmurat apoi în păr. Mi-aș dori doar să nu fi fost el.

Mi-a luat zece minute să cobor din mașină și încă cinci să-mi fac curaj pentru a lua cheia pe care mi-o dăduseră părinții lui Amy, a o băga în broască și a intra în apartamentul ei. Mă oferisem să mă ocup de această sarcină pentru a o scuti pe mama ei de suferința pe care i-ar fi provocat-o, însă nu anticipasem cât de dificil avea să fie pentru mine să fiu prima persoană care îi trecea pragul locuinței după moartea ei.

Am călcat pe o mână de trimiteri poștale, corespondența ce începuse deja să se acumuleze în zilele scurse de la moartea ei. M-am aplecat să o culeg, remarcând că majoritatea plicurilor păreau a fi facturi pentru diverse carduri de credit sau carduri de cumpărături. În ciuda situației, am zâmbit. În privința creditelor, Amy îmbrățișase întotdeauna filosofia că, dacă nu o voiau îndatorată, companiile nu ar fi trebuit să-i tot emită carduri. Am pus teancul de facturi pe masa din bucătărie, lângă o urmă de cafea ce nu mai fusese ștearsă. Dintr-un motiv de neînțeles, mi s-a părut ceva incredibil de trist, așa că am început să frec cu degetul până nu a mai rămas nimic din fantoma maronie ce marca locul în care se aflase ceașca. Spațiul larg ce integra bucătăria și camera de zi era cufundat în liniște, întreruptă doar de zumzetul constant al frigiderului instalat în colț, și era exact ceea ce mă izbea ca nefiresc: liniștea. Amy nu făcea

niciodată liniște. În casa ei răsună întotdeauna muzică, sau urla televizorul, de multe ori amândouă deodată. Era o persoană extravertită, cu suficientă încredere cât să ajungă pentru zece persoane, și totuși detestase întotdeauna singurătatea, detestase tăcerea solitudinii. Mi-am imaginat-o acum, zăcând pe o masă de aluminiu rece, undeva într-un loc întunecat și tăcut, iar trupul mi-a fost zgâlțâit de un nou torent de durere.

M-am uitat în jurul meu, studiind apartamentul cu o singură cameră care întruchipa esența lui Amy. O regăseam pe peretele tapițat cu postere de film înrămate, și în culorile vii ale amestecului pestriț de perne de pe canapea și, desigur, era ușor de găsit în vasele nespălate îngrămădite pe uscător și în teancul de haine murdare strânse lângă mașina de spălat. Am privit cu tristețe hainele ce nu aveau să mai trebuiască spălate vreodată și mi-am amintit de ce venisem. Am înșfăcat o bucată de hârtie de pe rola de bucătărie și mi-am șters apăsător lacrimile.

Căutând un pretext să mai amân sarcina de a scotoci prin garderoba lui Amy, m-am apucat să fac curat prin bucătărie, spălând vasele și ștergând suprafețele de lucru cu un șarg pe care bănuiam că nu îl întâlniseră decât rareori din partea lui Amy. Era o activitate în privința căreia Caroline avea mult mai multă experiență decât mine, însă știam că cea de-a treia membră a trioului nostru era la capătul puterilor și nu era nimeni altcineva în afară de mine care să ia această povară de pe umerii părinților lui Amy.

— O, Amy! am exclamat în apartamentul pustiu, în egală măsură iubind-o și urând-o pentru că ne părăsise.

Am găsit sub chiuvetă un sul de saci de gunoi negri și am desfăcut unul, îndreptându-mă spre frigider. Amy nu era genul care să mănânce acasă, însă chiar și eu am fost surprinsă de cât de puține alimente avea la îndemână. În afară de o caserolă mică de struguri, ceva brânză cu nume complicat, pe care nu știam să îl pronunț, și o cutie de lapte, frigiderul nu conținea nimic altceva din categoria

alimentelor proaspete care să trebuiască aruncat. Desigur, cele șase sticle de vin care se aflau la rece pe rafturi nu prea îi lăsaseră mult loc pentru mâncare adevărată. Știam, chiar fără a mă uita, că, dacă aș fi deschis congelatorul, l-aș fi găsit ticsit cu semipreparate, iar în sertarul de sus al corpului de bucătărie aș fi dat peste un teanc de meniuri de la localuri care livrau la pachet. Caroline și-ar fi aruncat brațele în aer, exasperată.

În cele din urmă nu mi-a mai rămas nimic de făcut în bucătărie și m-am îndreptat încet spre dormitorul lui Amy. Am simțit în aer parfumul ei favorit încă din clipa în care am deschis ușa. Am închis ochii și l-am savurat; preț de o clipă îmbătătoare, aproape am avut impresia că era acolo, lângă mine. Însă, când am intrat în cameră, singura persoană pe care am văzut-o reflectată în oglinzile care acopereau ușile garderobei eram eu.

Pantofii și accesoriiile lui Amy se revărsaseră din garderobă, iar în fiecare colț al camerei se aflau mici teancuri de cutii de pantofi și cutii de depozitare din plastic pline de eșarfe, curele și poșete. Am aruncat o privire în jurul meu și am cunoscut o clipă de disperare. Cum naiba aveam să mă descurc cu toate astea? Să îi scotocesc prin sertare și dulapuri avea să mi se pară o încălcare a spațiului ei personal și a intimității ei. Gândul mi-a trezit o amintire ce m-a făcut să mă răsucesc brusc pe călcâie și să mă întorc în bucătărie după încă un sac de gunoi. Venisem să aleg o ținută pentru înmormântare, însă în cele din urmă aveau să vină și părinții lui Amy să decidă ce să facă mai departe cu lucrurile ei, iar înainte să se întâmple asta, mai aveam ceva de rezolvat. Existau anumite lucruri pe care un părinte nu ar fi trebuit să fie nevoit să le vadă niciodată.

Am deschis sertarul de jos al noptierei și l-am scos cu totul. Având grijă să privesc altundeva, am răsturnat conținutul sertarului în sacul de gunoi, auzind obiectele căzând unul peste celălalt, într-o succesiune de bufnituri surde. Mi-am amintit noaptea când îmi arătase cea mai recentă achiziție, scoțând-o

din același sertar pe care tocmai îl golisem în sacul de gunoi. Amy așteptase până când Caroline se îndepărtase suficient cât să nu ne mai audă, apoi îmi arătase obiectul, dar încă râdeam ca două școlărițe când ea reapăruse în dormitor cu o nouă sticlă de vin pentru a reumple paharele pe care le goliserăm.

— Care-i faza? întrebuse ea.

În loc să răspundem, Amy și cu mine izbucniserăm într-un nou hohot de râs adolescentin. Ea ne privise pe amândouă cu răbdare, așteptând ca râsul să se potolească și noi să dăm dovadă de maturitate. În cele din urmă mă liniștisem suficient cât să-i răspund:

— Ei bine, Caro, uite cum stă treaba! Știi că sertarul de jos al dulăpiorului tău e plin de rufărie și prosoape de lux... Amy are și ea așa ceva...

Caroline încuviințase din cap și începuse să zâmbească încurajator, așteptând plină de speranță, până când eu încheiasem spunând:

— Doar că cea mai mare parte dintre comorile ei nu funcționează fără baterii!

Ne lovise apoi genul de râs incontrollabil care exagerează grosolan umorul real a unei situații, ba chiar ni se alăturase și Caroline, și ne trântiserăm pe spate pe patul dublu, cu ochii șiroind de lacrimi.

— Ești imposibilă! o mustrase Caroline pe Amy, doar pe jumătate în glumă. Pentru cine sunt chestiile alea? Nici măcar nu ai un iubit stabil.

— Păi, da. Tocmai pentru asta sunt, o tachinase Amy pe Caroline, știind că avea s-o facă să roșească până în vârful urechilor. Ceea ce se și întâmplase. După ce-o să-mi rezolv și eu un bărbat, așa cum v-ați rezolvat voi, am să donez toate chestiile astea unui magazin caritabil!

— O, sunt sigură că fundația Ajutor pentru Vârșnici va fi încântată! declarasem eu, ceea ce ne-a făcut pe toate trei să izbucnim din nou în hohote.

M-am uitat în jurul meu în camera pustie, lăsând ecourile acelei amintiri să pălească treptat, și m-am forțat să-mi vin în fire. Așa nu aveam să reușesc nicidecum să-mi îndeplinesc misiunea.

Șifonierul lui Amy era ticsit de haine, umerășele fiind atât de înghesuite unele într-altele încât fiecare haină trebuia smulsă cu forța dintre cele din jurul ei. Articolele nu erau organizate nici după stil, nici pe categorie, prin urmare salopete sumare atârnav printre ținute de seară scânteietoare și haine de mers la muncă. Cel puțin așa se explica de ce îi luase întotdeauna atât de mult să se pregătească; probabil, cea mai mare parte din timp și-o petrecuse căutându-și ținuta aleasă!

Răsfoind hainele de pe bară, mi-a trecut la un moment dat prin minte că era posibil să nu găsesc nimic potrivit. Erau al naibii de multe rochii și bluze cu decolteu destul de adânc, sau fuste atât de scurte încât de fiecare dată când Amy se apleca după ceva, exista riscul să își dezvăluie culoarea lenjeriei. Doar că, în ținuta pe care aveam să i-o aleg în ziua aceea, oricare ar fi fost ea, Amy nu avea nici să se aplece, nici să se miște altcumva. Îmi era aproape imposibil să mi-o imaginez pe Amy, atât de intensă și plină de viață în hainele ei sexy, zăcând nemișcată și tăcută într-un sicriu. Am găsit rochia și jacheta potrivite înghesuite la capătul barei. Era o ținută pe care nu țineam minte s-o fi văzut vreodată pe ea. Am scos-o pentru a o examina mai atent, știind chiar înainte de a da la o parte husa de celofan care o acoperea că aceea avea să fie alegerea mea. Am recunoscut numele de pe eticheta cusută elegant. Era o marcă dintre cele promovate în revistele glossy și care categoric nu se găsea la vânzare în magazinele obișnuite. Indiferent care fusese cardul de credit cu care o plătitise, categoric fusese o achiziție cu impact financiar major. Rochia era rafinată și elegantă, rămânând însă sexy. Era mulată pe corp, cu un decolteu care, deși adânc, nu dezgolea indecent de mult. Materialul era bleumarin închis și n-am avut nevoie să mă uit pe etichetă pentru a-mi da seama că era mătase naturală. Ansamblul vestimentar includea și o mică jachetă cambrată de tip bolero. Era genul de ținută pe care ți-ai fi cumpărat-o pentru o nuntă incredibil de sofisticată sau o ocazie cu adevărat

specială. M-am întrebat dacă apucase măcar să o poarte vreodată.

Nu mi-a luat chiar atât de mult pe cât anticipasem să găsesc o pereche de pantofi care să se asorteze cu rochia și jacheta. Nefiindu-mi prea clar cât de multe articole trebuia să aduc, am adăugat și un set de lenjerie de designer și un colier. Dintr-un motiv de neînțeles mi se părea foarte important ca Amy să își facă intrarea pe lumea cealaltă arătând cât mai bine posibil. Context în care m-am întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să duc rochia la curățătorie înainte de a o încredința celor de la firma de pompe funebre. Am dus-o cu tot cu umeraș la fereastră, intenționând să verific dacă existau pete sau defecte care să trebuiască remediate. Eventual aş fi putut s-o duc la o călătorie profesională, am reflectat, apoi s-o ridic mai târziu și s-o duc la firma de pompe funebre, după cum stabilisem.

Mi-am trecut mâna peste jachetă, strecurând-o în cele două buzunare mici pentru a mă asigura că erau goale. Primul era gol, însă, când degetele mi-au pătruns în cel de-al doilea, au dat acolo peste o bucătică de hârtie împăturită, nu mai mare decât un timbru poștal. Am scos-o și eram pe punctul de a o arunca direct la gunoi, când m-a oprit un instinct bizar. În loc să o arunc, am luat hârtia împăturită strâns și am desfăcut-o. Părea să fi fost ruptă din partea de jos a unui carnețel, căci marginile îi erau zimțate și neregulate. Pe hârtie era scris de mână un număr de telefon. Un număr pe care l-am recunoscut.

Am continuat să strâng lucrurile pe care trebuia să le înmânez antreprenorilor de pompe funebre, adăugând inclusiv o trusă de cosmetice în care am pus un ruj în nuanța favorită a lui Amy și parfumul cu care ajunsesem să o identific. Însă în tot acest timp m-am întrebat cum se făcea că cea mai bună prietenă a mea avea în buzunar numărul de telefon de la locul de muncă al logodnicului meu. De ce să fi avut nevoie vreodată să îl sune pe Richard la școală? În primul rând, că Richard era de obicei la ore, prin urmare era aproape imposibil să dai de el. Numărul

acela îți permitea să suni direct la biroul catedrei de tehnologie pe care Richard îl împărțea cu restul colegilor, și de regulă eram nevoită să îi las un mesaj la unul dintre aceștia și să sper că cineva avea să-și amintească să îl și transmită.

Am coborât la mașină, simțind neîncetat usturimea provocată de pătrățul de hârtie din buzunarul pantalonilor de blugi, având impresia că topea materialul ca un iritant. Nu mă îngrijora faptul că Amy deținea numărul de telefon de la locul de muncă al lui Richard, însă eram nedumerită. Tocmai executam cu grijă o parcare cu spatele în fața curățătoriei chimice, când mi-a picat fisa. Numărul acela de telefon nu era doar al lui Richard, ci era folosit de toți membrii catedrei. De fapt, nu pe logodnicul meu intenționase Amy să îl contacteze.

Caroline și cu mine petrecuserăm o bună parte din anul precedent încercând să-i găsim lui Amy un nou partener. În cazul lui Caroline, acea misiune devenise aproape o obsesie și îi organizase lui Amy un șir de întâlniri oarbe cu colegi de la agenția ei imobiliară și de la banca la care lucra Nick. Amy îi făcuse pe plac și se dusese fără rezerve la acele întâlniri, susținând că orice bărbat care voia să o scoată la cină era o companie suficient de bună pentru o seară în oraș. Nu era tocmai atitudinea la care sperase Caroline, însă era tipic pentru Amy. Deși Caroline și cu mine ne găsiserăm partenerii de viață încă din adolescență și rămăseserăm cu ei (mai puțin în cei cinci ani pe care eu și Richard îi petrecuserăm separați), Amy avusese dintotdeauna o atitudine profund diferită față de aventurile amoroase. Cu frumusețea și personalitatea ei, nu dusese niciodată lipsă de oferte, însă nu cred că avusese vreo relație care să dureze mai mult de câteva luni. Susținuse întotdeauna că se plictisea prea ușor sau că se simțea prea sufocată, iar adevărul era că, în fiecare dintre relațiile ei, existase un punct ușor de recunoscut în care tipul în mod evident își dorise o conexiune emoțională mai profundă și un angajament mai serios, acela fiind, de

regulă, momentul în care Amy alegea să se descotorosească de ei.

— Exact ca un pescar, îi arunc înapoi în ocean, le redau libertatea.

Aceasta fusese descrierea ei când Caroline și cu mine ne arătaserăm exasperate după ce o altă relație ce părea grozav de promițătoare se terminase la fel ca altele de dinaintea ei.

— Mai degrabă, aş zice că ești prea a naibii de mofturoasă, se văicărise Caroline, iar Amy se mulțumise să ridice din umeri în modul acela fermecător care îi era specific.

— Oricum, era cam ciudat în pat, ne mărturisise ea, știind cât de mult avea s-o deranjeze pe Caroline să rămână cu acea informație întipărită pentru totdeauna în minte, ieșind la suprafață de fiecare dată când era nevoită să socializeze cu bărbatul respectiv, care era unul dintre colegii lui Nick.

Ca să nu rămân nici eu mai prejos, încercasem să îl conving pe Richard să îi aranjeze lui Amy întâlniri cu unii dintre profesorii celibatari de la școala lui, însă el se împotrivise cu încăpățănare.

— E pur și simplu prea stânjenitor să fac pe codoașa pentru prietena ta, pretextase el.

— Nu-i vorba nicidecum să faci pe codoașa, replicasem eu, mai degrabă pe pețitoarea.

— Atunci e cu atât mai rău.

— Cum? De ce?

— Așa, pur și simplu.

Și acolo se sfârșise întreaga discuție, până anul trecut, când un profesor deosebit de chipeș, bătând către treizeci de ani, se alăturase corpului profesoral al școlii. Noul coleg al lui Richard trecuse pe lângă grupul nostru când ieșiserăm să bem ceva și chiar și Amy – pe care puține lucruri o impresionau – fusese nevoită să admită că era extraordinar de atrăgător. După nenumărate insistențe, Richard acceptase șovăitor să discute cu el între patru ochi și să încerce să afle dacă era cât de puțin interesat să fie „tratată ca o jucărie în carne și oase”, după cum se exprimase el cu dispreț.

— Uite cine vorbește! replicase Caroline scurt.

Acum, că găsisem numărul de telefon al catedrei în buzunarul jachetei elegante a lui Amy, începeam să cred că poate totuși ieșise ceva din întreaga poveste, până la urmă. M-am întrebat de ce nu pomenise niciodată nimic despre asta și ce se întâmplase cu adevărat. Mi-am dat seama – iar gândul m-a întristat teribil – că nu aveam să aflu niciodată.

CAPITOLUL 5

Biserica era ticsită de oameni, după cum anticipasem. Ne aflam într-o strană din primele rânduri și îmi era extrem de greu să încerc să îmi abat privirea de la catafalcul care aștepta lângă altar. Nu era mult mai bine nici dacă mă concentram asupra portretului supradimensionat al lui Amy, expus pe un șevalet chiar lângă catafalcul. Nu știu când fusese făcută fotografia respectivă, însă era încântătoare, Amy radiind de frumusețe, cu pielea ușor bronzată și părul fluturându-i în jurul feței ca un nor auriu ca mierea. Râdea spre cameră și ochii îi scânteiau luminos, iar fotografia, oricine ar fi fost acesta, o surprinsese într-o postură care era atât de sfâșietor de familiară încât simplul fapt de a privi imaginea îmi stârnea o durere fizică.

Fusese inevitabil, și o știam prea bine, ca soții Travis să aleagă anume această biserică pentru înmormântarea lui Amy. Era biserica din localitate, cea mai apropiată de locuința lor de altădată și, în același timp, cea în care o botezaseră pe Amy. Era totodată cea în care, peste doar trei zile, ar fi urmat să mă căsătoresc cu Richard. Tot ce speram era ca mama mea, care ne tot arunca mie și lui Richard priviri pline de regret, să dovedească suficientă stăpânire de sine cât să nu-și exprime părerea de rău vizavi de anularea nunții în vreuna dintre conversațiile cu cei prezenți azi.

M-am răsucit pe călcâie și am studiat mulțimea de oameni în ținute funebre din spatele nostru. Foarte mulți dintre cei care veniseră astăzi se aflaseră și pe lista noastră de invitați la nuntă. Câți dintre ei erau acum cu gândul la ceremonia cu totul diferită la care intenționaseră să participe? Haine vii colorate și pălării fistichii, în loc de costume și cravate negre; corul cântând imnuri de sărbătoare, nu de doliu; o slujbă care ar fi stârnit zâmbete pline de bucurie, în loc să împovăreze inimile de durere. Câți dintre cei de față ne considerau pe Richard și pe mine indirect

responsabili de moartea lui Amy? Nu era greu de urmărit firul logic: fără nuntă nu ar fi existat nici petrecerea între fete, deci nici accidentul, nici înmormântarea.

Am înghițit nodul care mi se pusese în gât, deși îl simțeam aproape cât o minge de golf, și mi-am ațintit privirea asupra șirului de întârziți care tocmai intrau pe ușile masive de stejar. Stranele erau pline, prin urmare presupuneam că cei mai mulți dintre ei aveau să fie nevoiți să urmărească slujba de undeva din fundul bisericii. I-am studiat rapid pe cei care deja așteptau cu spatele lipit de perete, rotindu-mi capul de la stânga la dreapta. Șocul pe care l-am avut când l-am văzut stând acolo a fost atât de intens, încât mi-am auzit efectiv oscioarele trosnind când am sucit fulgerător gâtul pentru a mă asigura că nu fusese doar o festă a imaginației mele. Și am deslușit lângă perete silueta înaltă, într-un costum imaculat, a lui Jack Monroe.

Știam că mă văzuse; probabil observase și că făcusem ochi mari de surpriză. Însă nu a schițat niciun gest de recunoaștere, în afară de un minuscul salut din cap. După o scurtă ezitare, am dat și eu din cap în semn de răspuns. M-am răsucit pe călcâie, intenționând să îi spun și lui Richard, însă mi-a fost de-ajuns să îi văd chipul pentru o clipă pentru a decide să tac. Richard nu rezista prea bine. Știusese din momentul în care venise după mine în dimineața aceea că era în pragul unei căderi nervoase. Remarcasem o expresie tensionată în jurul gurii lui, ca și cum toți mușchii feței i-ar fi fost încremeniți, paralizați de efortul de a nu trăda nici cea mai mică urmă de emoție. Imediat ce rămăseserăm singuri în mașina lui, îl întrebasesem neliniștită:

— Ești bine?

Mă privise cu ochi goi.

— Nu prea. Tu ești?

Clătinase din cap, însă tot rămăsesem surprinsă de reacția lui.

— Pur și simplu nu mă împac prea bine cu înmormântările, îmi explicase el în cele din urmă, iar

în condițiile în care nu îl mai însoțisem niciodată la un astfel de eveniment, și speram că nici nu aveam s-o mai fac foarte multă vreme de acum înainte, fusesem nevoită să accept acel răspuns.

Oricât de mult ai crede că te-ai pregătit sufletește, nimic nu te ajută să înfrunți momentul când biserica se cufundă într-o tăcere punctată doar de un târșăit stingher de picioare, orga începe să intoneze primele acorduri lugubre, iar purtătorii de sicriu își încep lenta procesiune spre altar. M-am întins să iau mâna lui Richard și am strâns-o cu o intensitate feroce, încercând să îmi concentrez întreaga atenție pe oasele și pielea palmelor noastre împletite, nu pe sicriul negru și lucios, cu mânere de argint scânteietoare, purtat pe umeri de șase bărbați, trecând încet pe lângă prietenii și rudele lui Amy. Unul dintre cei șase era Nick, iar inima mi-a tresărit dureros când i-am văzut chipul, de obicei jovial, împietrit acum într-o expresie de concentrare solemnă. M-am întrebat dacă nu cumva Richard își regreta decizia de a nu fi acolo lângă el. Fusesem surprinsă când Donald Travis îi rugase pe ambii bărbați să facă parte din cortegiul funerar și chiar mai surprinsă când Richard refuzase cu tristețe. Dar, privindu-l acum și simțind tensiunea ce îi sfâșia tot trupul la vederea sicriului trecând lent pe lângă noi, am fost nevoită să recunosc că probabil luase decizia corectă. De-abia părea în stare să se țină pe picioare, cu atât mai puțin să poarte pe umeri o povară atât de prețioasă. Când menționase că nu se împăca prea bine cu înmormântările, de fapt folosise un eufemism.

După ce sicriul a fost așezat cu grijă pe catafalc, n-am mai reușit să îmi abat privirea de la el. Știu că s-au rostit rugăciuni și s-au intonat imnuri și presupun că m-am ridicat și eu și m-am așezat la momentele potrivite, însă întreaga experiență mi se părea illogică și ireală, ca și cum am fi fost prinși în cel mai viu coșmar în masă din întreaga lume. Am făcut un efort să nu sar în picioare pentru a obiecta zgomotos că se făcuse o greșeală oribilă și că era absolut imposibil

ca Amy să zacă rece și țeapănă în interiorul aceluia sicriu negru și lucios. Însă doar la nunți ți se oferă ocazia să protestezi față de ceea ce se petrece; la înmormântări ți se cere să taci și să accepți totul, oricât ar fi de îngrozitor.

Necrologul rostit de Donald pentru fiica sa a fost sfâșietor, iubitor și curajos, iar simplul fapt că a fost în stare să îl ducă la bun sfârșit a dezvăluit o forță interioară pe care mă îndoiesc că o au prea mulți oameni. Am știut chiar și fără să privesc în jurul meu că absolut toate femeile aflate în biserică izbucniseră în lacrimi la auzul cuvintelor sale; era evident din foșnetul batistelor de hârtie și scâncetele discrete ce îl însoțeau. Nici bărbații nu rămăseseră neclintiți, și chiar dacă Richard nu mai ridicase capul din pământ din clipa în care începuse tatăl lui Amy să vorbească, tremurul ce îi zgâlțâia umerii îmi arăta clar că plângea. M-a înduioșat profund faptul că era atât de afectat, pentru că eram sincer convinsă că nu îl mai văzusem niciodată plângând. Nu era genul care să își manifeste emoțiile în public. Chiar și în urmă cu cinci ani, când eu hohotisem ca un copil pierdut rupând relația cu el, Richard rămăsese de piatră și nu vărsase nici cea mai mică lacrimă. Să îl văd acum atât de fățiș vulnerabil era și derutant, și nefamiliar. Mi-am împletit brațul cu al lui și m-am tras mai aproape de el, unind trupurile noastre.

În cele din urmă, slujba s-a sfârșit, iar cei prezenți s-au ridicat în picioare ca o masă de oameni năucii de ceea ce se petrecea, în vreme ce Amy a fost luată de pe catafalc pentru a porni în ultima ei călătorie pe pământ. Richard și cu mine ne-am alăturat șirului de persoane îndoliate care se pregăteau să iasă din biserică. Părinții lui Amy se aflau imediat dincolo de ușa principală, pregătiți să primească condoleanțe și vorbe de alinare indiferent din partea cui ar fi venit, însă era puțin probabil să audă cu adevărat ceva prin zgomotul de fond al durerii și al suferinței lor. Judecând după cât de lung era rândul, avea să ne ia vreo zece minute bune să ajungem la ei.

— Mă duc doar să schimb două cuvinte cu cineva, i-am spus lui Richard, strângându-l scurt de braț.

A încuviințat din cap cu un aer distras, fără ca măcar să privească în jurul lui, iar eu m-am îndepărtat și am început să-mi croiesc drum printre strane, spre partea din spate a bisericii. Unii dintre cei veniți la înmormântare ieșiseră deja pe o ușiță laterală și inițial nu l-am văzut pe Jack. Plecase oare? Murmurând de câteva ori scuze, m-am strecurat printre pâlcurile de oameni strânse în jurul ieșirii.

— Emma!

M-am răsucit pe călcâie și am descoperit că era chiar în spatele meu. Era mult mai înalt decât mi-l aminteam.

— Bună, i-am răspuns, simțind un fior neașteptat de emoție și un nod în gât. Mi-am înghițit nodul și am reluat. Salut, Jack! Ce surpriză! Nu mă așteptam să te văd azi aici.

Nu era chiar cea mai călduroasă primire, însă el nu a părut să se simtă ofensat.

— Am dat întâmplător peste Caroline în oraș acum câteva zile și a menționat data slujbei. Voiam să vin; simțeam că așa e corect. Sper că nu a fost deplasat?

Nu era treaba mea să mă pronunț în această privință, iar dacă cineva s-ar fi gândit să pună la îndoială motivele prezenței lui acolo, aş fi înțeles pe deplin. În jurul nostru erau oameni care interacționaseră cu Amy în diverse aspecte ale vieții ei și care categoric o cunoscuseră mai bine și de mai multă vreme decât Jack. Însă ceea ce se petrecuse în noaptea aceea pe drum crease o legătură autentică, ce îl lega pe Jack de mine, și de Caroline, și de Amy. Era bizar, însă cumva era *mai* îndreptățit să se afle acolo decât persoanele care veniseră la înmormântare după ce nu o mai văzuseră pe Amy de ani buni. Mă surprindea doar faptul că nu auzisem nimic de la Caroline despre întâlnirea ei neașteptată cu Jack.

Am deslușit o expresie de regret sincer întipărită pe trăsăturile lui atrăgătoare.

— Mi-aș dori doar să vă fi găsit mai repede sau să fi putut face mai mult...

Vocea i s-a stins pe ultimele cuvinte și, fără a sta să mă gândesc dacă era sau nu un gest adecvat circumstanțelor, i-am luat mâna într-a mea.

— Nu cred că, dacă ne-ai fi găsit mai repede, ar fi fost cumva mai bine pentru Amy. Ai făcut tot ce-ai putut. Mai mult decât ar fi făcut majoritatea oamenilor. Dacă nu ai fi fost tu, nici eu nu aş mai fi fost azi aici.

Îi eram atât de profund îndatorată, încât a-i mulțumi pur și simplu nu ar fi fost decât un gest de suprafață, fără valoare reală.

— Tu cum te simți? m-a întrebat el blând, pe un ton pe care l-am recunoscut din noaptea accidentului.

În timp ce îmi vorbea, privirea lui îmi studia chipul și știam că nu cicatricile vizibile le căuta, acestea fiind deja mult estompate, ci pe cele mai profunde, cele care aveau să necesite mult mai mult timp pentru a se vindeca.

— Sunt bine, chiar bine, am răspuns eu dintr-un reflex stupid, ca atunci când mergi la doctor pentru că ești foarte bolnav, iar medicul te întreabă cum ești. M-am uitat în jurul meu, amintindu-mi unde mă aflam, apoi i-am înfruntat din nou privirea, în continuare concentrată să mă descifreze. E ceva din start imoral în a minți când te afli într-o biserică. De fapt, nu e adevărat. Nu sunt deloc bine. Sunt al naibii de rău, la drept vorbind.

Probabil nici înjurăturile nu-și au locul în biserică, însă, din fericire, și Dumnezeu, și Jack păreau dispuși să închidă ochii la acea scăpare.

— Va deveni mai ușor, mi-a promis el, strângându-mi ușor mâna și făcându-mă să-mi dau seama că încă o țineam pe a lui. Știu că acum nu poți să vezi asta, dar, crede-mă, așa va fi.

Oricât ar suna de nebunesc, îmi doream să îl cred, aproape la fel de mult cum îmi doream să-l țin în continuare de mână, fiind o atingere care îmi oferea o alinare intensă, însă acea dorință era imorală din atât de multe puncte de vedere încât Dumnezeu nu mi-ar fi iertat-o niciodată. Mi-am retras atent

degetele din mâna lui, iar Jack mi-a dat drumul imediat.

— Ziua de azi pur și simplu a părut un munte enorm de dificil și dureros pe care am fost nevoiți să îl escaladăm cu toții. Sunt sigură că, de săptămâna viitoare, după ce mă voi întoarce la muncă, situația se va îmbunătăți.

A încuviințat din cap înțelegător.

— Unde anume lucrezi?

— Ei... la o librărie din oraș, am răspuns.

Am fost instant izbită de o doză dublă de vinovăție: pentru că folosisem o exprimare ușor disprețuitoare la adresa locului de muncă pe care șefa mea, Monique, mi-l crease cu atâta generozitate, și pentru că discutam un subiect atât de trivial și banal ca munca în timp ce mă aflam la înmormântarea lui Amy. Ce naiba era în capul meu?

— Tu concentrează-te în continuare pe viitor, m-a sfătuit Jack, fixându-mă cu o privire tandră și caldă. Probabil urmează nunta în curând și...

— E anulată, am răspuns, surprinsă de termenul pe care alesesem să îl folosesc și întrebându-mă cum ar fi interpretat Freud acea scăpare. Adică amânată. E amânată. M-am uitat în jurul meu cu tristețe. De fapt, anume în biserica asta ar fi trebuit să aibă loc. Peste trei zile.

Am deslușit pe chipul lui două expresii diferite când am rostit acele cuvinte: una era de compătimire, dar pe cealaltă n-am reușit s-o identific nicicum.

— Îmi pare rău, a spus el în cele din urmă. Probabil asta face ca ziua de azi să fie cu atât mai greu de îndurat, pentru amândoi.

Nu mi-a scăpat că intenționat subliniase finalul.

— În fine, eu ar trebui să mă întorc, am spus, aruncând o privire peste umăr și remarcând că Richard, Caroline și Nick aproape ajunseseră la giganticele uși de stejar ale bisericii. Îți mulțumesc din nou că ai venit azi! Chiar ești un om bun.

Jack mi-a oferit un zâmbet strâmb, însă nu a spus nimic. M-am răsucit pe călcâie și chiar am apucat să

fac doi pași până să îmi amintesc că tot nu-mi achitasem toate datoriile față de bărbatul acesta.

— Îmi cer scuze, era cât pe ce să uit. Mulțumesc pentru florile superbe, Jack! A fost foarte generos din partea ta. Aș fi luat legătura cu tine să îți mulțumesc încă de când le-am primit, însă nu știam cum să dau de tine.

— Mă bucur că au ajuns cu bine la tine! a răspuns el, aruncându-i apoi o privire scurtă lui Richard. Sper că a fost în regulă că ți le-am trimis acasă? Nu voiam să stârnesc vreo scenă jenantă.

În mod evident făcea aluzie la atitudinea prea puțin prietenoasă pe care i-o arătase Richard ultima dată când se întâlniseră.

— Nu, nu, nu! am negat eu, conștientă că fusesem mult prea emfatică pentru a fi convingătoare. Am considerat amândoi că a fost un gest foarte frumos.

Mi s-a părut că i-am văzut buzele tresărind a zâmbet când mi-a auzit minciuna, însă nu s-a arătat dornic să mă contrazică. Pentru prima dată am început să mă simt stânjenită.

— Ei bine, bun rămas, atunci, am spus eu.

Și, fiindcă simțeam că ar fi fost aiurea să plec pur și simplu, m-am apropiat din nou de el, m-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat scurt pe obraz, străduindu-mă din răputeri să nu mă las învăluită de parfumul balsamului de după ras sau de atingerea pielii lui ușor țepoase când mi-am trecut buzele peste ea.

M-am întors rapid la logodnicul și prietenii mei, iar Caroline, care fusese singura orientată astfel încât să vadă scurta interacțiune dintre mine și Jack, a deschis gura să spună ceva când m-am apropiat. Am aruncat o privire cu subînțeles spre Richard și am clătinat din cap aproape imperceptibil înainte de a-mi relua locul lângă el în șirul de oameni. Caroline a închis ascultătoare gura, renunțând să dea glas gândului care îi trecuse prin cap, și am văzut în ochii ei că înțelesese. Așa sunt prietenii.

Pierderea cuiva drag e o experiență bizară. În perioada aceea de la început am auzit frecvent acele

cuvinte, de la aproape toți cei cu care vorbeam. „Îmi pare rău pentru pierderea suferită” era expresia standard, după care eram bătută insistent pe braț, într-un gest de consolare, după care oamenii începeau să se arate vag stingheriți și parcă nu tocmai siguri ce ar fi trebuit să facă sau să spună mai departe. Asta-i problema cu moartea, nu există un ghid de etichetă privind protocolul de urmat când e vorba de suferință sau condoleanțe. Nimeni nu știe cu adevărat cum să reacționeze; în același timp, nimeni nu vrea să se apropie prea mult de rana imensă, sângerândă, vizibilă în sufletele celor rămași în urmă, ținându-se departe ca și cum – cine știe – ar exista un oarecare risc de contaminare.

Dicționarul definește pierderea drept starea în care nu mai ai ceva pentru că acel ceva ți-a fost răpit sau a fost distrus. Presupun că e destul de corect. Doar că, încă din noaptea morții ei, nu o simțeam deloc pe Amy ca fiind pierdută. Era peste tot.

Era în brățara masivă de argint pe care o purtam în fiecare zi și pe care mi-o dăruise când împlinisem optsprezece ani. Era în ambalajul unui preparat fast-food aruncat cu nepăsare pe podeaua mașinii mele, de când Amy insistase să ne oprim la un drive-in să luăm burgeri după ce ne terminaserăm cumpărăturile de pantofi pentru nuntă. O vedeam în oglindă când îmi puneam cerceii, fiindcă Amy fusese cea care, la paisprezece ani, ne convinsese să ne facem găuri în urechi, în vreme ce Caroline refuzase cu timiditate chiar și să intre în salon. Era primul nume din agenda telefonului meu și nu aveam să pot șterge vreodată numărul acela.

Amy nu dispăruse câtuși de puțin. Era omniprezentă, ceea ce uneori îmi oferea alinare, iar uneori reușea să mă facă să zâmbesc, însă de cele mai multe ori nu făcea decât să amplifice durerea de a fi pierdut un spirit atât de luminos și frumos, transformând-o în cea mai cruntă tragedie pe care aș fi putut să mi-o imaginez vreodată.

Dacă era cineva care se pierduse, însă, acela era Richard. Ei bine, nu în sensul că nu mai exista fizic,

însă categoric dispăruse. În zilele de dinaintea înmormântării își făcuse un obicei ca, imediat ce termina cu munca, să vină direct acasă la noi, în fiecare după-amiază, ceea ce îmi dăduse ocazia să urmăresc schimbarea ce se petrecea în el, vizibilă precum cel mai deprimant grafic din lume. Era ca și cum o dublură a lui Richard ne-ar fi invadat viețile. Persoana care lua cina cu noi seară de seară, sau care îmi ținea companie pe canapea în fața televizorului la care ne uitam orbește, nu era același om care îmi pusese inelul cu diamant pe deget în ziua de Crăciun. Deși îmi descărcasem suferința în brațele lui Richard în repetate rânduri de la moartea lui Amy încoace, aveam impresia că el nu își dădea frâu liber în fața mea. Pentru prima dată în relația noastră, și cea de-acum, și cea din trecut, nu reușeam să identific sursa problemei.

— El ce spune când îl întrebi ce-i în neregulă? mă întrebase Caroline.

Pusese pe masa din bucătărie două cești de cafea și o farfurie cu fursecuri de care sigur nu aveam să ne atingem. Apetitul era o altă chestie pe care se pare că o pierduserăm amândouă de la moartea lui Amy, context în care se topiseră și destul de multe kilograme. Țin minte că mi-am spus la un moment dat că rochia de mireasă ar fi stat pe mine ca pe umerăș, dar apoi am fost nevoită să înfrunt torentul de durere stârnit de gândul la cele două rochii bleumarin, destinate domnișoarelor mele de onoare, care acum zăceau în giulgiurile lor de celofan în camera noastră de oaspeți.

— Emma?

Clătinasem din cap, încercând să îmi forțez mintea să revină la întrebarea lui Caroline. Deficit de atenție. O altă pierdere.

— Îmi pare rău, puterea mea de concentrare e praf în ultima vreme! Cred că e din cauza lipsei de somn.

Și somnul mi-l pierdusem; lista nu se mai sfârșea.

— Richard susține că nu e nimic în neregulă, răspunsesem în cele din urmă. Susține că pur și simplu asta e stilul lui de a gestiona situația.

Soluția la acea problemă a apărut dintr-o sursă neașteptată, când un profesor de la școala lui Richard s-a îmbolnăvit chiar înaintea unei excursii la schi, lăsând grupul fără conducător.

— Firește că am refuzat când am fost întrebat dacă pot să-l înlocuiesc, mi-a explicat el.

Era de așteptat ca Richard să fi fost prima persoană pe care o întrebaseră. El și întreaga lui familie schiau de când se știau.

— Spune-le că te-ai răzgândit, că vrei să mergi.

A părut șocat de sugestia mea.

— Dar nu pot să merg. Nu pot să te las singură acum. Ai nevoie de mine aici.

Însă, dincolo de obiecții, i-am văzut în ochi expresia unui prizonier care întrezărise pentru o clipă o ușă deschisă, iar acum o privea închizându-se încet.

I-am luat mâna, împletindu-mi degetele cu ale lui.

— Du-te! Cred că ai nevoie să iei o pauză. Eu voi fi bine. Mă întorc la muncă de săptămâna viitoare și îi am pe Caroline și pe Nick și pe mama și tata. Sunt doar zece zile.

Richard m-a tras în brațele lui și m-a sărutat cu mai mult entuziasm decât îmi arătase în ultimele câteva săptămâni. Ceea ce pentru mine a fost dovadă suficientă că tocmai făcusem alegerea corectă.

Munca într-o librărie nu poate fi nicicum descrisă ca solicitantă, dar se pare că simpla sarcină de a sta la tezghea și de a interacționa cu clienții era în continuare mai mult decât puteam duce – cel puțin așa considera angajatoarea mea.

Monique, șefa mea, m-a întâmpinat de pe cea de-a doua treaptă a unei scări mici, pe care urcase pentru a aranja pe rafturi un set de cărți lucioase, în ediție cartonată, în prima zi când m-am întors la librărie. M-am speriat puțin când s-a clătinat pe scară și instinctiv m-am repezit spre ea. Monique a schițat un gest de refuz când i-am întins o mână de ajutor, însă a coborât și m-a strâns într-o îmbrățișare de uriaș. Și-

a încolăcit brațele scurte și dolofane în jurul meu, mânecile voluminoase ale caftanului ei fluturând în jurul nostru ca două imense pânze înflorate. Cerceii masivi în formă de scoică pe care îi purta s-au încâlcit în părul meu și m-am bucurat că, până să reușesc să mă desprind din îmbrățișare, lacrimile stârnite de întâmpinarea ei aproape se uscaseră.

— Ia zi, de ce dracu' te-ai întors atât de repede?

Două lucruri îmi plăceau teribil la Monique: faptul că, deși trăia în Marea Britanie de mai bine de patruzeci de ani, în continuare avea un accent franțuzesc pronunțat; și faptul că înjura ca un birjar. Să mă bucur de ambele încă de la primele ei cuvinte a fost un deliciu cu atât mai mare.

— Am nevoie de ceva care să mă țină ocupată. Stând acasă, am prea mult timp pentru gânduri, i-am mărturisit.

I-am zâmbit trist femeii din fața mea. Nu era doar angajatoarea mea; era și o prietenă și o persoană în fața căreia puteam să-mi deschid sufletul.

Monique a încuviințat din cap, cerceii în formă de scoică zdrăgănindu-i ca niște instrumente de percuție în miniatură.

— Logodnicul tău m-a sunat înainte să plece în excursie, ți-a spus?

— Te-a sunat Richard? De ce?

Cuvintele ei m-au surprins, căci nu era tocmai secret că cei doi nu prea se agreeau reciproc. Monique era singura persoană care nu se arătase deloc încântată când aflase că acceptasem cererea în căsătorie a lui Richard.

— Aha! Am bănuț eu că nu știai asta, a declarat șefa mea, pe un ton ce aducea a Poirot, însă ea semănând mai mult cu Miss Marple. Mi-a zis să am grijă de tine și să nu te pun la munci grele. Ha! De parcă aș fi o imbecilă care are nevoie să i se spună astfel de lucruri.

— Cred că e posibil să nu-l fi înțeles corect din cauza limbii străine, am spus eu, sărind instinctiv în apărarea lui Richard.

Monique m-a fixat cu o privire aspră, insistentă, și mi-am dat seama din nou cât de multă lume o subestima pe femeia aceasta care vorbea o engleză aparent stricată și cu un puternic accent străin. Eu știam cât se poate de bine că stăpânea perfect și limba mea nativă, și pe a ei. O văzusem citind literatură engleză extrem de complexă, dovedind o înțelegere deplină a textului și știam că hotărâse cu multă vreme în urmă, din motive pe care alegea să nu le dezvăluie, să își ascundă această abilitate lingvistică.

S-a înmuiat apoi și am văzut o expresie de compasiune luminându-i intens ochii căprui.

— Lasă-ți timp să te vindec, draga mea Emma. Totul va fi bine, însă va dura ceva.

Am dat din cap mutește și, fără a mă gândi la ce făceam, m-am aruncat în brațele ei deschise, găsind alinare la pieptul ei generos, într-o îmbrățișare pe care propria mamă nu mai fusese capabilă să mi-o ofere, nu într-un mod cu adevărat semnificativ, de foarte multă vreme.

Era joi, abia mijlocul zilei, iar eu băusem deja cea de-a patra ceașcă de cafea și începeam să mă urc pe pereți de plictiseală și exces de cofeină, când Monique a intrat în camera din spate a librăriei și a închis ușa în urma ei cu un aer misterios și gesturi teatrale.

— Spune-mi adevărul, Emma, ai probleme cu legea? a întrebat Monique nedumerită.

Am privit-o cu o expresie stupidă preț de câteva secunde.

— Ce? Nu, firește că nu? am răspuns, încercând să-mi amintesc dacă promisem măcar vreo amendă de parcare în ultimii câțiva ani. De ce întrebi?

— Pentru că a intrat un bărbat care m-a întrebat dacă lucrezi aici. Arată extrem de serios și, la drept vorbind, chiar chipeș. Însă e american și poartă ochelari de soare într-o zi noroasă, deci mă gândesc că nu poate fi decât de la FBI.

Inima mea și-a accelerat inexplicabil bătăile – și nu fiindcă mi-ar fi fost teamă că urma să fiu arestată pentru vreo infracțiune transfrontalieră.

— Ce a spus, mai exact? am întrebat eu, ridicându-mă deja în picioare și ieșind de după masa de scris.

— Ți-am zis deja. A întrebat dacă lucrezi aici. Am spus că da. A întrebat dacă poate să vorbească cu tine. N-am stat la povești.

M-am dus să deschid ușa care făcea legătura cu partea din spate a librăriei, oprindu-mă scurt la oglinda mică montată lângă cuierul de pe perete. Mi-am netezit părul, asigurându-mă că bretonul proaspăt tuns îmi acoperea cicatricea de pe frunte și mi-am trecut un deget pe sub fiecare ochi în parte pentru a mă sigura că nu sunt mânjită cu rimel. Monique a urmărit întreaga scenă fără a-și ascunde interesul și fascinația.

— Ce-i? am provocat-o eu când expresia ei concentrată s-a transformat într-un zâmbet cu subînțeles.

— Nu e nimic. Dar absolut nimic, a răspuns ea, ridicând din umeri într-un stil cât se poate de tipic galez.

Jack era cu spatele spre mine când am intrat în librărie, urmată îndeaproape de Monique. Nici vorbă să dea dovadă de discreție și să ne lase singuri pentru câteva clipe între patru ochi. Era mult prea curioasă să afle cine era vizitatorul meu. I-ar fi fost o lecție al naibii de binemeritată dacă într-adevăr ar fi venit să mă aresteze – și ar fi luat-o pe sus și pe ea pentru favorizarea unui infractor.

— Jack, am spus eu drept salut, încântată să constat că vocea îmi rămăsese relativ normală.

Zâmbea deja când s-a întors spre mine și mi-a fost cât se poate de clar ce anume o determinase pe Monique să îl descrie drept „chipeș”.

Purta o ținută de stradă, alcătuită dintr-o pereche de blugi și o cămașă albă simplă, cu mânecile suflecate astfel încât să dezvăluie brațe care știam din motive întemeiate că erau la fel de puternice pe

cât păreau. M-am trezit bucurându-mă că vânătăile de pe picioarele mele păliseră suficient cât să-mi permită să port o rochie la muncă în ziua aceea, deși crezusem că singura persoană care să o vadă avea să fie șefa mea ușor excentrică.

Cândva în cele câteva minute cât lipsise Monique, Jack probabil își băgase ochelarii de soare în buzunar, căci mi-a fost ușor să deslușesc căldura din ochii lui când s-a îndepărtat de raftul cu cărți pe care îl studiasse până atunci pentru a veni la tezghea.

— Mi-am adus aminte că ai spus că lucrezi la o librărie și, dacă tot am de făcut muncă de documentare pentru romanul meu, m-am gândit să încerc să fac rost de o carte pe subiectul respectiv.

Aș fi putut să îl întreb de ce nu apelase pur și simplu la o căutare pe internet, soluție care cu siguranță i-ar fi oferit răspunsurile de care avea nevoie, oricare ar fi fost acestea, însă atunci i-aș fi lăsat impresia că nu mă bucuram să îl văd. Și mă bucuram. Poate mai mult decât ar fi fost cazul.

— Ei bine, categoric ai venit în locul potrivit, i-am spus eu zâmbind. Pentru cărți, adică... avem cărți aici. Dumnezeuule bun, mă pierdusem ca o netoată! Mi-am dres vocea și m-am străduit să mă adun: Cauți o carte anume?

— Poftim? A, da. Ceva despre lacurile din zonă, dacă aveți așa ceva.

Am ieșit din spatele tezghelei, extrem de bucuroasă că îmi luasem tocuri, nu pantofi cu talpă plată, când am ajuns lângă el. Era atât de înalt încât efectiv mă făcea să mă simt micuță, ceea ce era o noutate chiar plăcută.

— Scrii o carte despre navigație? am întrebat politicoasă, îndreptându-mă spre raftul pe care se aflau titlurile noastre din secțiunea Geografie locală.

— Nu. De fapt, e despre o crimă. Îmi trebuie un lac suficient de adânc pentru a ascunde un cadavru în el.

— Firește, am răspuns eu netulburată, aruncându-i lui Monique o privire mânioasă când am auzit micul hohot de râs care i-a zburat de pe buze.

Nu se străduia câtuși de puțin să pară că ar fi fost ocupată cu altceva, ci se instalase pe scăunelul din spatele tejghelei pentru a ne urmări, ca și cum s-ar fi uitat la un episod din serialul ei favorit.

— Scrii romane polițiste? l-am întrebat atunci, fiindcă era ceea ce l-aș fi întrebat în mod normal, dacă nu aș fi scotocit deja internetul după informații despre el, nu aș fi studiat lista de cărți pe care le publicase și nu aș fi comandat un exemplar din romanul lui de debut, care urma să îmi sosească.

Vinovată de asta, în mintea mea, era Monique, pentru că mă lăsase singură cu acces la internet și prea puțină muncă pentru a mă ține ocupată.

— În cea mai mare parte, da, a confirmat el, venind lângă mine la raftul de cărți.

Am simțit din nou parfumul distinctiv al balsamului său de după ras, învăluindu-mă nu în mod sufocant, ci ca o adiere subtilă, cu o aromă care presupun că ar fi putut fi numită „masculină” dacă ne-am fi aflat într-un roman de dragoste de doi bani. Acel gând m-a readus la realitate. Eu nu eram un personaj dintr-un roman. Și chiar nu conta cât de chipeș sau de misterios mi s-ar fi părut Jack, nici cum părea în ochii lui Monique sau a oricui altcuiva. Eram logodită cu altcineva și era deplasat să nutresc genul de gânduri care mă tot năpădeau nepoftite de fiecare dată când era Jack prin preajmă.

— Avem câteva care cred că s-ar putea să se potrivească criteriilor tale, am continuat, luând de pe raft două volume cartonate masive și viu colorate și înmânându-i-le.

A aruncat un ochi rapid peste coperta din față a fiecăreia, fără a se obosi să mai citească și descrierile de pe spate.

— Asta va fi bună, a spus, întinzându-mi-o pe cea mai scumpă din ele. La drept vorbind, era probabil cea mai bună alegere pentru ceea ce căuta el, însă efectiv nu ar fi avut cum să-și dea seama dintr-un studiu atât de sumar. S-a întors cu mine la tejghea și fără îndoială a văzut privirea mânioasă și plină de subînțele pe care i-am aruncat-o lui Monique când

aceasta tot nu s-a clintit de pe scaunul pe care se instalase ca o santinela, forțându-mă astfel să mă strecor prin spatele ei pentru a ajunge la casa de marcat. Monique i-a zâmbit angelic lui Jack, apoi mie. Eu am înregistrat vânzarea, am luat bancnotele pe care mi le-a întins, iar când i-am numărat restul în palma întinsă, am avut extrem de multă grijă să nu-i ating nici măcar o dată pielea. După care i-am întins cartea peste tejghea, împachetată în hârtie și cuibărită într-una dintre pungile de cumpărături colorate care erau marca librăriei noastre, sperând că Monique nu observase că lungisem întreaga tranzacție cu un minut sau două mai mult decât ar fi fost necesar.

— M-am bucurat să te văd din nou! am spus, cu sinceritate.

— Și eu pe tine, a răspuns el, cu un zâmbet care mi-a dat stomacul peste cap în poziții anatomic improbabile.

— La drept vorbind, mă întrebam dacă ai avea timp să ieși cu mine la un prânz scurt. S-a uitat la ceasul – se pare că scump – pe care îl purta la mână. La ce oră ai pauza?

— De regulă nu luăm pauză de prânz, i-am explicat eu cu tristețe. Cum suntem doar noi două, avem tendința să lucrăm neîntrerupt.

— Ba nu facem asta, m-a corectat Monique, hotărând că acela era momentul potrivit pentru a interveni în conversație.

Nu puteam s-o fac mincinoasă pe față, însă expresia de pe chipul meu era la fel de grăitoare ca un anunț făcut prin megafon. Ea a clipit lent și a adăugat:

— De acum, toți angajații trebuie să ia o pauză de prânz de o oră – e o condiție impusă de sindicate.

O, Doamne! Oare ar fi putut să se străduiască să fie măcar o *idee* mai puțin bătătoare la ochi?

— Chiar așa? am exclamat. E ciudat că eu nu știam asta, în condițiile în care singurii angajați ai librăriei suntem noi două și niciuna din noi nu face parte din vreun sindicat.

Monique a scos un sunet absolut tipic franțuzesc, ceva între un pufăit disprețuitor și o tuse scurtă.

— Nu te poți pune cu sindicatele.

Am clătinat din cap în fața acelei intervenții atât de fățișe. Știuseseam dintotdeauna că îi displăcea relația mea cu Richard, însă să mă încurajeze atât de deschis să ies la prânz cu un alt bărbat era o noutate. Nu îmi lăsase nici o altă opțiune în afară de a accepta invitația lui Jack.

— Mă duc să-mi iau jacheta, am spus eu, dispărând în încăperea din spate.

Pe când am reapărut, Monique era ocupată cu un client nou, ceea ce, din fericire, a împiedicat-o să se mai amestece în povestea mea.

Jack mi-a ținut ușa să ies, iar din momentul în care am pășit afară m-am întors spre el să-mi cer scuze.

— Îmi pare sincer rău pentru ce s-a întâmplat înăuntru! Monique poate fi foarte încăpățânată uneori.

— Pare într-adevăr să fie un personaj interesant, a recunoscut Jack cu un rânjet. Lucrezi de mult aici?

— De când aveam șaisprezece ani, am răspuns eu, însă când da, când ba. A făcut o față nedumerită. E o poveste lungă.

— Atunci va trebui să vorbești rapid, m-a sfătuit el, fiindcă, din câte am auzit, sindicatul nu îți acordă decât o oră pentru prânz.

Am trecut pe lângă un șir lung de magazine și abia după aceea Jack m-a întrebat cu blândețe:

— Deci cum mai ești, Emma?

Mi-am mușcat buza ca să nu-i dau răspunsul automat de „Bine” pe care păream să îl ofer tuturor celor care îmi puneau această întrebare în ultima vreme. Ochii lui căprui aurii mă țineau prizonieră și știam instinctiv că nu aș fi putut să-l mint; și-ar fi dat seama instant că nu eram sinceră.

— Greu. Mi-e greu. Și doare. Unele zile sunt mai bune decât altele...

Vocea mi-a pierit cu totul, iar el mi-a zâmbit blând, luându-mi mâna și strângându-mi-o scurt. Am

înțeles atunci că vedea dincolo de scutul meu de protecție, ca și cum nici nu ar fi existat.

— Atunci, hai să facem ziua de azi una dintre cele mai bune, de acord? a sugerat el afectuos.

Inima mea a tresărit ridicol de violent și a început să-mi fluture ciudat în piept.

— Deci unde recomanzi să mergem să luăm prânzul? a întrebat Jack.

Întoarcerea bruscă la un subiect mărunț a fost o ușurare bine-venită.

— E vreun local aici în oraș? Dacă nu, am mașina după colț, a continuat el.

Am studiat bulevardul pe care ne aflam, strada principală din oraș. Erau mai multe locuri unde am fi putut să mâncăm. Însă era o localitate mică, oamenii erau bârfitori din fire, iar eu, deși nu aveam nimic de ascuns, nu voiam să devin ținta unor speculații neîntemeiate. Speculații care ar fi putut să ajungă ușor la urechile lui Richard, rănindu-l.

— Știu o tavernă drăguță la cinci minute cu mașina. Au o învârtită delicioasă, cu brânză și jumări, am sugerat eu.

— Habar nu am ce-ai spus acolo, dar, câtă vreme nu mă pui să dansez, e-n regulă, să mergem.

— Deci acțiunea din romanul tău se va petrece în Hallingford? am întrebat eu, în vreme ce mașina zbura pe drumul de țară îngust și șerpuitor.

Jack manevra cu abilitate vehiculul masiv, trăgând pe stânga pentru a face loc unui tractor care avea nevoie să treacă.

— Nu anume în acest loc, însă categoric îmi va prinde bine să mă familiarizez cu atmosfera locală.

— Ei bine, eu mi-am petrecut aici cea mai mare parte din viață, deci, dacă e ceva ce vrei să știi, poți oricând să mă întrebi. Despre zonă, adică, nu despre viața mea.

Iar mă pierdeam ca o netoată și auzeam neliniștea din vocea mea, chiar dacă el nu. De ce acceptasem să iau prânzul cu el dacă asta mă făcea să mă simt atât de vinovată? Cred că răspunsul la acea întrebare îl

știam de fapt – și ținea în mare măsură de cum ar fi reacționat Richard dacă ar fi știut unde mă aflu în momentul acela. Dar poate că și mai relevant ar fi fost să mă întreb ce căuta Jack acolo. El ce motiv avusese să mă caute?

Jack a luat pentru o clipă mâna de pe volan pentru a o prinde pe a mea, ocupată în momentul acela să culeagă scame invizibile de pe rochie. Am tresărit vizibil când m-a atins. Ce era în neregulă cu mine?

— Relaxează-te, Emma! Nu facem nimic rău, a spus el, surprinzându-mă, ca de obicei, cu abilitatea lui de a îmi descifra gândurile ca și cum aș fi fost o carte deschisă. Suntem doar doi prieteni care ies la prânz, nimic mai mult.

Cuvintele lui păreau să sublinieze insistent că avea o persoană specială în viața lui, o persoană importantă. Ei bine, asta era bine, fiindcă și eu aveam așa ceva.

— O, știu asta, l-am asigurat eu, fiindcă nu voiam nici în ruptul capului să creadă că interpretasem invitația lui drept mai mult decât era în realitate. Cred că doar m-a năucit puțin intervenția neașteptată a lui Monique. Se pare că e mai pornită împotriva relației mele cu Richard decât a lăsat să se vadă până acum.

— Interesant, a remarcat Jack, reușind între timp, cu un succes fantastic, să strecoare mașina masivă într-un loc de parcare minuscul din fața localului. Chiar va trebui să vorbești rapid azi ca să apuci să-mi spui totul.

Într-un final, am ajuns să nu abordăm mai deloc subiecte care țineau de viața personală a fiecăruia din noi sau de tragedia din noaptea în care ne cunoscuserăm. Poate chiar ar fi fost în regulă să-i pomenesc și lui Richard despre întâlnirea asta, știind că nu spusesem sau făcusem nimic care să-i stârnească nici cea mai mică îngrijorare. Cel puțin așa păreau lucrurile la suprafață. Undeva mai în profunzime, însă, mă încercau niște senzații destul de tulburătoare pe care știam că nu aș fi putut să i le împărtășesc. Spre exemplu, faptul că pielea de pe

spate îmi luase foc în momentul în care Jack pusese mâna pe mine pentru a mă conduce prin barul aglomerat. Sau că inima mea își accelerase bătăile când îl văzusem studiindu-mi chipul în timp ce vorbeam, sau că ceva ca o lumină caldă se aprinsese în mine când Jack izbucnise în râs la vreo remarcă amuzantă sau mică glumă de-a mea.

Tocmai terminasem de povestit un episod nebunesc și stânjenitor legat de Monique, iar Jack încă râdea când s-a aplecat peste masă să-și ia paharul, iar mâna lui a atins-o accidental pe a mea. Acela a fost momentul în care tot ceea ce ținea de taverna aglomerată, inclusiv zgomotul făcut de clienți, a dispărut în ceață, și am simțit, preț de o clipă efemeră, că până și aerul dispăruse brusc din încăpere, ca și cum ar fi fost oxigen pur, consumat exploziv de o flacără violentă. Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și, dintr-odată, nu mai râdea. Părea la fel de șocat ca mine. Flăcările erau o analogie potrivită pentru ceea ce se petrecea; la fel și căldura. Ambele erau prezente din abundență, iar să ne jucăm cu ele era periculos; doar un neghiob nu și-ar fi dat seama de asta.

Am ales să fiu prima care a rupt tăcerea.

— Ei bine, se face târziu. Trebuie neapărat să mă întorc, altfel voi fi dată afară din sindicatul ăla... sau ceva de genul.

Jack mi-a zâmbit înțelegător și mi-am dat seama că simțise și el ceva și știa de ce încercam să fug înainte să mă ard zdravăn.

— Atunci, hai să te duc înapoi!

În oglinda toaletei femeilor, am văzut roșeața ce îmi inundase obraji și am remarcat cât îmi erau de dilatate pupilele. Nu avea niciun rost să neg legătura neașteptată de puternică pe care o simțeam față de Jack, însă eram convinsă că era doar un efect secundar perfect firesc al contextului extrem de tensionat în care ne cunoscuserăm și al faptului că Jack îmi salvase viața. Era o emoție unică și extremă și ar fi fost cât se poate de periculos și stupid din partea mea să o confund cu orice alt fel de atracție.

Probabil existau cărți pe acest subiect, cărți care explicau cum ți se schimbă întreaga viață și întreaga perspectivă după ce treci printr-o experiență la limita morții. Iar când cineva complet străin își riscă propria viață pentru a o salva pe a ta, fără îndoială se creează o conexiune foarte intensă între tine și persoana respectivă, nu-i așa? Am hotărât să verific acea ipoteză cu o căutare pe internet imediat ce aveam să ajung înapoi la magazin.

Jack a oprit mașina chiar în fața librăriei, evitând să creeze un moment de intimitate stingheritoare sau ambiguă în care să ne luăm rămas-bun. Când m-am răsucit să îmi desfac centura de siguranță am observat că pe bancheta din spate a mașinii se aflau două plase mari cu logoul unor librării din oraș care o concureau pe cea a lui Monique. Fără a-mi cere voie, m-am întins și le-am mutat pe amândouă în față. Jack nu a schițat niciun gest să mă oprească, însă am deslușit pe chipul lui o expresie ușor crispată, ca și cum s-ar fi pregătit pentru o lovitură. Am scos o carte din prima plasă și mi-am dat seama imediat că era exact același volum pe care i-l vândusem și eu cu puțin peste o oră în urmă. Am băgat mâna și în cea de-a doua plasă și am dat la iveală tot aceeași carte. Nu am spus nimic. M-am mulțumit să îl privesc întrebător, cu sprâncenele arcuite și capul înclinat într-o parte.

— Ei bine, cine-ar fi crezut că există trei librării într-un oraș atât de mic? a spus Jack în cele din urmă.

Am simțit un zâmbet încolțindu-mi pe chip și mi-am mușcat buza ca să mă stăpânesc.

— Și cărțile?

— Păi chiar îmi doream anume acel titlu despre lacurile locale. Așa că atunci când, la prima librărie, mi s-a spus că nu lucrezi acolo, m-am gândit că aş putea cel puțin să cumpăr cartea de la ei.

— Și la cea de-a doua?

— Tot așa, a răspuns el, oferindu-mi un mic rânjet vinovat.

Nu avea niciun rost să mai încerc. Îmi era imposibil să mă abțin să zâmbesc.

— Și nu ți-a trecut prin minte să ceri o altă carte la a doua sau a treia librărie?

Întrebarea mea a părut să-l facă să se rușineze chiar mai tare.

— Ar fi fost mai logic, a recunoscut el, însă pur și simplu nu m-am gândit la asta. Cred că nu prea am imaginație.

— Ceea ce probabil e un dezavantaj major în profesia ta, l-am compătimit eu, desfăcându-mi centura și coborând din mașină.

Îl auzeam încă râzând în timp ce mașina s-a pus în mișcare.

SFÂRȘITUL

PARTEA A DOUA

Ceaiul din ceașca de lângă mine se răcise. Acum, la suprafața lichidului pluteau câteva pete întunecate deloc apetisante. De regulă, nu mă lăsam distrasă atât de ușor.

M-am gândit să cobor să-mi fac un alt ceai, însă bucătăria casei noastre era deja plină până la refuz cu oaspeți veniți de departe și rude. În plus, nu cumva exista o regulă că nu trebuia să mă vadă nimeni până când nu ajungeam la biserică? Nu mai țineam minte eticheta. Am pus ceașca înapoi pe noptieră. De mâncat și de băut avea să fie din plin la recepția de la hotel. Furnizorii pe care îi aleseserăm ne fuseseră recomandați călduros, iar meniul pe care îl sugeraseră pentru ziua aceasta era perfect. Acela, cel puțin, fusese un detaliu în minus cu care să ne batem capul la organizare.

Am intrat în panică pentru o scurtă clipă când m-am uitat la ceas, apoi teama s-a accentuat când m-am întors din nou spre oglinda măsuței de toaletă. Am dus imediat mâna la gât și am icnit, căci brusc în fața mea nu mai vedeam propriul chip familiar, ci pe cel al unei femei mult mai în vârstă, cu fața brăzdată de riduri fine, cu o piele ce nu mai era fermă și netedă. În jurul ochilor avea evantaie de șanțuri adânci, iar trecerea timpului își lăsase amprenta în dreptul gurii ei, deschise acum într-o expresie șocată. Era mama mea. M-a năucit atât de tare să o văd acolo încât efectiv m-am întors și am aruncat o privire peste umăr, să verific dacă nu cumva se afla lângă mine. Însă camera, firește, era goală.

Mi-am îndreptat din nou privirea spre oglindă și am întins mâna spre sticlă, degetele mele tânjind să deseneze conturul chipului ei și buclele bogate, încă pline de culoare, însă în clipa în care am atins oglinda, mama mea a dispărut, iar în locul ei am reapărut eu.

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 6

Mi-am dat seama că ceva era în neregulă imediat ce am parcat pe aleea casei părintești în seara aceea. Și dacă ușa larg deschisă, în ciuda ploii torențiale, nu ar fi fost de-ajuns să mă alarmeze, strigătele frenetice ale tatălui meu, când am pornit în fugă spre casă, mi-au confirmat că se întâmplase ceva.

Am deschis portiera șoferului aproape înainte să trag complet frâna de mână și, deși știam că mă mișcăm rapid, aveam impresia că totul se petrecea cu încetinitorul, ca și cum aș fi fost într-un vis. Acea iluzie s-a spulberat când tatăl meu a năvălit pe ușa de la intrare ca un taur înfuriat. Părul îi era ciufulit și ud, făcându-mă să-mi dau seama că deja își extinsese căutarea și în afara casei. Însă ceea ce m-a speriat a fost privirea lui, înnebunită și disperată, ca și cum ar fi fost în cădere liberă într-un puț adânc de panică. Am încercat să mă forțez să respir calm și uniform, dar nu mi-a fost ușor. Panica e la fel de contagioasă precum ciuma – și la fel de mortală.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat, prinzându-l de ambele brațe și împiedicându-l să se năpustească din nou în ploaie, forțându-l să se uite la mine. Era o întrebare tâmpită. Știam exact ce se întâmplase, așa că m-am grăbit să mă corectez. De cât timp lipsește?

A clătinat din cap atât de violent încât din păr i-au zburat picuri de ploaie.

— Nu știu. Cincisprezece minute... douăzeci... poate chiar mai mult. O, Doamne, pur și simplu nu știu.

— Calmează-te, tată! Respiră. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— E doar vina mea. Dormea tun în fotoliu, ațipise în timpul emisiunii ei, știi cum e?

Am încuviințat din cap, neavând răbdare să ascult detalii care nu ne-ar fi ajutat cu nimic să o găsim.

— Aveam câteva scrisori care trebuiau să ajungă la poștă. Iar ea dormea atât de adânc încât mi-am zis c-ar fi păcat s-o trezesc să vină cu mine, așa că... ce

m-am gândit: sunt doar cinci minute până la cutia poștală, o să mă întorc înainte să-și dea seama c-am plecat. Dar apoi am dat întâmplător peste Debbie, femeia aia de la farmacie, și știi că ei îi place să se întindă la povești... iar apoi, când am ajuns înapoi, ușa era larg deschisă...

— E în regulă, tată. O vom găsi. O găsim de fiecare dată. *Asta, firește, până va veni și ziua în care n-o vom mai găsi*, mi-a șoptit o voce în minte. Ai căutat-o prin casă?

— Da.

— În toate camerele? am întrebat și el mi-a aruncat o privire caustică. Scuze! Firește că da. În regulă, ne vom împărți. Tu du-te pe stradă și, dacă nu o găsești, încearcă pe cărarea care duce la pădurea aia în care îi place să se plimbe, bine?

Tata a făcut un efort vizibil să se adune.

— Îmi pare rău, Emma!

L-am prins într-o îmbrățișare scurtă, strânsă.

— Nu e vina ta, tată! Știi asta. Nu poți s-o păzești douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Pur și simplu nu e posibil.

Am văzut o hotărâre împietrită scânteindu-i în ochi și am înțeles că refuza categoric să mă creadă, însă nu era nici momentul, nici locul potrivit pentru a relua discuția pe care tot încercam să o purtăm de aproape un an încoace.

— Am să încerc mai întâi la școală, i-am spus, deja răsucindu-mă pe călcâie să plec, iar dacă nu o găsesc acolo, am să te sun să decidem unde s-o căutăm mai departe.

— Crezi c-ar trebui să sunăm la poliție?

Am clătinat din cap.

— E prea devreme pentru asta, tată. N-a trecut nici măcar o jumătate de oră. Hai să încercăm mai întâi în toate locurile unde e probabil să fie și vedem apoi ce facem mai departe.

I-am întors spatele și am pornit în fugă spre mașină. Să sunăm la poliție ar fi fost o măsură extremă, de ultimă instanță, și speram că avea să se dovedească pe deplin nenecesară. De data aceasta.

Însă avea să vină și ziua în care să nu o mai găsim pe mama hoinărind prin zonă, pierdută și confuză undeva nu departe de casă. Era doar o problemă de timp.

Mi-a fost greu să conduc atât de încet pe drum spre școală, în condițiile în care toate instinctele îmi spuneau să apăs accelerația să ajung acolo cât mai rapid posibil. Însă știam din experiență că trebuia să fiu atentă nu doar la drum, ci și la trotuare și poate chiar și la grădinile din fața caselor care flancau strada de-o parte și de alta. Ultima dată o găsisem în grădina cuiva, așezată pe un leagăn de copii, balansându-se leneș, fără să înțeleagă sau să aibă habar de panica stârnită de dispariția ei. Dar cel puțin atunci fusese Richard la volan, prin urmare îmi fusese mult mai ușor să scrutez din mers gardurile vii și tufele care fereau proprietățile de priviri indiscrete.

După ce m-am convins, atât cât era posibil, că nu se afla în niciuna dintre grădinile pe lângă care trecusem, am virat la stânga pe bulevardul principal și m-am îndreptat spre unul dintre locurile care o atrăgeau ca un magnet. M-am înfiorat când m-a depășit o furgonetă, improșcându-mi apă cu noroi pe parbriz. Acela era coșmarul meu, adevărata mea spaimă: că avea să iasă pur și simplu în drum. Oare boala aceasta care îți răpea amintirile și identitatea personală se îndura totuși să-ți lase intact vitalul instinct de autoconservare? Cât de departe trebuia să te rostogolești pe acea pantă alunecoasă, până să nu mai știi de tine, în asemenea hal încât să pășești în fața unei mașini rulând în viteză?

Mâinile mi s-au încleștat pe volan ca două gheare, frica pe care o ascunsesem de tatăl meu gonindu-mi prin vene ca un virus. În plus, eram și furioasă, deși nu pe tatăl meu – pe el nu eram niciodată. El nu făcea altceva decât să încerce să se agațe de mama mea cât de mult putea; îl înțelegeam mai bine decât oricine. Nu, eram zgâlțâită de furie – nu, era mai mult decât furie, era turbare – față de mine însămi. În ultima vreme fusesem atât de preocupată de propria persoană încât nu acordasem atenție acelor lucruri la

care ar fi trebuit cu adevărat să am grijă. Aceste „episoade” pe care le suferea mama mea veneau de regulă cu o serie de semne prevestitoare. Devenea chiar mai confuză sau uitucă și emotivă, lucru care ne făcea să o urmărim mai îndeaproape, însă eu fusesem atât de distrasă de accident și de moartea lui Amy, de gândurile negre stârnite de purtarea bizară a lui Richard și de emoțiile tulburătoare – pe care încercam să le ignor – pe care mi le provoca Jack, încât pierdusem din vedere ceea ce era important. O dădusem în bară urât. Iar acum primeam o lecție. Speram, mă rugam fierbinte, să nu fie prea târziu. Nu ar fi trebuit să-mi ocup mintea cu lucruri pe care nu le puteam schimba și categoric nu cu o pasiune de școlăriță de-a dreptul jenantă. Acum mă confruntam cu realitatea. Acum mă confruntam cu problema pentru care venisem acasă, venisem să dau o mână de ajutor.

Am intrat în curtea largă din fața școlii și în aceeași clipă am scos o exclamație de ușurare și recunoștință. Am călcat frâna și mi-am scos mobilul din buzunar.

— E aici, tată! Am găsit-o!

A urmat un moment prelung de tăcere și am știut că folosea acel timp pentru a se calma; apoi, când a deschis în sfârșit gura să vorbească, vocea îi era neobișnuit de răgușită:

— Slavă Domnului! Adu-o acasă. Și Emma... ai grijă cum conduci!

Temându-mă să nu o sperii, am încetinit până aproape mă târâm și m-am instalat într-unul dintre locurile de parcare de lângă Catedra de Artă. Ploaia cădea în continuare violent, cu înrâncenare, iar mama nu purta jachetă. Am luat o pătură de picnic în carouri de pe bancheta din spate și am ieșit în ploaia torențială. Mama a ridicat privirea când m-am apropiat, iar eu am avut grijă să pășesc spre ea, atât cât mai aveam de mers, cu o nonșalanță studiată. Știam exact cum să procedez.

— Bună, mamă! Ce faci?

Din păcate, eforturile mele de a păstra un ton relaxat s-au spulberat când am coborât privirea și am văzut că era încălțată cu papucii cu moț în față pe care i-i cumpărasem de Crăciun. Doar că acum arătau ca o vietate blănoasă ce fusese călcată de mașină și rămăsese să zacă în drum, moale și mustind de apă. Iar acea imagine a fost ceea ce m-a făcut să izbucnesc în plâns – nu boala Alzheimer care îmi răpise mama, nu teama pe care o simțeam de fiecare dată când dispărea, ci priveliștea nenorociților de papuci distruși de apă. Mi-am șters furioasă lacrimile cu dosul palmei, sperând că avea să creadă că nu făceam decât să mă scutur de ploaie:

— Mi-am pierdut cheile, Emma, mi-a spus ea, arătând spre poșeta răsturnată cu fundul în sus, al cărei conținut era împrăștiat pe asfalt pe o rază de un metru în jurul ei.

Mi-am amintit de un joc din copilărie, cu care ne distram la petreceri, parcă „Jocul memoriei” se numea, în care aveai de memorat o grămadă de obiecte fără legătură între ele. Cel care avea cea mai bună memorie câștiga jocul. Însă nu cred că era greu de ghicit cine ar fi fost marele perdant pe ziua de azi, nu-i așa?

M-am lăsat pe vine și am început să strâng diversele obiecte personale care se aflau în mod normal în poșeta mamei mele: portmoneul (fără bani în el, fiindcă nu mergea niciodată la cumpărături neînsoțită); un portofel plin de carduri de credit (toate anulate, în eventualitatea în care totuși mergea); parfumul ei preferat (care în continuare îmi amintea, de fiecare dată când îi simțeam mirosul, de copilărie și de senzația de a fi cuibărită strâns în brațele ei); și o mulțime de alte mărunțișuri tipice pentru o poșetă. Le-am băgat pe toate în poșeta deja udă leoarcă. Singurul lucru pe care nu l-am strâns de pe jos era legătura de chei pe care o căuta, cheile de la Catedra de Artă. Pentru că nu le mai avea de mai bine de trei ani, de când se retrăsese din poziția de șef de catedră, apoi renunțase complet să mai predea după ce simptomele bolii ei deveniseră tot mai greu

de ignorat. La drept vorbind, nu mai lucra acolo de foarte multă vreme. Însă uneori uita acest lucru.

M-am bucurat foarte tare că weekendul de Paște mi-a lăsat răgaz să reflectez serios și să îmi pun în ordine prioritățile. Iar prioritatea numărul unu, pe care, mi-am dat seama cu tristețe, o neglijasem în ultima vreme, era mama mea. Faptul că atât tatăl meu, cât și eu dormiserăm prost era cât se poate de vizibil în cercănele negre de sub ochi cu care ne-am trezit în dimineața următoare. Însă când mama a intrat la dușul de dimineață, iar eu am încercat șovăitor să deschid subiectul, m-am lovit de aceeași rezistență dintotdeauna.

— Tată, fără îndoială vezi și tu că nu mai putem s-o ținem așa multă vreme, am început eu prudent, imediat ce m-am convins că mama era prea departe să ne mai audă.

Am remarcat o înverșunare periculoasă în privirea lui când a ridicat ochii spre mine. De la el moștenisem încăpățânarea care mă caracteriza, sau cel puțin așa îmi tot spusese mama, înainte să piardă cheia de la prețiosul cufăr al amintirilor ei de-o viață:

— Emma, refuz să reiau povestea asta. Nu am s-o duc pe mama ta la azil. Nu câtă vreme mai am suflare.

— Nu-ți cere nimeni să faci asta, tată. Însă există și alte opțiuni: centre de zi, îngrijitori, organizații care înțeleg prin ce trecem. Nu mai poți să duci totul singur. Nimeni nu ar putea. Știu că tu crezi că o protejezi, însă în realitate îți riști propria sănătate. Îmi fac griji pentru tine. Nu vreau să te îmbolnăvești din nou.

Privirea i s-a întunecat la acele cuvinte și ne-am amintit amândoi incidentul petrecut cu un an în urmă, cel care mă determinase să mă mut înapoi acasă. Încă îl vedeam în fața ochilor, pământiu și tras la față, conectat la aparate într-un salon al spitalului local, așteptând să aflăm ce anume îi provocase căderea și dacă nu cumva suferise un atac de cord. Atunci fusese doar un episod de angină, declanșat de

stres. *Doar*. Poate că data viitoare nu avea să mai fie la fel de norocos.

— Știu că-ți faci griji pentru mine și te iubesc pentru asta... și pentru faptul că ai lăsat totul deoparte ca să te întorci acasă să mă ajuți. Însă decizia asta nu îți aparține. E a mea.

Am oftat și am amestecat în cafeaua tot mai rece din ceașca pe care o aveam în față, chinându-mă să caut un argument, altul decât cele pe care le încercasem deja de sute de ori înainte.

— Dar dacă am găsi un loc grozav în care să poată fi preluată câteva zile pe săptămână? Doar cât să-ți lase răgaz să respiri când nu voi mai locui aici? i-am sugerat eu, știind deja că avea să respingă ideea chiar înainte să se cristalizeze.

Și avusesem dreptate. Nu ar fi făcut o față mai oripilată nici dacă i-aș fi propus să fugă cu vreuna dintre vecinele noastre pentru un weekend de nebunii.

— Cum? Și s-o las pur și simplu acolo, ca și cum ar fi un câine pe care îl duci la pensiunea canină când vrei să mergi undeva să te distrezi?

Am împins ceașca de cafea deoparte și i-am luat mâna, remarcând, printre altele, cât de mult se adânciseră ridurile de pe dosul ei, comparativ cu ceea ce văzusem cu puțină vreme în urmă. Îmbătrânirea mai rapid decât ar fi fost normal, iar viața de pensionar îi era acum în întregime ocupată de noul rol, neplanificat, de îngrijitor cu program permanent al femeii pe care în continuare o iubea din toată inima.

— Când întreaga situație va deveni mai mult decât pot duce, am să te anunț, m-a sfătuit el, încercând să îndulcească puțin cuvintele cu un zâmbet plin de recunoștință. Iar faptul că vă am pe tine și pe Richard prin preajmă și dornici să mă ajutați a făcut totul mult mai ușor. Plus că nu vei fi prea departe nici măcar după ce te vei căsători.

În minte mi-a răsunat un sunet ce aducea teribil de mult cu zăngănitul unei uși de oțel închizându-se în spatele meu ca poarta unei închisori, însă chipul nu

mi-a trădat nimic și i-am răspuns tot cu un zâmbet părintelui meu atât de iubitor, de un optimism incurabil:

— Nu, voi fi chiar aici, i-am promis.

Boala mamei mele începuse cu un mărunțiș aparent neînsemnat. Un mic incident atât de stupid încât nu aș fi avut cum să-mi dau seama cât de grave erau lucrurile pe care le prevestea. Eu tocmai mă întorsesem de la Washington și venisem de la Londra pentru a-mi petrece weekendul acasă. Așteptasem cu nerăbdare o masă liniștită în familie, însă când ajunsesem acolo dădusem peste ditamai banchetul, ascuns în spatele unui prânz de duminică:

— Cum, n-ai înjunghiat vițelul cel gras? Țin minte că glumisem atunci, deschizând ușa cuptorului și dând cu ochii de enorma pulpă de vită ce se rumenea în folie de aluminiu. Hristoase, mamă, suntem doar noi trei la masă! Tu și tata o să rămâneți cu mâncare pe câteva zile.

Mama făcuse o față ușor rușinată atunci și scosese un braț de tacâmuri din sertar. Ceea ce ar fi trebuit să fie un indiciu că nu aveam să fim doar noi trei la prânz.

— De fapt, am invitat familia Wither să ia masa cu noi, să sărbătorim întoarcerea ta.

După care se grăbise să se refugieze în camera unde se servea masa – și pe bună dreptate. Chipul meu probabil reflectase foarte elocvent ceea ce simțeam. Ar fi fost prea mult să sper că nu îl indusese și pe Richard în acea invitație. Firește că o făcuse. M-am întrebat dacă nu cumva era și Sheila, mama lui Richard, implicată în toată treaba. Niciuna din ele nu ezitase să își exprime regretul când Richard și cu mine ne despărțiserăm, însă să recurgă la asemenea măsuri să ne readucă împreună era deja o cu totul altă poveste. Țin minte că m-am întrebat dacă și pentru Richard avea să se dovedească o surpriză la fel de mare cum fusese pentru mine. Oh, categoric ni se arăta un prânz *încântător*! îmi spusese eu atunci.

Apoi o auzisem pe mama mea scoțând o exclamație stridentă de durere din camera în care se servea masa. Aruncasem cât colo mânușile de bucătărie pe care le aveam în mâini și fugisem să o ajut, uitând complet de furie. Traversasem holul în fugă, bântuită de imagini oribile, închipuindu-mi că se rănise sau suferise un atac de cord. Însă priveliștea care mă întâmpinase nu fusese cea pe care o anticipasem, cu mama mea puternică și capabilă doborâtă de vreo suferință fizică. Ci o găsisem stând în picioare în capul mesei lustruite, cu grămada de tacâmuri împrăștiată în fața ei, ca o movilă de argint scânteietoare:

— Mamă, ce e? Ce s-a întâmplat? o întrebam eu, apropiindu-mă rapid de ea.

Țin minte că mă simțisem înspăimântată, fiindcă chipul îi era schimonosit de neliniște și confuzie, iar obrații fardați cu grijă îi erau brăzdați de lacrimi rapide, șiroind necontrolat.

— Nu pot să fac asta! a scâncit ea, pe un ton de teamă și disperare.

Am aruncat o privire prin încăpere, neînțelegând.

— Ce anume? Ce anume nu poți să faci?

Nu vedeam nimic în încăperea familiară care să-i provoace un disconfort atât de intens. Totul părea perfect normal, mai puțin mama mea, firește. La ea nu era nimic normal. Absolut nimic.

— Nu pot să fac *asta*! a hohotit ea din nou, de data aceasta fluturând o mână în fața ei pentru a arăta spre tacâmurile ce așteptau să fie aranjate. Nu pot să pun masa! a exclamat ea, ridicând ochii spre mine cu o privire la fel de pierdută și neajutorată ca a unui copil. Nu mai țin minte cum se pune masa! Nu mai știu... pur și simplu nu mai știu!

Firește că ne prefăcuserăm că era amuzant. Fuseserăm nevoiți să o facem. O calmasem, apoi aranjasem masa, iar mama, odată acea sarcină finalizată, păruse să își vină în fire și, aparent, redevenise aproape normală. Cred că făcusem chiar și o glumă stupidă pe acel subiect, oricât de *incredibil* ar părea acum. Presupun că, dacă am fi

făcut orice altceva, i-am fi deschis poarta celui demon chiar mai devreme decât era inevitabil. Însă demonul fusese descătușat și n-a trecut mult până ce a devenit un oaspete nepoftit, ce apărea mult prea frecvent în casa noastră. Coșmarul începuse.

Așa cum se întâmpla adeseori după câte unul dintre episoadele ei de rătăcire, în zilele care au urmat pelerinajului la fostul ei loc de muncă, mama a părut mult mai liniștită și mai ancorată în prezent. Ba chiar s-a arătat dornică să picteze, iar tatăl meu, în timp ce îi pregătea șevaletul, pânza și pensulele, instrumente ale profesiei ei de altădată, mi-a aruncat o privire care spunea: *Vezi? Totul e în regulă acum.* Mă întreb dacă el chiar o credea.

Richard, cel puțin, a reușit să îmi ofere un oarecare sprijin emoțional, chiar dacă doar prin intermediul unei conversații lungi la telefon, târziu în noapte, conversație pe care probabil aveam s-o regretăm la primirea facturilor pe luna următoare.

— Pur și simplu trebuie să ne pliem pe ce consideră tatăl tău că e mai bine, a argumentat el rezonabil.

— Știu, am oftat eu, dar... dacă nu aș fi găsit-o? Dacă data viitoare se va rătăci, sau se va răni... sau chiar ceva mai grav? Tata nu și-ar ierta-o niciodată dacă s-ar întâmpla vreodată așa ceva.

De la celălalt capăt al firului nu s-a mai auzit decât un zumzăit surd și preț de o clipă m-am întrebat dacă nu cumva pierdusem legătura. Apoi, când Richard a deschis în cele din urmă gura să vorbească, am deslușit tristețe autentică în vocea lui.

— Nu poți să-ți trăiești viața așa, mereu cu frica de ce s-ar putea întâmpla. Nu poți prezice viitorul; trebuie pur și simplu să profiți cât de mult de ceea ce ai, atât timp cât ai acel lucru. Totul se poate schimba atât de rapid...

Vocea i s-a stins treptat și m-am întrebat dacă nu cumva regreta brusc direcția în care o luase conversația noastră. Inevitabil, cuvintele lui ne-au dus pe amândoi cu gândul la Amy. Însă Richard avea

dreptate. Amy adoptase acea filosofie ca pe o adevărată religie: trăiește pentru ziua de azi, mâine lucrurile se vor aranja cumva.

— Nu vreau să așteptăm prea mult până să reprogramăm nunta, a spus el.

— Dar nu ni se va reproșa că greșim sau că dovedim nesimțire dacă o facem prea devreme?

— Dă-le naibii de reproșuri din partea altora. E vorba de tine și de mine. Și hai să fim serioși, crezi că Amy și-ar fi bătut capul cu asta? Ia gândește-te: ar fi făcut-o?

Am clătinat din cap, ceea ce era stupid având în vedere că vorbeam la telefon, însă pe neașteptate m-am trezit sufocată de un nod în gât, căci aproape că-i auzeam vocea spunând exact același lucru pe care tocmai îl auzisem de la Richard, cu diferența că ea s-ar fi exprimat mai colorat.

— În regulă. Hai să discutăm despre asta după ce te întorci, am consimțit eu.

În dimineața următoare m-am așezat la masa din bucătărie și am început să întorc pe toate părțile micul pachet maro pe care îl primisem, manipulându-l cu grijă, ca și cum ar fi fost o bombă nedetonată. Am pufnit în râs, iritată de acel gând ridicol. Era o carte. Doar o carte. Aveam de-a face cu sute de astfel de obiecte într-o zi obișnuită. Mă comportam stupid.

Și dacă nu mă lămurisem în nici o altă privință pe parcursul weekendului de Paște, un lucru tot îmi era clar, cel puțin: dintr-un motiv sau altul – și sunt foarte sigură că era legat de felul în care ne cunoscuserăm – îl găseam pe Jack bizar de atrăgător, iar acea legătură mă și împingea spre el, mă și făcea să mă îndepărtez, ca polii unui magnet. Așa că ultimul lucru de care aveam nevoie era să mi-l bag și mai zdravăn în cap citindu-i cartea. Ar fi trebuit să iau pur și simplu pachetul nedesfăcut și să-l arunc la coșul de gunoi din bucătărie, să nu mai am niciun fel de interacțiune cu el și să aștept ca toate acele emoții derutante să pălească în timp. Simplu. Atunci cum se

face că am auzit un pârâit discret și m-am trezit că degetele mele – acționând în nume propriu – rupseseră ambalajul coletului?

Era o ediție cartonată, cu o copertă neagră și lucioasă și ilustrații ce îți captau imediat atenția. Am deschis-o și am citit textul publicitar de pe coperta interioară, care nu mi-a spus nimic despre roman ce să nu fi spicuit deja de pe internet când o comandasem. M-am uitat pe spate. Răsufarea mi s-a poticnit în gât când am văzut fotografia bărbatului care mă salvase. Îl surprindea în natură, într-o postură zâmbitoare și relaxată, sprijinindu-se de un copac. În spatele lui se afla un gard tipic pentru fermele americane, iar ținuta lejeră, alcătuită din blugi, o cămașă descheiată la gât și o pereche de bocanci, completa imaginea generală de „cowboy” în elementul său natural, adică anume ceea ce urmărise fotograful să obțină, din câte îmi dădeam eu seama. Jack arăta mai tânăr în acel portret, iar părul îi era puțin mai lung, și poate că micile cute ce i se formau în jurul ochilor când zâmbea nu erau chiar la fel de pronunțate cum fuseseră cu doar câteva zile în urmă, când îl surprinsesem privindu-mă, însă în rest... Am închis brusc cartea cu o bufnitură zgomotoasă, ca și cum din paginile ei s-ar fi ridicat pe neașteptate capul unui șarpe încolăcit. Și *exact* de asta ar fi fost mai bine să arunc pur și simplu cartea la gunoi, mi-am spus eu cu severitate, căci indiferent care era motivul, prezența lui Jack – sau chiar și simplul fapt de a privi o fotografie cu el, aparent – era pentru mine o experiență la fel de amețitoare ca un drog. Și cam la fel de periculoasă. Trebuia să mă descotorosesc de acea dependență irațională înainte să prindă rădăcini și mai adânci și să mă concentrez pe lucrurile care erau cu adevărat importante în viața mea: familia mea; logodnicul meu și prietenii mei; și eforturile de a mă întoarce la o oarecare normalitate după ce o pierdusem pe Amy.

Ca și cum mi-ar fi făcut rău chiar și să ating cartea, am traversat bucătăria ținând volumul doar de-un colț, prin urmare, deloc surprinzător, mi-a

alunecat dintre degete și a aterizat pe podea. M-am aplecat să o ridic, remarcând că se deschisese la pagina pe care se afla dedicația. Probabil am rămas în acea poziție pe jumătate ghemuită vreme destul de îndelungată, sau cel puțin suficient timp ca mușchii gambelor mele să înceapă să protesteze. Chiar și așa, nu am reușit să-mi desprind privirea de pe cele trei rânduri de text de pe pagina deschisă în fața mea. *Lui Sheridan – prietenă, iubită, inspirație, soție. Pentru totdeauna, Jack.*

Mi-am petrecut concediul de Paște în compania lui Caroline și Nick, iar primul lucru pe care l-am observat când am intrat pe aleea din fața casei lor a fost mașina elegantă, nouă-nouță, parcată lângă cea a lui Nick. Nu știu mare lucru despre mașini, dar am bănuir că această versiune îmbunătățită costase, fără îndoială, mult peste suma pe care o încasase Caroline de la firma de asigurări pentru vechea ei mașină. M-am aplecat să arunc o privire în interior când am trecut pe lângă ea în drum spre ușa casei lor. Am numărat cel puțin cinci airbaguri integrate în panourile de piele. Îl cunoșteam pe Nick suficient de bine ca să știu că, cel mai probabil, el insistase ca mașina să aibă dotări de siguranță atât de performante. Ceea ce era de înțeles. Dar asta ridică o întrebare dureros de tristă: dacă aceasta ar fi fost mașina lui Caroline în noaptea accidentului, nu cumva deznodământul ar fi fost altul?

Încă mă uitam peste umăr la autoturismul cel nou când Nick mi-a deschis ușa de la intrare și m-a sărutat călduros pe obraz.

— Impresionantă! am spus eu, înainte ca mașina să îmi dispară de sub ochi în clipa în care Nick a închis ușa.

— Da, chiar e, a comentat el cu o ușoară amărăciune. Mare păcat că n-o pot convinge s-o conducă, nu-i așa?

Am detectat îngrijorare autentică în vocea lui și automat am coborât tonul, vorbind în șoaptă ca să nu

fiu auzită din bucătărie, convinsă că acolo mă aștepta Caroline.

— În continuare refuză să conducă?

Nick a clătinat din cap, iar chipul blând i s-a încrețit într-o expresie de angoasă.

— Nu. Ca pasager tolerează cât de cât să circule cu mașina, la drumuri scurte. Însă, sincer, Emma, nu știu, dacă am să reușesc vreodată s-o conving să mai urce la volan.

Era îngrijorat și frustrat și îl înțelegeam, dar chiar mai bine înțelegeam teama paralizantă a lui Caroline. O trăisem și eu, într-o măsură mult mai mică, în cursul primelor câtorva drumuri cu mașina de după accident, care se dovediseră înspăimântătoare – însă fără îndoială nu se compara cu ceea ce simțea Caroline.

— Se va rezolva în timp, a fost singurul sfat pe care am putut să i-l ofer.

Era exact același clișeu pe care mi-l repeta și mie toată lumea, se va rezolva în timp. Și era, fără îndoială, de departe cel mai bine intenționat și totodată inutil sfat pe care i-l puteai oferi cuiva.

M-a lovit o aromă delicioasă, anunțând că în cuptor se cocea ceva scăldat în vin, când m-am îndreptat spre bucătărie. Caroline s-a întors spre mine și m-a întâmpinat cu un zâmbet larg, părând perfect calmă și stăpână pe ea, până m-am cuibărit în brațele întinse spre mine și am simțit-o strângându-mă la pieptul ei cu doar o secundă sau două mai mult decât în mod normal. Însă nu doar ea prelungise îmbrățișarea, o făcusem și eu.

Cum nu eram decât noi trei, am luat masa în bucătărie, însă chiar și așa am simțit absența celor două persoane care lipseau din grupul nostru obișnuit, căci au rămas scaune neocupate pe o parte a mesei de brad finisată în stil rustic. Am rearanjat vasele de servit mâncarea când am pus masa, încercând să acopăr locurile în care ar fi trebuit să se afle tacâmurile și vesela pentru Richard și Amy.

— Deci ce face Richard? Se distrează petrecându-și Paștele la schi cu optzeci de elevi de cincisprezece

ani în grija lui?

Înțelegeam sarcasmul blând al lui Nick. Când mă gândeam ce responsabilitate enormă se oferise Richard să își asume, nesilit de nimeni, îmi dădeam seama cu atât mai bine cât de mult avusese nevoie să plece pentru o vreme. Speram însă că doar de situație simțise nevoia să fugă, nu și de mine.

— Se simte mult mai bine, am răspuns eu, golind din farfurie și ultimele îmbucături delicioase din ceva încărcat de frișcă, aluat franțuzesc și în jur de o mie de calorii. A părut mult mai în largul lui în cele mai recente conversații ale noastre. Mult mai puțin chinuit.

— Asta e o veste bună, a spus Caroline cu un zâmbet, și mi s-a părut că am văzut o sclipire anume în ochii ei când a luat farfuria pe care i-o întinsese Nick.

Poate chiar așa a fost, fiindcă doar câteva minute mai târziu Nick s-a ridicat de la masă și a dispărut în salon, bombănind ceva despre un meci pe care voia să-l urmărească la televizor.

Caroline a așteptat până am început să punem vasele în mașina de spălat și abia apoi a încercat să strecoare, pe un ton voit indiferent, comentariul care probabil o măcina de câteva zile.

— Am auzit că tu și Jack Monroe ați ieșit la întâlnire săptămâna trecută, la prânz?

M-am oprit cu o farfurie pe jumătate clătită în mână și m-am întors să o privesc.

— Orășelul ăsta e absolut *incredibil*. De unde ai auzit asta?

A ridicat din umeri și a ales să nu spună nimic despre iritarea pe care mi-o stârnise instant prin cuvintele ei.

— Hallingford e o comunitate mică. Oamenii vorbesc. Știi asta.

Mi-am simțit buzele strângându-se într-o dungă subțire.

— Astfel de incidente mă fac să regret cu adevărat viața din Londra, unde nu trebuie să le explici tot ce

faci unor oameni care întreabă despre lucruri care nu îi privesc.

Caroline a continuat să mă studieze. Dorința mea de a pleca din orașul natal se dovedise pentru ea un mister la fel de greu de deslușit precum fizica cuantică. Ea găsisese tot ceea ce își dorise vreodată în orașelul în care trăise toată viața. Pentru ea, plecarea într-un alt oraș era o întrerupere nenecesară în ritmul unei vieți planificate perfect. Perspectivele noastre erau diametral opuse.

— În continuare ți-e dor de viața de acolo? Deși toți cei la care ții sunt aici?

Am privit-o cu tristețe. Nu erau toți. Nu mai erau.

— Pur și simplu nu-mi place când oamenii își bagă nasul în chestii care nu îi privesc câtuși de puțin.

Caroline a arcuit o sprânceană, forțându-mă să intervin în grabă pentru a o corecta.

— Nu la tine mă refeream. E vorba doar de gurăspartă din oraș, cei care nu fac decât să răspândească bârfe. Și vorbesc doar pe lângă subiect.

Caroline a arcuit și cea de-a doua sprânceană. Era un gest pe care chiar îl dusesese la rang de artă.

— Nu a fost o întâlnire, nici pe departe, am corectat-o eu.

— Dar ai luat totuși prânzul împreună?

Deja începea să semene cu un procuror la proces. Și chiar dacă știam că nu făcusem nimic rău, m-am simțit imediat vinovată.

— Jack a apărut la librărie căutând o carte, iar dacă tot era ora prânzului, a sugerat să mergem să mâncăm în oraș. Atâta tot. Sfârșit.

Intenționat am omis faptul interesant că Jack mă căutase în toate cele trei librării din oraș, fiindcă nici măcar eu nu înțelegeam de ce o făcuse.

Caroline m-a fixat cu atenție, privirea ei forțându-mă să adaug:

— El are o căsnicie fericită, de altfel, iar în curând voi avea și eu. Dar presupun că ăsta e un detaliu pe care fabricanții de bârfe nu s-au sinchisit să îl menționeze, nu-i așa?

Atacul e, de regulă, cea mai bună apărare, mai puțin atunci când interlocutorul tău e cineva care te cunoaște la fel de bine cum mă cunoștea Caroline.

— Și Richard ce-a avut de zis când i-ai spus despre asta?

— Cum nu era important, nici măcar n-am pomenit subiectul.

M-a privit îndelung, insistent, apoi mi-a luat mâna într-a ei înainte de a-mi spune cu blândețe:

— Ai grijă, Emma! Ai mare grijă!

În materie de sfaturi, era aproape la fel de inutil *că se va rezolva în timp* – și poate că deja venea prea târziu.

Cum se face că imediat ce decizi să urmezi o cale anume, una cât se poate de rezonabilă și matură și foarte bine gândită – spre exemplu, decizi să rupi orice legătură cu Jack Monroe – intervine Soarta și-ți dă toate planurile peste cap? În cazul meu, Soarta și-a făcut apariția joi dimineața, exact când plecam la muncă, întruchipată într-un șofer purtând uniforma distinctivă, în roșu și galben, a unei companii de curierat faimoase. Am fost nevoită să cobor din mașină și să îl întâmpin, având în vedere că oprise exact în spatele meu:

— Emma Marshall? a întrebat el, consultând un mic dispozitiv electronic.

— Eu sunt, am confirmat.

— Am un colet pentru dumneavoastră. Puteți semna aici, vă rog?

Mi-a întins dispozitivul de scanare a codului de bare, iar eu mi-am mâzgălit semnătura pe micul ecran al acestuia. La rândul său, curierul mi-a înmănat un colet mare, pătrătos, împachetat în hârtie maro. L-am luat curioasă, studiind scrisul nefamiliar de pe etichetă. Nu era greu și părea oarecum moale, ca și cum ar fi conținut ceva din material textil. Nu comandasem nimic recent, în afară de cartea lui Jack, însă oricât aș fi fost de nerăbdătoare să aflu ce conținea pachetul, era excesiv de bine ambalat, părând să fie îmbrăcat în aproape o rolă întreagă de

bandă adezivă, iar eu eram deja pe punctul de-a întârzia. Am luat pachetul la subraț și l-am aruncat pe scaunul din stânga al mașinii mele.

Am ajuns cu întârziere la muncă, iar Monique avea deja doi clienți, așa că am lăsat coletul pe raftul din birou și m-am întors imediat în librărie să o ajut să îi servească. Au trecut câteva ore bune până să am motiv să intru din nou în birou, iar primul lucru pe care l-am văzut când am făcut-o a fost coletul nedeschis. Așteptând să fiarbă apa în ceainic, am luat o foarfecă ascuțită și am început să tai ambalajul pentru a deschide pachetul pe care cineva se străduise din răputeri să se asigure că ajungea la mine nedeteriorat. Acea persoană era mama lui Amy. Mi-am dat seama aproape fără să mai fiu nevoită să citesc bilețelul ce îmi era adresat, aflat într-unul dintre cele două plicuri așezate peste o jachetă de piele împachetată cu grijă în punga unei curățătorii chimice. Pe plicul ce conținea un al doilea mesaj nu era scris niciun nume, probabil pentru că nu fusese nimeni care să i-l spună.

Am deschis propriul plic cu mare atenție, așezându-mă pe marginea mesei de scris pentru a citi mesajul așternut într-o caligrafie îngrijită.

Dragă Emma,

Îmi pare foarte rău că te deranjez cu asta, însă nu știam la cine altcineva să apelez. Printre lucrurile lui Amy pe care le-am primit de la spital se afla și această jachetă bărbătească. Cred că îi aparține, probabil, americanului care s-a oprit să vă ajute după accident. Am trimis-o la curățătorie și cred că petele au fost îndepărtate. Cineva mi-a spus că ai vorbit cu el la înmormântare, așa că sper că ai adresa lui, să îi putem da înapoi ceea ce îi aparține. Am pus în pachet și o scrisoare în care îi mulțumim și ți-aș fi recunoscătoare dacă ai putea să i-o transmiți.

Mulțumim, Emma, pentru tot sprijinul pe care atât tu, cât și Caroline ni l-ați oferit lui

Donald și mie pe parcursul acestei perioade îngrozitoare! Ați fost cu adevărat prietene minunate pentru Amy și a fost norocoasă să vă aibă pe amândouă în viața ei. Te rog să mai treci pe la noi.

*Cu toată iubirea și mulțumirile noastre,
Linda și Donald (mama și tatăl lui Amy)*

Am plâns citind bucăți în care ne mulțumea că fuseserăm prietenele lui Amy, ca și cum asta ar fi putut fi vreodată o povară. Apoi am plâns chiar mai tare când am citit cuvintele puse în paranteză după semnătură, fiindcă nu fuseseră scrise pentru a identifica autorii (evident, că știam cine erau), ci doar pentru a reafirma că, deși nu se mai afla printre noi, Amy era în continuare fetița lor.

— Te-ai dus până în Brazilia după nenorocita aia de cafea? a început Monique.

Apoi a văzut grămăjoara de șervețele folosite și nasul meu excesiv de roșu și a venit lângă mine cât ai clipi. I-am întins bilețelul Lindei, iar ea l-a parcurs rapid, ridicând privirea spre mine după fiecare propoziție, pentru a mă verifica. Și-a tras nasul, a luat un șervețel și și-a suflat zgomotos muci, după ce mi-a dat înapoi coala de hârtie.

— Ar trebui să punem brandy în cafea, a declarat ea.

Am încercat să îi ofer un zâmbet mărunț și am descoperit că aproape îmi aminteam cum s-o fac.

Am parcurs cu prudență drumul șerpuitor ce urmărea linia coastei. Chiar și funcționând la viteză maximă, ștergătoarele mele făceau cu greu față ploii torențiale ce începuse să cadă imediat ce ajunsesem în satul Trentwell. Nu ajuta nici faptul că habar nu aveam încotro mă îndreptam, ghidându-mă doar după detaliul pe care îl pomenise Jack conform căruia casa pe care o închiriasse dădea spre un golfuleț. Nu existau decât câteva drumeaguri care corespundeau acelei descrieri, așa că sperasem că nu avea să se dovedească dificil de găsit. Acum, în

condițiile în care ploua atât de tare, planul meu de a găsi casa lui Jack fără a-i ști adresa mi se părea teribil de stupid.

La fel de dramatic și de orbitor precum un cuțit secerând semiîntunericului serii, un fulger a spintecat cerul. Am încetinit până aproape am oprit complet, auzind bubuitul grav al tunetului rostogolindu-se nu departe de locul unde mă aflam. Ploaia îmi izbea acoperișul și capota mașinii ca un tir de gloanțe ude scuiate cu ferocitate dintr-o mitralieră și, adăugându-se amurgului întunecat de norii grei, îmi reducea vizibilitatea la doar câțiva metri:

— Ce tâmpenie! am bombănit, dându-mi seama că aveam să fiu nevoită să îmi abandonez misiunea.

Având în vedere condițiile, ar fi trebuit să fac pur și simplu cale întoarsă și să o iau spre casă. O clipă mai târziu am văzut o deschidere în gardul viu și am intrat pe o alee din apropiere pentru a întoarce. În fața mea, luminată de cele două faruri ale mele, se afla mașina lui Jack, parcată la capătul unei alei lungi, nu departe de o căsuță de piatră. Am oprit motorul și am stins farurile, studiind clădirea prin cortina de ploaie torențială. Era genul de casă pe care ai fi fotografiat-o pentru a face puzzle-uri din imaginile obținute. Ușa de la intrare era flancată de ferestre bovindow, iar zidurile din piatră neșlefuită, extrasă local, aveau un farmec rustic și intim. Nu vedeam lumini înăuntru, însă date fiind condițiile meteo era puțin probabil să nu fie acasă, deși menționase că plaja pustie era ideală pentru jogging. Poate că aș fi putut să-i las jacheta fără a fi nevoită să dau ochii cu el? Am ieșit din mașină și am fugit până la ușa din față, reușind să mă ud leoarcă între timp, deși parcursesem o distanță de mai puțin de cinci metri.

Lângă ușa de stejar se afla mânerul metalic al unui clopoțel cu cordon, din vremuri de altădată, pe care l-am tras, însă nu știu dacă am declanșat vreun sunet înăuntru, căci zgomotul clopoțelului s-ar fi pierdut oricum pe fundalul ploii răpăitoare. Nu mă obosisem să iau o jachetă, iar cămașa subțire pe care o

purtasem la muncă mi se lipise rapid de corp ca o a doua piele, în vreme ce ploaia continua să mă izbească practic din toate părțile, ca un tun de apă, făcându-mă să tremur de frig în pragul casei lui Jack.

— Te rog fii plecat! Te rog fii plecat! am murmurat eu, studiind deja exteriorul casei în căutarea unui loc uscat în care să las jacheta și un bilețel, când ușa s-a deschis și m-am trezit cu Jack în fața mea.

Primul meu gând a fost genul de sunet pe care de regulă îl scot bărbații când răsfoiesc revistele pentru adulți. Refuz cu înverșunare să mă scuiz pentru el. Sunt logodită, îi sunt loială altcuiva, dar în același timp nu sunt oarbă, nici imună la ceea ce sunt sigură că a fost pur și simplu un reflex declanșat de hormoni. Jack era gol de la brâu în sus, iar blugii vechi și spălăciți pe care probabil îi îmbrăcase în grabă peste trupul încă umed se mulau pe el în locuri în care n-avea cum să-mi alunece privirea. Însă mi-a alunecat oricum.

— Emma! a spus el cu un zâmbet surprins, deschizând ușa mai larg în semn de invitație. Intră!

Am clătinat din cap, proiectând picuri de ploaie în jurul meu, de parcă aș fi fost un câine ud:

— Nu, e în regulă, nu pot să stau. Am venit doar să-ți aduc ceva. Stai așa, e în mașină.

Brațul lui cu mușchi bine definiți s-a întins prin ploaie și m-a prins de încheietură.

— Ei bine, în afară de cazul în care e o barcă pneumatică, poate aștepta până se mai potolește furtuna. Acum hai înăuntru până nu te îneci în pragul casei mele.

În afară de a-mi smulge brațul din strânsoarea lui, nu prea aveam ce să fac ca să-l împiedic să mă tragă blând înăuntru. Holul era întunecat și îngust și mi-a fost aproape imposibil să nu mă las copleșită de cocktailul amețitor creat de pielea noastră umedă și de parfumul gelului pe care tocmai îl folosisese la duș, oricare ar fi fost acela.

— Pe aici, m-a îndemnat el, iar mâna lui mi-a eliberat oasele delicate ale încheieturii, coborând

pentru a se împleti confortabil cu a mea.

L-am urmat pe culoar fără a spune nimic, întrebându-mă cât de spectaculos mai aveam să eşuez în planul meu de a mă ține departe de bărbatul acesta. Până una-alta, în doar câteva minute, ajunseseam să mă las condusă de mână prin casa lui cufundată în semiîntuneric, el era pe jumătate gol, iar eu în haine ce se mulau pe mine atât de revelator încât era aproape ca și cum n-aș fi purtat nimic.

Bucătăria s-a dovedit a fi o mică grotă caldă, cu un aer intim, amenajată cu grinzi și pereți de piatră și echipată cu un aragaz Aga de modă veche din care radiau valuri îmbietoare de căldură. M-am apropiat instinctiv de el. Singura sursă de lumină erau ultimele frânturi cenușii ale unei zile aproape pe sfârșite, spintecate de fulgerele ce se deslușeau prin ușile duble de sticlă care dădeau spre o grădină mică și spre marea de dincolo de aceasta:

— Uau! am exclamat șoptit când cerul întreg s-a luminat sub efectul unui fulger enorm ce a părut să dispară în masa involburată a valurilor. Incredibilă priveliște!

— Așa e, a confirmat el, vocea lui făcând să mi se ridice părul de pe ceafă.

Am fost cuprinsă de un tremur scurt, involuntar.

— Ți-e frig, a remarcat el, și i-am văzut privirea coborând spre cămașa mea mustind de apă.

A luat un prosop cald, împăturit, de pe Aga, însă, în loc să mi-l dea pur și simplu, s-a instalat în fața mea și mi l-a încolăcit pe după umeri precum capa unui matador. Ar fi trebuit să dea drumul capetelor plușate – sau eu ar fi trebuit să fac un pas în spate. Însă niciunul din noi nu s-a clintit. Am auzit un ușor găfâit strecurându-mi-se în răsuflare și am simțit un impuls nebunesc, aproape irezistibil de a mă întinde și de ai atinge cu palma suprafața masivă și musculoasă a pieptului. Privirea lui era ațintită în ochii mei și i-am văzut pupilele dilatându-se. Am reauzit în minte, ca un ecou spart, avertismentul lui Caroline. Nu ar fi trebuit să fac asta – și nici el. Am găsit forța să mă dau la o parte, iar în clipa aceea

vraja s-a spulberat. Luând prosopul, mi-am frecționat energic hainele ude, în vreme ce el a luat un tricou care fusese drapat pe spătarul unui scaun. M-am străduit să nu fiu atentă la dansul mușchilor lui pe sub piele când și-a tras haina sumară peste cap, întinzând-o pe corp, însă mi-a fost greu să nu mă zgâiesc.

— Îmi pare rău, și-a cerut el scuze. Nu pot să-ți ofer nicio băutură fierbinte, nici nimic altceva de genul. S-a luat curentul din cauza furtunii.

Cel puțin așa se explica de ce era întuneric în casă.

— Asta se întâmplă destul de des prin părțile astea, am comentat eu, bucuroasă să vorbesc despre liniile de alimentare cu energie electrică, despre rețeaua națională, despre condițiile meteo neobișnuite, de fapt, despre absolut orice altceva în afară de acel moment de intimitate pe care încercam amândoi din răputeri să-l ignorăm. Dar măcar ai Aga, poți să gătești și să fierbi apă.

— Oare o să par un american prost și ignorant dacă te întreb acum... poftim?

Deja era mai bine; aproape reveniserăm la tachinarea cu care ne distraserăm la prânz cu doar câteva zile în urmă. Ceea ce era o interacțiune inofensivă și trivială. Ceva ce puteam gestiona. Mi-am aruncat privirea prin bucătăria tot mai întunecată, căutând un ceainic, însă n-am găsit decât unul electric, așa că am luat o crăticioară de fontă de pe un suport din apropiere.

— Am să-ți arăt, i-am promis, umplând crăticioara cu apă. Apoi ți se vor confirma toate clișeele pe care le-ai auzit vreodată despre britanici și pasiunea lor pentru ceai.

A râs și mi-a adus pliculețe de ceai, căni, apoi lapte din frigider.

— Din moment ce ești expertă în materie de Aga, ai fi dispusă să mă ajuți cu astea mai târziu? m-a întrebat el, scoțând din frigider o tavă pe care se aflau două bucăți uriașe de friptură. Nu le pot lăsa să se strice și cine știe cât va dura pana de curent.

Am studiat uluită hălcile gigantice.

— Aia pare a fi o jumătate de vacă.

— Sunt american, mi-a amintit el cu un zâmbet. De loc dintr-un orășel din Texas, a continuat, exagerându-și accentul pentru a sublinia ceea ce încerca să spună. Nu pot să vă las pe voi, britanicii, să revendicați toate clișeele.

Cât așteptam să fiarbă apa mi-am întins mâinile înghețate spre căldura ce radia dinspre aragaz. Bluza de pe mine era în continuare inconfortabil de umedă.

— Stai să-ți caut ceva uscat să iei pe tine, s-a oferit Jack, dispărând pe holul cufundat în întuneric.

A revenit câteva minute mai târziu cu o bluză de trening gri și moale, purtând logoul Universității Harvard, pe care mi-a întins-o. Eu mi-am trecut degetul peste însemnul universității și am ridicat admirativ din sprâncene.

— Băiatul din Texas a ajuns departe, am spus eu cu un zâmbet...

— Am avut părinți care m-au sprijinit și niște profesori grozavi, a răspuns el cu modestie.

Mi-a plăcut că nu își asuma tot meritul pentru succesul său academic, deși sunt sigură că și-l câștigase pe bună dreptate.

Am scuturat bluza de trening, căci mi-o dăduse împăturită, și mi-am tras-o peste cap, încercând să ignor parfumul lui Jack, infiltrat adânc în țesătură.

— Pot să mă întorc cu spatele, s-a oferit el nobil, când eu am început să-mi deschii nasturii cămășii ude pe sub bluza de trening excesiv de largă.

— Nu, e în regulă, l-am asigurat, smucind nasturii îndărătnici prin găici ce nu voiau să îi elibereze.

M-a privit vag amuzat când am trecut la pasul următor, încercând să mă descotorosesc de cămașă printr-o serie de contorsiuni lipsite de grație, care au presupus să bag mâna adânc în decolteu, respectiv în mânecile ample ale bluzei lui. Începusem să mă încălzesc și să mă fâstăcesc și era cât se poate de posibil să fi rămas blocată în interiorul cămășii stupide.

— Ai nevoie de ajutor? s-a oferit el politicoș, cu buzele tresărindu-i într-un zâmbet involuntar.

— Nu, sunt bine, am insistat eu, apoi m-am schimonosit când un mușchi al gâtului mi s-a întins dureros, părând gata să plesnească. Am strâns din dinți cu îndârjire. Am văzut asta odată într-un film... părea mult mai ușor decât e.

Și nici nu-mi aminteam ca actrița din filmul respectiv să fi scrâșnit la fel de mult cum o făceam eu.

— *Flashdance*, cred, a răspuns el fără ezitare.

Mi-am întrerupt contorsiunile pentru o clipă și am ridicat privirea spre el.

— Sunt impresionată.

— Ți-am spus, îmi plac filmele.

Într-adevăr, îmi spusese. Uitasem. În cele din urmă am scăpat de haina ce îmi pusese atâtea probleme și am scos un imens oftat de ușurare când am extras cămașa udă de sub bluza de trening de la Harvard.

— Dar, dacă țin minte bine, fata din film se dezbrăca de fapt de *sutien*, a declarat Jack.

I-am oferit un mic zâmbet satisfăcut, am băgat degetele prin mânecă și am scos articolul de lenjerie din dantelă, ud și el, ca un magician scoțând un iepure din pălărie.

— Acum *eu* sunt cel impresionat! a spus Jack.

Am stat la masa mică din bucătărie, sorbind din ceai în lumina tot mai stinsă și privind furtuna ce se dezlănțuia turbată în jurul căsuței. Simțeam că eram adăpostiți pe o insulă sau într-un port de neatins, protejați nu doar de elementele naturii, ci și de toate celelalte pericole și griji ale lumii de dincolo de zidurile acelea. Jack mă făcea să mă simt în siguranță de fiecare dată când mă aflam în compania lui. Ceea ce, fără îndoială, avea legătură cu faptul că îmi salvase viața, nu-i așa? Însă asta tot nu explica pe deplin acea senzație stranie că, într-un fel, tocmai îmi găsisem drumul spre casă după o călătorie îndelungată și obositoare.

Sheridan. Numele mi-a răsunat în cap ca dangătul unui clopot. Pentru el, acasă însemna să fie cu ea, nu cu mine. Mi-am pus jos cana cu ceva mai multă forță

decât ar fi fost necesar, făcându-l să întoarcă spatele ferestrei, unde studiasse fulgerele, pentru a mă privi.

— Aveți astfel de furtuni și în Texas? l-am întrebat, încercând cu stângăcie să forțez conversația într-o direcție care să ne amintească amândurora că el avea un cămin și o familie în altă parte a lumii.

— De fapt, nu mai locuiesc în Texas. Ne-am mutat la New York când eram copil.

— Și acolo locuiești acum? am întrebat eu fără alte artificii, eforturile mele de a mă preface subtilă părănd să se dizolve în furtuna de afară.

Jack m-a studiat preț de o clipă îndelungată înainte de a-mi răspunde și am presupus că fusese intervievat de suficienți jurnaliști, de-a lungul carierei lui, cât să recunoască ușor o întrebare iscoditoare atunci când i se puneă. Și, să recunoaștem, a mea nu fusese nici pe departe inocentă.

— Am crescut în orașul New York și tot acolo mi-am petrecut cea mai mare parte din viața de adult. Apoi, acum câțiva ani, când cărțile au început să se bucure de succes, am cumpărat o mică fermă în zona rurală a statului New York și acolo locuiesc acum.

Se întuneca rapid, iar în scurtă vreme avea să fie imposibil de deslușit orice în bucătărie, așa că Jack a scos o cutie de lumânări dintr-un dulap de lângă chiuveță. Am auzit sfârâitul unui chibrit și abia după aceea a reluat firul conversației:

— Dar tu? Tu și Richard intenționați să rămâneți prin zonă după ce vă căsătoriți?

Întrebarea lui mi-a stârnit un oarecare disconfort și am înghițit micul nod ce mi se pusese în gât. Oare detectam o critică subtilă în ea sau doar eram exagerat de sensibilă?

— Da, păi aici locuiesc familiile și prietenii noștri și tot aici lucrăm amândoi.

A încuviințat din cap, însă și de data aceasta mi s-a părut că am văzut o sclipire de dezamăgire provocată de răspunsul meu. Ceea ce m-a înfuriat; Jack nu avea niciun drept să mă judece, să ne judece, pentru că eram provinciali. Nu era nimic greșit în asta.

— Și de cât timp sunteți logodiți?

— Doar de la Crăciun.

Jack a luat o lumânare și a pus-o pe pervazul ferestrei, lângă chiuvetă, luminându-i chipul doar atât cât să-mi permită să-i văd expresia surprinsă.

— Atât de recent? Cumva aveam impresia că sunteți un cuplu de mult mai multă vreme.

— Am fost împreună din adolescență, dar apoi ne-am despărțit o perioadă destul de lungă. Eu am plecat.

Jack a continuat să așeze lumânări aprinse în puncte strategice din încăpere. Flăcările pâlpâitoare proiectau umbre vii pe pereții din piatră neșlefuită, părând să transforme bucătăria într-o peșteră magică.

— Deci unde te-ai dus când „ai plecat”? a întrebat el, în mod evident sătul să mai discute despre relația mea.

— La Londra, pentru început, apoi munca mi-a oferit oportunitatea de-a merge la Washington timp de optsprezece luni.

Jack s-a întors spre mine cu o expresie surprinsă.

— Să înțeleg că nu te referi la munca pe care o faci la librărie?

Am zâmbit la acel gând.

— Nu. Lucram în domeniul marketingului. *Lucrez* în domeniul marketingului, m-am corectat, detestând faptul că în ultima vreme începusem să mă refer la profesia pe care mi-o alesesem folosind timpul trecut.

Jack m-a privit curios, așteptând să continui.

— Am fost nevoită să iau o mică... pauză profesională... un fel de an sabatic, cred că așa i se spune. Am ezitat, simțind același disconfort care mă încerca de fiecare dată când trebuia să explic acest lucru. Mama mea nu s-a simțit prea bine recent, așa că m-am mutat înapoi acasă pentru o vreme, să îl ajut pe tatăl meu să aibă grijă de ea.

În ochii lui, am văzut admirație și înțelegere.

— Până va fi mai bine? a vrut el să știe.

Am ezitat la auzul acelor cuvinte.

— De fapt, nu. Până va fi mai rău. Sau cel puțin suficient de rău ca tatăl meu să reușească să accepte ce se întâmplă și să se separe de ea.

Am ridicat privirea, încercând din răspuț să împiedic lacrimile să se reverse. Chiar dacă ceea ce spuneam părea dur, eu cu siguranță nu eram, și cu atât mai puțin de la accident încoace.

— E Alzheimer, am spus.

Am rostit cuvintele puțin înăbușit, fiindcă pe negândite – și nu țin minte cum s-a întâmplat – m-am trezit alinată în brațele lui, cu gura apăsată pe pieptul lui masiv.

Jack nu a spus nimic și m-am bucurat nespus că nu recursese la vreo platitudine bine intenționată, dar fără valoare practică. Având în vedere că era un bărbat care își câștiga existența din cuvinte, era remarcabil cât de bine înțelegea când nu era nevoie de ele. Ceea ce-mi plăcea foarte mult. În cele din urmă, însoțită de o doză zdravănă de stânjeneală, m-am retras din brațele lui.

— Deci... mai vrei să-mi încerc mâna la gătit bucățile alea de carne? l-am întrebat, afișând un zâmbet de falsă veselie, însă cu obrajii pătați de lacrimi.

Am scotocit printre sertarele aragazului Aga după o tigaie tip grill, în vreme ce Jack a început să pregătească o salată. Am lucrat cot la cot, cufundați într-o tăcere agreabilă, ca și cum ar fi fost doar una dintre nenumăratele mese pe care le pregătiserăm împreună. Și tocmai asta era cel mai ciudat: că nimic din ceea ce se petrecea – oricât ar fi fost de nefamiliar – nu părea deloc ciudat. De câteva ori am ridicat privirea și l-am surprins studiindu-mă cu o expresie pe care îmi era greu să o definesc, însă, atât cât reușeam să o deslușesc, părea a fi un fel de uluire încântată. La fel simțeam și eu.

Îmi venea să-l întreb dacă acasă gătea alături de soția lui, nu fiindcă m-ar fi interesat să știu, ci doar fiindcă mi se părea necesar ca unul din noi cel puțin să îi menționeze pe partenerii noștri absenți, însă nu știu cum se face că nu găseam nicicum momentul

potrivit. Am mâncat la masa din bucătărie, înconjurați de lumânări. Arsesem puțin carnea, însă Jack era mult prea politicos pentru a afirma orice altceva în afară de faptul că era exact cum îi plăcea. A deschis o sticlă de vin, însă eu nu am băut decât un pahar mic, motivând că în scurtă vreme aveam să fiu nevoită să urc din nou la volan pentru a mă întoarce acasă.

— Nu cred că ar trebui să pleci până nu se oprește furtuna, a declarat Jack solemn. Drumul de pe coastă nu e luminat și e de-a dreptul letal pe ploaie.

În minte mi-a apărut instant imaginea unui alt drum cufundat în întuneric, unul pe care aveam amândoi motive temeinice să ni-l amintim cât se poate de clar. Eu supraviețuitoare, el salvator, am schimbat o privire lungă, cu subînțelese.

— Nu pot să ajung înapoi prea târziu, i-am spus. În ultima vreme, părinții mei sunt în stare de panică permanentă de fiecare dată când merg undeva cu mașina.

— Asta e de înțeles. Nu ai putea să-i suni?

— Richard o să mă sune din Austria mai târziu și nu cred că ar fi tocmai încântat să afle că sunt încă ieșită.

Ceea ce gândisem, de fapt, era *ieșită cu tine*, și cred că Jack a înțeles asta.

— Dar nu ar vrea să conduci în condiții riscante?

— Firește că nu, am sărit eu în apărarea logodnicului meu.

Nu exista nicio modalitate politicoasă de a-i spune că, cel mai probabil, Richard ar fi considerat că îmi asumam un risc mult mai mare petrecând timp în compania lui Jack decât conducându-mi mașina. Pe neașteptate m-a lovit un val torențial de vină.

Jack probabil mi-a ghicit disconfortul, căci s-a întins peste masă să mă bată ușor pe mână, cu gestul cuiva care încearcă să liniștească un copil agitat.

— Nu-ți face griji! Vom găsi o soluție să ajungi acasă, într-un fel sau altul. Apoi a părut să-și amintească brusc ceva. Mai devreme, când mi-ai

sunat la ușă, ziceai că mi-ai adus ceva. Despre ce e vorba?

M-am grăbit să-mi retrag mâna de sub a lui, căci cuvintele lui mi-au amintit subit de ce venisem. Aveam impresia că tocmai mi se turnase în cap o găleată de apă rece ca gheața.

— A rămas în mașină. Îl aduc acum, am spus eu, ridicându-mă de la masă și îndreptându-mă spre ușa de la intrare înainte ca Jack să apuce să mă oprească.

Ploua în continuare, însă nici pe departe la fel de violent ca înainte. M-am întors în câteva secunde, întinzându-i pachetul în hârtie maro, pătat acum de ploaie, pe care îl reambalasem în fugă. Chipul atrăgător al lui Jack era luminat de un zâmbet de curiozitate, care însă a înghețat treptat când a dat cu ochii de propria jachetă. Fără un cuvânt, s-a întors în bucătărie, iar la lumina lumânărilor a citit bilețelul pe care i-l scrisese mama lui Amy.

— Poți să-mi dai adresa lor? m-a întrebat el solemn. Aș vrea să le răspund.

— Firește.

Jack a studiat jacheta de piele împăturită și m-am întrebat dacă nu cumva, la fel ca rochia pe care o purtasem în acea noapte fatidică, și jacheta lui avea să sfârșească tot la gunoi. Unele obiecte rămân murdare pentru totdeauna, indiferent cât de bine reușești să îndepărtezi petele de la suprafața lor.

Am păstrat tăcerea amândoi vreme îndelungată. Când Jack a deschis din nou gura, a fost pentru a-mi pune o întrebare. Una care, privind retrospectiv, ar fi trebuit să fie precedată de un claxon de avertizare.

— E ceva ce mă nedumerește, legat de noaptea aceea. Ceva din ceea ce a spus Amy. La ce anume se referea când ți-a mulțumit că ai iertat-o?

M-am încruntat, sincer derutată de cuvintele lui:

— Despre ce vorbești?

— Nu mai ții minte? m-a încurajat el. Chiar înainte să sosească ambulantele, Amy ți-a mulțumit că ești o prietenă bună și ai iertat-o. Părea ceva atât de important pentru ea încât mi-a stârnit curiozitatea.

— Nu... nu știu, am spus, clătinând lent din cap.

Uitasem acele cuvinte până să mă întrebe el și am simțit o strânsoare de inimă și ceva încleștându-se dureros în mine când mi-am amintit. Eram conștientă că Jack mă privea în continuare.

— Nu cred că știa ce vorbește, am adăugat, cu o voce ușor tremurătoare. Dar asta nu e nicidecum surprinzător, nu? Era prea puțin conștientă, nimic din ceea ce spunea nu avea vreo logică. Erau doar cuvinte fără sens.

— Îmi pare rău, și-a cerut Jack iertare, văzându-mi expresia tulburată.

Brusc eram din nou acolo, îngenuncheată pe asfaltul ud, privindu-mi prietena desfigurată de răni, ținând-o de mână... și fără a crede nici măcar pentru o clipă că aceea avea să fie ultima conversație pe care aveam să o mai purtăm vreodată.

Pentru a doua oară în seara aceea, Jack și-a încolăcit brațele în jurul meu pentru a-mi oferi alinare. Hohotul de plâns a părut să țâșnească de undeva din adâncul ființei mele, dintr-un puț pe care încercasem să îl închid ermetic — însă nu prea reușisem, din câte constatam acum. M-a ținut cu blândețe cât am plâns și a fost o ușurare pentru mine să mă abandonez astfel emoțiilor, cu el, fiindcă, spre deosebire de ceea ce se întâmpla când mă aflam în compania lui Richard sau a lui Caroline, cu el nu trebuia să-mi fac griji și pentru durerea lui, pierderea lui sau sentimentele lui, ci puteam să mă las pur și simplu inundată de valul de durere, așteptând să mă scoată din nou la suprafață odată ce termina cu mine. Mâinile mele erau prinse între trupurile noastre, sprijinite pe pieptul lui, și îi simțeam bătăile puternice și calme ale inimii sub podul palmei mele. Fără a-mi da drumul din îmbrățișare, Jack și-a strecurat o mână în părul meu, dezmierdându-l cu blândețe, aranjându-l după conturul rotund al părții din spate a gâtului meu. Încetul cu încetul, torentul de lacrimi a scăzut până a devenit un firicel firav. Am ridicat capul de pe pieptul lui, lăsându-i în urmă o pată mare și udă pe tricou.

— Îmi pare rău, am șoptit.

Chiar și vocea îmi era frântă și îndurerată.

— Șșșt! m-a alinat el, apoi, fără avertizare, fără niciun semn sau indiciu că urma să se întâmple, și-a aplecat capul spre mine, iar buzele lui le-au dezmiardat blând pe ale mele.

Am sărit amândoi cât colo ca și cum ne-am fi curentat. Exclamația mea șocată a anihilat orice alte emoții, precum un incendiu violent de vegetație mistuind totul în calea sa. Ochii îmi ardeau de furie. La asta se reducea totul? Îmi oferise alinare doar pentru a putea să profite de vulnerabilitatea mea? Cum putusem să mă înșel în asemenea hal în privința lui și în privința situației?

Apoi l-am privit cu adevărat. Părea la fel de șocat de ceea ce făcuse cum păream și eu – și aproape la fel de îngrozit. A întins o mână spre mine cu gestul cuiva care încearcă să țină la distanță ceva malefic. Ca și cum, într-un fel sau altul, totul se întâmplase din cauza mea.

— Ce naiba...!? am tipat.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să fac asta. Nu știu ce-a fost în capul meu. Nu încercam să profit de tine, te rog să mă crezi, Emma!

Era probabil și ceva insultător în ceea ce spunea, însă eram prea furioasă pentru a desluși exact ce anume.

Am clătinat din cap, privindu-l ca și cum nu l-aș mai fi văzut niciodată până atunci, ca și cum ar fi fost un străin. Și, în realitate, cam asta și era. Mi-am căutat frenetic din priviri poșeta și am înșfăcat-o.

— Emma, te rog! m-a implorat Jack, cu mâna în continuare întinsă spre mine și chipul schimonosit de neliniște. Nici măcar nu știu cum s-a întâmplat. Nu am vrut să te sărut. Nu *vreau* să te sărut!

Oare chiar își închipuia că ceva din ceea ce spunea avea darul de a îndrepta lucrurile?

— Mă bucur să aflu asta, i-am răspuns eu cu amărăciune, însă nu schimbă absolut nimic.

M-am răsucit pe călcâie și am luat-o spre ușă.

— Emma, așteaptă! a strigat Jack. Mâna lui s-a încheștat pe încheietura mea, făcându-mă să mă

întorc spre el. Dă-mi voie să-ți explic.

— Scutește-mă! i-am aruncat furioasă. Nu știu de ce ai făcut asta și nici măcar nu-mi pasă. Dar, indiferent ce-ar fi fost această... această prietenie, tu tocmai ai reușit să o distrugi.

Mi se pusese un nod de durere în piept și l-am simțit arzând ca o cometă alimentată de furie când l-am privit.

— Credeam că mă înțelegi. Credeam că eram pe punctul de a deveni prieteni, că pot avea încredere în tine.

— Te înțeleg, eram și poți, a răspuns el.

Am clătinat din cap și mi-am dat seama că mă afluam deja la ușă, fără să fi conștientizat cum ajunseseam acolo. Însă Jack mă urmase îndeaproape, așa că, atunci când m-am răsucit spre el, hotărâtă să-i arunc în față un rămas-bun definitiv, aproape că m-am ciocnit de el.

— Îți datorez multe, Jack. Nu am să neg asta niciodată, însă ceea ce ai făcut acum câteva clipe... ei bine, cu asta pur și simplu ai depășit limitele bunului-simț, din punctul meu de vedere.

Dacă îl afectau în vreun fel cuvintele mele, a reușit să o ascundă bine.

— Așa că îți mulțumesc că mi-ai salvat viața, îți doresc să fii fericit cât mai ai de trăit, iar dacă ai chiar și o fărâmbă de decență în tine, te rog să-mi faci și să-ți faci o favoare stând cât mai departe de mine posibil!

Deja ieșisem pe ușă. Mi-am dat seama din scrâșnetul pietrișului că Jack venea după mine. Am sărit în mașină, cu inima bubuindu-mi nebunește când am îndrăznit să arunc o privire spre locul în care se oprise, privindu-mă cu o expresie de agonie pe chip. Mâna îmi tremura atât de tare încât am avut nevoie de trei încercări până să reușesc într-un final să bag cheia în contact.

Când am aprins farurile, iar lumina lor i s-a oprit pe chip, i-am văzut trăsăturile ieșind în relief din umbră.

Privindu-mă cu ochi pustii, și-a trecut mâna peste gură, iar eu mi-am simțit propriile buze vibrând, în ciuda voinței mele, înfiorate de amintirea senzației pe care tocmai o trăiseră. Un val de vină mi-a urcat în gât, amar și arzător ca fierea. Am izbit butonul care cobora geamul mașinii.

— Richard avea dreptate în privința ta! i-am spus prin deschizătură și l-am văzut pe Jack cum s-a crispat ca și cum l-aș fi tăiat. Ce naiba a fost în capul tău? Poate că tu și soția ta vă dați în vânt după relații deschise și alte rahaturi de genul ăsta, dar eu cu siguranță nu!

Am călcat accelerația și am ieșit cu spatele de pe alee, smulgând bucăți din gazon în graba mea de a pleca. Ar fi trebuit să fiu mai atentă, însă privirea îmi rămăsese ațintită asupra expresiei de șoc absolut de pe chipul lui.

CAPITOLUL 7

Partea bună a furiei, a acelui gen de furie orbitoare, sângeroasă, pe care o simțeam când am lăsat în urmă casa lui Jack e că îți dă ceva concret pe care să te concentrezi. Și câtă vreme ești ocupat s-o întetești și s-o alimentezi cu toate replicile inteligente și usturătoare pe care ar fi trebuit să le rostești, dacă ți-ar fi trecut prin minte la momentul respectiv, nu ești nevoit să înfrunți disconfortul de a săpa mai adânc și a da la iveală ceea ce te macină cu adevărat.

Dar, la fel ca furtuna din noaptea precedentă, nici furia mea nu putea să dureze la nesfârșit, ajungând să se consume singură. Iar la lumina zilei, odată ridicat vâlul roșiatic ce mă împiedicase să văd lucrurile clar, mi-am dat seama că o mare parte din reacția mea față de atingerea lui Jack izvorâse din vinovăție. Îi permisesem să se apropie de mine, confundând ceea ce îi datoram cu iluzia unui acces rapid la prietenie și încredere. Iar reacția lui Richard față de Jack nu făcuse decât să mă întărească, motivându-mă să-i demonstrez că se înșela. Însă, în afară de eroismul de care dăduse dovadă în noaptea accidentului, ce altceva știam cu adevărat despre Jack? Nimic. Îl mințisem pe Richard când vorbisem la telefon în seara aceea și era ceva ce nu țineam minte să mai fi făcut vreodată până atunci. Dădusem vina pe o răceală pentru a explica de ce eram răgușită și auzisem minciuna zbârnâind de-a lungul liniei telefonice care ne lega precum un țânțar răuvoitor. Nu pomenisem nimic despre vizita făcută lui Jack. Firește, aceea fusese doar o minciună prin omisiune, însă știam că nu făceam decât să despic firul în patru cu acel argument.

Abia când am început să analizez scena petrecută în bucătăria lui Jack, descâlcind-o ca pe-un caier de lână, mi-am dat seama că lucrurile începuseră s-o ia razna din clipa în care el îmi pusese acea întrebare despre Amy. Una aparent neînsemnată, însă odată ce îmi fusese pusă, nu mai puteam să nu mă gândesc la

ea; avea să mă tot sâcâie până aflu răspunsul: pentru ce anume crezuse Amy că o iertase? Nu-mi aminteam ca Amy să fi făcut absolut nimic pentru care să fie cazul de scuze. Și, ceea ce mă deruta chiar mai tare, de ce naiba ar fi crezut buna mea prietenă, cu sufletul ei generos, inima ei larg deschisă și pofta ei nestăvilită de viață, că făcuse ceva care să mă rănească? Nimic nu era mai puțin probabil să se fi întâmplat.

Însă acum, că Jack readusesse la suprafață amintirea aceea, de fiecare dată când închideam ochii, o vedeam doar pe Amy zăcând pe asfaltul rece al drumului cu mâna încheștată pe a mea, ca și cum aș fi fost un preot iertându-i păcatele pe patul de moarte, și ușurarea de pe chipul ei când îi spusese că totul era în regulă.

Am încercat să mă conving singură că nu se ascundea nimic nefast sau misterios în spatele acelor cuvinte. Amy era genul care probabil și-ar fi cerut iertare și pentru că distrusese o pereche de pantofi pe care îi împrumutase... sau ceva la fel de banal. *Serios? Chiar crezi că asta îi stătea pe suflet în ultimele clipe de viață? Faptul că distrusese o pereche de sandale scumpe?* Am clătinat din cap, iritată de acea voce a îndoielii care, din motive de neînțeles, îmi vorbea cu un vag accent american. Naiba să-l ia! De ce nu se mulțumise să-și bată singur capul cu întrebările lui stupide?

Exista o singură altă persoană care o cunoscuse pe Amy la fel de bine ca mine; o singură altă persoană care ar fi fost, poate, în măsură să îmi spună ceea ce aveau nevoie să aflu:

— Caroline McAdam!

Vocea de la telefon era clară și serioasă, cu o ușoară intonație melodică:

— Bună, Caro, eu sunt.

Tonul ei a devenit mai blând și mai cald și am știut imediat că zâmbea, deslușindu-i expresia în voce la fel de limpede cum i-aș fi văzut-o pe chip dacă ar fi fost în fața mea.

— Bună, scumpo. Cum ești?

Bună întrebare – și chiar în momentul acela nu prea aș fi știut ce să-i răspund.

— Sunt bine, am spus, fiindcă era ceea ce se aștepta să audă. Mă gândeam doar... ai timp să ieși la o cafea rapidă?

A urmat o scurtă pauză și mi-am imaginat-o așezată la biroul ei de lângă fereastră din cadrul agenției imobiliare, uitându-se la ceas și poate chiar mușcându-și buza, așa cum făcea întotdeauna când reflecta la ceva neașteptat.

— Da, cred că pot să ies dacă e doar una rapidă.

Am ajuns la cafenea înaintea ei, am comandat două cappuccino și am găsit o măsuță lângă geam. Am văzut-o prin sticla ferestrei când s-a apropiat de local și i-am făcut cu mâna, zâmbind când chipul i s-a luminat drept răspuns.

Caroline a desfăcut cu grijă capacul băuturii înspumate și am lăsat-o să ia o înghițitură înainte de a aborda subiectul pentru care o scosesem din birou în toiul dimineții. Nu aveam prea mult timp la dispoziție.

— Caroline, trebuie să te rog ceva.

A ridicat privirea și și-a lins cu delicatețe mica urmă de lapte rămasă pe buza de sus.

— Pare ceva grav, a remarcat.

— Păi... nu știu. S-ar putea să fie.

Sprâncenele ei s-au strâns într-o expresie de încruntare ușoară.

— Deci... ce se petrece?

— Caroline, cât de mult îți amintești din noaptea în care a murit Amy?

I-am privit chipul schimonosindu-se și m-am urât pentru că eram nevoită să îi fac așa ceva, însă nu aveam pe cine altcineva să întreb:

— Să înțeleg că nu te referi la petrecerea noastră între fete?

Am clătinat din cap cu tristețe.

— La accident, i-am confirmat coborând vocea.

Caroline a scuturat din cap și și-a desprins privirea de pe chipul meu, mutând-o pe fereastră:

— Nu-mi amintesc mare lucru, a recunoscut ea. Ceea ce s-a întâmplat după petrecere e foarte confuz în mintea mea. Țin minte că lui Amy i s-a făcut rău, țin minte când ne-a apărut căprioara în față, apoi... apoi totul se pierde într-o pâclă cenușie din care nu m-am mai dezmeticit decât când deja mă aflam în ambulanță.

Știusese că amintirile ei din noaptea accidentului erau sumare, însă nu bănuisese că îi scăpaseră atât de multe detalii:

— Deci nu mai știi când ai găsit-o pe Amy pe drum?

Caroline a întors spre mine o privire șocată.

— *Eu* am găsit-o? Nu Jack?

Cuvintele ei au avut un efect aproape visceral asupra mea. M-am întins peste masă și i-am luat mâna într-a mea.

— Tu ai ajuns prima la ea, scumpo.

Caroline a părut zdruncinată de acea revelație.

— Da? Pur și simplu mi-a dispărut cu totul din minte. Nu îmi mai amintesc deloc.

Am știut atunci că era aproape inutil să pun întrebarea ce îmi stătea pe buze, însă am făcut-o oricum:

— Deci nu mai ții minte ce a spus în timp ce așteptam ambulanța?

Caroline a făcut ochi mari, șocul transformându-i în două uriașe mărgeli albastre.

— Ce vrei să spui? Cum de mai vorbea? Își pierduse cunoștința.

Am clătinat din cap cu tristețe.

— Nu, nu și-o pierduse. Era conștientă... adică, oarecum... Dumnezeu, Caroline, a fost oribil să o văd astfel și să nu pot face nimic pentru a o ajuta!

Ochii lui Caroline au fost inundați de lacrimi și m-am detestat pentru că îi creasem în minte o imagine care, știam prea bine, avea s-o țină trează noaptea, așa cum îmi făcea și mie.

— Caro, motivul pentru care am deschis subiectul ăsta e că mi-am amintit ceva ce-a zis Amy atunci, ceva foarte bizar, și mă întrebam dacă nu cumva știi la ce se referea.

Caroline a clătinat din cap, încă luptându-se cu imaginea oribilă a prietenei noastre rămânând conștientă după ce zburase prin parbrizul mașinii ei.

— Ce anume a spus? m-a întrebat ea, cu vocea transformată într-o șoaptă frântă, răgușită.

— Ei bine, inițial am crezut că doar delira, cum ar veni... dar acum nu mai sunt chiar atât de sigură. Se străduia să-mi spună ceva foarte important; ceva cum că se bucura că o iertasem și că eram o prietenă bună.

Caroline m-a fixat cu privirea, ochii ei albaștri scânteind ca două pietre prețioase.

— *Chiar* ai fost o prietenă bună, a declarat ea.

Am încuviințat din cap.

— Nu. A fost mai mult de-atât. A fost ca și cum mi-ar fi mulțumit că m-am dovedit atât de înțelegătoare. Ai măcar vreo idee la ce se referea?

Caroline s-a întins după paharul de cappuccino, cu mâna tremurându-i atât de tare încât spuma aluneca în toate părțile în recipientul de plastic.

— Nu. Habar nu am.

A băut cu sete, ca și cum ar fi sperat că lichidul fierbinte i-ar fi putut topi minciuna de pe limbă.

— Caroline, am insistat eu, ești sigură că nu știi? Nu-ți vine în minte nimic ce ar fi putut Amy să facă sau să spună care să o fi îngrijorat în momentele acelea?

M-am simțit ridicol punând o astfel de întrebare.

Caroline a roșit ușor, un alt semn ciudat, însă nu a dat înapoi.

— Nu, firește că nu. Nimic din ceea ce spui nu are logică. Ești sigură că nu ți-ai imaginat întreaga conversație? În fond, tocmai te loviseși la cap.

Cuvintele ei m-au înfuriat și chiar nu-mi dorisem să mă enervez pe ea.

— Nu mi-am imaginat-o, fiindcă nu am fost singura care a auzit-o. Jack a auzit-o și el.

Caroline a rămas fără replică. A coborât privirea și a început să-și facă din nou de lucru cu paharul de cappuccino.

— Chiar nu știu la ce se referea. Nu-mi vine să cred că încă era conștientă...

A ridicat spre mine ochi înecați în lacrimi și mi-am dat seama că întrebarea mea fusese împinsă deoparte de o revelație mult mai copleșitoare.

Am avut o după-amiază oribilă. Iar acum aveam un nou motiv de a mă simți vinovată, adăugându-se grămezii ce creștea rapid; o rănisem pe Caroline și o forțasem să readucă la suprafață noaptea accidentului. Categorie era vina mea că se întorsese la birou cu umerii strânși într-o postură de mâhnire și pasul unui om obosit, după ce mă îmbrățișase de rămas-bun pe trotuar.

A fost cât pe ce să-l întreb pe Richard despre comentariul bizar al lui Amy, când m-a sunat în seara aceea, însă era presat de timp; vorbea de la spital, după ce unul dintre elevi fusese luat cu targa de pe pârtie, accidentat la gleznă, prin urmare momentul era complet nepotrivit. Mă gândeam că putea aștepta până ajungea înapoi. Somnul meu din noaptea aceea, probabil deloc surprinzător, a fost tulburat de coșmaruri, o amestecătură haotică de scene fără niciun sens în care Amy se chinuia disperată să îmi spună ceva ce eu nu reușeam să înțeleg. Însă cel care m-a smuls din somn cu un țipăt gătit, dureros, a fost unul cu adevărat de groază, cu accente gotice. Ne aflam în biserică și cumva – așa cum se întâmplă în visele fără logică – era ziua nunții mele, dar în același timp și înmormântarea lui Amy. Altarul era împodobit cu coroane funerare, iar când orga a început să intoneze primele acorduri ale marșului nupțial, am observat cu oroare că Richard, care aștepta nerăbdător la capătul culoarului central, stătea lângă un sicriu negru lucios. Ușile bisericii s-au deschis larg și o siluetă în rochie albă a pășit înăuntru, îndreptându-se spre logodnicul meu, însă nimeni nu părea să fi observat că sicriul era așezat

astfel încât ocupa exact locul unde ar fi trebuit să se oprească mireasa. Silueta ce se apropia era nedeșluită, trăsăturile pierzându-i-se într-o învâlmășeală neclară de dantelă albă, și abia când a întins în cele din urmă mâna pentru a o lua pe cea a lui Richard am văzut sub voalul diafan că aceea care urma să se căsătorească cu el nu eram eu, ci Amy. Am deschis gura să țip, să strig că se făcuse o greșeală oribilă, însă nu mă auzea nimeni, în ciuda faptului că urlam atât de tare încât începeam să-mi pierd vocea. Însă lemnul era solid, iar căptușeala groasă; sicriul în care zăceam mă ținea prizonieră în propriul vis, la fel de adânc îngropată în el ca și cum m-aș fi aflat deja la câțiva metri în pământ, sub picioarele cuplului de tineri căsătoriți.

M-am trezit scăldată în sudoare, gâfâind răgușit, gătit. Era cel mai negru coșmar din câte țineam minte să fi avut vreodată. Și chiar și după ce-am băut niște apă și m-am culcat din nou pe pernele umede, imaginile au refuzat să dispară. Nu prea fusesem niciodată genul care să creadă în semnificația viselor și categoric nu le luam drept profeții, însă acesta de acum fusese teribil de viu și de intens.

Revelația nu s-a produs treptat, ca un puzzle ce se dezvăluie bucată cu bucată. Ci m-a izbit ca o scenă completă, oribilă. Preț de o clipă am fost liniștită, apoi, în secunda următoare, m-a lovit. Vreme de un minut, am crezut că avea să mi se facă rău, că aveam să vomit. Am înghițit în sec de mai multe ori, simțind ceva ce încerca să-mi țâșnească din gât. Fără îndoială mă înșelam. Fără îndoială exista o altă explicație. Tocmai mă trezisem dintr-un coșmar, era patru dimineața și nu gândeam limpede. Fără îndoială, asta era ceea ce se petrecea. Orice altceva ar fi fost pur și simplu de neconceput.

Și totuși, uneori, lucruri care par de neconceput, oricât ar fi de oribile, se dovedesc pur și simplu adevărate. Indiciile le avusesem de la bun început, însă refuzasem să le văd. Fusese nevoie ca întrebarea lui Jack să aprindă fitilul, apoi acesta arse lent și inexorabil până aruncase în aer un uriaș butoi de

dinamită care, dacă aveam dreptate, era pe punctul de a-mi spulbera lumea întreagă.

Vedeam totul acum într-un colaj înfiorător de imagini și amintiri: Amy ținându-mă de mână pe marginea drumului, cerându-și iertare în șoaptă, cu ultimele puteri; numărul de telefon de la catedra lui Richard, ascuns printre lucrurile lui Amy și felul în care păruse atât de năucit de durere la înmormântare și atât de chinuit de suferință în săptămânile care îi urmaseră.

Pe de altă parte, era vorba de Richard. Richard *al meu*, pe care îl cunoșteam și în care aveam încredere de-o viață. Bărbatul care, în ziua de Crăciun, îmi spusese că pentru el nu ar fi existat niciodată, în toată lumea, nici o altă femeie pe care să o dorească în afară de mine și care apoi, în fața părinților noștri, se lăsase într-un genunchi, dând la iveală o cutiuță îmbrăcată în catifea și mă ceruse în căsătorie. Dintre toate amintirile pe care mi-aș fi dorit să le pot ignora, aceea era cea care mă asedia constant, izbindu-mă ca un bulldozer.

N-aveam câtuși de puțin poftă de mâncare în dimineața următoare, însă m-am așezat la masa din bucătărie pentru a-mi turna încă o cană de cafea, în caz că aș fi avut nevoie de puțin ajutor suplimentar pentru a mă urca pe pereți, ceea ce deja făceam destul de eficient. Pe când se crăpase de ziuă hotărâsem să nu fac și să nu spun nimic până când nu se întorcea Richard, în ziua următoare. Era genul de conversație care categoric trebuia purtată față în față, nu prin intermediul unei linii telefonice instabile.

La celălalt capăt al mesei stătea mama, scurgând cu grijă într-un bol o cascadă aurie și crocantă de fulgi de porumb. Îi plăcea să simtă că era încă suficient de independentă cât să-și pregătească singură micul dejun și presupun că s-ar fi putut spune că era, într-adevăr, dacă turnatul cerealelor intra în această categorie. Își ținea capul aplecat, acordând acelei activități atenția concentrată a unui copil de cinci ani. În lumina dimineții am remarcat o

rețea fină de fire cărunte împletindu-se printre şuvițele ei ruginii și mi-am notat în minte să-i fac programare la coafor după ce ajungeam la muncă. Era genul de detaliu de care tatăl meu nu s-ar fi gândit niciodată să se ocupe, genul de povară pe care teoretic ar fi trebuit să i-o iau eu de pe umeri.

M-a izbit din senin un val de durere la gândul că o pierdusem, un val care m-a dărâmat prin intensitatea sa. Unde dispăruse, unde era mama mea adevărată, nu femeia aceasta în halat de casă, așezată în bucătăria ei, care arăta exact ca ea. Fiindcă aveam mare nevoie de ea în momentul acela, oriunde s-ar fi aflat. Aveam nevoie de înțelepciunea ei și de sfaturile ei bune și, mai ales, aveam nevoie să îmi spună ce naiba ar fi trebuit să fac mai departe.

Mama a ridicat privirea de la ceea ce făcea și mi-a zâmbit, făcându-mă să cred, doar pentru o clipă, că reapăruse. Dar apoi a spus:

— Nu știi cumva pe unde mai e laptele zilele astea?

Am clătinat din cap cu tristețe. Punea aceeași întrebare în fiecare dimineață. M-am ridicat încet de la masă, simțindu-mă și mișcându-mă de parcă eram cu cincizeci de ani mai bătrână.

— Nu sunt sigură, mamă, stai să văd dacă nu cumva e în frigider.

Să spun că nu am funcționat la capacitate maximă la muncă în ziua aceea ar fi fost un eufemism. Am dat restul greșit la trei clienți diferiți și doar doi dintre ei mi-au atras atenția; am comandat o sută de exemplare dintr-un titlu nou, în loc de zece; apoi am reușit în mod spectaculos să vărs o cană de cafea peste o cutie de cărți proaspăt livrate. Sincer, până la sfârșitul zilei mă consideram norocoasă că nu fusesem dată afară. Din fericire, Monique s-a arătat înțelegătoare și, deși m-a înjurat în franceză, ceea ce ilustra cu acuratețe cât era de iritată cu adevărat, a ales cu înțelepciune și bunăvoință să mă lase în pace. Însă cu o oră înainte de sfârșitul programului a venit la mine cu o rugămintă solemnă:

— Emma, fii bună și fa-mi o favoare imensă: șterge-o acasă acum, a spus ea pe un ton agreabil, până nu mă lași fără obiectul muncii!

Avea perfectă dreptate, am reflectat eu, luându-mi poșeta și cheile mașinii și ieșind pe ușa din spate. L-am văzut imediat, cu o secundă sau două înainte să mă observe el. Se sprijinea relaxat de lateralul mașinii mele, studiind leneș platformele de încărcare, prăfuite și pustii, din spatele magazinelor de pe bulevard. Ușa a scos un țacănit când am închis-o în urma mea, făcându-l să întoarcă privirea spre mine. Am încremenit pe cea de-a doua dintre treptele scunde de la intrarea secundară și am fost tentată pentru o clipă să fac cale întoarsă și s-o rog pe Monique să mă lase să rămân încă o oră.

Când m-am apropiat de mașină, el s-a desprins de ea și, înainte de a spune orice, a ridicat ambele mâini în aer.

— Bun, înainte să îmi sari la beregată, sunt conștient că prezența mea aici nu e tocmai ceea ce îți doreai când mi-ai cerut să „stau cât mai departe de tine posibil”.

— Nu, nu este, am răspuns eu pe un ton care nu trăda nimic. Ce cauți aici?

— Aștept să ieși de la muncă.

— Mai am încă o oră până termin.

A ridicat scurt din umeri, ca și cum ar fi fost ceva complet lipsit de importanță, și s-a sprijinit din nou de mașina mea.

— În regulă, pot aștepta.

Am clătinat din cap exasperată, nevenindu-mi a crede.

— De cât timp aștepți aici, oricum?

Jack a aruncat o privire la ceas.

— Nu de mult. Aproximativ o oră, cred.

Am aruncat o privire în jurul meu, studiind mediul insalubru creat în spatele magazinelor de diversele gunoaie împrăștiate în toate părțile și grămezile înalte de paleți de lemn spărți de lângă tomberoanele umplute până la refuz și degajând un miros puternic.

Nu era un loc plăcut în care să-și fi petrecut o parte din după-amiază:

— Du-te acasă, Jack! i-am spus eu obosită, trecând pe lângă el și deschizând portiera.

Probabil că a ghicit din tonul meu că ceva nu era în regulă, fiindcă de pe chip i-a dispărut orice urmă de amuzament.

— Am venit să-mi cer scuze. Am avut un comportament extrem de deplasat acum câteva seri. Erai perfect îndreptățită să te înfurii pe mine. Ai avut destule dificultăți de înfruntat în ultima vreme și ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te supăr și eu. Comportamentul meu a fost complet inacceptabil și nu pot să găsesc scuze pentru ceea ce s-a întâmplat. Pur și simplu erai atât de tristă, și te țineam în brațe, și te alinam, și...

Vocea i s-a stins șovăitoare.

Raportat la toate celelalte lucruri care se petreceau în viața mea, comportamentul lui Jack și tentativa lui de a mă săruta ajunseseră undeva la coada listei în materie de probleme care mă preocupau. Însă tot nu merita să fie lăsat să scape basma curată atât de ușor.

— Deci să săruți alte femei e reacția ta standard când au nevoie să le redai buna dispoziție, așa e? am spus eu. Pe un ton usturător. Cred că ai o soție al naibii de înțelegătoare!

Fruntea lui s-a încrețit într-o expresie de încruntare.

— Nu am nicio soție.

Din nou minciuni. Brusc, aveam impresia că eram înconjurată de ele din toate părțile.

— *Lui Sheridan – prietenă, iubită, inspirație, soție. Pentru totdeauna, Jack.*

Am roșit ușor când am rostit acele cuvinte, căci nu-mi dădusem seama că le memorasem, până nu le-am auzit zburându-mi de pe buze.

— *Răzbunare amară*, a spus Jack cu un oftat, înțelegând.

— Era pe pagina de dedicații.

A încuviințat din cap.

— Probabil ai una dintre primele ediții. Nu apare în cele de mai târziu.

Nu am spus nimic preț de o clipă prelungă.

— Am *fost* căsătorit, odată, cu multă vreme în urmă. S-a terminat prost. A scos un hohot de ras din care răzbătea o pronunțată notă de amărăciune. Dar nimic din toate astea nu justifică felul în care m-am purtat cu tine, sunt conștient. Chiar dacă eu sunt liber de obligații, ar fi trebuit să respect faptul că tu nu ești.

— Da, ei bine, am spus eu, urcând la volan, nici asta nu-i tocmai sigur.

M-am aplecat în afară să înșfac mânerul și să trântesc portiera, însă reacțiile lui Jack erau mai rapide decât ale mele. Cu o viteză fulgerătoare, a pus o mână pe rama ușii, iar cu cealaltă a prins marginea portierei. Chiar și așa, nu a lipsit decât o fracțiune de secundă să i se închidă peste mână.

— Asta e o modalitate excelentă de a-ți pierde degetele, i-am spus eu, furioasă că riscul la care se expusese îmi făcuse inima să se poticnească, apoi să o ia la goană panicată.

Jack s-a lăsat pe vine lângă portiera deschisă.

— Ce-ai spus adineaori?

— Am spus că până și copiii mici știu că nu e o idee bună să-și bage mâinile când se trânteste portiera unei mașini.

Jack m-a privit cu o intensitate tăioasă în ochi și mi-a răspuns cu o iritare prea puțin voalată:

— Nu despre nenorocita de portieră! Ce-ai vrut să zici adineaori despre faptul că nu-i tocmai sigur?

Mi-am scos picioarele din mașină, forțându-l să se ridice și să facă un pas în spate când am coborât.

— Doar că s-ar putea să fi aruncat acuzația de infidelitate asupra bărbatului greșit.

Nu sunt sigură ce reacție anticipasem din partea lui. Era prima persoană în fața căreia îndrăznisem chiar și să dau glas acelei suspiciuni, deci poate că toată lumea avea să mă fixeze așa cum o făcea Jack, cu o privire care îmi dădea impresia că eu eram în

boxa acuzaților, iar el era procurorul pornit împotriva mea.

— Ești sigură? Fiindcă Richard nu prea părea genul care să facă așa ceva.

— E bărbat, nu? am spus, cu amărăciune.

— Au! a murmurat Jack. Nu toți bărbații înșală, Emma. Unii dintre noi suntem demni de încredere.

Am oftat și am încercat să elimin nota de asprime din cuvintele mele.

— Ei bine, în momentul de față nu știu nimic sigur, am recunoscut.

— Deci nu ai vorbit cu el despre asta? Nu ai probe concludente?

Omul acesta urmărise mult prea multe seriale cu avocați.

— Nu. Nu am discutat încă. Nu se întoarce decât mâine.

— Atunci, ascultă ce are de spus, a răspuns Jack, arătându-se mult mai rezonabil decât mă așteptasem. Dă-i șansa să-ți explice și perspectiva lui.

Am încuviințat, dându-i dreptate cu inima strânsă. Era ceea ce hotărâsem deja că aveam să fac.

Vocea lui a devenit mai relaxată apoi, încercând să strecoare puțină lejeritate – extrem de necesară – în acel moment tensionat.

— Apoi, dacă într-adevăr a călcat strâmb, am să-ți dau câteva ponturi despre cum poți comite crima perfectă fără să fii prinsă vreodată.

— Inspirate tot din *Răzbunare amară*?

Jack a părut plăcut surprins de faptul că știam intriga romanului său de debut.

— Ai citit cartea?

Am dat afirmativ din cap și, înainte să-i treacă prin minte că o căutasem și o cumpărasem anume datorită atracției bizare pe care o simțeam față de el (firește că era exact ceea ce făcusem), am adăugat:

— Inevitabil citești tot soiul de ciudățenii când lucrezi într-o librărie.

— Asta iar a durut, a replicat el, prefăcându-se lovit. A tăcut o clipă, reflectând. Ce faci acum? În după-amiaza asta. Ai vreun plan?

Să recunosc că intenționez să mă torturez singură cu imaginea trădării comise de cei doi oameni în care avusesem cea mai mare încredere nu mi se părea tocmai admirabil.

— Să merg acasă, am răspuns.

— Eu aveam de gând să arunc un ochi peste un obiectiv nu departe de-aici, în scopuri de documentare. Ai chef să vii cu mine să încercăm să găsim cea mai bună modalitate de a scăpa de un cadavru într-un lac?

Probabil a văzut ezitarea de pe chipul meu.

— S-ar putea dovedi util dacă vei decide să îmbrățișezi o carieră în domeniul omuciderilor, a insistat el, iar în ochi i-am deslușit clar o sclipire glumeață.

Era, fără îndoială, una dintre cele mai nebunești și cele mai tentate invitații din câte primisem vreodată și poate că avea să fie exact distracția de care aveam nevoie.

— În regulă, nu văd de ce nu!

Jack și-a pus mâna puternică la baza spatelui meu și m-a condus la mașina lui, parcată pe una dintre platformele de încărcare:

— Pun pariu că așa ajung eroinele proaste din cărțile tale să fie ucise, am comentat eu, instalându-mă pe bancheta din stânga după ce Jack mi-a deschis portiera.

A rânjit și a tras centura de siguranță să o închidă peste mine. Pentru un bărbat care discuta cu plăcere despre modalitățile de a ucide pe cineva, era extrem de atent la măsurile de siguranță.

În timp ce ne îndreptam spre unul dintre lacurile descrise în cartea pe care i-o vândusem, mi-am aruncat privirea peste paginile groase și lucioase, fascinată mai degrabă de notițele de pe marginile colilor, scrise cu litere groase, în cerneală neagră, decât de textul propriu-zis:

— Dezmembrare? Viteză de descompunere? Posibilitatea autopsierii? am citat eu, închizând cartea și lăsând-o pe genunchi. Te-ai gândit vreodată să scrii ceva puțin mai vesel?

Jack a râs și și-a luat ochii de la drum pentru o clipă pentru a se întoarce spre mine:

— Moartea vinde, a spus el, ridicând din umeri într-un gest dezarmant.

Bănuiam că vorbea în cunoștință de cauză; ultimele lui trei cărți se plasaseră excelent pe lista marilor succese comerciale.

— Și sexul la fel, firește. Și ăla vinde destul de bine.

Oricât de incredibil ar părea, am roșit. Eram o femeie în toată firea, care nu ezitase să renunțe la virginitate cu mai bine de zece ani în urmă, însă tot m-am colorat într-o nuanță caldă și trandafirie când l-am auzit rostind cuvântul.

Am găsit destul de ușor lacul pe care îl căutam și n-am fost nevoiți să ne oprim decât o singură dată pentru a cere instrucțiuni într-un sătuc, de la un bărbat în vârstă care își plimba câinele. Mi-am dat seama că, din cauza accentului regional pronunțat, Jack nu deslușise mare lucru din ceea ce ne spusese bărbatul, care ne îndrumase spre cea mai bună rută însoțindu-și explicațiile cu gesturi largi, ca de morișcă, ale brațelor sale. Când l-am lăsat în urmă pe bătrânul bine intenționat, Jack i-a făcut cu mâna și i-a zâmbit recunoscător, spunând încet în intimitatea propriei mașini:

— Ei bine, bărbatul ăla are nevoie de subtitrări. Habar nu am ce a zis. Oare engleză vorbea?

Am râs și, fără a mă gândi la ceea ce luceam, m-am întins să îl lovesc prietenește pe brațul bronzat, sprijinit de volan.

— Nu-ți face griji! Mă descurc eu.

Ar fi trebuit să fie un gest perfect neînsemnat, doar că s-a întâmplat ceva bizar în momentul în care mâna mea i-a atins brațul. Toate terminațiile mele nervoase au fost copleșite de senzații când buricele degetelor mele au intrat în contact cu pielea lui goală, acoperită doar de un păr întunecat și moale. A fost o reacție complet involuntară, pe care nu aș fi putut nicidecum să mi-o controlez. Poate că, în mare măsură, la fel fusese și sărutul ce aproape se întâmplase între noi

cu câteva seri în urmă. Am văzut degetele lui Jack încleștându-se din reflex pe volan ca reacție la atingerea mea.

Lacul era o atracție locală și avea un aer mult prea fermecător ca să se gândească vreodată cineva să arunce un cadavru în el. Era înconjurat de o pădure deasă de copaci și tufișuri, mai puțin la unul dintre capete, unde o întindere de pietre masive și plate forma o platformă ușor înclinată până la malul apei. Jack și-a parcat mașina pe un drumeag îngust, iar mai departe am urmat un traseu marcat cu pitorești săgeți pictate de mână pentru a ajunge la lac. O briză ușoară ne-a învăluit când am ieșit de pe drumeag unul lângă altul și am pornit cu pas egal spre apa ce se unduia blând. Solul acoperit de mușchi de sub picioarele noastre era moale și accidentat, și am acceptat recunoscătoare brațul pe care mi l-a oferit Jack când m-a văzut chinându-mă să pășesc în pantofii cu toc:

— Îmi pare rău, am spus, arătând din cap spre încălțărilor mele, de regulă îmi iau ceilalți pantofi cu toc cui când am de umblat pe coclauri.

— Nu e nicio problemă, a răspuns el coborând privirea.

Apoi s-a încruntat când a observat că tocurile mi se scufundau în pământul încă mustind de apă după furtuna recentă. A arătat din cap spre întinderea plană de pietre aflată la circa douăzeci de metri distanță.

— Hai să mergem acolo, bine?

Mi-am smuls un picior din pământul moale, ceea ce a produs un zgomot aducând a râgâit umed.

— Ăsta a fost pantoful meu, nu eu, i-am explicat.

Mi-a oferit un zâmbet de vagă tachinare care l-a făcut brusc să pară cu mult mai tânăr decât cei treizeci și șase de ani pe care îi avea.

— Sigur că da, a replicat.

Am înaintat chinuit alți câțiva metri, eu concentrându-mă din răputeri să nu aterizez cu fața în noroi.

— Ar fi mai ușor dacă te-aș purta în brațe, a sugerat Jack după ce mă agătasem frenetic de brațul

lui pentru a nu cădea.

— În niciun caz, am răspuns, ridicând pentru o clipă privirea de la pământul noroios. Mă descurc.

Jack a clătinat din cap.

— Ești încăpățânată! a remarcat el, văzând că în continuare mă chinuiam să înaintez.

— Mi s-a mai spus, am comentat și eu, pășind recunoscătoare pentru prima dată, pe pietrele solide din capătul lacului.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit la cât de mult a plouat recent. Sunt distruși?

Înainte să apuc să răspund, s-a lăsat pe vine în fața mea și și-a strecurat o mână în jurul gleznei mele.

— Descalță-te! mi-a cerut.

M-am întrebat dacă mi se păruse, sau chiar deslușisem în vocea lui o notă aparte, făcând-o puțin mai gravă și mai senzuală decât de obicei?

M-am conformat, sprijinindu-mi mâinile pe umerii lui pentru a-mi ține echilibrul cât timp mi-a dat jos pantofii mânjiți de noroi.

Jack i-a luat și i-a dus pe mal, băgând tocurile în apă cu o mișcare circulară pentru a crea un mic vârtej în jurul lor, timp în care a stat cu spatele la mine. Pe când a terminat să îi spele și mi i-a adus înapoi, orice urmă de noroi și de intimitate dispăruse de pe pantofii mei și de pe chipul lui.

Am stat umăr la umăr studiind lacul; soarele începuse să coboare în spatele pădurii, proiectând o lumină roșiatică, misterioasă, pe suprafața apei. Preț de o clipă mi s-a părut că semăna oribil de mult cu o mare de sânge și m-am înfiorat involuntar la acel gând. Jack s-a întors spre mine cu o expresie îngrijorată:

— Ți-e frig?

Am clătinat din cap. Deși briza era suficient de puternică pentru a face fiecare frunză să-i murmure ceva copacului învecinat, aerul nu era cu adevărat rece.

— Nu. Sunt bine.

— Vrei să ne întoarcem la mașină? Pot oricând să vin aici și singur într-o altă zi.

— Nu. Nu-i cazul. În plus, tu nu vorbești „dialectul” local, așa că mă îndoiesc că ai reuși să găsești din nou lacul.

Jack a râs, sunetul reverberând în luminiș ca un ecou cald.

— Fă ceea ce ai de făcut... am continuat. N-am nimic împotriva să te aștept aici.

Jack a părut gata să obiecteze, însă lumina începea să pălească, ceea ce, aparent, l-a ajutat să se hotărască. M-a lăsat singură timp de câteva momente, iar când a revenit avea în mână genul de cameră de fotografiat destinată celor aflați pe punctul de a face trecerea de la amator la profesionist. În cealaltă mână căra o pătură în carouri pe care a întins-o pe suprafața pietroasă. Aducea cam prea mult a pat pentru a fi pe gustul meu, așa că am ignorat-o.

— Nu ar trebui să-mi ia mai mult de câteva minute, mi-a promis el. Vreau doar să mă plimb în jurul lacului și să fac câteva fotografii.

— Ai grijă să nu cazi în apă, l-am avertizat când el deja dădea să plece.

Jack s-a oprit și m-a privit peste umăr.

— Ce-ai face dacă aș cădea?

Răspunsul mi-a zburat de pe buze fără să apuc să reflectez, legându-mă de el cu fire invizibile pe care n-aș fi putut niciodată să le înțeleg:

— Te-aș salva, firește. Exact cum m-ai salvat și tu pe mine.

În realitate, Jack a lipsit mult mai mult de câteva minute, iar în cele din urmă m-am așezat totuși pe pătura în carouri, urmărindu-l din priviri în timp ce explora malul lacului. Atmosfera era una de pace deplină, foșnetul naturii și țipătul ocazional al câte unei păsări fiind singurele sunete ce sfâșiau liniștea, însă avea să fie nevoie de mai mult decât un cadru de calm absolut pentru a mă smulge din furtuna emoțională din sufletul meu. Minteă îmi era sufocată de întrebări fără răspuns: *Chiar se culcase logodnicul meu cu prietena mea cea mai bună? Cum era posibil să iubesc un bărbat și să mă simt atât de*

misterios legată de un altul în același timp? Oare simțeam aceste lucruri fiindcă Jack îmi salvase viața? Presărate printre aceste dileme spinoase se aflau alte întrebări mai mărunte, dar importante: Suspectase Caroline ceva legat de Richard și Amy? Ce naiba aveam să fac dacă se dovedea că era adevărat?

Jack a cercetat lacul la fel de temeinic ca și cum ar fi executat o manevră militară. În ciuda suprafeței ude și alunecoase, nu a părut nici măcar o clipă altfel decât perfect sigur pe picioare, urcând și coborând malul cu mișcări de sportiv, analizând ceva ce, eram sigură, aveam să recunosc într-o bună zi în paginile următorului său roman. Deși era prea departe ca să pot vorbi cu el, îmi plăcea că se oprea frecvent să îmi arunce o privire, zâmbindu-mi sau făcându-mi cu mâna. Chiar și atunci când nu se afla lângă mine, avea un stil bizar de a mă face să simt că era totuși acolo.

Jack a făcut o mulțime de fotografii cu lacul și vegetația din jurul acestuia înainte de a se întoarce pe întinderea de pietre și a se așeza lângă mine pe pătură.

— Ai obținut ceea ce voiai? l-am întrebat eu. Vei folosi locul ăsta în carte?

— Poate. Depinde. Va trebui să văd unde mă va purta povestea.

— Ți-ai dorit dintotdeauna să fii scriitor? l-am întrebat, râzând scurt. Asta e o întrebare pe care ți-o pune toată lumea, nu?

A zâmbit.

— Da. Asta, plus „O să apar și eu în următorul tău roman?”.

— Și? O să apar?

A râs și mi-a plăcut cât de cald rezona acel sunet:

— Va trebui să aștepți până va fi gata.

Mi-am schimbat poziția pe pătură, savurând dezmiardarea soarelui de sfârșit de după-amiază pe chipul meu.

— Și cum e cu ambițiile și speranțele tale profesionale? m-a întrebat el, întorcând conversația

spre mine.

— Asta face parte din documentarea pentru roman sau ești sincer interesat?

— Sunt sincer interesat, firește.

Și poate chiar era, fiindcă a stat și m-a ascultat atent când i-am povestit despre vechiul meu loc de muncă, despre cum mă dusesse de la Londra la Washington și cum îmi stârnise dorința de a călători și mai mult.

— Îți lipsește? Munca într-o librărie probabil pare destul de monotonă prin contrast.

Am reflectat atent înainte de a răspunde:

— Monotonă e. Însă categoric nu plictisitoare. Nu ar avea cum să fie vreodată plictisitor să lucrezi cu Monique.

Jack a râs, iar eu i-am deslușit în ochi o scânteie de amuzament în momentul în care a rememorat în detaliu comportamentul excentricei mele angajatoare.

— Ei bine, ea categoric ar putea deveni un personaj în cartea mea, a spus Jack.

Am zâmbit cu afecțiune.

— Îi datorez foarte multe. În anul care a trecut mi-a fost mai mult ca o mamă decât ca o șefă.

Jack a luat o piatră de lângă noi și a aruncat-o cu abilitate în lac, reușind performanța impresionantă de a o face să sară de cinci ori pe suprafața de sticlă a apei, înainte de a dispărea.

— S-a întâmplat ceva anume cu mama ta ce te-a determinat să te întorci? m-a iscodit el blând. Dacă nu te deranjează întrebarea.

Am fost nedumerită; eram convinsă că îi explicasem totul pe acest subiect cu câteva seri în urmă.

— Înțeleg că e bolnavă, dar nu ai fi putut rămâne la Londra, să-ți fi păstrat locul de muncă? Mi se pare că ai făcut niște sacrificii considerabile.

Întrebarea lui m-a iritat într-o oarecare măsură, deși știam că nu o spusese cu răutate.

— Nu am renunțat la marketing pentru totdeauna, am spus eu, deși am auzit o voce interioară dându-mi

replica în minte: *Serios? Se pare că asta ai făcut.* Doar că aveam nevoie să mă mut înapoi aici, să fiu mai aproape de ei în caz de nevoie, deocamdată. La drept vorbind am făcut-o mai mult pentru tatăl meu decât pentru mama mea. El e încăpățânat și orgolios și refuză să ceară ajutor, indiferent că e vorba de mine, de Richard sau de doctori. Mai mult, vreme îndelungată s-a străduit să ascundă simptomele mamei mele de tot restul lumii. Am râs scurt, fără urmă de amuzament. Apoi, anul trecut, stresul acumulat și-a spus cuvântul, iar tatăl meu a ajuns în spital.

Jack m-a privit cu o expresie de empatie preocupată.

— Inițial, am crezut că fusese un atac de cord, însă, din fericire, n-a fost cazul. Dar a lipsit foarte puțin să se ajungă la asta. Incidentul s-a petrecut într-o sâmbătă. Luni dimineață am intrat în biroul șefului meu și am cerut concediu fără plată pe termen lung.

— A fost foarte curajos din partea ta.

— Nu mă simt curajoasă, am recunoscut cu vocea pierită. Dar nu aș fi putut să îndur consecințele alegerii de a rămâne la Londra dacă s-ar fi întâmplat ceva. Cu oricare din părinții mei. Cel puțin acum îi pot ajuta zi de zi, iar Monique e fantastic de înțelegătoare în privința programului meu. În Londra nu mi-aș fi putut găsi niciun job care să-mi permită o asemenea flexibilitate.

Jack a încuviințat din cap înțelegător.

— Știi ce-i cu adevărat nebunesc în toată povestea asta? am întrebat eu, conștientă că eram pe punctul de a-i împărtăși ceva ce nu mai mărturisisem niciodată. Persoana care ar fi absolut oripilată de ceea ce am făcut, de ceea ce am lăsat în urmă e tocmai mama mea. Adică ar fi fost mama mea așa cum era înainte, nu cea de acum. Pentru ea era important să cauți mereu să-ți depășești limitele, să îți exploatezi la maximum potențialul, să fii în permanență cu ochii pe următorul obiectiv major. Asta a și făcut din ea o profesoară fantastică, am

spus și am făcut o mică pauză. Cred că ar fi dezamăgită să știe cum am sfârșit.

— Nu cred că cineva ar putea fi vreodată dezamăgit de tine, a spus Jack.

Se prea poate să fi fost unul dintre cele mai frumoase lucruri din câte mi s-au spus vreodată.

Jack și-a schimbat ușor poziția pe pătură, ceea ce l-a adus mai aproape de mine, astfel încât, de fiecare dată când respira, umărul i se atinge de al meu. Ne-am ațintit privirile asupra lacului tot mai întunecat, pierduți fiecare în propriile gânduri.

— Bun, atunci, hai să te-auzim. Ce anume s-a întâmplat de marți seara și până acum de ți-a stârnit îndoieli în privința logodnicului tău?

Am oftat adânc. Sperasem că nu avea să mă întrebe, dar bănuiesc că vina îmi aparținea într-o oarecare măsură, fiindcă eu pomenisem subiectul.

— Nu s-a întâmplat nimic în ultimele câteva zile. Doar că am pus cap la cap o grămadă de chestii care nu aveau nicio logică, iar acum... ei bine, acum cred că au.

— Povestește-mi, m-a îndemnat el.

Am tras adânc aer în piept pentru a-mi limpezi mintea, m-am străduit să îmi pun ordine în gânduri, și mi-am petrecut următoarele douăzeci de minute împărtășindu-i totul. Experiența mi-a permis să mă eliberez de tensiune și să pun în cuvinte ceea ce simțeam, iar pe măsură ce povesteam deveneam din ce în ce mai convinsă că ajunsesem la singura concluzie logică posibilă.

În mod surprinzător, Jack nu s-a arătat de acord cu mine.

— Și atât? Asta-i tot ce ai?

— Poftim?

— Un număr de telefon, o fotografie, o scuză bolborosită confuz și un vis foarte ciudat. Și pe baza acestor lucruri ai decis că cei doi aveau o aventură amoroasă.

— Păi... adică... da. Nu ajunge? Mie probele mi s-au părut cât se poate de concludente.

Jack a clătinat ușor din cap.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, fiindcă — și voi fi sincer cu tine — logodnicul tău nu mi-a făcut cea mai bună impresie din lume până acum, însă chiar nu cred că ai suficiente dovezi cât să-i demonstrezi vinovăția. Nici pe departe.

Eu m-am încruntat, simțindu-mă sfâșiată. Mi-aș fi dorit ca Richard să fie inocent, firește că mi-aș fi dorit asta. Însă nu reușeam în ruptul capului să mă scutur de senzația că trăsesem concluzia corectă, singura concluzie posibilă, chiar dacă o făcusem în grabă.

— Pe bune, Emma, situația asta nu e nicidecum atât de limpede cum am impresia că ți se pare ție. Tot ce ai sunt o serie de indicii, pe care le-ai pus laolaltă ca să obții o imagine, însă bucățelele tale de puzzle ar fi putut să se îmbine în zeci de alte combinații posibile, caz în care ai avea scenarii complet diferite. Indiciile nu demonstrează vinovăția sau nevinovăția unei persoane și uneori nu există semne pe care să le observi din timp sau care să îți scape. A luat o altă piatră și a aruncat-o spre lac, făcând-o să sară pe apă. Uneori pur și simplu se întâmplă chestii nasoale.

În regulă, înțelegeam acum; deja nu mai vorbeam despre situația mea, ci despre *a lui*.

— Sheridan? am întrebat eu șovăielnic, și i-am simțit umărul tresărind violent, ca și cum s-ar fi ars.

Jack nu a spus nimic preț de o clipă și l-am lăsat să decidă dacă voia sau nu să-mi spună ce se întâmplase.

— M-am întors mai devreme dintr-un turneu de promovare a unei cărți și am găsit-o trăgându-și-o cu cel mai bun prieten al meu, mi-a mărturisit, iar eu am pufnit la auzul exprimării amare și brutale pe care o folosise. La duș, în baia casei noastre, a adăugat, ca și cum locul în care se întâmplase totul era cumva relevant.

M-am chinuit o clipă să găsesc ceva de spus, încercând să nimeresc tonul potrivit care să exprime empatie sau înțelegere. Deci doar Dumnezeu știe ce mi-a venit să spun:

— Eu n-am făcut niciodată sex la duș.

A urmat un moment de tăcere șocată, pe care am umplut-o repetându-mi în minte, cu un geamăt exasperat: *Chiar am spus asta?* Însă s-a dovedit a fi replica perfectă, fiindcă nimic altceva nu ar fi putut în contextul acela să-l facă să se întoarcă spre mine cu o expresie uluită, nici să izbucnească într-un râs atât de intens, încât mi-a lăsat impresia că efectiv îl durea.

Când a reușit în cele din urmă să se stăpânească, Jack mi-a spus pe un ton din care aproape că răzbătea o notă de curiozitate:

— Nimeni nu a reușit să mă facă să râd la fel de mult ca tine, de multă, foarte multă vreme. Ești o femeie interesantă, Emma Marshall, și mă surprinzi în permanență! l-am auzit spunând și mi-am mușcat buza, neștiind prea bine cum să răspund cuvintelor lui, dar, din fericire, nu părea să aștepte un răspuns. Pentru binele tău, sper sincer că povestea asta cu Richard și Amy pentru care-ți faci griji acum să se dovedească a fi complet diferită de situația mea, să descoperi că, până la urmă, doar ai înțeles greșit.

Cuvintele lui mi-au stârnit un val brusc de panică. Mi-am spus că, într-un fel sau altul, aveam să obțin răspunsul la acea întrebare, nu mai târziu de ziua următoare.

CAPITOLUL 8

Două lucruri stabilisem pe dimineața următoare. Primul era că, în mod cert, nu ai nevoie de opt ore de somn pe noapte, fiindcă eu mă îndoiam serios că acumulasem opt ore în total, pe toată săptămâna, și totuși încă funcționez – cel puțin, oarecum. Cel de-al doilea era că, indiferent cât te-ai pregăti și ai exersa ceea ce vrei să spui, unele situații nu decurg niciodată așa cum le-ai planificat.

Autocarele cu care plecaseră la schi Richard și elevii săi nu erau programate să ajungă înapoi decât la șase seara, însă eu m-am prezentat în parcare școlii cu o oră mai devreme. Am dat cu spatele într-un loc de parcare de pe colț, ascunsă pe jumătate de ramurile unui copac. În scurtă vreme au început să sosească mașini peste mașini, ocupând locurile din jurul meu. În ciuda aerului cald din seara aceea, am rămas în mașină, spre deosebire de părinții care se adunaseră în grupuri mici, așteptând nerăbdători întoarcerea copiilor lor. Imediat după ora șase, cele două autocare au apărut cu hurele de motoare pe aleea școlii, făcându-i pe părinți să se împrăștie ca potârnicile. Richard a fost primul care a coborât din autocarul din față, arătând ușor șifonat și obosit, ceea ce nu era surprinzător după un drum de douăzeci și patru de ore. Și-a aruncat rapid privirea prin parcare și mi-a văzut mașina sub copac. Mi-a făcut entuziast cu mâna și mi-a zâmbit, apoi a luat clipboardul pe care îl ținea sub braț și s-a ocupat de ultima lui sarcină în calitate de organizator al excursiei, verificând ca fiecare copil să fie bifat pe listă, odată preluat de aparținători și asigurându-se că fiecare pleca acasă cu pașaportul corect.

Într-un final, Richard le-a strâns mâna celor doi șoferi de autocar, și-a luat geanta din compartimentul pentru bagaje și a pornit spre mașina în care mă aflam. A deschis portiera din stânga, s-a instalat pe banchetă și a reușit să mă sărute pe buze dintr-o singură manevră practic neîntreruptă. Eu nu l-am

respins, însă nici nu m-am grăbit să-i răspund, amănunt pe care nu a părut să-l observe.

— Bună, frumoaso! mi-a spus el, făcându-se comod pe banchetă și zâmbindu-mi călduros. Am încercat să îi zâmbesc la rândul meu, însă gestul mi s-a părut fals și forțat. Îmi pare rău că a durat o veșnicie! și-a cerut el scuze. M-ai așteptat mult?

— Nu prea mult, a fost singurul meu răspuns.

Am învârtit cheia în contact, însă, înainte să apuc să pornesc motorul, Richard s-a aplecat spre mine și a întors-o în poziție neutră:

— Hei, care-i graba? m-a întrebat el, întinzând brațele spre mine. Vino încoace, femeie!

Altădată – de fapt, nu cu multă vreme în urmă – cuvintele acelea m-ar fi făcut să zâmbesc afectuos și m-aș fi cuibărit bucuroasă în brațele lui. Am încercat să îmi readuc în minte acel sentiment când m-a tras spre el și acum, că rămăseserăm singuri în parcare, a început să mă sărute cu o pasiune pe care categoric nu și-ar fi permis să o arate dacă ar mai fi fost părinți sau elevi prin preajmă.

— Doamne, cât de tare mi-ai lipsit! a murmurat el cu gura lipită de buzele mele.

În cele din urmă, probabil că a simțit totuși ceva din reticența mea, căci s-a dat în spate și m-a întrebat șovăitor:

— E totul în regulă? Pari puțin... stresată.

Habar nu ai, mi-am spus eu. Am clătinat din cap și mi-am întipărit din nou un zâmbet fals pe chip. Eram ferm hotărâtă să nu inițiez discuția câtă vreme ne aflam încă în raza camerelor de supraveghere ale școlii. Alesesem deja locul perfect și nu era aici.

— Sunt doar obosită, i-am răspuns, ceea ce categoric nu era o minciună. Nu am dormit prea bine în ultima vreme.

El m-a strâns mai tare în brațe.

— Asta fiindcă n-am fost eu lângă tine, a spus, coborând apoi vocea pentru a-mi promite: Dar asta o vom rezolva diseară.

Deși avea o întreagă colecție de anecdote din excursie pe care voia să mi le împărtășească, Richard

tot s-a arătat suficient de atent față de mine pentru a mă întreba mai întâi despre mama și tatăl meu, ca abia după aceea să se lanseze în poveștile lui. Asta făcea teoria mea aproape imposibil de crezut: cum ar fi putut cineva care în mod atât de evident ținea la mine și era preocupat de toate aspectele vieții mele să fi făcut ceva de o asemenea cruzime inimaginabilă? Ar fi fost complet atipic pentru el.

Richard tocmai îmi povestea o pățanie amuzantă în care el și alți doi profesori rămăseseră din greșeală încuiați pe dinafară și nu se mai putuseră întoarce în camerele lor după ce petrecuseră până târziu în noapte degustând berea locală, când a observat brusc că trecusem de intersecția în care ar fi trebuit să virăm spre apartamentul lui.

— Hei, Emma, ai ratat ieșirea!

Mi-am luat pentru o clipă ochii de la drum pentru a-l privi.

— Mă gândeam să mergem mai întâi undeva unde să avem parte de liniște, doar pentru scurtă vreme.

Richard s-a încruntat nedumerit.

— Avem parte de liniște și în apartamentul meu.

Ceea ce aș fi vrut, de fapt, să spun era: „Într-un loc neutru și izolat, unde să pot țipa la tine, dacă la asta se va ajunge, fără să cheme nimeni poliția”.

— Da, știu, a fost ceea ce am rostit cu voce tare, însă m-am gândit c-ar fi drăguț să facem o plimbare, eventual să-ți dezmorești puțin picioarele după un drum atât de lung?

— Ce mi-aș dori, de fapt, ar fi un relaxant duș fierbinte și un masaj la spate, a răspuns el plin de speranță.

Ei bine, de la asta putea cu siguranță să-și ia gândul.

— Haide, Richard, am spus eu, sperând că reușisem să dau cuvintelor mele exact tonul de invitație de care aveam nevoie, hai să facem o plimbare, n-o să ne ia mult!

M-a studiat cu atenție, apoi s-a lăsat din nou pe spate pe bancheta mașinii, având însă în ochi o expresie de neîncredere care mi-a arătat că începea

să se prindă că ceva era în neregulă. Bun venit la petrecere, amice!

Destinația mea era râpa Farnham. Era un loc cu un peisaj dramatic, aflat la circa douăzeci și cinci de kilometri de casa noastră, care vara atrăgea atât turiști din localitate, cât și excursioniști puși pe fapte mari. Brazi înalți străjuiau muchiile și pereții unei râpe stâncoase și abrupte, și exista un tablou, realizat de mama mea la începutul carierei sale, care surprindea perfect razele soarelui orbitor strecurându-se prin frunzișul dantelat al copacilor. Richard a tăcut aproape tot restul drumului, iar când i-am aruncat o privire, am descoperit și de ce: *adormise*. Dintr-un motiv de neînțeles, asta mi-a stârnit o furie incredibil de intensă și irațională. Când am ajuns în mica parcare rezervată vizitatorilor, am călcat frâna ceva mai brutal decât ar fi fost neapărat necesar, ceea ce l-a făcut să se trezească instant cu un mormăit supărat:

— Am ajuns, l-am anunțat, desfăcându-mi centura de siguranță și studiind parcare.

Eram doar noi și mașina noastră. Bun. Nimeni care să ne deranjeze.

Richard a aruncat o privire prin parbriz și s-a frecat la ochi când a văzut panoul de bun venit.

— Râpa Farnham? Ce căutăm aici?

Nu i-am răspuns, ci am coborât din mașină și m-am îndreptat spre indicatorul care îi călăuzea pe vizitatori spre potecă. Am auzit pietrișul scrâșnind sub picioarele lui Richard în spatele meu, însă nu am încetinit, forțându-l într-un final să alerge câțiva pași pentru a mă ajunge din urmă.

— Emma? Ce-i cu toate astea?

Am clătinat din cap, însă nu am răspuns, mulțumindu-mă să lungesc pasul. Mai aveam puțin și mi se tăia răsuflarea când m-am întors într-un sfârșit spre el. Nu parcursesem decât o bucată scurtă din poteca de pământ; pe o parte, aveam un batalion impunător de brazi înalți, iar pe cealaltă, buza prăpastiei, un perete stâncos și abrupt de circa treizeci de metri înălțime. Acum, că sosise în sfârșit

momentul înfruntării, nu știam de unde să încep, ceea ce era o nebunie având în vedere că exersasem această conversație zile la rând.

— Emma, ce naiba se petrece? Deja începi să mă sperii!

Am tras adânc aer în piept, apoi am expirat lent.

— E vorba despre Amy, am spus eu, studiindu-i atent chipul în căutarea unei reacții.

Nu am văzut nimic în afară de nedumerire autentică. Nu cumva mă înșelasem, totuși, în toată povestea asta?

— Ce-i cu ea?

Bătea vântul pe potecă, jucându-se blând în părul lui șaten, ridicându-i-l de pe frunte. O parte din mine tânjea instinctiv să întindă o mână și să i-l aranjeze la loc. O altă parte din mine tânjea să îi dea o palmă. Mi-am încheștat mâna pe încheietură, nefiind tocmai sigură că aveam să mă pot stăpâni să nu schițez unul din cele două gesturi – sau poate pe amândouă:

— Mi-a spus ceva... în noaptea în care a murit. Când zăcea pe drum și așteptam să vină ambulanțele.

Atunci am văzut-o. Reacția pe care o căutasem atât de concentrat. Și-a abătut privirea preț de o fracțiune de secundă și a înghițit un nod.

— Ce a spus?

Am deslușit în tonul lui o emoție subtilă pe care nu reușeam s-o identific: nu era tocmai vină, însă era, categoric, teamă.

— Mi-a mulțumit că am iertat-o.

— De ce?

— Asta speram să-mi spui *tu*.

El și-a trecut mâna prin păr, ciufulindu-l chiar mai mult decât o făcuse vântul.

— De unde să știu eu? A fost prietena *ta*.

— A fost?

Richard a ridicat instant privirea spre mine, fixându-mă cu o expresie confuză și furioasă.

— Ce întrebare stupidă mai e și asta? Firește că da. Voi trei erați ca surorile. Făceați totul împreună, vă împărtășeați totul. De ce îmi pui mie întrebarea asta?

— Ei bine, s-ar părea că nu ne împărtășeam *chiar* atât de multe pe cât credea toată lumea.

Oare ușurare era ceea ce vedeam pe chipul lui – ușurare la gândul că nu știam concret la ce se referise Amy? Poate. Ca un războinic prins în vârtoarea bătăliei, mi-am continuat atacul:

— Pentru că eu bănuiesc că Amy s-ar putea să fi avut un amant, eventual cineva cu care nu ar fi trebuit să își facă de lucru...

M-am oprit, nu pentru a spori dramatismul momentului, ci pur și simplu pentru că îmi era al naibii de greu – și durea al naibii de tare – să rostesc acele cuvinte.

— Și cred că s-ar putea ca amantul respectiv să fi fost tu.

Îmi imaginasem vreo cincizeci de direcții diferite în care ar fi putut s-o ia conversația din punctul acela. Însă nu-mi trecuse nici măcar o dată prin minte că lucrurile aveau să decurgă mai departe așa cum s-a întâmplat în realitate. Chipul lui Richard a încremenit pentru o clipă, apoi expresia lui șocată, împietrită, s-a transformat într-una de agonie pură:

— O, Doamne, Emma! Îmi pare atât de rău!

Cuvintele lui m-au izbit ca o lovitură fizică și m-am clătinat în spate, din fericire în direcția brațelor, nu a peretelui de stâncă. I-am văzut ca prin ceață mâna întinzându-se să mă prindă, însă m-am retras și mai mult, ca și cum aș fi încercat să fug de un monstru.

— E adevărat? am întrebat șocată. Vrei să spui că e adevărat?

L-am văzut încuviințând din cap o singură dată, înainte ca fața să i se schimonosească într-o expresie de disperare. Brusc, mi s-au tăiat genunchii și am simțit un val de greață amenințând să mă sufocă înainte să apuc să spun ceea ce aveam de spus:

— Cum ai putut să faci asta? Cum ai putut să-mi faci asta mie? Nouă?

A clătinat din cap, înțelegând deja că nu ar fi avut cum să răspundă acelei acuzații. A făcut un pas greoi și nesigur spre mine, iar eu am țipat:...

— Nu te-apropia, să nu îndrăznești să te apropii de mine.

— Emma!

Mi-a rostit numele cu atâta durere de parcă l-ar fi smuls din el. Am clătinat violent din cap, mintea mea proiectându-mi pe neașteptate, pe un ecran de furie incandescentă, o imagine cu Richard și Amy goi împreună. Am înghițit fierea amară ce îmi urcase în gât.

— De ce, Richard? De ce? De ce n-am fost de ajuns pentru tine?

— Nu despre asta a fost vorba! a protestat el gemând.

— Despre ce-a fost vorba, atunci? Erai plictisit? Aveai chef de o schimbare? Ce ți-a oferit ea din ce n-am putut să-ți ofer eu?

— Nimic. Nu așa a fost...

M-am năpustit spre el cu ochii arzând ca doi cărbuni încinși.

— Cum a fost, atunci? Fiindcă nu-mi pot imagina absolut nimic care ar putea să justifice cumva alegerea ta de a distruge tot ceea ce avem împreună doar ca să poți să ți-o pui în secret cu prietena mea cea mai bună.

Când am rostit acele cuvinte am simțit lama pumnalului spintecându-mă nu o dată, ci de două ori, căci trădarea venise din două părți. Următoarea întrebare am pus-o șoptit:

— Ai fost... ai fost îndrăgostit de ea?

— Nu! Nu, firește că nu! Tu ești cea pe care o iubesc. Amy a fost... o greșeală, o greșeală oribilă, idioată. Nici măcar n-a fost o aventură, a fost doar sex – s-a întâmplat o singură dată.

— Asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? am tunat eu. Pentru că, a dracului treabă, nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Richard a aruncat o privire disperată în jurul lui, dându-și seama că gafase chiar în timp ce vorbea. Adevărul este că nu ar fi avut ce să spună care să împiedice lațul să se strângă tot mai tare în jurul gâtului său.

— Spune-mi, deci.

I-am scuipat acele cuvinte ca un șarpe scuipându-și veninul.

— Ce anume? a întrebat el neputincios. Ce vrei să știi?

— Totul.

Ochii i se transformaseră în două pete albastre lichide reflectând agonie. Nu avea unde să se refugieze, nu putea spune nimic în apărarea lui și nu avea cum să evite să-mi răspundă la întrebări. A făcut o ultimă tentativă să se eschiveze:

— De ce, Emma? De ce? Nu putem să găsim pur și simplu o cale de a trece peste asta? Am făcut ceva oribil, idiot și jalnic, dar n-o să ne-ajute la nimic să disecăm ceea ce s-a întâmplat.

Cuvintele pe care le folosisese se potriveau de minune în context, fiindcă exact așa începeam să mă simt: ca și cum aș fi asistat la o disecție efectuată după moartea relației noastre:

— Spune-mi! i-am poruncit.

Richard mi-a întors spatele când a început să vorbească, neputând să mă privească în ochi în timp ce mă jupuia de vie prin ceea ce spunea:

— Cred că totul a început acum câțiva ani...

— Poftim? am țipat eu cu vocea unei harpii care își ieșise din minți. Te culci cu ea de câțiva ani?

— Nu, nu! Ți-am spus, s-a întâmplat o singura dată. Ce voiam să spun e că am început să devenim mai apropiați acum câțiva ani. După ce ai plecat tu. După ce ne-am despărțit.

Mi-a aruncat o privire, însă ochii mei erau îngustați într-o expresie de furie violentă; de-abia puteam să îl privesc

— La început am fost doar prieteni, ieșeam cu Nick și Caroline de cele mai multe ori, ca simpli amici. Dar, pe măsură ce a trecut timpul...

— Ai ajuns să o găsești atrăgătoare, am spus eu cu amărăciune.

Richard și-a trecut mâna prin par.

— Nu, nu la început. Era doar Amy, vechea ta prietena. Nici măcar nu mă puteam gândi la ea în

felul acela Nu mă puteam gândi la nimeni în felul acela. Eram încă îndrăgostit de tine.

— Sunt profund înduioșată, am spus, pe un ton otrăvit cu sarcasm.

— A trecut timpul și am început să ies cu alte persoane, însă nu s-a ales nimic din acele tentative de relații. Din cauza ta.

— Îmi frângi inima! i-am aruncat eu cu malițiozitate apoi am fost dintr-odată nevoită să îmi abat privirea, fiindcă *exact* asta făcea.

— Amy mă înțelegea. Eram pe aceeași lungime de undă, simțul umorului, dar știam... sau cel puțin bănuiam... Vocea i-a devenit tot mai stinsă și a încheiat rușinat: Știam că mă plăcea. Știam că îmi dorea mai mult.

Amy Chipul ei mi-a apărut în fața ochilor ca un miraj. O știam aproape de când mă știam pe mine; îi împărtășisem secrete, speranțe și temeri. Avusesem încredere în ea. Și totuși, ea încălcase regula cardinală, codul sacru al prieteniei: îl sedusese pe fostul iubit al prietenei sale.

— M-am opus foarte multă vreme.

— Bravo ție!

El mi-a ignorat întreruperea.

— Dar, în cele din urmă, când părea că nu aveai să te mai întorci niciodată, am început... să ne apropiem.

Indiferent cât de multe eufemisme ar fi folosit, eu tot înțelegeam exact și în detaliu oroarea a ceea ce se petrecuse:

— Deci te-ai cuplat cu ea când eu eram la Londra?

— Nu. Adică... a fost cât pe ce. Ar fi putut să se întâmple ceva atunci, eram conștient, dar apoi te-ai întors acasă. Și mi s-a confirmat ceea ce știusem de la bun început: că tu erai cea pe care o iubeam, tu fuseseși dintotdeauna; nu aș fi putut iubi pe nimeni altcineva, pentru că inima mea îți aparținea.

— Așa că ei te-ai mulțumit să-i oferi o altă parte din corpul tău? i-am aruncat eu tăios.

Richard a schițat o grimasă de durere, ca și cum ar fi încasat un glonț, însă a continuat:

— Raporturile noastre s-au răcit considerabil imediat ce te-ai întors. Am redevenit prieteni și nimic mai mult.

— Și nimic din toate astea nu ți s-a părut suficient de important cât să-mi spui și mie când am decis să formăm din nou un cuplu? i-am reproșat furioasă.

— Am stabilit amândoi să nu ne dăm detalii despre relațiile pe care le-am avut cu alții.

— Asta fiindcă mă așteptam să fi fost cu străine anonime, nu cu prietena mea cea mai bună.

— Și nu a fost ca și cum am fi avut efectiv o relație, nu în sensul real al cuvântului. Doar ne-am sărutat de câteva ori și...

— Ajunge! am țipat eu, deja chinându-mă să-mi scot din minte imagini pe care nu aș fi vrut să le văd vreodată; chiar nu aveam nevoie să îmi dea detalii.

Au urmat câteva minute în care nu am spus niciunul nimic. Richard probabil spera că, în sfârșit, aflasem suficient din sordida poveste, în vreme ce eu doar încercam să-mi fac curaj pentru a auzi și restul, până la final:

— Deci când i-ai tras-o?

Nu știu ce l-a șocat mai tare: felul în care m-am exprimat sau nevoia mea de a afla totul.

Mi-a răspuns șovăitor, pe un ton încărcat de remușcări.

— S-a întâmplat anul trecut, după ce m-ai convins să-i aranjez o întâlnire cu derbedeul ăla de la școala mea. A ridicat ochii spre mine, părând să aștepte un semn că știam la ce se referea. Nu s-a ales decât cu o privire împietrită. Ei bine, a ieșit cu el, însă tipul s-a dovedit a fi un mare ticălos. Ți-am spus că ezitasem să le aranjez întâlnirea.

În momentul acela doar norocul – un mare noroc pentru Richard – a făcut să nu am la îndemână nimic care să poată fi folosit drept proiectil, pentru că nu lipsise decât foarte puțin, periculos de puțin, să sugereze că eram cumva parțial responsabilă de ceea ce se întâmplase. A continuat pe nerăsuflăte:

— În fine, treaba s-a terminat foarte prost, iar ea m-a sunat plângând în hohote.

— De ce?

— Nu știu de ce. Poate fiindcă eu fusesem cel care o trimisese la întâlnire? Pentru că eram prietenul ei? Nu știu. Nu ai habar de câte ori mi-am dorit să pot da timpul înapoi și s-o fac să sune pe altcineva.

Eu m-am pregătit sufletește pentru ultimul val al avalanșei, știind că avea să mă îngroape, iar Richard și-a încheiat povestea:

— Era târziu. M-am dus să încerc să o liniștesc, am băut amândoi câteva pahare, apoi... ei bine...

Nu a mai terminat. Nici nu mai era nevoie. Înțelegeam.

— După aceea ne-am simțit oribil amândoi. Știam amândoi că fusese o greșală. Amy știuse de la bun început că pe tine te iubeam, cu tine îmi doream să fiu.

M-a privit implorator, însă nu a obținut nicio reacție de la mine. Aveam impresia că inima mi se transformase într-o piatră adânc îngropată în piept.

— M-a rugat fierbinte să-i dau voie să îți spună ce se întâmplase. Voia să știi cât de mult regreta ceea ce se întâmplase.

Am închis ochii, însă durerea era tot acolo, chiar și în spatele pleoapelor închise.

— În cele din urmă am convins-o că era de datoria mea să o fac. Eu eram cel care comisese cea mai gravă trădare. Mie îmi revenea sarcina de a te implora să mă ierți.

— Și totuși nu ai făcut-o, am spus eu cu răceală.

— Nu am fost în stare, a răspuns el, cu vocea redusă la o șoaptă frântă. N-am putut să-mi asum riscul de a te pierde, nu am îndrăznit să înfrunt gândul că poate m-ai fi părăsit. Așa că am mințit. Te-am mințit și pe tine, am mințit-o și pe Amy. I-am zis că ai promis să o ierți, însă doar cu condiția să nu pomeniți niciodată despre asta. Niciodată.

Așadar, misterul fusese elucidat, în sfârșit. La asta se referise când zăcea muribundă pe marginea drumului. Pentru asta îmi mulțumise. L-am privit pe bărbatul care mă trădase în cel mai oribil mod posibil și am știut că pe bună dreptate îi fusese teamă că

povestea aceea ar fi pus capăt relației noastre. Fiindcă în mod cert ar fi făcut-o. Și o făcea acum.

Richard mi-a observat gesturile și a scos un geamăt sfâșiat de durere:

— Nu! a strigat el, văzând că începusem să-mi răsucesc inelul de logodnă pentru a-l da jos de pe deget. Nu, Emma, te rog!

Am ridicat privirea și am constatat că plângea. Ciudat. Ochii mei erau uscați; era exact opusul a ceea ce se întâmplase la prima noastră despărțire.

— Te rog, nu face asta, m-a implorat el, apropiindu-se de mine și încercând să mă ia în brațe.

Am mai rotit o dată inelul cu diamant și mi l-am scos de pe deget. I l-am întins așezat în palmă:

— Poftim! Ia-l!

A clătinat din cap.

— Ia-l, Richard! Nu îl vreau. Am terminat-o cu tine. Gata.

— Nu spune asta! m-a rugat el, cu obrazii scăldați în lacrimi. Mai dă-mi o șansă. Nu am să mai fac niciodată, absolut niciodată, nimic care să te rănească, cât mai trăiesc!

Mâna în care țineam inelul a rămas neclintită, deși pe dinăuntru nu mai rămăsese niciun colțișor din mine care să nu fi fost sfâșiat:

— E prea târziu. Mi-ai oferit inelul ăsta la doar câteva săptămâni după ce te-ai culcat cu o altă femeie. Mi-ai spus că pentru tine nu există nimeni altcineva pe lume, când încă îți aminteai, probabil, gustul și parfumul ei.

Am întins insistent spre el mâna în care țineam inelul, băgându-i-l sub nas.

— Ia-l! i-am poruncit pentru a treia oară.

— Nu-l vreau. E al tău.

L-am privit în ochi și ceva din mine a cedat sub presiune.

— Nu-l vrei?

Richard a clătinat din cap.

— Ei bine, nici eu!

Spunând acestea, mi-am încleștat degetele în jurul inelului cu diamant masiv și l-am aruncat cu toată

forța în râpă. Inelul a descris un arc prin aer, fațetele diamantului reflectând ultimele raze ale soarelui ce apunea, apoi a dispărut ca o stea căzătoare pe solul pietros aflat la zeci de metri sub picioarele noastre.

Am deslușit pe chipul lui șoc și oroare față de ceea ce făcusem. La drept vorbind, eram și eu ușor îngrozită.

— Știi cât a cos...

S-a întrerupt, ceea ce a fost înțelept din partea lui, fiindcă altfel ar fi fost tentată să îl împing în râpă, să se alăture nenorocitului de inel. S-a apropiat de buza prăpastiei, un gest nehibzuit din partea lui, mi-am spus eu, ținând cont de starea mea de spirit din momentul acela, și a coborât o privire solemnă spre vastul teren accidentat de pe fundul râpei.

— Acum n-o să-l mai găsim niciodată, a declarat.

Nu am simțit nevoia să îi răspund, însă i-am pus o întrebare:

— Ai telefonul la tine?

M-a privit năucit și confuz, însă chiar și așa, a băgat mâna în buzunar și și-a scos mobilul. După care mi l-a întins, la fel cum îi întinsesem eu inelul cu doar câteva momente în urmă.

— Nu eu am nevoie de el. Ci tu, am spus, cu bruschete.

Richard s-a încruntat, în continuare procesând cu încetinitorul intențiile mele. I-am susținut privirea pentru ultima dată.

— Va trebui să-ți suni un prieten, sau să apelezi la o firmă de taxiuri, sau să ceri ajutorul de la cine n-ai cere.

El tot nu a părut să înțeleagă, nici măcar când am dat să mă îndepărtez.

— Eu plec, Richard, și cum te întorci de-aici nu mă privește. De fapt, nimic legat de tine nu o să mă mai privească vreodată.

În zilele care au urmat despărțirii noastre, Richard a recurs la toate metodele imaginabile pentru a lua legătura cu mine. M-a sunat, mi-a trimis mesaje pe telefon, mi-a scris e-mailuri; ba chiar mi-a trimis și o

scrisoare. În afară de a recurge la un porumbel voiajor, a utilizat aproape toate mijloacele de comunicare posibile. Ceea ce nu l-a ajutat câtuși de puțin; am rupt în bucăți orice nu putea fi eliminat prin simpla apăsare a butonului *Șterge*. Presupun că ar fi trebuit să anticipez că, odată rămas fără opțiuni, avea să se prezinte în persoană la librărie. Purta costumul cu care mergea la muncă și cravata pe care i-o dăruisem de Crăciun. Schimbul de daruri din anul precedent nu fusese tocmai echitabil: eu îi luasem un pulover de cașmir și o cravată, iar el un inel cu diamant solitaire care îl costase salariul pe trei luni. În continuare mă încercau vagi remușcări legat de acest lucru. Poate ar fi trebuit să-i sugerez să arunce și puloverul în râpă, ca să mai echilibreze puțin situația?

— Bună, Emma, a zis el prudent, ezitând la intrare.

Eu i-am susținut privirea cu răceală.

— Richard!

Doar atât a primit de la mine; nici vorbă de salut sau de o primire politicoasă; m-am mulțumit să-i rostesc numele. El a părut să găsească reacția mea suficient de încurajatoare cât să facă un pas spre teighea.

— Ce cauți aici?

A încercat să-mi ofere acel zâmbet al lui pe care îl descriesem întotdeauna ca fiind irezistibil, însă aparent dobândisem într-un sfârșit o oarecare imunitate. Richard a văzut expresia impasibilă de pe chipul meu și a înțeles-o corect. Și-a dres vocea cu un sunet care, după cum știam prea bine, trăda cât era de emoționat.

— Am venit să cumpăr o carte.

Nici măcar nu avea rost să intru în jocul lui. Nu era afacerea mea, nici magazinul meu, prin urmare nu puteam nicidecum să îl dau afară și să țip la el să plece.

Am ridicat o mână pentru a indica vrafurile de cărți din jurul nostru.

— Servește-te!

În mod evident, atitudinea mea l-a zăpăcit și mai tare. Probabil se așteptase să dea peste o versiune furioasă a mea, peste o versiune răzbunătoare, sau poate chiar peste o versiune îndurerată, însă categoric nu anticipase nicio clipă că avea să mă găsească într-o stare de indiferență supremă.

De dragul de a păstra aparențele, de a părea că într-adevăr căuta o carte anume, a luat un volum de pe rafturi și l-a deschis la o pagină la întâmplare. Preț de un minut sau două a privit coala de hârtie fără a o vedea cu adevărat, dar apoi a întrerupt liniștea ce domnea în librărie.

— Nu mi-ai răspuns la telefoane.

Mă prefăcusem ocupată să bifez pe o factură titlurile ce tocmai ne fuseseră livrate, însă m-am oprit și am pus jos pixul.

— Nu, n-am răspuns. Și nici n-am s-o fac. Nu mai am nimic să îți spun, tot ce am avut ți-am zis acum câteva zile.

— Ei bine, eu mai am lucruri pe care vreau să ți le spun. Trebuie să îți explic.

— Nu vreau să aud nicio explicație. Am terminat-o cu tine, Richard. S-a sfârșit!

Am auzit un foșnet în spatele meu și mi-am dat seama că, cel mai probabil, Monique tocmai intrase în magazin. Nu m-am îndoit nicio clipă că ascultase întreaga conversație din biroul din spate și că așteptase momentul potrivit pentru a-și face apariția:

— *Bonjour, Richard, comment ça va?* a spus ea cu răceală, strângându-mi mâna pe ascuns, pe sub tejghea, când a trecut pe lângă mine.

Richard a privit-o confuz, căci nu o cunoștea suficient de bine pentru a ști că Monique nu recurgea la limba ei nativă decât când era excesiv de fericită sau turbată de furie. Iar azi categoric nu zâmbea.

— Bon... ăăă... bună! a răspuns el, prins pe picior greșit, după cum își și dorise Monique să fie.

— Te pot ajuta cu ceea ce dorești să cumperi? l-a întrebat ea, întinzând mâna încărcată de inele spre volumul pe care Richard îl luase de pe raft. E o carte fascinantă, *non?*

A coborât pentru prima dată privirea spre volumul greu, în ediție cartonată, pe care îl ținea în mâini și a constatat că părea a fi o enciclopedie a sistemelor de canalizare din Europa.

— Eh, doar mă uit, s-a grăbit el să spună, punând cartea înapoi pe raft, însă nu de unde o luase. De fapt, am venit să vorbesc ceva cu Emma.

Era cât se poate de clar la ce se referea, căci nu fusese deloc subtil, și nu mă îndoiam că Monique înțelegea perfect că Richard îi dăduse de fapt semnalul să se retragă, pentru a ne lăsa să discutăm între patru ochi. Dar chiar nu o cunoștea deloc.

Monique a întins brațul spre mine, ca și cum ar fi fost un magician dându-mă la iveală dintr-o ladă care fusese goală cu doar o clipă în urmă.

— Și iat-o aici!

Richard și-a plimbat privirea între mine și șefa mea, dându-și seama că fusese pus într-o poziție de inferioritate. Era ca și cum aș fi urmărit o pisică pariziană extrem de vicleană jucându-se cu un șoarece de câmp. Monique avea de gând să rămână exact unde se afla în momentul acela, adică direct între mine și el.

Richard a aruncat un ochi la ceasul de pe peretele librăriei și mi-am dat seama că, având doar o oră pentru pauza de prânz, avea să fie nevoit să forțeze nota pentru a ajunge înapoi la timp. Nu avea altă opțiune decât să vorbească în fața lui Monique:

— Emma, nu putem lăsa lucrurile așa cum sunt. Trebuie să discutăm totul calm și rațional. Și-a permis o scurtă privire în direcția celei de-a treia persoane din magazin. *Între patru ochi.*

— Poți vorbi liber în fața lui Monique.

Monique a zâmbit și a ridicat din umeri în stilul tipic galezilor:

— Nu-ți bate capul cu mine! Eu oricum nu prea vorbesc bine engleză.

Am întors rapid capul spre vitrina librăriei pentru a-mi ascunde zâmbetul, moment în care am zărit o mașină foarte familiară. O, nu! Situația era pe punctul de a deveni chiar mai stânjenitoare.

— Ai primit florile pe care ți le-am trimis? m-a întrebat Richard pe neașteptate.

Mi-am întors privirea spre el, străfulgerată de furie când mi-am amintit de flori.

Fusesse un buchet gigantic, atât de mare încât fusesem nevoită să mă chinui să-l îndes în tomberonul din fața casei. I-am spus acest lucru și nu am simțit nimic când i-am văzut expresia de disperare neajutorată.

— Le-ai aruncat? m-a întrebat, nevenindu-i să creadă.

Presupuneam că, cel mai probabil, costaseră o mică avere, însă tot nu fuseseră la fel de scumpe ca inelul cu diamant.

— Da, ei bine, m-am gândit și să le pun în mașină și să le duc la cimitir, pentru a le pune pe mormântul lui Amy – el s-a albit la față auzind răceala din vocea mea – dar, sincer, și asta mi s-ar fi părut deplasat.

Richard s-a apropiat de teighele atunci și și-a trecut mâna prin păr cu un aer distras.

— Emma, trebuie să mă ajuți! Pur și simplu nu știu ce să mai fac acum.

— Ai putea să cumperi o carte, a sugerat Monique cu inocență.

Cred că Richard nici măcar nu a auzit-o. Privirea lui mă implora și, fără voia mea, am simțit o fărâșă de compasiune, pe care crezusem că o înăbușisem cu totul, stârnindu-se undeva în adâncul meu.

Am fost scutită de a-i răspunde fiindcă în clipa aceea a sunat clopoțelul de la intrare, anunțând un client nou. Am ridicat privirea și mi-am dat seama că nu degeaba recunoscusem mașina. Aveam impresia că trăiam efectiv o farsă în pura tradiție a teatrului francez. Nu ne mai lipsea decât o slujitoare îmbrăcată sumar și ne-ar fi ieșit la perfecție.

— Bună, Jack!

Privirea lui ne-a studiat pe fiecare dintre noi, evaluând – cu destul de mare acuratețe, îmi închipui – scena pe care tocmai o întrerupsese. Am auzit-o pe șefa mea scoțând un mic oftat care reușea cumva să

fie și cochet, și încântat în același timp. Richard s-a mulțumit să rostească un singur cuvânt:

— Monroe.

Ar fi putut fi ori un salut, ori o acuzație. Ținând cont de expresia mânioasă de pe chipul lui, mi-am spus că cea de-a doua interpretare era mai probabilă.

Ignorând restul persoanelor din librărie, Jack și-a concentrat atenția și zâmbetul călduros asupra mea:

— Bună, Emma!

I-am zâmbit la rândul meu, încercând să-mi dau seama dacă situația tocmai se îmbunătățise sau se înrăutățise considerabil.

— Mă bucur să vă văd din nou atât de curând, *monsieur* Monroe.

L-am auzit pe Richard inspirând șuierat și m-am întrebat ce-i venise lui Monique să toarne un gaz atât de exploziv peste focul ce deja ardea violent.

— *Din nou?* Richard și-a îndreptat privirea evident contrariată direct asupra mea. Să înțeleg că și-a făcut un obicei din a veni pe-aici?

Ca pentru a-l avertiza că sărea calul, Jack a făcut un pas spre teighea; străjuită de el dintr-o parte și de Monique din cealaltă, pe Richard abia dacă îl mai vedeam. Testosteronul ce plutea în aer era atât de apăsător încât părea să formeze un ciclon în miniatură.

— E un magazin, Richard. Oamenii intră în el; își cumpără cărți, le duc acasă și le citesc. Nu e dificil de înțeles cum funcționează..

Mi s-a părut că am văzut buzele lui Jack tresărind într-un zâmbet vag și i-am fost extrem de recunoscătoare că, cel puțin deocamdată, considerase sub demnitatea lui să răspundă direct acuzației grosolane a lui Richard.

— Și, dacă tot veni vorba, în caz că ai uitat, dă-mi voie să îți amintesc – din nou – că nu mai e nicidecum treaba ta cu cine mă văd sau nu.

Jack s-a sprijinit cu spatele de teighea, ascunzându-mă astfel aproape complet de ochii lui Richard. Luând un catalog dintr-un teanc aflat lângă casa de marcat, s-a prefăcut că studia relaxat titlurile

din el, însă doar un orb sau un prost nu și-ar fi dat seama că adevărata lui intenție era să își pună trupul scut între mine și Richard.

— Ei bine, nu-mi place, a declarat Richard, aruncându-i lui Jack genul de privire care, cu circa o sută de ani în urmă, s-ar fi soldat cu o provocare la duel.

Admirația mea față de nivelul de toleranță de care era capabil noul meu prieten s-a intensificat când acesta a ridicat calm ochii și a zis:

— Chiar așa? Mie cititul mi se pare chiar distractiv, la drept vorbind. Dar poate că asta e doar datorită profesiei mele.

În atâția ani de când îl cunoșteam pe Richard, o singură dată îl mai văzusem gata să sară la bătaie, iar situația respectivă nu fusese nici pe departe la fel de tensionată cum devenea rapid cea de față.

— Ascultă, încerc să port o conversație între patru ochi cu logodnica mea, a scrâșnit el.

— Fosta logodnică! am intervenit eu, rușinată că practic strigasem acele cuvinte, căutând înfrigurată să sting flăcările înainte să se transforme în ditamai incendiul. Fosta logodnică, am repetat, de data aceasta mult mai încet.

Jack și-a ațintit instant privirea în ochii mei și am deslușit sute de întrebări nerostite, însă majoritatea păreau, într-o formă sau alta, să încerce să afle dacă eram bine. Am încuviințat din cap aproape imperceptibil, însă el tot nu și-a luat ochii de la mine.

Cu coada ochiului l-am observat pe Richard plimbându-și privirea între Jack și mine și mi-am dat seama că nu-i scăpase nimic din îngrijorarea mută de pe chipul lui, respectiv din răspunsul meu fără cuvinte menit să-l liniștească.

— O, e minunat! a declarat el cu un hohot disprețuitor și furios ce arăta clar că doar minunat nu era. Al dracului să fiu dacă nu!

S-a răsucit pe călcâie și a ieșit furtunos pe ușă, trântind-o cu atâta forță în urma lui încât pentru o clipă am crezut că o smulsese din țâțâni. Tăcerea

șocată care s-a lăsat în urma lui a fost în cele din urmă întreruptă de Monique:

— S-ar putea să trebuiască să-mi revizuiesc părerea despre tânărul acela. Înjură chiar bine pentru un începător.

CAPITOLUL 9

Abia reușisem să adorm, după ceea ce păruseră a fi ore întregi de foit în pat, când telefonul mobil mi-a bâzâit nerăbdător pe suprafața lustruită a noptierei. Lumina palidă a zorilor ce abia se iveau începea să se strecoare prin deschizătura dintre draperii și am fost nevoită să mă uit de mai multe ori la ecranul telefonului pentru a mă dumiri că era doar șase jumătate dimineța. Am clipit pentru a-mi limpezi privirea și am verificat cine mă suna. *Caroline*. Din reflex, inima mi s-a poticnit în piept. Nimeni nu suna la o asemenea oră decât dacă era ceva grav.

— Caroline? am răspuns, iar stomacul mi s-a strâns în noduri, anticipând o nouă veste proastă.

A trecut direct la subiect:

— V-ați despărțit? Te-ai despărțit de Richard și nu te-ai gândit să-mi spui și mie?

— Caroline, e șase jumătate.

I-a dat bătaie înainte, ca și cum nu aș fi zis nimic:

— Ce dracu' a fost în capul tău?

— Ți-a zis Richard, am spus eu cu un oftat.

— Ba nu, fir-ar să fie, nu mi-a zis! Ce dracu' e în neregulă cu voi doi? Am primit un mesaj târziu azi-noapte, de la o proastă – pe care nici măcar nu o cunosc prea bine – de la clubul de rugby. Se pare că Richard și-a petrecut noaptea trecută în barul clubului, dând pe gât pahar după pahar și plângându-se de despărțirea voastră oricui era dispus să-l asculte. Stau și aștept de câteva ore deja să se facă dimineată ca să te pot suna.

Aveam de gând să remarc că, după părerea mea, ar mai fi avut de așteptat alte câteva ore dacă voia să fie rezonabilă, însă Caroline nu m-a lăsat să vorbesc:

— Nu-mi vine să cred, Emma Marshall, că, deși ne cunoaștem de peste douăzeci de ani, a trebuit să

aflu asta de la un străin.

Când Caroline s-a oprit în cele din urmă să-și tragă sufletul, singurul gând care mi-a trecut prin minte a fost: *Grozav, acum despărțirea noastră a devenit o bîrfă savuroasă pentru gurile sparte din oraș!*

— De ce dracu' nu mi-ai spus? mi-a aruncat Caroline acuzator, demonstrând cât se poate de clar că plămânii ei funcționau din nou la capacitate deplină.

Chiar era mult prea devreme pentru genul acesta de conversație.

I-am răspuns cu un singur cuvânt:

— Amy?

— Ce legătură are Amy cu toate astea?

Ca în secunde de dinaintea unui cutremur, am simțit hurelul tunător și sfâșietor al pământului spintecându-se, demolând treptat fundația solidă pe care ne construiserăm prietenia. Am închis ochii și am văzut amintirile noastre de-o viață prăbușindu-se necontrolat în abisul întunecat creat de cutremur:

— Amy și Richard.

A fost de-ajuns să aud exclamația surdă a lui Caroline când le-am rostit numele ca să mă conving că avusesem dreptate.

— Dar tu știai deja, nu-i așa? am spus eu cu amărăciune. Mi-am dat seama de asta acum câteva zile, așa că nu te obosi să o negi.

— Am... am... Caroline, în mod normal atât de sigură și de stăpână pe sine, părea să aibă acum dificultăți în a articula un răspuns. Nu am știut sigur. A ezitat, continuându-și mărturisirea în șoaptă. Nu am vrut să știu.

— De ce dracu' nu mi-ai zis nimic, Caroline?

— Fiindcă nu puteam fi sigură. Amy nu mi-a zis niciodată nimic și era posibil să mă fi înșelat complet... Știam doar că avea pe cineva și că era bizar de secretoasă în privința persoanei respective.

Am închis ochii, ca și cum astfel aș fi putut să mă apăr de durerea trădării de care mă loveam din toate părțile.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai zis nimic, Caroline! Tu, care teoretic mi-ești cea mai bună prietenă!

— N-am fost în stare, a răspuns ea gemând. N-am fost în stare să te rănesc în halul ăsta.

— Și acum nu mă rănești? i-am replicat înveninată.

S-a lăsat din nou o tăcere prelungă. Caroline a fost prima care a întrerupt-o:

— Ascultă, trebuie să discutăm serios despre asta, față în față.

— Nu, chiar nu trebuie.

— Emma!

Am deslușit în tonul ei că se simțea rănită și respinsă și am bănuir că discuția noastră nu decursese câtuși de puțin așa cum se așteptase ea.

— Emma, te rog, lasă-mă să te ajut să rezolvi problema asta! N-ai decât să fii supărată pe mine, nu mă deranjează, dar, te rog, nu mă ține la distanță. Sunt prietena ta. Ai nevoie de mine. Vocea i-a coborât până a devenit o șoaptă și am auzit un tremurat ușor, acum că furia se consumase. Și eu am nevoie de *tine*.

Avea dreptate, în ambele privințe. Aveam nevoie una de cealaltă și *era* în continuare prietena mea – de fapt, singura care îmi mai rămăsese, având în vedere că atât Amy, cât și Richard îmi fuseseră răpiți în mod spectaculos. Însă evenimentele erau prea recente, era prea devreme dimineața, iar rănilile mele erau încă mult prea vii.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Caroline, chiar nu vreau. Cu nimeni, nu încă. Nu e nimic de rezolvat aici. Cu Richard am terminat-o. Asta nu se mai poate repara.

A urmat o altă tăcere prelungă la celălalt capăt al firului, și am auzit pe fundal mormăitul grav al vocii lui Nick; mi-am dat seama că, cel mai probabil, lui trebuia să-i mulțumesc că nu promisem acel telefon chiar mai devreme.

— Lasă-mi câteva zile, Caroline. Am nevoie de un pic de spațiu să mă adun. Te rog! Am să te sun eu

când voi fi pregătită să vorbesc. Te rog, lasă-mă în pace până atunci.

M-am întins din nou pe perne după ce am încheiat conversația, știind că acum nu mai aveam nicio șansă să mai adorm. Oricât de mult mi-aș fi dorit să caut alinare la Caroline, nu puteam să ignor – nici să iert – faptul că bănuise că Richard era bărbatul cu care se vedea Amy în secret, însă alesese să nu-mi spună nimic. Niciun cuvânt. Mă lăsase să-mi planific liniștită nunta, viața și viitorul, știind, în tot acest timp, că era foarte probabil ca tot ceea ce construiam să fie bazat pe o minciună. Cei trei oameni în care aveam mai multă încredere decât în oricine altcineva pe lumea aceasta mă trădaseră pe rând, într-un fel sau alta iar gustul usturător al trădării lor amare îmi încingea gâtul de fiecare dată când mă gândeam la asta.

Am deschis draperiile de la fereastra dormitorului meu în acea dimineață de sâmbătă, bucurându-mă sincer că era ziua mea liberă. Chiar și vremea se îndreptase și aveam parte de soare, după o lungă perioadă în care nu se arătase. Mi-am luat pe mine o pereche de blugi și un pulover subțire, cu decolteu în V, și m-am machiat doar cât să mă asigur că nu sărea în ochi cât de puțin dormisem în ultimul timp.

Simțindu-mă lașă, am evitat să cobor până nu am auzi mașina tatălui meu ieșind de pe alee. Mai nou, viața părinților mei se desfășura în mare măsură după un tipar fix, ceea ce era un sprijin real pentru mama mea și, indirect, reprezenta un sprijin real și pentru tatăl meu. Aceasta era o parte din ritualul lor de sâmbătă. Făceau un drum cu mașina până la supermarketul gigantic din orașul vecin, unde mama mea împingea căruciorul și lua de pe rafturi diverse obiecte bizare și fără noimă, pe care tatăl meu reușea în cea mai mare parte să le pună la loc, fără ca mama să-l observe înainte să ajungă la casa de marcat. Chiar și așa, uneori îi mai scăpa câte ceva, ceea ce explica de ce ne trezeam ocazional cu câte un borcan cu ouă de prepeliță sau vreun condiment exotic în

dulap. După cumpărături mergeau să ia prânzul în același restaurant, unde mama petrecea vreo cincisprezece minute lungi studiind meniul, după care își comanda exact același preparat pe care și-l alesese și în săptămâna precedentă, și în cea de dinaintea ei.

Ziua se întindea în fața mea ca o autostradă largă și pustie, însă nu reușeam să mă opresc asupra unei sarcini anume. Am încercat să mă cufund în cartea pe care o citeam, căutând să mă refugiez în misterul și intriga unei lumi mult mai simple, în care, dacă cineva făcea ceva ce nu-ți plăcea, îl împușcai și gata. Simplu. Câteva ore mai târziu mi-am recunoscut într-un sfârșit eșecul și am închis cartea oftând. Povestea era complexă și nu reținusem nimic din ea. Am întors cartea cu fața în jos și am studiat portretul autorului de pe coperta din spate. Era o altă fotografie de data aceasta, făcută într-un studio. Mi-am trecut degetul peste părul negru și bogat, apoi m-am șocat singură întrebându-mă cum ar fi fost să mă joc cu mâinile prin el. Am deslușit o scânteiere în ochii căprui auriu ce mă priveau din poză, ca și cum ar fi știut exact ce îmi trecea prin minte.

— O, dă-o naibii de treabă! am declarat, sărind în picioare.

N-am mai stat să reflectez la motivația din spatele deciziei mele, temându-mă de ceea ce ar fi putut da la iveală o astfel de analiză, și m-am dus să-mi iau jacheta și cheile mașinii.

Le-am scris rapid un bilețel părinților mei. *M-a sunat Caroline. Ies. S-ar putea să mă întorc târziu.* De-acord, nu era tocmai o minciună, însă categoric era o versiune interesantă a adevărului. Și totuși, într-o privință categoric mă făcusem vinovată de minciună, și anume atunci când îi spusese lui Caroline că nu simțeam nevoia să vorbesc despre ceea ce se întâmplase. Pentru că o simțeam, și era chiar o nevoie intensă, din câte s-a dovedit până la urmă. Însă trebuia să discut cu cineva imparțial, cineva empatic, cineva care înțelegea exact prin ce treceam, pentru că avusese și el parte de același gen

de trădare capabilă să-ți spulbere toate lucrurile în care credeai cândva.

Pe când am intrat pe aleea casei lui Jack, la scurtă vreme după aceea, deja exersasem la perfecție cuvintele pe care intenționam să le spun la sosire. *Bună, Jack! Sper că nu te superi c-am trecut pe la tine neanunțată, dar, dacă nu ai planuri pentru seara asta, mi-ar plăcea să te scot la cină, ca să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut.* Mă gândeam că era perfect acceptabil. Să scoți la cină persoana care îți salvase viața era pur și simplu un gest de politețe.

Când am ajuns, Jack tocmai se întorcea de la o alergare prin golfulețul în formă de semilună aflat în apropierea casei sale. L-am văzut lăsând în urmă plaja și începând să urce treptele de piatră care duceau în grădina din spate. Am început și eu să cobor treptele neregulate, cioplite grosolan în stâncă. Când m-am apropiat, Jack mi-a zâmbit larg, fără să găfâie câtuși de puțin. Purta haine de alergare și o vestă cu logoul universității Harvard care arăta că făcuse cândva parte din echipa de atletism a acesteia. Am fost impresionată, dar nu și surprinsă.

— Emma! m-a întâmpinat el, pe un ton de încântare sinceră.

I-am răspuns cu un zâmbet ușor timid, forțându-mă să îmi desprind privirea de pe chipul lui și să nu văd pelicula de sudoare care îi scânteia pe brațele și corpul musculos, făcându-i vesta să i se muleze pe trunchi. Omul tocmai terminase de alergat, pentru numele lui Dumnezeu; era normal să fie acoperit de sudoare! Brusc m-a lovit și pe mine o oarecare fierbințeală inconfortabilă când am încercat să-mi amintesc ce căutam acolo.

Jack a luat micul prosop pe care îl lăsase la baza treptelor și s-a șters pe față și pe gât. Când a terminat, una dintre şuvițele părului lui negru rămăsese zburlită și m-a surprins cât de tare tânjeam să mă apropiu și să i-o aranjez.

— Îmi cer scuze, nu ar fi trebuit să vin neanunțată! am spus eu. Îți întrerup joggingul... alergarea... ce-o fi.

Ochii lui au sclipit amuzați.

— Tu nu prea alergi?

— Doar dacă încerc să fug de cineva sau să scap dintr-o clădire în flăcări.

Jack a rânjit, iar eu am simțit nodul chinuitor de tensiune din stomac începând să se descâlcească treptat. Uitam mereu cât de relaxantă era compania lui, cât de ușor ne venea să ne tachinăm. Mă surprindea de fiecare dată cât de în largul meu mă simțeam cu el.

— Ai chef de o plimbare? m-a întrebat el, arătând din cap spre plaja pustie din spatele nostru.

— Categoric, i-am răspuns, câtă vreme ești sigur că nu te deranjez.

— Firește că nu! Speram să te revăd, mi-a mărturisit el, potrivindu-și pasul cu al meu. Mi-am făcut griji pentru tine de când cu peripeția din librărie.

Mi-am simțit obrazii inundați de un val de căldură, stârnită fie de efortul de a ține pasul cu Jack, fie de revelația că se gândise la mine. Oare era de bine sau de rău?

Ne-am plimbat în tăcere pe plaja fără țipenie de om, savurându-ne reciproc compania, pășind pe urmele pe care le lăsase în nisip. Era ceva minunat de relaxant și calmant în liniștea și izolarea acelui loc. În cele din urmă am ajuns la capătul golfulețului și ne-am așezat pe fâșia de la marginea apei, unde valurile schimbau culoarea nisipului din auriu în caramel. Briza bătea ceva mai tare acum, biciuindu-mi părul și făcându-l să-mi fluture în jurul capului ca niște stegulețe roșcate dansând în jurul unui stâlp de armindeni. Eu tot încercam, fără succes, să mi-l împing după urechi și o dată, ridicând privirea, l-am surprins pe Jack studiindu-mă cu o expresie bizară pe chip. Aparent fără motiv, pulsul mi s-a accelerat și mi-am simțit buzele brusc uscate. Jack a schițat un vag gest de stinghereală și s-a întors să privească marea:

— Ai avut o săptămână grea? s-a încumetat el să mă întrebe, rămânând cu privirea ațintită asupra

liniei orizontului.

— Au fost și mai bune, i-am răspuns eu. Jack s-a întors spre mine:

— Ai chef să vorbești despre asta?

Am clătinat din cap..

— Credeam că vreau – sau poate chiar am nevoie să o fac. Dar știi ce? Acum, că sunt aici, vreau doar să las totul în urmă, ca un bagaj greu pe care îl pot lua mai târziu. În momentul de față nu vreau nici măcar să mă *gândesc*, cu atât mai puțin să vorbesc despre asta. E prea mult: mai întâi ce s-a întâmplat cu Amy, apoi povestea de acum cu Richard.

A încuviințat din cap, înțelegându-mă probabil mai bine decât mă înțelegeam eu însămi.

— Caroline crede că greșesc, că *ar trebui* să vorbesc. Pe de altă parte, ăsta a fost dintotdeauna stilului ei: analizează o problemă din toate unghiurile până găsește o soluție.

— Nu e o strategie rea. Ai încercat asta cu ea?

M-am simțit ușor rușinată când am răspuns.

— Nu. Nu chiar. Nu suntem în cele mai bune relații în momentul de față. I-am reproșat oarecum că nu mi-a împărtășit bănuielile ei despre ceea ce se petrecea.

Cuvintele mele l-au făcut să-și încrețească fruntea într-o expresie de încruntare și mi-am dat seama că răspunsul meu îl tulburase.

— Ați trecut amândouă prin ceva oribil și tragic, ceva ce doar voi două puteți înțelege cu adevărat. Poate nu e momentul potrivit pentru a o exclude din viața ta. Cât despre faptul că nu ți-a împărtășit bănuielile ei, ei bine, probabil a crezut că așa te protejează.

— Știu ai dreptate. Doar că totul se simte ca o rană deschisă și nebandajată. Cred că emoțiile mele sunt încă haotice, am spus, coborând vocea, ca și cum nu aș fi vrut ca mărturisirea mea încărcată de vină să ajungă la urechile pescărușilor ce se învâteau deasupra capetelor noastre. În cea mai mare parte a timpului mă simt incredibil de furioasă. Aveam impresia că mărturiseam o fărădelege oribilă. Sunt

furioasă pe Caroline că a păstrat secretul asupra bănuielilor ei, sunt furioasă pe Richard că m-a trădat și pe Amy din același motiv... Expresia de pe chipul lui Jack a rămas tulburată când am continuat: Dar, mai ales, sunt furioasă – nu, sunt mai mult decât furioasă – pe ea pentru că a murit și ne-a părăsit!

— Mi-aș dori sincer să nu fiu nevoit să mă întorc în State peste doar trei săptămâni, a recunoscut el. Am impresia că te abandonez exact când situația devine cu adevărat dificilă.

S-a apropiat de mine și și-a petrecut brațul pe după umărul meu, părând să înțeleagă că, deși nu voiam să vorbesc despre ceea ce se întâmplase, aveam totuși nevoie de o oarecare alinare.

Am fost nevoită să strâng din buze ca să nu îmi scape din greșeală *Atunci nu pleca*, ceea ce era un gând ridicol și care m-ar fi făcut să mă rușinez extrem de tare dacă i-aș fi dat glas. În mod evident avea să plece; îmi spusese încă din noaptea în care ne cunoscuserăm că se afla aici doar pentru scurtă vreme. Casa și cariera lui se aflau în America; de Anglia nu îl lega nimic în afară de munca de documentare pentru carte.

— Nu e responsabilitatea ta să ai grijă de mine, am argumentat eu, lăsând să iasă la suprafață nevoia mea înnăscută de independență – cea pe care Richard o găsisese dintotdeauna mult prea dificil de gestionat.

Mi-a prins bine să o simt din nou. Trecuse ceva vreme de când nu mai luasem contact cu ea.

Jack mi-a zâmbit și mi-am dat seama că nu fusese nici urmă de superioritate în comentariul lui.

— Ah, dar, în anumite culturi, vei fi pentru totdeauna responsabilitatea mea. E una dintre consecințele faptului că ți-am salvat viața. Unele filosofii consideră că de-acum încolo e obligația mea morală să am grijă de tine.

— Ai căutat pe Google, așa-i?

— Așa-i. Și tu?

— Da.

Existau foarte multe informații despre legăturile care se creau între victimă și salvator: apropierea,

intimitatea, inexplicabila loialitate și obligațiile asociate ei. O parte din acele informații explicau atracția bizară pe care o simțeam față de Jack încă din noaptea în care ne cunoscuserăm, în vreme ce altele nu reușeau să lămurească nici măcar aspecte de suprafață.

— Oricum, nu sunt sigură că să vorbesc am nevoie, am continuat eu, reluând tema conversației noastre. Tu ai avut cu cine să vorbești după ce tu și Sheridan... știi tu...?

M-am întrebat pentru o clipă dacă nu cumva mersesem prea departe. Probabil nu îl cunoșteam nici pe departe suficient de bine pentru a-i pune o întrebare atât de personală. Ar fi trebuit să fac eforturi mai serioase să țin cont de acest lucru. Nu eram sigură nici măcar dacă avea să îmi răspundă în general, dar apoi am văzut un rânjet pieziș întipărintu-i-se pe chip.

— O, am vorbit! Amândoi am făcut-o. Doar că nu unul cu celălalt: ci cu doi avocați foarte scumpi – și care acum o duc foarte bine. Ai dreptate, uneori vorbitul *nu* rezolvă nimic.

Cel puțin Richard și cu mine nu eram nevoiți să ne batem capul cu vânzarea unei proprietăți sau lichidarea unor bunuri comune. Singurul bun pe care îl deținuserăm în comun fusese inelul pe care îl făcusem să zboare pe fundul unei râpe.

— Știi, cel mai bizar lucru e că, atunci când încerc să-mi dau seama ce simt referitor la tot ceea ce s-a întâmplat cu Richard, constat că e mai mult umilință și furie decât durerea unei inimi frântă.

A încuviințat din cap.

— Cred că sunt cam șaptezeci la sută furioasă și douăzeci la sută îndurerată.

Jack a ezitat o clipă.

— Știu că eu am de-a face mai mult cu cuvintele decât cu numerele, dar *ești conștientă* că dă cu virgulă, nu?

Am ridicat privirea la acea remarcă menită să mă tachineze blând.

— Deci ce simți în restul de zece la sută?

Am rostit cuvântul atât de încet încât răspunsul aproape mi-a fost răpit de pe buze de briza vioaie a mării.

— Ușurare, am spus.

Când am pornit înapoi spre casa lui, mi-am amintit în sfârșit să-l întreb pe Jack dacă avea să-mi permită să îl scot la cină, însă el mi-a întors invitația propunându-mi să rămân și să iau masa cu el acolo.

— Am gătit pe aragazul ăla al tău, a spus el, descuind ușa din spate.

Am intrat în bucătărie și m-a izbit mirosul de ardei iuți. Pe plita de fierbere la foc mic a aragazului se afla o oală enormă, aducând mai degrabă a ceaun, în care se afla suficientă mâncare pentru a hrăni cel puțin zece mexicani aflați în trecere.

— Ești sigur că ai suficient? am râs eu, descălțându-mă de pantofii plini de nisip și apropiindu-mă de aragaz, unde Jack amesteca în mâncarea ce clocotea mărunț.

— E destul de mult, a remarcat el. Sper că n-ai să-mi spui că ești genul de fată care nu mănâncă decât frunze de salată.

— Arăt ca o persoană care doar asta mănâncă? am spus eu, râzând singură de mine înainte de a-mi da seama că păream să cerșesc complimente.

Mi-am simțit fața inundată de o fierbințeală mai intensă decât a celui mai iute ardei din lume când privirea lui Jack m-a măsurat din cap până în picioare. Brusc mi-am dorit să mă fi îmbrăcat în ceva mai puțin mulat pe corp decât puloverul subțire care îmi scotea în evidență formele generoase ale sânilor sau blugii strâmți care îmi îmbrăcau șoldurile și coapsele ca o a doua piele.

— Mie mi se pare că arăți cât se poate de bine, a declarat Jack, apoi mi-a întors brusc spatele. Eu trebuie să fac un duș rapid după alergare. Poți să rămâi singură câteva minute?

— Sigur, o să stau cu ochii pe oala cu mâncare.

A fluturat un deget în semn de avertizare:

— Să nu te atingi de mâncarea mea! m-a atenționat. E o operă de artă culinară – precum și singura blestemată de rețetă pe care știu s-o gătesc. Mi-a oferit un zâmbet care i-a făcut ochii să se încrețească la colțuri. Stai jos și relaxează-te. Simte-te ca acasă. Nu lipsesc mult.

Nu puteam să stau jos și nu puteam nici să mă relaxez, parțial fiindcă nu voiam să fiu nevoită să răspund la întrebarea ce mă hărțuia ca un șorecar învârtindu-se deasupra capului meu: *Ce naiba cauți aici?* Celălalt motiv era puțin mai ușor de înțeles și avea legătură cu refuzul de a permite gândurilor mele să și-l imagineze pe Jack la duș, sub jeturi de apă fierbinte, la etajul casei în care mă aflam și eu.

Am ieșit din bucătărie pe hol, surprinsă de cât de multe camere cuprindea acea casă de închiriat. Prima ușă pe care am încercat-o dădea spre o cameră pe care Jack, în mod evident, o folosea drept birou. Pe monitorul computerului era deschis un document care mă atrăgea ca un magnet. Cu inima strânsă, am închis acea ușă. Nu cred că invitația de „a mă simți ca acasă” inclusea și permisiunea de a citi fragmente din cartea la care lucra.

La celălalt capăt al holului se afla un salon primitiv. Însă înăuntru se afla ceva care s-a dovedit atât de surprinzător pentru mine încât efectiv am scos o exclamație de uimire. M-am apropiat de obiectul respectiv să îl studiez și încă nu terminasem când, vreo zece minute mai târziu, m-a găsit Jack.

Nu îl auzisem venind, iar când s-a oprit în spatele meu și și-a pus ușor mâinile pe umerii mei, am tresărit ca arsă. A durat un minut sau două până când inima mea și-a reluat ritmul normal, deși presupun că asta s-ar fi întâmplat mult mai rapid dacă Jack și-ar fi luat mâinile de pe brațele mele și dacă nu m-ar fi amețit atât de tare mirosul de săpun, șampon și balsam după ras ce emana dinspre el. Cu fiecare răsuflare mi se strecura în nări și parfumul trupului său.

— Îmi pare rău, te-am speriat! și-a cerut Jack scuze. Cred că erai într-o cu totul altă lume.

Ceea ce era adevărat. Mai exact, într-o lume aflată la aproape o mie de kilometri distanță. M-am întors să studiez din nou tabloul, iar Jack mi-a urmat exemplul.

— Întotdeauna îmi face plăcere să-l privesc, mi-a mărturisit el.

Examina atent imaginea ce ilustra o casă rustică, stând să se dărâme, de pe malul unui lac. În planul îndepărtat se afla o salcie ale cărei umbre fuseseră abil recreate în suprafața înfiorată de vânt a apei.

— E un tablou la care poți să te uiți de o sută de ori și să vezi ceva diferit de fiecare dată, a continuat Jack.

Am încuviințat din cap. Multe dintre creațiile ei aveau exact același efect asupra mea și găseam o satisfacție profundă în faptul că Jack aprecia tabloul din fața lui.

— Mă întreb unde e asta?

— E un cătun din departamentul Dordogne, i-am explicat eu, cu ochii ațintiți în continuare asupra imaginii.

Jack a întors spatele peretelui și m-a privit uluit, apoi s-a apropiat de șemineu pentru a examina semnătura din colțul pânzei.

— F. Marshall, a spus el, pe un ton din care răzbătea clar respectul. Mama ta?

Am răspuns încuviințând din cap, simțindu-mă brusc prea sufocată de emoție pentru a fi în stare să vorbesc.

— Ne-am petrecut concediul acolo, acum vreo zece ani. Am fost cazați într-o căsuță aflată nu departe de locul acesta, la celălalt capăt al străzii, am spus eu, arătând din cap spre tablou. Mama mea se trezea de cum se crăpa de ziuă, în fiecare dimineață, și aștepta să prindă exact lumina de care avea nevoie pentru a reda imaginea așa cum își dorea ea.

Jack a studiat tabloul cu ceea ce mie mi s-a părut a fi exact nivelul potrivit de concentrare.

— I-a ieșit grozav!

Am zâmbit auzind acea evaluare atât de diferită de cea pe care ar fi oferit-o un critic de artă.

— Așa e.

Unul din brațele lui se încolăcise pe după umerii mei în timp ce vorbeam și mi s-a părut perfect firesc să mă sprijin de pieptul lui, însă nu am identificat nimic în acea îmbrățișare în afară de afecțiunea unui prieten ce căuta să ofere alinare.

— Pictează în continuare?

Am scos un oftat deopotrivă trist și plin de regret.

— Tot timpul. Însă nimic de calibrul ăsta, nu în ultima vreme.

Am văzut compasiune sinceră în ochii lui, iar mâna închisă peste umărul meu m-a strâns blând pentru o clipă.

— La un moment dat nu am mai avut loc pe pereții din casă, așa că a început să-și vândă o parte dintre creații prin intermediul unei galerii din oraș. Chiar a avut succes, la drept vorbind. Am oftat din nou și m-am întors să studiez tabloul. Însă asta anume mi-a plăcut întotdeauna; chiar mi-aș fi dorit să îl fi păstrat.

Soarele își începuse coborârea lentă spre linia orizontului, iar când ne-am întors în bucătărie Jack a deschis larg ușile de sticlă pentru a lăsa să intre briza înviorătoare a mării și razele leneșe ce desenau căpriori pieziși de lumină prin aer. A refuzat oferta mea de a-l ajuta la pregătitul mesei, scoțând din frigider brațe întregi de legume pentru salată, ca mai apoi să scotocească mai adânc și să dea la iveală câteva beri și o sticlă de vin. Mi-a zâmbit aprobator când am ales berea.

— Categorie ești genul meu de femeie! a spus el, deschizând două sticle și întinzându-mi una.

Era doar o figură de stil, știam, însă tot am ridicat sticla la buze pentru a-mi ascunde zâmbetul involuntar.

În timp ce Jack curăța și tăia ingredientele pentru salată am început să strâng dintre grămezile de hârtii de pe masă pentru a face loc pentru farfuriile noastre. Un plic mare mi-a alunecat dintre degete, împrăștiindu-și conținutul, o colecție de fotografii

color ce s-au revărsat pe suprafața de lemn ca un set de cărți de tarot. Am recunoscut imediat unde fuseseră făcute, căci era lacul pe care îl vizitaserăm împreună; fotografiile făceau parte din munca de documentare a lui Jack. Am început să le aranjez înapoi într-un teanc. Imaginile semănau atât de mult între ele încât îmi era greu să-mi dau seama ce încercase să surprindă în fiecare, dar apoi degetele mele au încremenit când am ajuns la ultimele patru fotografii, de la fundul grămezii care fuseseră ascunse sub restul. Erau toate imagini cu mine. Am deschis gura să spun ceva, să îl întreb de ce le făcuse, dar apoi am închis-o din nou, derutată.

În seara aceea am aflat mai multe despre Jack din lucrurile pe care nu le-a spus decât din cele pe care le-a spus. Mi-a vorbit despre tatăl lui, care nu mai era printre noi; din vocea lui răzbătea clar cât fuseseră de apropiați și cât de mult îi simțea lipsa, ceea ce m-a înduioșat profund. Am considerat dintotdeauna că poți desluși multe despre o persoană pe baza relației cu familia sa, în special cu părinții; era unul dintre lucrurile pe care le iubisem întotdeauna la Richard. Am clătinat din cap, ca pentru a mă descotorosi de o insectă enervant de insistentă. Trebuia să învăț să nu mai fac asta, să nu mă mai raportez la el în tot ceea ce gândeam.

Jack era o companie plăcută; amuzant și inteligent și, în același timp, extrem de abil în a schimba subiectul când conversația ajungea la ceva prea personal. Firește, era perfect îndreptățit să se arate discret în privința vieții sale private; sunt sigură că multe persoane aflate în atenția publicului procedau la fel. Chiar și așa, era frustrant. Până la sfârșitul cinei eu eram îndopată cu mâncare, ușor amețită de la cele două beri pe care le băusem, și probabil îi spuseseam mult mai mult decât ar fi fost cazul despre relația mea cu Richard, însă fără a obține mai nimic în schimb.

Când Jack s-a dus la frigider și mi-a întins încă o bere cu o privire întrebătoare, eu am clătinat din cap.

Aveam de condus mai târziu, iar cu cele două beri de mai devreme îmi atinsesem categoric limita. Jack a deschis pentru el o sticlă și a dus-o la gură. M-am trezit cu privirea ațintită asupra coloanei grațioase și lungi a gâtului său când a înghițit cu sete. M-am zgâit la el, fascinată în mod bizar de mușchii ce îi dansau pe sub pielea bronzată. Când el m-a surprins studiindu-l, am simțit un val de roșeață fierbinte inundându-mi obraji.

— Ce-i? m-a întrebat el, coborând lent sticla de la buze și sprijinindu-se cu spatele de blatul de bucătărie.

Am deschis gura să vorbesc, însă nu am reușit să articulez nimic. *Spune ceva!* a țipat creierul meu la mine. *Orice. Nu sta cu gura căscată!*

— Mă întrebam doar...

Vocea mi s-a stins cu totul. Habar nu aveam unde voiam să ajung, nici cum să închei propoziția.

— Ce e, Emma? Dacă e ceva care te preocupă, întreabă-mă direct.

Am înghițit zgomotos, ca și cum eu aș fi fost cea care tocmai dăduse pe gât o jumătate de sticlă de bere. Oare toți autorii de romane polițiste erau la fel de direcți și perspicace, sau era ceva specific lui Jack?

— Ei bine... mi-ai povestit despre munca ta și viața ta din America, dar nu ai pomenit deloc dacă există cineva special în ea... cineva care te așteaptă acasă?

M-am crispat în sinea mea. Ar fi trebuit să-l întreb despre cartea la care lucra, despre mâncarea lui favorită sau despre ce venituri avusese în anul fiscal precedent! Orice ar fi fost mai bine decât să-mi bag nasul cu nerușinare în viața lui personală. Jack a zâmbit, remarcându-mi stinghereala extremă, iar în ochi i-a sclipit o luminiță poznașă:

— Ei bine, ar fi Fletch, labradorul meu, care e oarecum special; în ultima vreme are ceva probleme la picioarele din spate, însă la doisprezece ani e de așteptat să fie așa. Apoi ar mai fi, firește, câțiva cai care...

Am făcut ghem un prosop de bucătărie și l-am aruncat spre el.

— OK, OK, am înțeles! Sunt băgăcioasă și nesimțită. Îmi cer scuze! Uită că te-am întrebat asta.

Jack s-a aplecat să ridice prosopul de pe jos, însă nu am văzut nici urmă de reproș în ochii lui când și-a ațintit privirea pe chipul meu.

— Au existat câteva femei în trecutul meu, a mărturisit el, însă niciuna pe care să o regret.

Am deslușit pe chipul și în cuvintele lui o sinceritate nedisimulată care m-a luat complet pe nepregătite, după cum tot pe nepregătite m-a luat și tresărirea de invidie pe care am simțit-o cu gândul la femeile fără nume care trecuseră prin viața lui.

— Nu te-ai gândit niciodată să te recăsătorești?

— Nu, niciodată. Nu mai cred în căsătorie, a spus Jack ferm, și am simțit în tonul lui o tensiune pe care am regretat că i-o provocasem.

— Adică? Ca și cum ar fi un mit sau ceva de genul? am glumit eu.

Tensiunea s-a risipit când hurelul grav al râsului lui Jack a umplut încăperea:

— Ești amuzantă! m-a lăudat el.

Am simțit ceva crescând în mine de bucurie că mă aprecia.

— Nu dau pe dinafară de umor.

Jack a mai luat o dușcă din sticla pe care o avea în mână, apoi a continuat:

— Căsătoria e o experiență prin care am trecut o dată; nu mă văd încercând din nou.

— Te-ai lămurit ce și cum?

— Și încă pe propria piele, a completat el. Chipul i-a fost umbrit de o expresie de regret. Am constatat că nu e de mine.

Bun. Măcar în această privință nu lăsase loc de interpretări. Am strâns vasele murdare și m-am dus să le clătesc în chiuvetă, încercând să-mi dau seama de ce mă afectaseră cuvintele lui. Bărbatul acesta, cu trecutul lui dureros, nu era al meu, nu era datoria mea să îl vindec sau să-l salvez – asta avea să cadă în

sarcina altcuiva. Dintr-un motiv de neînțeles, gândul m-a întristat.

— Acum am eu o întrebare pentru tine. De ce *ușurare*?

Mi-a luat o clipă până să mă prind că reluase conversația întreruptă mai devreme:

— Ai așteptat *trei ore* să mă întrebi asta?

— Sunt un bărbat răbdător, nu-mi place să grăbesc lucrurile. Îmi place să fac totul pe îndelete.

Pulsul mi s-a accelerat la auzul acelor cuvinte care, fără voia lui, aduseseră a aluzie sexuală, și m-am rușinat de felul ridicol în care le interpretasem. Am ridicat privirea să îi răspund și am remarcat o scânteiere amuzată în ochii lui, moment în care mi-am dat seama că mă înșelasem. Jack era expert în cuvinte și știa exact cum să le mânuiască:

— Ei bine? a insistat el.

— Povestea mea cu Richard s-a desfășurat pe repede înainte. Și asta nu a fost doar opera lui, am contribuit amândoi. Cel puțin eram suficient de sinceră pentru a recunoaște acest lucru. După ce m-am întors acasă ne-am reluat relația ca și cum anii de separare nu ar fi existat deloc. Ceea ce a fost o greșeală, fiindcă nu mai eram aceiași oameni de dinainte. Am accelerat de la zero la o sută în doar câteva săptămâni.

I-am aruncat o privire pentru a verifica dacă nu cumva îl plictiseam, însă Jack s-a mulțumit să încuviințeze din cap, încurajându-mă să continui:

— Richard m-a cerut în căsătorie de Crăciun, în fața familiilor noastre, lăsându-se într-un genunchi... tot tacâmul. A fost complet neașteptat și romantic și m-am lăsat dusă de val. Vocea îmi era atât de încărcat de regret încât a coborât aproape până la o șoptă. Însă era prea repede. Pur și simplu nu eram sigură.

Am strâns brusc din buze, ca și cum aș fi mărturisit ceva rușinos. Era prima dată când dădeam glas acelui gând atât de intim. La momentul respectiv mă lăsasem dusă de valul de entuziasm al prietenilor și al rudelor noastre, care se arătaseră atât

de încântați de logodna noastră încât nu îmi mai lăsaseră răgaz, nici spațiu și nici oportunitatea de a spune *Ce-ar fi să mai reflectăm puțin la asta?*

— Nu poți să te căsătorești pentru a le face pe plac rudelor sau prietenilor tăi, a declarat Jack cu autoritate.

Cumva mi-am dat seama că, și de data aceasta, poveștile noastre din trecut se intersectau și se contopeau.

— Știu asta.

Am tăcut amândoi preț de o clipă, având brusc impresia că bucătăria devenise mult prea aglomerată acum, că apăruseră și Richard, și Sheridan ca oaspeți nepoftiți.

— Gata cu asta! a declarat Jack. Intenția mea era să te înveselesc, nu să sfârșim amândoi plângând cu berea în față. Ce-ai zice de un film? Am un teanc de DVD-uri în camera alăturată. Ce-ar fi să alegi ceva la care să ne uităm până fac eu focul?

Jack nu glumise când spusese că se dădea în vânt după filmele vechi. Erau probabil peste două sute de titluri în cutia pe care mi-a dat-o. Aș fi putut să-mi petrec restul serii doar încercând să aleg unul. Am ingenuncheat pe podea în fața cutiei, în vreme ce Jack a aranjat lemnele și iasca în cămin.

— Nu pot să mă hotărâsc. Ție ce ți-ar plăcea? l-am întrebat, bucuroasă că era cu spatele la mine, fiindcă până atunci îmi împărțisem atenția între cutia cu filme și felul interesant în care i se mișcau mușchii pe sub materialul subțire al tricoului.

— Orice. Alege tu. Sau ia ceva la întâmplare.

Am făcut întocmai.

— *Șarada*, am anunțat eu, arătându-i carcasa subțire de plastic spre aprobare.

— Despre o femeie din Europa care se îndrăgostește de un american misterios. Interesantă alegere.

M-am ridicat și i-am întins DVD-ul având pe copertă o fotografie cu Audrey Hepburn și Cary Grant.

— Nu l-am mai văzut de-o veșnicie și îi ador vocea.

Jack a strecurat discul în DVD-player înainte de a se întoarce spre mine.

— Eu o prefer pe a ta, a rostit deodată.

Neștiind ce să spun, am ales să nu spun nimic. Jack s-a așezat într-un capăt al canapelei de două persoane, întinzându-și în față picioarele imposibil de lungi. Canapeaua era categoric suficient de mare cât să încăpem amândoi pe ea, însă eu am ezitat și m-am întors spre un fotoliu solitar așezat lângă focul ce deja pâraia.

A lovit ușor perna goală de pe canapea, invitându-mă să mă așez lângă el.

— Vino aici!

De regulă nu reacționez favorabil când mi se spune ce să fac. Sunt teribil de încăpățânată. Îmi place să dețin controlul și îmi place să decid singură. Jack a ridicat privirea de unde se instalase pe pernele confortabile; expresia lui mi-a dezvăluit că știa exact la ce mă gândeam.

Am luat loc lângă el.

Există și lucruri mai grave decât să adormi în casa cuiva când ai fost invitat la cină, iar unul dintre acestea este să adormi cu capul cuibărit între picioarele gazdei tale. Din păcate, eu le-am făcut pe amândouă.

Visam. Ne aflam în Franța, în casa de vacanță de lângă vechea fermă în ruine, iar mama mea era nerăbdătoare să meargă să picteze, însă eu tot insistam că mai întâi trebuia să mă pieptene să merg la școală. Era genul de vis absurd, cum sunt visele de obicei, în care nimic nu avea nicio noimă.

Țin minte că îi priveam pe Cary și Audrey gonind prin Paris, încercând să nu se îndrăgostească și să nu se lase uciși, când m-a doborât căldura focului, berile băute la cină, sau simplul fapt că nu mai dormisem bine de nici eu nu mai știam când. Nu m-am trezit tresărind violent, chiar dimpotrivă. Am deschis ochii treptat, iar privirea mi-a căzut asupra unui bizar corp

metalic aflat chiar în fața mea. Am clipit lent, neînțelegând ce era și ce căuta pe perna mea. Pernă care, printre altele, părea să aibă un contur ciudat și nu era teribil de confortabilă. Corpul metalic mă deruta: era ca unul dintre acele jocuri din reviste în care era ilustrat un obiect banal, însă fotografiat dintr-un unghi nefiresc. De unde stăteam arăta exact ca limba cheiței unui fermoar.

Somnul a zburat într-o clipă când m-am ridicat fulgerător din poala lui, iar capul meu l-a izbit cu forță în bărbie. Un șir de blesteme a sfâșiat tăcerea (greu de spus de pe buzele cui) și încă ne frecționam fiecare locul dureros când m-am ridicat, în grabă și cu stângăcie, în genunchi:

— O, Doamne, Jack, îmi pare atât de rău! am spus eu, simțind că-mi venea să intru în pământ de rușine.

— Pentru ce? Pentru că mi-ai folosit poala pe post de pernă sau pentru că ai încercat să-mi sfărâmi maxilarul?

A luat mâna din locul unde îl lovisem și am văzut că, într-adevăr, avea o pată roșie întinsă în punctul în care capul meu se izbise de fața lui.

— Probabil am ațipit, am spus eu, ceea ce nu era nicidecum o observație de geniu. Mi-am aruncat privirea spre televizor și nu am văzut decât o mare de purici. Filmul s-a terminat?

— De aproape două ore.

— De ce nu m-ai trezit?

— Ei bine, la început am crezut că doar... te instalezi confortabil...

Roșeața m-a inundat din vârful bărbiei până aproape în creștetul capului.

— Apoi, când mi-am dat seama că de fapt adormiseși, mi-am spus c-ar fi păcat să te deranjez. Părea că ai nevoie de odihnă.

— Îmi pare atât de rău! am repetat.

S-a întins și m-a bătut pe umăr într-un gest de afecțiune prietenească, ca și cum ar fi fost un simplu amic, nu cum te-ai fi așteptat din partea unui bărbat interacționând cu o femeie care, cu doar câteva

minute în urmă, avusese fața îngropată între picioarele lui.

— Nu-ți bate capul cu asta!

M-am uitat la ceas și am văzut că era trecut de miezul nopții.

— E foarte târziu. Trebuie să plec.

— Nu fără să bei o cafea mai întâi, a spus Jack. Vreau să fiu sigur că ești complet trează înainte de a urca la volan.

A plecat să facă o cafea, iar eu m-am lăsat să cad din nou pe canapea, încă torturată în sinea mea de gândul că mă cuibărisem într-o poziție atât de intimă în brațele lui în timp ce dormeam. Mi-am trecut degetele peste obrazul cu care stătusem lipită de el și am simțit șanțulețul pe care mi-l imprimase pe piele șițitul blugilor lui. Freționând frenetic urmele respective, m-am dus să verific amploarea dezastrului în oglinda cu ramă de stejar atârnată pe perete. Fața mea arăta categoric strivită pe partea pe care stătusem culcată, iar părul de pe jumătatea respectivă de cap era ciufulit și ușor încâlcit. În mod surprinzător, pe cealaltă jumătate a capului meu șuvițele lungi și roșcate erau perfect drepte și aranjate, date la o parte astfel încât să nu-mi acopere fața și strânse până la ultimul fir în spatele urechii, aproape ca și cum ar fi fost netezite și pieptănate cu degetele.

Cafeina m-a rezolvat, deși am înghițit-o atât de rapid încât mi-a ars gâtul. Jack s-a oferit să mă urmeze cu mașina lui ca să se asigure că ajung acasă cu bine, însă eu am insistat că nu era nicidecum necesar.

— Tu ai băut mai multă bere decât mine. Nu ar trebui să te urci deloc la volan, i-am spus eu, strecurându-mi brațele în mânecile jachetei pe care mi-o ținea pregătită.

Jack s-a întins să-mi scoată părul de sub gulerul haine, degetele lui înfiorându-mi pielea sensibilă de pe gât:

— Cred că un tip de gabaritul meu poate să bea trei beri fără să se îmbete în asemenea hal încât să

adoarmă pe canapea, m-a tachinat el.

— Nu m-am îmbătat, am adormit! am protestat, în timp ce Jack și-a potrivit pasul cu al meu pentru a mă conduce cei câțiva metri până la mașină.

Mi-am scos cheile din poșetă imediat ce am ajuns și ne-am oprit lângă vehicul. Noaptea era luminoasă și înstelată și era atât de liniște încât auzeam sunetul vag al mării izbindu-se de stâncile aflate la mal.

Ne-am întors unul spre celălalt în întuneric, părând amândoi nefiresc de stingheri, ca și cum nu am fi știut exact cum ar fi trebuit să se încheie seara aceea. Eu am făcut primul pas, ridicându-mă pe vârfuri și sprijinindu-mi mâinile pe umerii lui pentru a-i depune un sărut ușor pe obraz.

— Mulțumesc pentru seara minunată! am spus eu, retrăgându-mă. Chiar mă simt mult mai bine acum.

Jack mi-a zâmbit blând, apoi mi-a luat mâinile în întuneric, făcându-mă să tresar. Mi-am ținut respirația, cu stomacul inundat brusc de roiuri de fluturi. I-am văzut o licărire aparte în ochi când m-a privit și mi-am dat seama că, în mod evident, era ceva ce îl preocupa.

— Emma... voiam să-ți spun...

Vocea i s-a stins, însă chipul îi dezvăluia mai mult decât conștientiza el. Conflictul din mintea lui era cât se poate de limpede, i-l deslușeam ușor; dar am deslușit și momentul exact în care s-a răzgândit complet în privința a ceea ce intenționase să spună.

— Da? l-am încurajat eu.

Jack a ezitat, dar am știut fără urmă de îndoială că nu aceasta fusese întrebarea la care se gândise inițial.

— Ești liberă vineri după-amiază?

Mi-aș fi dorit cu disperare să-i pot spune: *Nu. Nu întrebarea aceea. Rostește-o pe cealaltă, cea pe care tocmai ai respins-o.* Însă firește că nu puteam.

— S-ar putea să fiu. De ce?

— Vreau să mai vizitez o dată lacul înainte de a pleca și probabil că nu l-aș putea găsi fără tine.

Având în vedere că mașina pe care o închiriasse era dotată cu un sistem de navigație prin satelit de ultimă

generație, știam amândoi că acea afirmație nu era cu totul adevărată.

— Am putea să mergem apoi să mâncăm undeva. Cred c-am văzut un restaurant nu departe de lac data trecută. Dacă vrei... desigur, a continuat părând nefiresc de agitat și nesigur pe el. Ți va da Monique după-amiaza liberă?

Printre atâtea lucruri din viața mea în privința cărora nu eram sigură — și erau multe —, anume această întrebare era una ușoară:

— Categorie! i-am confirmat.

La drept vorbind, dacă ar fi știut cu cine ieșeam la cină, probabil s-ar fi oferit să plătească ea nota de plată de la restaurant.

Jack mi-a deschis portiera, luându-și rămas-bun de la mine cu o serie de trei instrucțiuni:

— Condu cu grijă, fă-ți somnul și împacă-te cu Caroline! mi-a cerut el, în timp ce m-am instalat la volan.

— În regulă!

— Te iau de acasă vineri în jur de ora patru.

— Voi fi gata pentru întâlnire, i-am confirmat, apoi m-am panicat ca nu cumva Jack să-și închipuie că îi interpretasem greșit invitația. Adică... nu ca întâlnire în sensul ăla... era doar o figură de stil... adică...

— Noapte bună, Emma! a spus el încet, închizându-mi portiera.

Era greu de deslușit în întuneric, însă când am dat cu spatele de pe aleea casei sale, mi s-a părut că l-am văzut zâmbind.

CAPITOLUL 10

Lunea următoare s-a dovedit a fi neobișnuit de aglomerată la muncă, iar până la sfârșitul zilei simțeam deja că mă sâcâia o durere surdă de șale și eram obosită și arțăgoasă. Când am ajuns în fața casei, pregătită să parchez, visam să mănânc ceva în grabă și să mă cufund apoi ore întregi într-o baie cu spumă. Doar că n-am putut intra cu mașina în locul meu obișnuit, fiindcă acesta era ocupat de ultimul lucru pe care mi-aș fi dorit (sau la care m-aș fi așteptat) să îl văd acolo. Mașina lui Richard!

— Ce naiba?! am bombănit eu, oprind lângă ea și aruncând o privire înăuntru.

Era goală. Deci Richard intrase deja în casă.

Privirea mi-a zburat spre fereastră, atrasă de umbra unei mișcări; cineva mă auzise sosind. Nu mai aveam nicio șansă acum să mă retrag în grabă și să mă plimb fără țință pe străzi până pleca, așa cum avusesem tendința de a o face.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta, mi-am spus eu, rămânând în mașină și clocotind în sinea mea. Era aproape inevitabil, având în vedere cum reacționaseră părinții mei la vestea că ne despărțiserăm. Trăsesem de timp zile întregi până să le spun, însă din momentul în care aflasem că ruperea logodnei devenise subiect de interes public, fusesem nevoită să deschid discuția, într-o seară după cină, frângându-i inima mamei. Să îi văd chipul schimonosindu-se de durere când i-am explicat, cât de încet și de răbdător am putut, că Richard și cu mine hotărâserăm să nu ne mai căsătorim, s-a dovedit exact atât de teribil pe cât anticipasem că avea să fie.

— Am decis că s-ar putea să ne fi pripit puțin, am spus eu blând, întrebându-mă dacă minciuna respectivă suna la fel de fals și pentru ei cum suna pentru mine.

Tatăl meu, așezat pe canapea lângă mama, care fusese șocată și profund mâhnită de veste, nu

acceptase acea explicație vagă.

— Dar îl cunoști pe Richard de douăzeci și cinci de ani... Cum poți spune că v-ați pripit?

Mulțumesc pentru ajutor, tată! Luasem mâna mamei într-a mea, întrebându-mă dacă la fel de sfâșiați de durere și disperare se simțeau și părinții nevoiți să le spună copiilor lor că urmau să divorțeze. Mama categoric părea la fel de distrusă ca un copil la aflarea veștii că lumea avea să îi fie devastată de un cutremur.

— Cred că s-ar putea să ne fi pripit în privința *logodnei*, am clarificat eu lucrurile. Chiar nu ne reluaserăm viața de cuplu de suficient de multă vreme ca să facem un pas atât de mare. Cred că ne-am schimbat amândoi foarte mult în timpul cât am fost separați. Nu mai suntem aceiași din adolescență.

Mama încuviințase mut din cap, ceea ce ar fi putut însemna că înțelesese, doar că privirea îi era confuză, iar ochii scăldați în lacrimi.

— Dacă vă iubiți cu adevărat, nu contează de cât timp sunteți împreună. Mama ta și cu mine ne-am logodit după doar trei luni.

Din nou, tată, mulțumesc!

— Poate te vei răzgândi? mă întrebuse mama mea, pe un ton atât de plin de speranță încât mi se păruse tragic.

— Nu prea cred, mamă.

— Toată lumea se mai ceartă din când în când, îmi explicase ea, ca și cum mi-ar fi dezvăluit o lume despre care nu avusesem habar până atunci. Probabil ai emoții, de asta te-ai răzgândit în privința nunții. Asta trebuie să fie.

M-am răzgândit în privința nunții. M-am răzgândit în privința lui. M-am răzgândit în privința a toate, la drept vorbind, mamă.

Tata nu se lăsase convins de versiunea de adevăr pe care o exersasem atât de atent, însă avusese cel puțin bunul-simț de a nu mai insista.

— Aveam o ținută și o pălărie și tot tacâmul, spusese mama mâhnită. Voi doi sunteți pur și simplu perfecți împreună. Toată lumea zice asta.

Simțisem că nu aveam să mai rezist multă vreme și, din fericire, aproape terminasem. Apoi tatăl meu avusese o ultimă întrebare:

— Emma, decizia asta are cumva vreo legătură cu Amy?

Mintea mea a luat-o la goană, afișându-mi un caleidoscop de imagini: parbrizul spulberat, rănilor oribile ce o desfiguraseră pe Amy, apoi trupul ei împletit într-un moment de pasiune fierbinte cu cel al lui Richard.

— Nu. Nu are legătură, mințisem eu, apoi mă refugiasem în intimitatea camerei mele înainte de a-mi pierde cu totul stăpânirea de sine.

Când mi-am lăsat poșeta și jacheta pe masa din hol am auzit voci răsunând din salonul în care se servea masa. Mi-am zărit pentru o clipă reflexia în oglinda cu ramă aurie de pe perete și m-a surprins cât de normal arătam. Ar fi trebuit să îmi iasă fum pe urechi, fiindcă eram în mod cert la doar câteva grade distanță de a da în clocot:

— Uite-o! a exclamat mama mea încântată când am deschis ușa, făcând trei chipuri să se întoarcă spre mine.

Două dintre ele erau zâmbitoare, însă cel de-al treilea părea rezervat și circumspect – și pe bună dreptate. Masa era pusă pentru patru persoane, iar în centru se aflau câteva platouri acoperite și o caserolă aburindă. Richard se afla pe scaunul pe care își făcuse un obicei din a-l ocupa la nenumăratele mese pe care le servise alături de noi de-a lungul anilor. Avea un pahar de bere blondă pe jumătate ridicat la gură și m-a studiat prudent peste buza acestuia. Dovedind un autocontrol admirabil, mi-am înfrânat impulsul de a i-l smulge din mână sau a i-l vărsa în cap, deși ambele idei erau tentante.

— Ce se petrece aici?

Am văzut-o pe mama înghițind un nod, semn că era neliniștită, și pe tata punând o mână pe umărul ei pentru a o calma.

— Nu „se petrece” nimic aici, a răspuns el pe un ton împăciuitor. Doar luăm cina, atât.

M-am întors să îl fixez pe Richard cu o privire cu subînțeles, în caz că nu observaseră că la masa noastră se așezase și cineva care categoric nu locuia acolo. Mama mea s-a foit stingherită pe scaun, însă de data aceasta fostul meu logodnic a fost cel care s-a întins s-o ia de mână, strângându-i-o pentru a-i oferi alinare. Grozav! Aliindu-se, mă făceau *pe mine* să par personajul negativ în toată povestea aceea.

— E în regulă, Frances. Emma e doar surprinsă să mă vadă aici, atâta tot.

„Surprinsă” nu era termenul pe care l-aș fi ales eu și sunt sigură că Richard și-a dat seama de asta din privirea tăioasă pe care i-am aruncat-o de la celălalt capăt al încăperii:

— Pot să discut puțin cu tine, Richard, te rog? Afară.

M-am minunat că reușisem să articulez acele cuvinte, având în vedere cât de strâns îmi țineam buzele lipite. Richard s-a ridicat rapid de la masă și s-a întors să le arunce părinților mei o privire de scuze:

— Ar fi bine să nu vă întindeți prea mult! ne-a sfătuit tatăl meu. Eram pe punctul de a servi și e chiar rețeta aia cu pui care îți place atât de mult, băiete.

Stomacul meu a protestat violent când am auzit de mâncare — sau să fi fost din cauza exprimării afectuoase pe care o folosise tatăl meu pentru a i se adresa fostului meu logodnic?

Richard a încercat să tragă de timp, împingându-și cu grijă scaunul în spate și așezându-și șervetul lângă farfurie, în timp ce eu așteptam lângă ușă cu iritare crescândă. De ce se mai obosea? Doar știa și el că în niciun caz nu avea să se mai întoarcă la masă?

A ieșit după mine pe hol, iar eu am avut grijă să închid temeinic ușa salonului în care se servea masa înainte de a mă năpusti asupra lui ca un luptător în ring.

— Ce dracu’ cauți aici? i-am aruncat.

— Ai să-mi dai una dacă îți spun că doar luam cina? Și-a dat seama rapid că nu era momentul potrivit să recurgă la umor. Ascultă, părinții tăi m-au sunat azi să mă invite la cină. Ce ar fi trebuit să spun?

— Păi... ar fi fost în regulă să-i refuzi.

— Cum aș fi putut să fac asta când tatăl tău mi-a zis că mama ta e foarte supărată legat de... știi tu... relația dintre noi doi?

— Nu există „noi doi”. Nu mai există. Ai uitat?

A continuat ca și cum nu aș fi spus nimic:

— Apoi, când mi-a zis că mama ta nici nu mai doarme bine din cauza asta, eu ce ar fi trebuit să răspund?

Explicația lui m-a durut, însă am conștientizat că descria o problemă reală. Nici măcar Richard nu era atât de insensibil încât să apară neinvitat. Dar cum se făcea că *mie* tatăl meu nu-mi pomenise nimic despre cât de greu gestiona mama situația aceea?

— Apoi, a continuat Richard, pe un ton ceva mai șovăielnic, m-am gândit că... Poate... că eventual i-ai rugat tu să mă sune? Că poate voiai să faci tu primul pas...?

Eu l-am privit cu ochi mari, nevenindu-mi a crede, dar înainte să apuc să spun ceva, Richard s-a grăbit să adauge:

— Văd limpede acum că nu a fost cazul.

Am clătinat din cap cu o expresie de disperare. Cel mai probabil totul era din vina mea. Dacă le-aș fi spus părinților mei adevăratul motiv pentru care rupsesem relația cu Richard, tatăl meu mai degrabă l-ar fi așteptat cu o pușcă de vânătoare, decât cu o tavă aburindă. Însă părinții mei în continuare credeau că la mijloc era doar o ceartă stupidă sau că mă loviseră pe mine emoțiile de dinainte de nuntă. Acum aveam de ales între a-l scoate fizic din casă, ceea ce ar fi riscat să îi supere și mai tare, și a accepta să îndur o seară întreagă așezată la aceeași masă cu el.

— Haideti, copii, se răcește mâncarea! am auzit din spatele ușii cu paneluri.

— Asta nu se termină aici! am șuierat eu, răsucindu-mă pe călcâie și încleștându-mi mâna pe clanță.

Însă Richard s-a întins și el spre mânerul de alamă, degetele lui închizându-se peste ale mele când s-a apropiat de mine. Preț de o scurtă clipă ne-am trezit amândoi pe buza unei prăpăstii pline de amintiri, de momente deja trăite.

— Nu, Emma. Nu se termină aici, mi-a confirmat și el, coborând vocea pentru a-mi promite. Nu se termină nici pe departe aici.

Nu a fost cea mai plăcută masă, însă nici cea mai îngrozitoare. Nu a fost nimeni înjunghiat cu un tacâm, nici nu s-a trezit nimeni cu mâncarea fierbinte răsturnată în poală. Ceea ce nu înseamnă însă că nu m-am gândit la aceste lucruri. Recenta excursie cu elevii a lui Richard a fost principalul subiect de conversație, ceea ce mie mi-a convenit. Cu cât aveam mai puține ocazii de a vorbi unul cu celălalt, cu atât scădea riscul de a ne lansa într-un meci de reproșuri.

Detestam să mă simt atât de arțăgoasă și în defensivă în propria casă, detestam senzația că îmi invadea spațiul personal. Existau anumite limite pe care el nu le respecta, iar asta nu avea să se schimbe dacă părinții mei, bine intenționați de altfel, se încăpățânau să facă eforturi pentru a ne aduce din nou împreună. Mi-a fost greu să ignor expresiile de încântare și speranță ce i-au animat pe tot parcursul cinei. Erau ca doi savanți studiind o calotă glaciară, anticipând cu entuziasm primele semne de topire a gheții. N-aveau decât să aștepte mult și bine.

Când a sunat alarma cuptorului, iar tatăl meu a dispărut să aducă tarta cu măr și cremă (o alta dintre favoritele lui Richard; tata chiar nu precupețise niciun efort), atmosfera de la masă a devenit apăsătoare. Deși mama asculta atent conversațiile, nu prea mai contribuia la ele de când i se declanșase boala. Însă prezența ei acolo ne împiedica și pe mine și pe Richard să spunem exact ceea ce am fi avut de

spus. Am ales, în schimb, să comunicăm din priviri și prin limbajul trupului. Când a reapărut tatăl meu, eu eram așezată în poziție de drepti, părând să aștept sosirea unui călău, nu a unui desert. Până să ajungem să strângem farfuriile, eu deja aveam o durere de cap colosală și nu-mi doream nimic mai mult decât să mă retrag în sanctuarul camerei mele.

— Dorește cineva cafea?

Richard a deschis gura să accepte, apoi a remarcat expresia de pe chipul meu.

— Mă tem că nu pot, Bill! În seara asta am de corectat un teanc de lucrări.

S-a ridicat în picioare.

— Vai, ce păcat! a spus mama mea cu regret. Dar adevărul este că și eu am un teanc de teme de corectat pe mâine-dimineață.

Preț de o scurtă clipă, zidul dintre mine și Richard s-a spulberat și am schimbat o privire cu subînțeleș.

— Te conduc, i-am spus, iar el a încuviințat din cap.

A depus un sărut pe obrazul mamei mele, i-a mulțumit tatălui meu pentru masă, apoi m-a urmat din nou pe hol.

Deja nu mai simțeam aceeași furie ca mai devreme, în principal pentru că furia ar fi necesitat mai multă energie decât aveam. Eram cu rezervorul gol.

— Nu poți să mai faci asta vreodată, Richard! Nu pot permite să mai apari la locul meu de muncă sau să te gălesc din nou în casa mea. Pur și simplu nu e corect.

— Nu am cum altfel să te conving să vorbești cu mine.

Am oftat din greu.

— Și ce îți spune asta? Nu mă poți *forța* să mă răzgândesc. Nu așa. Dacă o ții tot așa, n-ai să reușești decât să mă faci să te urăsc și mai tare.

A icnit la auzul acelei exprimări brutale.

— Mă *urăști*?

Am clătinat din cap, obosită și derutată de acea scăpare. Chiar asta simțeam.

— Nu știu. Uneori, da. Da, asta simt uneori. Iar în seara asta, categoric nu mi-a lipsit mult.

A avut bunul-simț să se arate rușinat. A întins o mână spre mine, însă a lăsat-o să îi cadă moale pe lângă corp când eu am făcut un pas în spate.

— Îmi pare rău! Atâta că nu știu ce să fac, ce să spun. Nu știu cum să îmi joc cărțile ca să te recuceresc.

— Nu e un joc.

— Știu asta.

— Nu există câștigători în povestea asta. Toți am pierdut.

— Nu e neapărat nevoie să fie așa, m-a implorat el, cu vocea gătită de emoție.

— Ba da. Cel puțin deocamdată.

Credeam că îi închideam ferm ușa în față cu acele cuvinte, însă el a citit printre rânduri ceva ce l-a făcut să spere.

— Dar poate – nu chiar acum, înțeleg – dar, în timp... într-o bună zi...?

Vocea i s-a stins înainte să încheie propoziția.

— Nu, Richard. Chiar nu văd cum s-ar putea întâmpla asta.

A clătinat din cap, părul blond căzându-i peste ochi, însă nu suficient cât să ascundă durerea reflectată în ei.

— Nu am să renunț la eforturile de a te recuceri, Emma. Nu pot să îți întorc pur și simplu spatele.

Nu mai aveam nimic de spus.

— Te rog, nu arunca la gunoi tot ceea ce am avut, tot ceea ce am însemnat unul pentru celălalt.

— Tu ai făcut asta. Nu eu. Singurul lucru pe care l-am aruncat a fost nenorocitul de inel.

A scos un hohot de râs fără urmă de amuzament.

— Da. Mie îmi spui? Mi-am petrecut câteva ore scormonind printre bolovani și buruieni în căutarea lui.

În ciuda a tot ceea ce spusese, cum că nu-mi păsa ce se întâmpla cu el, nu mi-am putut stăpâni reacția instinctivă față de acea faptă necugetată.

— Ai coborât în râpa Farnham după ce am plecat? Ești nebun? Ai fi putut să-ți rupi gâtul sau un picior! Dar dacă te-ai fi accidentat sau ți-ai fi scăpat telefonul? Cum naiba ar fi aflat cineva că ești rănit?

În mod bizar, faptul că mă înfuriasem pe el pentru că își asumase un risc atât de stupid a părut să îi facă plăcere.

— Ei bine, după cum vezi, nu mi-am rupt nimic. Dar nici nu ți-am găsit inelul.

Am clătinat din cap, știind că fusese complet inutil chiar și să-l caute. Dispăruse de mult.

— M-am gândit că, dacă... te vei răzgândi, ai să-ți vrei vechiul inel înapoi.

— Nu am să mă răzgândesc, Richard.

— Nu încă, a acceptat el.

Nu mai era nimic de spus. Ne întorceam tot la aceleași lucruri. Am deschis ușa și am așteptat să iasă. Aproape că trecuse pragul când și-a amintit să adauge:

— Deși, între noi fie vorba, dacă într-adevăr aș fi căzut, telefonul nu m-ar fi ajutat la nimic.

Eu m-am încruntat nedumerită.

— Nu aveam semnal, mi-a explicat el cu amărăciune. Nimic. După ce am renunțat să mai caut inelul, am fost nevoit să merg pe jos încă o oră până să pot suna pe cineva să vină după mine.

Am deschis gura să spun ceva și în continuare nu sunt sigură dacă ceea ce aș fi zis ar fi fost *Îmi pare rău!* sau *Așa îți trebuie!*, însă în cele din urmă nu am mai spus nimic, fiindcă m-a oprit un sunet venind dinspre salonul în care luasem masa. M-am întors și am văzut că ușa era întredeschisă. Prin fanta astfel creată am deslușit silueta mamei mele, cufundată în umbră pe fundalul peretelui.

— Adio, Richard! am spus eu, deschizându-i chiar mai larg ușa.

— Noapte bună, nu adio! m-a corectat el.

Nu am auzit-o când a intrat. Posibil ca foșnetul taftalei și al mătăsii, care refuzau cu încăpățânare să rămână împăturite pe pat, să îi fi mascat pașii pe

covorul din dormitor. Sau poate freacățul înfiorat al hârtiei de împachetat în care mă străduiam să învelesc cea mai scumpă rochie din câte cumpărasem vreodată – și pe care nu o purtasem niciodată – pentru a o pune înapoi în cutie. Însă, cel mai probabil, sunetul sughițurilor mele de plâns fusese cel care mă împiedicase să-mi dau seama că mama mi se alăturase în tăcere în dormitorul de oaspeți, unde mă chinuiam să îmi ambalez și să îmi pun deoparte rochia de mireasă.

Am simțit când m-a atins ușor pe umăr. Mi-am întors fața până am ajuns cu obrazul sprijinit pe dosul palmei ei. Mi-a dat blând la o parte părul de pe față, desprinzându-mi şuvițele rebele de pe obraji umezi de lacrimi. Mâna liberă și-a coborât-o în părul meu, dezmiardându-mă și alinându-mă. Am închis ochii și m-am simțit ca și cum aș fi avut din nou zece ani.

— Dă-mi voie, mi-a cerut ea încet.

M-am mutat mai sus în vârful patului, iar ea s-a așezat în locul meu, întinzându-se spre pliurile de material ivoriu. Cu gesturi sigure ce dădeau impresia că își petrecuse toată viața lucrând într-un magazin de rochii, și nu în cadrul unei catedre de artă, a început să împăturească abil cei câțiva metri de material. Lucra în tăcere, strângând rochia într-o formă din ce în ce mai compactă, ridicând din când în când privirea spre mine și studiindu-mă cu o concentrare maternă pe care nu o mai văzusem pe chipul ei de foarte multă vreme.

I-am privit mâinile în timp ce munceau. Le cunoșteam foarte bine. Le regăseam în mii de amintiri din copilărie. Erau cele care mă sprijiniseră când învățasem să fac primii pași; care îmi șterseseră lacrimile când fusesem trezită de coșmaruri; și care îmi bandajaseră genunchii juliți când căzusem de pe bicicletă. Mâinile acelea, atât de abile când picta și sculpta, fuseseră doar ale mele când îmi pieptănaseră părul în fiecare seară, sau când le ținuseră strâns pe ale mele în ziua în care ne luaserăm rămas-bun de la bunica mea în spital. În mâinile acelea ar fi trebuit să

se afle, într-o bună zi din viitor, propriul nepot. Însă
acea posibilitate, acum că îmi împacheta rochia de
mireasă pentru a o pune înapoi în cutie, părea mai
îndepărtată ca niciodată.

Când a terminat într-un sfârșit, s-a întors spre mine
cu un zâmbet trist:

— Nu-ți face griji, Ursuleț! Totul se va rezolva,
vei vedea!

Nu sunt sigură ce m-a făcut mai tare să plâng:
eternul ei optimism, faptul că îmi folosise porecla
din copilărie, pe care nu o mai auzisem din gura ei de
aproape douăzeci de ani, sau conștiința faptului că,
până în dimineața următoare, doar una dintre noi
avea să mai țină minte ceva din episodul acesta.

SFÂRȘITUL

PARTEA A TREIA

Bătrânul ceas cu pendul de pe hol a bătut de oră fixă. Era chiar atât de târziu? Fără îndoială că da, căci orologiul acela nu rămăsese niciodată nici măcar cu un minut în urmă de când îl adusese tata acasă, cumpărat la licitație. Refuzase categoric să îi spună mamei cât costase, însă expresia vinovată de pe chipul lui, care apărea de fiecare dată când îl întreba, era suficient de grăitoare. La fel cum era și faptul că, după ziua respectivă, nu mai participase niciodată la o licitație.

Acum, că îmi terminasem în sfârșit machiajul, m-am lăsat pe spate în scaunul moale și confortabil din fața măsuței mele de toaletă. Era cald în cameră, deranjant de cald, și mi-am ridicat părul de pe gât în încercarea de a mă răcori. Soarele se revărsa prin ochiurile mari de sticlă ale ferestrei și, deși mă bucuram nespus că azi nu ploua, simțeam că temperatura se apropia rapid de un nivel insuportabil.

Cerceveaua ferestrei, înțepenită de vreme, a protestat cu un scârțâit când am ridicat-o pentru a lăsa să intre aerul proaspăt de care aveam atât de mare nevoie. Am remarcat că mai multe mașini care fuseseră parcate în fața casei deja se îndepărtau, pline cu rude și prieteni care se îndreptau spre biserică. Peste zgomotul făcut de motoarele acestora am auzit un vecin tunzându-și gazonul, iar mirosul de iarbă proaspăt tăiată s-a strecurat în cameră pe aripile unui curent de aer, acoperind parfumul florilor așezate într-o vază pe comoda în stil vintage.

M-am apropiat de buchetul de frezii albe pe care le aranjasem cu grijă într-o vază de cristal. Mi-am aplecat capul, lăsându-mi șuvițele roșcate să se amestece printre florile în formă de pâlnie și am inspirat adânc. Florile mi le trimisese ieri și erau absolut perfecte. Era un gest minunat și tipic pentru el. Ceea ce îl făcea cu atât mai special era mesajul pe care îl scrisese pe cartonașul festiv ce însoțise buchetul. L-am scos dintre tulpinile lungi și verzi

pentru a-l citi din nou. Cuvintele lui mi-au adus un zâmbet pe buze și m-au făcut să-mi trec ușor degetul peste numele lui.

Oftând, mi-am reluat pregătirile.

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 11

Am urcat dealul spre locul de muncă al lui Caroline cu ditamai coșul de răchită umplut cu briose lovindu-mi-se de șold. Nu puteam nicidecum anticipa cum avea să se desfășoare întâlnirea respectivă, nici cum avea să primească ofranda de pace pe care tocmai o ridicasem de la brutărie. În cel mai bun caz avea să îmi accepte scuzele și aveam să lăsăm întreaga poveste în urma noastră. În cel mai rău caz avea să mă alunge, folosindu-se de coșul cu briose drept proiectil pe care să-l arunce după mine.

Zăngănitul clopoțelului de deasupra ușii mi-a anunțat sosirea, iar cei trei bărbați aflați în agenția imobiliară au ridicat capetele din monitoare pentru a-și îndrepta privirea spre mine. Unul dintre ei s-a ridicat în picioare, zâmbindu-mi cald.

— Emma! Mă bucur să te revăd! Cum ești?

— Sunt bine, mulțumesc, Trevor! am răspuns eu distrată, încercând să mă uit discret dincolo de șeful lui Caroline, la biroul care era al ei.

— Azi nu a venit la muncă, m-a informat el, dându-se grațios la o parte, ca și cum și-ar fi spus că aveam nevoie să mă conving cu ochii mei că nu era acolo. Presupun că ai venit să o cauți pe Caroline, nu să cumperi o casă? Și-a luat o zi de concediu medical. A sunat azi-dimineață.

Un clopot de alarmă mi-a zăngănit în cap.

— A spus și ce are? l-am întrebat eu, ațintindu-mi ferm privirea asupra lui.

Trevor a părut vag stânjenit de intensitatea întrebării mele, iar zâmbetul i-a dispărut treptat de pe buze.

— Ăăă... nu, n-a spus nimic. Am presupus că sunt, știi tu... probleme femeiești.

— Înțeleg, am răspuns eu, lăsând coșul greu, încărcat cu briose, pe marginea mesei de scris a celui mai recent angajat.

L-am surprins studiind briosele cu o expresie pofticioasă și am împins blând coșul suficient de

departe cât să nu poată băga mâna în el. Tânărul mi-a rânjit amuzat.

Mi-am îndreptat din nou atenția spre Trevor.

— A spus dacă se va întoarce la muncă mâine?

— Îmi pare rău, n-am întrebat! Aveam clienți în momentul acela, așa că nu m-am putut întinde la povești.

— În regulă, nu e nicio problemă. Am să-i dau un telefon după ce ajung înapoi la librărie, să văd cum se simte, am spus eu, luând coșul și dând să plec.

— Nu răspunde la telefon.

Clopoțelul de alarmă a devenit considerabil mai insistent. M-am întors spre celălalt coleg al lui Caroline, al cărui nume nu îl mai țineam minte.

— Am încercat să o sun de mai multe ori în dimineța asta, în legătură cu o vânzare de care se ocupa ea. Însă telefonul sună până se oprește, fără să răspundă nimeni.

Impulsul de a înșfăca unul dintre telefoanele lor și a forma numărul lui Caroline s-a concretizat brusc într-o senzație fizică. Mi-am încheștat degetele în palmă ca pentru a le împiedica să mă facă și mai tare de rușine în fața colegilor prietenei mele. Deja mă studiau cu o expresie de curiozitate fățișă. Presupun că nu reușisem chiar atât de bine pe cât sperasem să mă feresc de a-mi trăda panica de pe chip.

Nu am mai așteptat până când am ajuns înapoi la librărie. În cele cinci minute cât mi-a luat să ajung de la locul de muncă al lui Caroline la al meu, am încercat să o sun, și acasă, și pe mobil, de opt ori. Tipul fără nume avusese dreptate. Caroline nu răspundea.

Pe tot parcursul dimineții îngrijorarea mea a continuat să fiarbă mărunț. Dacă nu reușeam să o prind la telefon până la prânz, eram hotărâtă să vorbesc cu Monique pentru a-i cere voie să merg până la ea. Cunoșteam tabieturile lui Caroline aproape la fel de bine ca pe ale mele. Telefonul mobil și-l ținea întotdeauna lângă pat și exista și un telefon fix pe noptiera lui Nick. Dacă într-adevăr

zăcea bolnavă acasă, i-ar fi fost imposibil să ignore duetul ambelor telefoane țârându-i în urechi.

În cele din urmă s-a făcut ora unu, iar eu, după douăzeci de apeluri pe telefonul lui Caroline, tot nu obținusem niciun răspuns. Îmi ajunsese. Nu mai puteam sta liniștită până când nu mă asiguram că era bine. Ieșind din spatele teighelei, m-am dus în spate să îi spun lui Monique că trebuia să plec, însă am găsit-o încheindu-și pardesiul și înfășurându-și o eșarfă lungă de mătase în jurul gâtului.

— Ieși? am întrebat stupid.

— Nu e evident? Ai uitat că am o întâlnire cu acel nou agent de vânzări? Am să-i dau voie să mă scoată la un prânz scurt și am să-l las să creadă că această biată și micuță franțuzoaică nu înțelege dedesubturile administrării unei afaceri. Am să aștept până după ce se servește băutura pentru a-l informa că propunerea lui e o tentativă de a mă trage pe frânghie.

— Pe sfoară, am corectat-o automat.

— Știu asta, Emma, a replicat ea, făcându-mi cu ochiul.

Firește că știa.

În absența lui Monique am fost nevoită să țin librăria deschisă, ceea ce mi-a spulberat intenția de a trece pe la Caroline, singurul lucru care reușise să îmi tempereze panica pe tot parcursul dimineții. Îngrijorarea mea devenise o creatură palpabilă, un tigru furios plimbându-se neobosit prin cușcă. Nu putea să scape dintre zăbrele și, cu cât o țineam mai mult zăgăzuită, cu atât devenea mai disperată și mai periculoasă.

Nu voiam să-l deranjez pe Nick la muncă, însă, cum numărul lui de mobil nu-l aveam, era singura soluție pentru a afla dacă era Caroline bine. Categorie el ținuse legătura cu ea, asta dacă într-adevăr rămăsese acasă bolnavă și ar fi putut cel puțin să mă ajute să mă liniștesc. A durat o veșnicie până mi s-a făcut legătura la departamentul lui, iar când, în sfârșit, mi-a răspuns cineva la telefon, persoana respectivă mi-a comunicat că nu era disponibil.

— Trebuie să vorbesc cu el și e destul de urgent! am insistat, sperând că, de fapt, exageram, însă temându-mă că nu era cazul. Când se va elibera?

— Îmi pare rău, nu e la birou! E plecat pentru două zile la o conferință. Dacă e ceva cu adevărat urgent, aş putea încerca să-i transmit un mesaj.

Am reflectat pentru o clipă.

— Nu, e în regulă. Probabil poate aștepta. Îmi cer scuze pentru deranj, am spus, încercând să comprim neliniștea ce tot creștea în mine cât să reușesc s-o țin sub control.

— Sunteți sigură?

— Da, mulțumesc! am spus. Sunt sigură.

Doar că nu eram. Cătuși de puțin.

Pe la mijlocul după-amiezii, deja mă gândeam serios să întrerup întâlnirea de afaceri a lui Monique și s-o rog să se întoarcă la magazin. Știam că o bună parte din neliniștea mea era cauzată de vinovăție. Îi întorsesem spatele lui Caroline și, cu toată imaturitatea de care dădeam dovadă, îmi concentrasem furia într-o direcție în care nu ar fi trebuit să se îndrepte niciodată. Mă descărcasem pe ea din simplul motiv că prietena pe care eram *cu adevărat* furioasă, prietena care mă trădase *cu adevărat*, nu mai era printre noi să își asume vina.

Aproape mi-am dat jos telefonul de pe tejghea în graba mea de a răspunde când a țârâit în sfârșit, anunțându-mă că mă suna cineva. Am aruncat o privire pe ecran, sperând să văd numele lui Caroline, și m-a zgâlțâit o furie violentă când l-am văzut pe cel al lui Richard. Am apăsat butonul pentru a respinge apelul. Treizeci de secunde mai târziu a sunat din nou. Nu putea nicicum să renunțe, așa-i? Am aruncat o privire la ceas și am constatat că era trecut de patru. Probabil plecase de la muncă și ajunsese înapoi la apartamentul lui. M-am întrebat de ce avea să fie nevoie pentru a-l face să priceapă. Nu părea să conteze de câte ori îi spuneam să nu mă mai caute; pur și simplu nu mă asculta.

Richard m-a sunat de încă trei ori până să decidă să îmi scrie. *Răspunde*. M-am gândit să îi scriu un *nu* simplu, însă nu voiam să inițiez niciun fel de comunicare cu el. Cel de-al doilea mesaj pe care mi l-a trimis a fost mai insistent. TREBUIE SĂ VORBESC CU TINE! E URGENT! M-am încruntat spre ecran, întrebându-mă dacă intenționat folosisese litere mari. Aveam impresia că țipa la mine prin telefon.

Am împins mobilul ceva mai departe de mine. Dar al treilea mesaj a avut efectul scontat. A fost cel care m-a făcut să-mi iau telefonul și să îl sun eu. Dacă de la bun început mi-ar fi trimis mesajul acela, ne-ar fi scutit de a irosi zece minute prețioase. *Sună-mă. Caroline are probleme.*

— Ce s-a întâmplat? Unde e?

Nu era momentul potrivit pentru formule de salut sau alte politețuri.

Mi-a răspuns scurt și tăios, cu o voce distantă și spartă, pe fundalul unui vânt urlător:

— Sunt la cimitir, lângă mormântul lui Amy. Caroline e și ea aici. E rău. Nu reușesc să mă înțeleg cu ea. Am nevoie să vii încoace! Rapid!

Riscam la modul serios să fiu nominalizată pentru titlul de *cel mai rău angajat al anului*, mi-am spus eu, întorcând în grabă semnul de pe ușă din „Deschis” în „Închis” și alergând dintr-un capăt în celălalt al magazinului pentru a stinge luminile și a activa sistemul de alarmă. Am mâzgălit un scurt bilețel aproape indescifrabil, adresat lui Monique, explicându-i ce se întâmplase, și i l-am pus pe birou. Ar fi trebuit să-mi las răgaz să o sun, însă nu voiam să mai pierd nici măcar o secundă.

Pe drum am avut impresia că toate semafoarele se blocaseră pe roșu și că toate mașinile din fața mea aveau la volan șoferi începători, aflați la prima lor lecție. Pe când am intrat în cele din urmă în parcare cimitirului, neliniștea mea atinsese noi culmi, precum coloana de mercur a unui barometru într-o zi caniculară. Am parcat înfiorător de prost pe locul de

lângă cel ocupat de mașina lui Richard și am luat-o la fugă spre zona în care se aflau mormintele, îmbrăcându-mi pardesiul din mers.

Nu mai pusesem piciorul în locul acesta de aproape o lună, din ziua în care, agățată de brațul lui Richard pentru a mă întări sufletește, urmărisem groparii coborând în pământ sicriul negru și lucios în care se afla Amy; chiar și așa, țineam minte unde trebuia să ajung. În primele câteva săptămâni gândul de a veni aici păruse mult prea dureros, iar după ce aflasem ce se întâmplase între ea și Richard... ei bine, tot fusese prea dureros.

Nu mai văzusem piatra de mormânt a lui Amy până atunci și, la drept vorbind, nici acum nu o puteam vedea clar, căci Caroline era îngenunchată în fața ei, cu fruntea sprijinită de marmura albă și rece și brațele încolăcite pe după muchiile înclinate ale acesteia. Chiar și poziția ei era îngrijorătoare. Ceea ce m-a îngrijorat și mai tare a fost sunetul hohotelor ei de plâns – sparte, gătuite, răgușite, ca și cum ar fi plâns întruna ore întregi. Richard se afla pe alee, ținându-se oarecum departe de mormânt. O privea pe Caroline cu o expresie de disperare pură, plimbându-se agitat dintr-un capăt în celălalt al aleii, ba băgându-și mâinile în buzunare, ba scoțându-le, într-un gest de anxietate supremă. M-a auzit apropiindu-mă în fugă și s-a răsucit pe călcâie. În atâția ani de când îl cunoșteam nu cred că îl văzusem vreodată mai ușurat să dea ochii cu mine decât în momentul acela. M-am oprit brusc pe alee, încercând să procesez întreaga scenă din fața mea. Richard era ca un alergător într-o cursă de ștafetă, nerăbdător să lase altcuiva responsabilitatea de a termina competiția. Preț de o scurtă clipă am fost tentată să mă întorc și s-o iau la fugă în direcția opusă, să mă întorc la mașină cât de repede puteam, să mă îndepărtez cât mai mult posibil de locul acela înfiorător. Însă firește că n-am făcut-o.

— Slavă Domnului că ai ajuns! a exclamat el cu fervoare sinceră.

Am ignorat mâna întinsă spre mine și am pășit cu grijă peste iarba îmbibată cu apă, croindu-mi drum printre grămăjoare de pământ răscolit, o scafă pentru flori mânjită cu noroi și un pâlc de cepe ce păreau a fi bulbi de flori. M-am oprit în spatele lui Caroline și mi-am pus cu prudență o mână pe umărul ei, ca și cum aș fi încercat să liniștesc un ponei sălbatic. Hohotele de plâns ce îi zgâlțâiau trupul au reverberat pe toată lungimea brațului meu.

— Caroline. Sunt eu, Emma. Am venit să te duc acasă, scumpo. Hai, să mergem acum!

Ea nici nu s-a oprit din plâns, nici nu s-a întors spre mine. Nu eram sigură nici măcar dacă mă auzise sau îmi simțise mâna pe umărul ei. Îmi amintea oribil de tare de momentul în care o găsisem împietrită în genunchi lângă Amy pe marginea drumului, așteptând ambulanța.

— De cât timp e așa? am întrebat eu, luându-mi privirea de la Caroline pentru a mă uita la Richard, care reîncepuse să se plimbe agitat.

— Nu știu. Nu sunt sigur.

— Ei bine, cum era când ai adus-o aici?

— Nu eu am adus-o, m-a corectat el, încrețindu-și fruntea într-o expresie de încruntare. Am venit singur, așteptându-mă să nu fie nimeni, și am găsit-o aici... așa.

Era greu de procesat tot ceea ce îmi spusese în acele câteva cuvinte. M-am forțat să las deoparte faptul că Richard venise la mormântul lui Amy și m-am străduit să mă concentrez asupra persoanei care avea urgent nevoie de mine.

— Habar nu am de cât timp e aici, nici cum a ajuns la cimitir. Nu i-am văzut mașina cea nouă în parcare...

— Încă nu conduce, l-am întrerupt eu.

Richard a părut îngrijorat de acel detaliu, însă mi-am spus că, în momentul acela, era cel mai puțin problematic dintre toate.

— Am tot încercat s-o conving să se îndepărteze de... de mormânt, însă refuză să dea drumul nenorocitei ăleia de pietre funerare, iar când am dat

s-o ridic în picioare, a început să plângă atât de zgomotos încât mi-a fost teamă că s-ar putea să cheme cineva poliția și să fiu arestat pentru asalt. I-am deslușit în ochi panica pe care o simțise în momentele acelea și aproape că l-am compătimit pentru o clipă. Am încercat să-l sun pe Nick, însă nu răspunde.

— E la o conferință, i-am explicat.

— Deci ce facem acum? a întrebat Richard neajutorat.

Am coborât cu mâna pe brațul lui Caroline, simțind umezeala rece ce se îmbibase adânc în țesătura pardesiului ei. Părea că într-adevăr se afla acolo de foarte multă vreme.

— *Tu* nu trebuie să faci nimic. Poți să pleci. Mă descurc mai departe. Am s-o duc acasă. Mi-a făcut plăcere să-l expediez, însă, când am ridicat privirea, am văzut că nu schițase nici cea mai mică intenție de a pleca. Nu mai aveam energie să insist sau să mă cert cu el, așa că m-am mulțumit să îl ignor și mi-am încolăcit brațul pe după talia lui Caroline, încercând s-o fac să se ridice în picioare. Haide, Caroline, sus cu tine! Hai, să mergem acasă acum!

I-am simțit tot trupul încordându-se și i-am văzut brațele încleștându-se și mai strâns pe piatra de mormânt a lui Amy. Richard a scos un sunet nearticulat pe care l-am interpretat drept însemnând: *Ți-am zis eu!*

— Caroline, nu putem sta aici, am argumentat eu. Se va întuneca la un moment dat, iar tu ești înghețată. Hai, să ne întoarcem acasă la tine; bem un ceai și stăm puțin în povești. Haide!

A clătinat din cap cu emfază, dar cel puțin și-a dezlipit fața de pe piatra de mormânt a lui Amy pentru a mă privi. În continuare nu puteam desluși întregul epitaf, însă trei cuvinte scrise cu litere aurii au părut să se năpustească spre mine de pe suprafața de marmură. *Prietenă de încredere*. Am încremenit.

— Nu pot să plec. Nu încă, a spus ea cu voce spartă. Nu, până când nu sunt toți în pământ.

M-am uitat în stânga și în dreapta mea și n-am văzut decât pietre de mormânt. *Toată lumea e deja acolo, Caroline*, mi-am spus eu, dar apoi am coborât privirea spre uneltele de grădinărit ce zăceau fără noimă lângă mormântul lui Amy. Caroline s-a întins să ia un bulb maro și gras care, în ochii mei de persoană care nu avea habar de grădinărit, arăta ca o ceapă obișnuită.

— Când m-am trezit azi-dimineață, am văzut că au început să ni se deschidă narcisele în grădină și mi-am dat brusc seama că Amy nu are flori care să crească lângă ea. Toate florile pe care i le lăsăm aici sunt tăiate... și moarte. Voiam să aibă și câteva vii. Amy *iubea* florile.

— Da, așa e, mi-am amintit și eu. Deși cele care îi plăceau cel mai mult erau de regulă genul aranjate cu măiestrie în ditamai buchetul în celofan, livrate de la vreo florărie scumpă.

— Așa că m-am dus la magazinul de grădinărit și i-am cumpărat toate astea, a continuat ea, arătând cu un gest larg al mâinii spre mulțimea de bulbi împrăștiați pe iarbă, precum și cele câteva plase cu ochiuri, încă nedeschise, pline până la refuz, de lângă aceștia. Doar că nu mai țin minte care erau preferatele ei: narcise, sau brândușe, sau lalele?

Răspunsul la acea întrebare îl știam: lui Amy nu i-ar fi părut câtuși de puțin, însă nu puteam să-i spun așa ceva lui Caroline. Nu când mă privea cu lacrimi rostogolindu-i-se din superbii ochi albaștri, cu buza tremurându-i ca unui copil profund nefericit.

— Ghiociei, am răspuns categoric. Amy adora ghiociei.

Oare chiar așa să fi fost? Poate. Cine ar fi putut ști? Oricum, ceea ce făceam acum nu era pentru Amy. Era pentru Caroline.

— Haide, atunci! am continuat eu, așezându-mă pe pământ lângă ea. Hai să îi plantăm!

Noroiul a scos un plescăit neplăcut sub genunchii mei când m-am întins să iau scafa pentru flori și l-am simțit îmbibându-mi-se în pantalonii de blugi, însă era un preț mic pentru a-i oferi lui Caroline o

oarecare alinare. Am dat să iau plasa cu bulbi din spatele meu, însă o altă mână mi-a luat-o înainte. Era mâna unui bărbat care deja se lăsase și el în genunchi pe pământul noroios și începuse să rupă ambalajul.

— Îți strici pantalonii! am început eu.

Mi-am dat seama că era prea târziu să-mi mai fac griji pentru asta; pantalonii eleganți de costum ai lui Richard tocmai suferiseră aceeași soartă ca și blugii mei, căci și genunchii lui se scufundaseră în pământul moale.

— N-are importanță, a răspuns el, folosindu-și degetele pentru a scobi o gaură în sol, în condițiile în care singura scafă se afla la mine.

I-am privit capul aplecat și mâinile așezând atent bulbul de ghiocel în pământ. Am simțit ceva răsucindu-se dureros în mine și a rămas în acea poziție sucită și când am înfipt scafa în pământ și m-am apucat de treabă.

Cum munceam toți trei, nu ne-a luat mult să terminăm, iar când și ultimii dintre bulbi fuseseră îngropați într-un cerc invizibil în jurul locului de veci al lui Amy, Caroline a acceptat în sfârșit să se ridice în picioare. Fără a se gândi la ce făcea, și-a șters mâinile murdare de noroi pe pardesiul de culoare crem înainte de a atinge cu delicatețe, cu un singur deget, numele lui Amy inscripționat pe piatra de mormânt.

— Îmi pare atât de rău, Amy! Te rog să mă ierți! a șoptit ea, iar lacrimile care încetaseră temporar cât lucrase au năpădit-o din nou.

— Pentru ce îi pare rău? l-am întrebat încet pe Richard, uitând pentru o clipă că teoretic nu vorbeam cu el.

Richard și-a plecat capul spre mine și am surprins o adiere din balsamul lui de după ras. Era o marcă scumpă, un produs pe care i-l oferisem cadou la ultima lui zi de naștere.

— Nu e evident? a răspuns el, pe un ton trist și încărcat de regrete. Îi pare rău că... că...

N-a reușit să-și termine propoziția.

— Că ce? I-am încurajat în șoaptă, simțindu-mă brusc nerăbdătoare să pun mai multă distanță între fața lui Richard și a mea.

— Că a ucis-o pe Amy, a răspuns el, îndeplinindu-mi din plin dorința de a mă distanța de el, căci în momentul acela mi-am dat violent capul în spate, șocată.

Ne-am întors încet la mașinile noastre. Richard a luat uneltele de grădinărit și plasele cu bulbi neplantați, iar eu am luat-o pe Caroline. Pășea sprijinindu-și o bună parte din greutate pe mine, căci picioarele îi înțepeniseră și înghețaseră după ceea ce puteam doar să presupun că fuseseră ore întregi de stat în iarba udă înainte să apărem și noi lângă ea. Când ne-am îndepărtat de cimitir, a început din nou să plângă.

— Urăsc să o abandonez aici, să o las așa singură! Promite-mi că ai să te întorci cu mine să o vizităm din nou, Emma! m-a rugat ea, pe un ton atât de sfâșietor de diferit de cel pe care i-l cunoșteam încât am avut impresia că vorbeam cu o străină.

M-am rugat ca acea schimbare să fie temporară; nu puteam îndura gândul de a mai pierde o persoană pe care o iubeam, nu din nou. Caroline a insistat, repetând rugămintea, scrutându-mi chipul în căutarea unei promisiuni pe care refuzam – nu puteam – să o fac.

L-am simțit pe Richard studiindu-mă de unde se afla, de cealaltă parte a lui Caroline. El a fost cel care a rupt tăcerea, ce începea să devină apăsătoare.

— Am să te aduc din nou, i-a promis el, scoțând cheile din buzunar și arătând spre mașina lui. Oricând vei dori să revii, Caroline, am să te aduc din nou.

Firește.

Oricât de mult ezitasem inițial, în cele din urmă acceptasem să ne ducă Richard acasă la Caroline, cu mașina lui.

— Pot să te aduc înapoi mai târziu, să îți iei mașina, s-a oferit Richard când m-am instalat pe banchetă lângă Caroline, care era atât de speriată încât nu și-a descleștat mâna de pe brațul meu decât cât i-a luat să-și tragă strâns centura de siguranță de-a curmezișul trunchiului.

— Nu e nevoie. Voi lua un taxi, l-am informat eu, dorindu-și să înțeleagă că episodul acela nu însemna nicidecum că s-ar fi schimbat ceva între noi.

I-am văzut buzele subțiindu-se într-o linie încordată la auzul acelui răspuns. Pricepuse.

Când am ajuns, am condus-o pe Caroline direct la etaj, la baie, și am decis să ignor pentru moment faptul că Richard nu se mulțumise să plece pur și simplu și să ne lase în pace, ci ne urmase în casă.

— Pun de ceai până te ocupi de ea, a spus el, deja îndreptându-se spre bucătărie.

Am clătinat din cap iritată, dar nu am spus nimic. Am aruncat hainele pline de noroi ale lui Caroline în coșul de rufe și am stat pe lângă ea până m-am convins că avea tot ce-i trebuia pentru duș, însă, în afară de cazul în care alegeam să stau de pază în fața cabinei, chiar nu mai aveam pretexte să nu mă întorc la parter. În bucătărie, pe blatul de lucru, așteptau trei câni cu ceai aburinde. Am luat una, recunoscătoare pentru băutura fierbinte și reconfortantă. Mi-am ținut privirea ațintită ferm asupra câinii pe care o aveam în mână, ca și cum dacă aș fi evitat să îl privesc pe Richard aș fi reușit cumva să mă prefac că nu se afla în aceeași încăpere ca mine. Din păcate, el nu era dispus să îmi permită așa ceva:

— Nick mi-a pomenit că biata Caroline nu se simte prea bine de vreo săptămână încoace, însă n-am știut că e chiar atât de grav, a început el.

Am sorbit cu sete din ceai, arzându-mi cerul gurii când am încercat să înghit dintr-o mișcare și lichidul fierbinte și nodul de vinovăție ce mi se pusese în gât.

— *Tu știai?* m-a întrebat el, apăsând atât de eficient exact unde durea mai tare încât aproape aș fi putut crede că o făcea intenționat.

— Nu, nu știam. Am avut un mic conflict, așa că n-am vorbit prea mult în ultima vreme.

— Serios? Legat de ce?

Vocea lui trăda surprinderea cuiva care mă cunoștea și îmi cunoștea obiceiurile foarte bine.

— Asta e personal, i-am răspuns.

— Chiar și așa, nu e deloc momentul potrivit să stați certate. Mă gândesc că aveți nevoie una de cealaltă pentru a vă sprijini reciproc?

— Au existat anumite motive.

M-a privit din celălalt capăt al bucătăriei curate și ordonate a lui Caroline.

— Emma...

— Chiar nu e cazul să te mai învârti pe aici. Am să mai rămân o vreme, poate chiar și peste noapte, având în vedere că Nick e plecat, așa că-ți mulțumesc că m-ai sunat în legătură cu Caroline, dar...

— Dar să nu o mai faci, a completat Richard cu amărăciune.

— Ceva de genul.

A clătinat din cap și am deslușit în ochii lui o tristețe pentru care refuzam să îmi asum responsabilitatea. Richard a așteptat până a coborât și Caroline, înfoclită într-un halat gros, și ni s-a alăturat în bucătărie. A îmbrățișat-o și a sărutat-o afectuos pe obraz înainte de a pleca. Din pragul bucătăriei mi-a aruncat o ultimă privire, apoi, în loc de rămas-bun, s-a mulțumit să îmi rostească numele:

— Emma!

— Richard! am replicat eu, întrebându-mă cum reușisem, într-un interval atât de scurt, să ne îndepărtăm unul de celălalt în asemenea măsură încât deja ne era greu și să ne luăm rămas-bun în mod civilizat.

Am acceptat bucuroasă oferta lui Caroline de a face un duș la ea și, stând sub jeturile de apă fierbinte, săpunindu-mă temeinic pentru a îndepărta noroiul din cimitir, mi-am dorit să fi fost la fel de ușor să mă spăl și de petele pe care ziua aceea mi le

lăsase în suflet. Comentariul lui Richard legat de faptul că Caroline se simțea responsabilă de moartea lui Amy nu doar că mă șocase, ci îmi și stârnise genul de vină profundă care ți se strecoară în oase, infiltrându-se până în măduva lor ca un cancer agresiv. Nu avusesem nici cea mai vagă idee că în mintea lui Caroline așa stăteau lucrurile. Absolut nimic. Nu bănuisem nicio clipă că purta pe umerii ei fragili greutatea zdrobitoare de a se simți vinovată pentru moartea prietenei noastre. *Poate că, dacă nu i-ai fi întors spatele cu atâta cruzime, ai fi știut asta!* mi-a reproșat o voce muștrătoare în minte. Am băgat din nou capul sub jetul de apă, ca pentru a încerca să o înece.

Caroline îmi pregătise un pulover moale și pufos și o pereche de colanți în care să mă îmbrac provizoriu, iar când am coborât la parter, hainele mele mânjite de noroi făceau deja tumbe într-o mare de spumă în mașina ei de spălat. Am scos un mic oftat de ușurare. Mă bucuram să văd că revenise la preocupările ei de gospodină perfectă.

Caroline mă aștepta în salon, ghemuită pe canapea cu picioarele strânse sub ea. M-am trântit pe perna voluminoasă și moale de lângă ea și ne-am întors una spre cealaltă cu expresii aproape identice de regret:

— Îmi pare atât de rău...

— Îmi pare atât de rău...

Ne-am întrerupt și ne-am uitat una la cealaltă, atât ochii ei albastru intens, cât și ochii mei verde smarald înotând în lacrimi care stăteau să ni se prelingă pe obraji. A urmat o clipă prelungă în care ne-am privit fără un cuvânt, perfect nemișcate. Apoi am scos un sunet pe jumătate hohot de râs, pe jumătate sughiț de plâns, și ne-am aruncat una în brațele celeilalte într-un torent de scuze și ușurare. Ne-am pierdut în frânturi de propoziții fără cap și coadă, întrerupte de obiecții neinteligibile și de un volum considerabil de lacrimi, dintre care unele erau de fericire, însă majoritatea țineau de faptul că tocmai recuperasem ceva extrem de prețios, ce s-ar fi putut pierde mult prea ușor.

Telefonul lui Caroline a sunat la scurtă vreme după aceea și mi-am dat seama că era Nick din zâmbetul care i-a înflorit pe buze când a ridicat receptorul. M-am retras în bucătărie ca să-i las puțină intimitate, însă chiar și așa am auzit o parte din ceea ce spunea ea:

— ...azi am avut o zi mai proastă...

Am pufnit scurt în râs când am auzit acea descriere care, în mod evident, minimaliza grosolan ceea ce se petrecuse. Ar fi trebuit să mă cunoscă suficient de bine ca să știe că, dacă nu îi spunea personal adevărul, aveam să mă ocup eu să îi povestesc tot ceea ce se întâmplase, imediat ce se întorcea de la conferință. Incidentul îngrijorător de la cimitir îmi demonstrase cât se poate de clar că rănila cu care se alesese Caroline din accidentul nostru nu se vindecaseră nici pe departe. Și că erau genul care necesitau mai mult decât suturi și antibiotic.

Am comandat pizza de la un restaurant local care oferea livrări la domiciliu (atipic pentru Caroline) și, în mod surprinzător, am reușit să ne regăsim suficient din pofta de mâncare pierdută cât să devorăm aproape în întregime generosul festin cu brânză (atipic pentru amândouă).

— Bun, domnișoară McAdam, am început eu după ce am aruncat cutiile goale și ne-am întors în salonul cufundat într-o lumină plăcută. Richard a spus ceva foarte îngrijorător mai devreme...

— Ați reînceput în sfârșit să vorbiți? m-a întrebat ea, fără a-și ascunde încântarea.

— Nu. Nu vorbim. Nu chiar, am răspuns eu, hotărâtă să n-o las să îmi distragă atenția de la ceea ce intenționasem să spun.

Cum aș fi putut să pun problema? Am clătinat din cap. Ușor nu avea cum să fie.

— Caroline, *nu* tu ai ucis-o pe Amy.

Caroline a icnit surprinsă.

— Uau, dar știi că ești de o diplomație de invidiat!

— Vorbesc cât se poate de serios, Caroline. Moartea lui Amy nu a fost din cauza ta. Absolut

deloc.

— Eu eram la volan, a obiectat ea sec.

— Și era petrecerea *mea* de dinainte de nuntă, am replicat eu. Asta înseamnă că vina îmi aparține și mie?

— Firește că nu! a negat ea.

I-am luat mâna și i-am ținut-o strâns într-a mea.

— Tocmai își desfăcuse centura de siguranță. Iar tu ai făcut tot ce-ai putut pentru a evita accidentul, i-am spus, conștientă că nu-și amintea decât vag ce se întâmplase în momentele de dinaintea impactului. Iar după aceea, dacă n-ai fi fost tu suficient de curajoasă să ieși din mașina distrusă și să o găsești pe Amy pe drum, ei bine, Jack nu ar fi avut de unde să știe că suntem acolo și nu ar fi oprit să ne ajute și... ei bine, lucrurile ar fi stat cu totul altfel în momentul de față.

Din atât de multe puncte de vedere încât nici nu le puteam ține socoteala.

Am văzut o expresie de încruntare familiară încrețindu-i fruntea. Era cea care îi apărea de regulă pe chip când se confrunta cu o problemă imposibil de dificilă, care refuza să se lase rezolvată.

— Chiar dacă Jack a fost cel care m-a scos dintre fiarele mașinii, am continuat, și *tu* ai contribuit la salvarea mea la fel de mult ca el, Caroline! Trebuie să mă crezi. Datorită ție sunt în viață!

Fusese o decizie înțeleaptă să rămân peste noapte, am constatat eu când am început să ne pregătim de culcare, câteva ore mai târziu. Bănuiam că o cauză importantă a căderii nervoase pe care o suferise Caroline la cimitir fusese faptul că își petrecuse o noapte lungă chinându-se să adoarmă fără Nick lângă ea. Renunțase să mai ia somniferele pe care i le prescrisese doctorul, însă până în momentul acela refuzase categoric să asculte sfatul de a urma terapie pentru doliu. Ba chiar găsisem mai multe pliante ale unor grupuri de sprijin mototolite și îndesate într-unul dintre sertarele din bucătărie, în care îmi băgasem nasul când căutasem meniuri din care să ne comandăm de mâncare.

— Nu e nimic rușinos în a avea nevoie de ajutor, am spus eu, desigilând o periută de dinți nouă-nouță pe care Caroline o păstra anume pentru oaspeți neașteptați (în paranteză fie spus, cine face așa ceva?).

Caroline tocmai se spăla și ea pe dinți în chiuveta învecinată și am fost nevoită să aștept până a scuipat spuma din gură; abia apoi a încercat să negocieze:

— Poate voi merge, dacă mergi și tu. Ai luat în calcul opțiunea de terapie? *De cuplu*, nu pentru doliu. Pentru tine și Richard.

Mi-am uscat buzele pe prosopul de oaspeți gros și pufos și am clătinat din cap:

— Aia e pentru oamenii care au o problemă rezolvabilă în cadrul relației lor. Asta nu e rezolvabilă. Răul e de nereparat.

— Nu e neapărat nevoie să fie așa, a continuat ea, pășind cu prudență pe terenul minat al logodnei mele rupte atât de dramatic. Știu că nu vrei nicidecum să auzi asta, însă Nick susține că nu l-a mai văzut niciodată pe Richard în halul ăsta. E cu mult mai rău decât atunci când v-ați despărțit prima dată. Mi-am mușcat buza, însă nu am răspuns. Îi pare *sincer* rău, Emma. E conștient că a făcut o greșală oribilă.

— Bun. Mă bucur că înțelege asta. Mă scutește de a i-o tot repeta, și, apropo, credeam că voi sunteți de partea *mea*.

La asta se ajunsese, am reflectat eu cu tristețe: la cine rămâne să se bucure pe mai departe de prietenii comuni.

— Nu suntem de partea nimănui. Noi suntem Elveția. M-am încruntat spre reflexia ei din oglindă. În regulă, *eu* sunt de partea ta. Dar Nick e Elveția. Bine? Oricum, Richard nu are pe nimeni altcineva cu care să vorbească. O să depășiți și momentul ăsta, nu-i așa? a continuat ea pe un ton disperat, stingând lumina în baie și pornind în fața mea spre dormitor. Oamenii reușesc uneori să o facă. Găsesc în ei puterea de a ierta, apoi lasă trecutul în urmă.

Mi-am trecut pieptănul prin păr înainte de a urca în pat pe partea lui Nick. Casa includea două camere

de oaspeți perfect utilizabile, însă, dintr-un motiv sau altul, nici eu, nici Caroline nu ne gândiserăm că aş fi putut să dorm oriunde altundeva în afară de camera ei. Caroline a urcat şi ea în pat şi a stins lumina. Poate că nu voia să-i văd chipul când mi-a pus ultima dintre întrebările care o frământau:

— Motivul pentru care nu vrei să te întorci la Richard... nu cumva are ceva de-a face cu persoana lui Jack Monroe?

Întrebarea a rămas să plutească apăsător în întunericul ce se lăsase în cameră.

— Noapte bună, Caroline! am spus eu ferm.

Am rămas trează multă vreme după ce ritmul calm al răsuflării lui Caroline m-a convins că ea adormise deja. Mie mi-a luat mai mult să mă las furată de somn şi nu era deloc de mirare că amintirea nenumăratelor petreceri în pijama pe care le organizaserăm împreună mă împiedica să adorm. Doar că atunci se mai aflase o a treia persoană în cameră, instalată într-un îngust pat pliant adus cât mai aproape posibil de canapeaua extensibilă a lui Caroline. Amintirile erau atât de intense încât aproape mă aşteptam ca, din clipă în clipă, în pragul uşii să apară mama lui Caroline pentru a ne spune exasperată:

— Vă rog pentru ultima dată, fetelor, mergeţi la culcare!

Am simţit somnul îngreunându-mi pleoapele şi m-am întors pe o parte, strângându-mi genunchii la piept.

— Noapte bună, Caroline! am murmurat eu pe jumătate adormită în dormitorul cufundat în tăcere. Noapte bună, Amy!

Am zărit-o imediat ce mi-am aruncat privirea pe fereastră în dimineaţa următoare. Mi s-a părut că arăta ceva mai strălucitoare decât ultima dată când o văzusem, ca şi cum, eventual, ar fi fost dusă la spălătorie.

— Mașina ta, a spus Caroline nedumerită, zgâindu-se pe geam la vehiculul mai vechi și mai ponosit parcat corect lângă propria mașină, model nou și deocamdată ținut doar în parcare. Cum a ajuns aici?

Îmi programasem telefonul să mă trezească mai devreme decât de obicei anume ca să am timp suficient să chem un taxi, să îmi iau mașina abandonată la cimitir și să apuc să ajung la librărie cu mult înainte de ora deschiderii. Măcar atât îi datoram lui Monique, să îmi încep munca devreme și să-i explic ce se petrecuse.

— O! a continuat Caroline, răspunzându-și singură la întrebare. Richard. Are și el o cheie, nu-i așa?

Avea, într-adevăr. Era unul dintre numeroasele obiecte pe care voiam de ceva vreme să le recuperez din apartamentul lui. Mai erau și câteva articole vestimentare aranjate pe umerase la capătul îndepărtat al șifonierului său, un raft plin cu produse cosmetice în baie și destul de multe cărți și DVD-uri strecurate printre ale lui în diverse colțuri ale casei:

— Ei bine, draguț din partea lui! a declarat Caroline, băgând două felii în prăjitorul de pâine. Nu-i așa?

I-am oferit un zâmbet vag, însă nu i-am răspuns, alegând în schimb să îmi întind o bucată de unt pe o felie de pâine prăjită, cu gesturile apăsate ale cuiva care încerca să o mutileze. Cred că era suficient de grăitor.

Oricât de mult aș fi vrut să n-o fac, nu puteam să nu-i mulțumesc pentru că îmi adusese mașina. În cele din urmă am ales soluția cea mai lașă și i-am scris un mesaj pe telefon. *Mulțumesc că mi-ai recuperat mașina!* Am ezitat, întrebându-mă ce ar mai fi trebuit să adaug. Mi-am încleștat degetele în aer, deasupra ecranului, înainte de a le permite să tasteze rapid. *Poți, te rog, să-mi lași cheia la magazin data viitoare când mai ai drum pe aici?* Am

trimis mesajul imediat, înainte să apuc să-i modific conținutul sau să mă răzgândesc.

— Gata, am spus cu un zâmbet, lăsându-mă pe spate în scaun pentru a-mi studia opera. Ce părere ai?

Mama a întins ambele mâini în față, studiind cu atenție lacul roz-închis pe care tocmai i-l aplicasem pe unghii.

A ridicat privirea spre mine și mi-a zâmbit.

— Sunt superbe, Emma, arată atât de bine! Mulțumesc!

Am început să strâng instrumentele pe care le folosisem pentru manichiura la domiciliu, strângând capacele diverselor creme și loțiuni și punând sticlutele înapoi într-o trusă de cosmetice. Mama mea și-a poziționat mâinile astfel încât razele soarelui de după-amiază târzie, strecurându-se pieziș prin fereastră, să îi pună în evidență unghiile frumos conturate și lăcuite.

— E o culoare foarte frumoasă, exact aceeași nuanță ca Apus roșu aprins din paleta de culori Fisher din care ne comandăm produse pentru școală.

Am ridicat ochii și am privit-o cu un zâmbet trist. Cât de crudă fusese soarta când hotărâse să-i lase mamei mele abilitatea de a-și aminti numele comercial al, practic, tuturor culorilor dintr-o paletă pe care n-o mai văzuse de ani de zile, furându-i însă mii de amintiri din experiența ei de soție și mamă.

Ne bucuram amândouă cu adevărat de răgazul de aproximativ o oră pe care ni-l acordam pentru manichiura ei săptămânală, însă probabil din motive profund diferite. Erau luni întregi de când îi făceam manichiura, însă de fiecare dată, în timp ce îi pileam unghiile, le conturam și le lăcuiam, îmi aminteam în permanență ce anume mă determinase să introduc acest nou ritual în viețile noastre. Richard și cu mine ne duseserăm să vizităm un cămin de bătrâni pe care cineva ni-l recomandase ca fiind excelent echipat pentru pacienții cu Alzheimer. Firește, tatăl meu refuzase categoric să ne însoțească, ceea ce, privind retrospectiv, se dovedise o idee bună. Nu că ar fi fost ceva deosebit de neplăcut legat de căminul respectiv;

clădirea era modernă, echiparea era mai mult decât satisfăcătoare, iar personalul părea destul de prietenos și atent.

Însă când făcusem un tur al clădirii, trecând pe lângă dormitoare care, în ciuda faptului că erau ticsite de fotografii, perne și cuverturi, tot aveau aerul unor saloane de spital, fusesem năpădită de o tristețe imensă. Străbătusem un coridor lung, pe sub ochii noștri perindându-se un șir nesfârșit de camere ocupate de bătrâni complet inexpressivi, de multe ori stând în întuneric, privind ceva în depărtare... în gol. Nu era locul potrivit pentru mama mea, nici nu avea să fie vreodată. Mama mea cea caldă și bună la suflet, mereu cu zâmbetul pe buze și bucurându-se de un irepresibil simț al umorului, pur și simplu nu avea ce să caute aici. Femeia creativă, cu ochi ageri și talent artistic, nu s-ar fi regăsit nicidecum în locul acela. Nu i s-ar fi potrivit deloc.

Ajunsesem la capătul coridorului, iar managerul, care îndeplinea rolul de ghid, băgase mâna în buzunar și scosese o cheie cu care descuiase o pereche de uși duble masive:

— Iar acest salon de zi le este rezervat pacienților noștri care suferă de demență. Suntem nevoiți să o ținem încuiată, fiindcă unii dintre ei au tendința să plece la plimbare.

Ușa se deschisese larg și îmi simțisem inima cât un purice când îmi dădusem seama că mă înșelasem. Mama mea s-ar fi potrivit de minune acolo. Mirosul de incontinență era greu de ignorat, însă nu acela fusese motivul pentru care ezitasem să pun piciorul în salon. Brusc, cineva mă luase de mână și mi-o strânsese ferm, iar când mă întorsesem îl văzusem pe Richard privindu-mă cu îngrijorare. Clătinase din cap cu blândețe și își apropiase capul de al meu.

— Căminul ăsta nu e pentru ea. Nu te întrista.

Încuviințasem din cap, prea găduită de emoții pentru a spune ceva, însă cred sincer că nu l-am iubit niciodată mai mult decât în momentul acela, doar pentru că înțelegea tot ceea ce simțeam, fără ca eu să fiu nevoită să articulez un singur cuvânt.

Firește, nu am fi putut să întrerupem pur și simplu turul căminului și să plecăm; ar fi fost urât din partea noastră. Fuseserăm nevoiți să ne prefacem măcar că ne gândeam serios la pachetul de internare temporară pe care veniserăm să îl evaluăm. În salon se aflau mai mulți rezidenți, dintre care majoritatea păreau a suferi de o formă mai avansată de demență decât cea cu care se lupta mama mea în momentul acela. Însă când privisem în jurul meu și le văzusem chipurile goale și pierdute, în mintea mea se formase o imagine oribilă a ceea ce mă aștepta, imagine care, știam prea bine, avea să mă însoțească multă vreme începând din momentul acela.

Pe una dintre mese se afla un teanc de puzzle-uri pe care nu încerca nimeni să le rezolve, rafturile erau ticsite de cărți, fără spații goale între ele care să arate că cineva chiar își alesese ceva dintre ele, iar pianina așezată într-o fîridă lângă fereastră era acoperită cu un strat subțire de praf. Încăperea, la fel ca oamenii din ea, părea să-și fi pierdut relevanța. Iar managerul cu greu reușea să se facă auzit peste zgomotul asurzitor al unui televizor cu ecran plat, al cărui volum era dat atât de tare încât era de mirare că nu defectase aparatul auditiv al vreunuia dintre rezidenți.

Întorsesem spatele acelei scene și atunci o văzusem. Părea bătrână, cu mult mai bătrână decât mama mea, și stătea îndoită de spate în ceea ce părea a fi un scaun cu roțile electric extrem de sofisticat. Părul ei rar era la fel de alb ca vata de zahăr, lăsând să se vadă scalpul roz și lucios. Purta o cămașă de noapte care părea destul de curată și un hidos halat verde cu pete proaspete pe partea din față. Privirea îi era ațintită într-un colț îndepărtat al încăperii, în punctul în care peretele se întâlnea cu tavanul. Mă uitasem și eu în aceeași direcție și nu văzusem nimic în afară de cornișe și tencuială, însă privirea ei era ca hipnotizată, ca și cum ea ar fi văzut mult mai mult. Era aproape lipsită de substanță; o mână de oase într-un halat, cu pielea ridată și subțire ca hârtia acoperind locurile în care ar fi trebuit să aibă carne.

Cine ești? mă întrebam eu cu tristețe. Ești fiica cuiva, soția cuiva, probabil mama cuiva. Cum ai ajuns să te pierzi atât de tare?

Dădusem să plec apoi, cu ochii deja înecați în lacrimi, tatăl meu avusese dreptate să nu ne însoțească. Mi-aș fi dorit să fi decis și eu la fel. Coborâsem privirea și acela fusese momentul în care văzusem picioarele ofilite și zbârcite ale bătrânei, cu vinișoare albastrii ieșind în afară și degete chircite de vreme, însă cu unghiile perfect îngrijite, acoperite cu un strat impecabil de lac roșu-închis. Era de departe cel mai absurd lucru din câte văzusem vreodată. Unghiile ei arătau absolut perfect. Cineva investise timp și efort pentru a-i realiza o manichiură superbă, ieșită din comun, unei femei care în mod evident nu ieșea nicăieri și probabil nici măcar nu mai ținea minte cum fusese viața ei înainte de a ajunge acolo. Cuiva îi păsase de ea. Nu fusese aruncată și abandonată, până la urmă.

Acel cămin de bătrâni nu era potrivit pentru noi. Însă bătrâna cu unghii viu colorate la picioare mă îmbărbătase și îmi dăduse curajul să merg să vizitez și alte aziluri, nu pentru acum, dar poate pentru mai târziu. Și mă mai alesesem cu ceva din vizita aceea, fiindcă acum, indiferent ce altceva se petrecea în viața mea, indiferent cu ce altceva eram ocupată, îmi făceam în fiecare săptămână timp să aplic oja pe unghiile mamei mele.

— Ți-a sosit ceva în poșta de azi-dimineață, m-a anunțat tatăl meu, trecând pe lângă mine cu o ceașcă de ceai în mână și cu ziarul împăturit sub braț. Ți-am lăsat plicul în camera ta.

Nu am ridicat privirea, ocupată să aplic un strat de lac protector incolor peste unghiile mamei.

— Mulțumesc, tată, mă uit când mă duc sus!

Lângă oglindă mă așteptau patru plicuri. Le-am examinat pe fiecare pe rând înainte de a le trânti înapoi pe măsuta de toaletă: unul de la bancă; unul cuprinzând un desfășurător al apelurilor de pe

mobilul meu; unul privind impozitul pe mașină; și ultimul conținând o scrisoare de la mama prietenei mele moarte. Am recunoscut instant caligrafia frumoasă a Lindei, deși nu o mai văzusem decât o singură dată, pe pachetul prin care returnase jacheta de piele a lui Jack. Plicul de acum părea prea mic ca să conțină ceva returnat și habar nu aveam de ce mi-ar fi scris tocmai mie. În plic se afla o singură coală de hârtie, împăturită cu grijă în jurul altui plic sigilat, ca și cum ne-am fi jucat de-a pachetul fermecat... de dincolo de mormânt. Pentru că firește că și scrisul de pe cel de-al doilea plic îl recunoscusem instant. Era diferit de cel al mamei ei, mai puțin ordonat. Pe plic se afla un singur cuvânt: numele meu. În mod evident, nu intenționase nicio clipă să mi-l trimită prin poștă. Ar fi fost de așteptat să vreau să citesc ce avea Amy de spus, indiferent despre ce ar fi fost vorba, însă nu voiam. Am deschis, în schimb, scrisoarea de la Linda.

Dragă Emma,

Donald și cu mine am terminat în sfârșit de strâns lucrurile lui Amy din apartamentul ei. A fost o experiență foarte dificilă și încărcată emoțional și am tot amânat-o săptămâni întregi. Cred că, dacă ar fi fost după el, Donald ar fi ales să plătească în continuare chiria, an după an, și ar fi transformat apartamentul într-un templu dedicat ei, însă asta ar fi fost pur și simplu morbid, nu crezi? Amy nu și-ar fi dorit așa ceva.

În orice caz, am găsit plicul acesta strecurat printre hârtiile importante ale lui Amy. În mod evident voia să ajungă la tine și mă întreb dacă nu cumva intenționa să ți-o dea în ziua nunții tale? Oricum, ți-o pun aici. Indiferent ce a avut Amy să-ți spună, sper să nu te tortureze prea tare. Ești norocoasă. Aș da orice să-mi mai vorbească o dată.

*Cu toată dragostea,
Linda*

Ultima frază din scrisoarea Lindei m-a făcut să mă simt insuportabil de vinovată. Ar fi fost mult mai bine ca părinții lui Amy să fi găsit în apartamentul ei o scrisoare adresată lor, nu mie. Cât despre tortura pe care ar fi putut să mi-o provoace lecturarea scrisorii, eram sigură că ar fi fost cât se poate de reală. Asta dacă aș fi intenționat să o citesc, ceea ce nu era cazul. Nu voiam să citesc urările de fericire ale lui Amy pentru nunta ce nu mai avusese loc, iar dacă scrisoarea ei era despre orice altceva... ei bine, nici în cazul acesta nu aș fi vrut s-o citesc. Nu acum. Nu încă. Poate niciodată.

M-am dus la șifonier și am scos din adâncurile acestuia o cutie de pantofi veche și zdrențuită pe care nu o mai deschisese de ani buni. Era legată cu un elastic, iar capacul de carton se deformatese sub apăsarea grămezii de memento-uri și suveniruri din adolescență pe care le îndesasem acolo. Am pus plicul alb, neatins, în noul său loc de odihnă veșnică și am legat din nou capacul. După care am îngropat la loc cutia în șifonier.

— Ah, uite, a spus Monique, pe un ton de falsă veselie, câteva zile mai târziu, la începutul unei după-amiezi cu clienți puțini, unul dintre bărbații tăi a venit să te vadă. Ce mult mă bucur! Ziua începea să devină ușor plictisitoare.

I-am aruncat genul de privire caustică pe care nu și-o permit decât angajații care se bucură de o afecțiune sinceră și îndelungată din partea șefilor lor. L-am văzut pe Richard coborând din mașina pe care o parcase, cu o neglijență atipică pentru el, exact pe cele două linii galbene din dreptul bordurii din fața librăriei.

A intrat în magazin fără un cuvânt, a pus exemplarul lui din cheia mașinii mele pe tezgheaua din lemn lustruit și a împins-o spre mine:

— Poftim cheia! Așa cum m-ai rugat.

Nu am deslușit pe chipul lui nimic care să trădeze ce simțea. Nici cea mai mică urmă. Însă dacă ai fi

fost de față când căzuse dintr-un copac, la vârsta de nouă ani, și l-ai fi văzut stăpânindu-și cu stoicism lacrimile deși avea brațul rupt în două locuri, ți-ai fi dat seama că ascundea o durere intensă. Eu categoric mi-am dat seama.

Am încercat să îmi înăbuș senzația sâcâitoare de vină. Richard nu arăta bine. Dincolo de bronzul cu care se alesese la schi arăta palid și obosit. Mi-am spus că nu mă interesa.

— Mulțumesc! am rostit, închizând mâna peste cheie și simțindu-i marginile zimțate înfigându-mi-se în palmă. Nu era nevoie să vii până aici anume pentru asta, am adăugat.

— Am avut impresia că nu vrei să rămână la mine mai mult decât e necesar.

— Ei bine, nu, am răspuns eu stânjenită. De fapt mai sunt câteva lucruri de-ale mele care au rămas în apartamentul tău, lucruri pe care aș dori să le iau...

El s-a crispat ca și cum l-aș fi înjunghiat.

— Eventual aș putea să trec pe-acolo într-o pauză de prânz, în timpul săptămânii, să mi le strâng?

Nu era nevoie să-i explic că „pauză de prânz în timpul săptămânii” era de fapt un eufemism pentru „când nu ești tu acolo”. Mi-am dat seama din privirea lui că pricepuse.

Am stat față în față stingheriți amândoi, doi străini străbătând un teritoriu ciudat și nefamiliar. La drept vorbind ar fi fost mai ușor dacă ne-am fi aflat în continuare în faza în care țipam unul la celălalt:

— Da. Cum dorești. Mai ai exemplarul tău din cheia de la intrare?

Am încuviințat din cap, notându-mi în minte să nu uit să i-o las după ce terminam.

— Cum e Caroline? a întrebat el pe neașteptate și m-am simțit la fel de ușurată ca el.

Acesta, cel puțin, era un subiect neutru, fără curente subtile care să ne prindă în vârtejul lor:

— E mult mai bine. Acum câteva zile s-a dus la prima ei ședință de terapie și părea destul de încântată de cum a decurs discuția cu

psihoterapeutul. Nick e profund uşurat; îşi făcuse multe griji pentru ea.

Richard a încuviinţat din cap, a deschis gura să spună ceva, apoi s-a răzgândit. Era oribil. Chinuitor. Fiecare propoziţie era un câmp minat. Ne era imposibil să ne croim drum printre rămăşiţele spulberate ale relaţiei noastre fără a răni pe cineva. Unde era Monique şi replicile ei acide şi spirituale când chiar era nevoie de ea? Am aruncat o privire în spatele meu, însă şefa mea, pentru prima dată de când o ştiam, se retrăsese diplomatic pentru a ne lăsa să discutăm între patru ochi.

— O, era cât pe ce să uit, ţi-am adus ceva! a spus Richard, scoţând de sub braţ un plic mare, cu protecţie antişoc.

M-am întristat. După povestea cu florile, sperasem sincer că nu avea să mai încerce să îmi recâştige inima cu daruri, îşi irosea şi banii, şi timpul.

— E o carte, a spus el, punând-o pe tejghea.

Mi-am strecurat degetele sub clapa plicului şi am scos un volum masiv, în ediţie cartonată, ce părea să fi costat mult: *Boala Alzheimer: o perspectivă revoluţionară*.

Deşi citisem numeroase lucrări despre această boală perfidă de când fusese diagnosticată mama, acesta era un titlu pe care nu îl mai întâlnisem până acum.

— E ceva nou apărut, a spus Richard când am întors-o pentru a citi rapid ce scria pe coperta din spate. Există câteva studii de caz foarte interesante în ultimul capitol. Sunt pomenite strategii pe care nu le-am încercat până acum. Cred că unele dintre ele s-ar putea să o ajute.

Am pus cartea înapoi pe tejghea.

— Mulţumesc! Pare interesantă. Cât îţi datorez?

Chipul i-a fost străfulgerat de o expresie de durere autentică:

— Nimic. Fireşte că nimic. Am comandat-o acum câteva luni, înainte... înainte de toate astea. Doar că a durat mult până a fost livrată. A clătinat din cap ca

și cum în continuare nu-i venea să creadă că îi oferisem bani. Nu-mi datorezi nimic.

— Ei bine, mulțumesc din nou!

Richard s-a uitat la ceas.

— Trebuie să plec. Presupun că ne mai vedem.

A remarcat expresia de pe chipul meu. Sau poate nu. A pornit spre ușă, apoi s-a oprit. Aproape că vedeam lupta ce se dădea în el și eforturile de a-și înăbuși ceea ce ar fi vrut să-mi spună cu adevărat.

— Nu arunca la gunoi cartea asta doar fiindcă e de la mine, m-a rugat el, în mod evident amintindu-și ce soartă avuseseră florile pe care mi le trimise. Măcar citește-o mai întâi.

— Am s-o citesc, i-am promis.

Și chiar am făcut-o. Richard avusese dreptate, cartea chiar conținea strategii care mă gândeam c-ar fi putut s-o ajute pe mama. Îmi dădeau speranță. Ce nu știam cum să gestionez, aspectul pe care mă străduiam din răspuțeri să mi-l scot din minte, erau nenumăratele notițe pe care Richard le scrisese cu mîgălă pe marginile cărții. Probabil petrecuse o veșnicie scriindu-le și nu știam deloc ce să înțeleg din asta.

Caroline și-a planificat la perfecție momentul în care să mă sune. Știa exact la ce oră plecam de la muncă în fiecare zi și m-a sunat tocmai când îmi strângeam lucrurile și mă pregăteam să ies.

— Bună! Eu sunt, m-a anunțat ea, apoi a trecut direct la subiect.

Presupun că voia să mă ia pe nepregătite. Misiune îndeplinită, draga mea.

— Știi ce zi e azi?

Era o întrebare stupidă. Firește că știam. Genul acesta de date importante ți se întipăresc pentru totdeauna în minte.

— Da, știu.

— Ei bine, mă întrebam...

Prietena mea, devenită brusc mai puțin sigură pe ea decât de obicei, a lăsat propoziția să atârne neterminată în aer. Eu n-am spus nimic.

— Am cumpărat niște flori.

— Drăguț.

Nu încercam să fiu sarcastică, însă, pe de altă parte, nici nu eram complet sinceră.

— Vii cu mine după muncă să i le punem pe mormânt împreună?

Am oftat. Știusese de la bun început că acesta era motivul pentru care mă sunase – sau, oricum, ceva de genul acesta.

— Nu, Caro. Nu prea cred.

— Dar e *ziua ei*, a obiectat ea cu tristețe.

— Nu pot, Caroline! Pur și simplu nu pot!

— Va trebui s-o ierți la un moment dat, Emma. Nu poți s-o ții tot așa la nesfârșit. *Te cunosc*.

— Ei bine, poate că totuși da. Poate că pur și simplu nu sunt o persoană la fel de generoasă ca tine.

— Ba ești, m-a apărut ea cu loialitate.

— Du-te fără mine! i-am cerut eu. Îmi pare rău, dar e prea devreme pentru mine!

— Bun atunci, în regulă. Însă am să-i spun că florile sunt și de la tine, a adăugat ea pe un ton de vagă sfidare.

Caroline cedase fără a insista prea mult. Presupun că nu se așteptase cu adevărat să accept.

— Bine, cum vrei tu.

Am rămas cu privirea ațintită asupra calendarului de pe peretele biroului multă vreme după ce Caroline închisese telefonul. Nu îmi puteam dezlipi privirea de la cele două cifre scrise cu negru din chenarul pătrat.

— La mulți ani, Amy!

CAPITOLUL 12

Soarele strălucea cald și briza sufla ușor, răscolind frunzele copacilor, când mi-am aruncat privirea pe fereastră vineri după-amiază, în timp ce mă schimbam de hainele cu care fusesem la muncă în ceva mai potrivit pentru a vizita lacul. Nu e ca și cum ați ieși la o întâlnire amoroasă, mi-am spus eu cu asprime, trăgându-mi o pereche de pantaloni negri și întinzându-mă după singurul articol vestimentar pe care nu îl probasem încă. Era un pulover moale, cu guler căzut, din lână de angora. Culoarea verde jad se asorta cu roșcatul din părul meu și îmi scotea în evidență verdele ochilor. Singura alegere care nu îmi pusese probleme fusese cea legată de încălțăminte. Categorie ceva fără toc.

Mi-am scos agrafa din păr și l-am periat până mi s-a revărsat pe umeri într-o cascadă de cupru șlefuit. Tocmai terminasem să îmi aplic un strat subțire de luciu de buze când mașina lui Jack a oprit în fața casei. Inima a început să-mi bată nebunește și brusc mi-am simțit gura uscată. Era absurd, dar mă simțeam ca o adolescentă sperioasă pregătindu-se să iasă la prima ei întâlnire amoroasă.

A fost bizar să îl văd pe Jack în holul părinților mei, strângând politicos mâna tatălui meu. A ridicat privirea și mi-a zâmbit cald când m-a auzit coborând scările, iar eu am sperat că tropăitul picioarelor mele era suficient de zgomotos încât să ascundă icnetul pe care l-am scos când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei, iar răsuflarea mi s-a poticnit în gât.

Am avut senzația bizară că asistam la coliziunea dintre două lumi diferite când i-am urmărit pe Jack și tatăl meu salutându-se. Era o experiență nouă și nefamiliară pentru mine. Richard fusese ca un membru al familiei vreme atât de îndelungată încât aproape nu mai recunoșteam neliniștea înfiorată ce mă încerca acum, în momentul în care viața mea de familie și viața mea personală se intersectau, iar eu nu puteam să fac nimic altceva decât să stau deoparte

și să sper că toată lumea avea să fie încântată de interacțiune. Însă nu ar fi trebuit să-mi fac griji în această privință. Jack s-a dovedit fermecător, modest și respectuos când tatăl meu și-a exprimat recunoștința, căreia nu avusese ocazia să-i dea glas până atunci, față de vizitatorul nostru.

— Îți datorăm totul, Frances și cu mine! a spus el umil.

Ne-am întors cu toții când mama mea a ieșit fără un cuvânt din bucătărie și a venit lângă tatăl meu.

— Nu avem cuvinte pentru a descrie cu adevărat ceea ce simțim. Dacă nu ai fi fost tu, am fi pierdut-o. Ne-ai salvat pe toți când ai scos-o pe Emma din mașina aia.

— M-am bucurat să o pot face! a răspuns Jack, vagul lui accent american dând cuvintelor un ton cald și sincer.

— Emma e totul pentru mama ei și pentru mine! a spus tatăl meu, cu vocea gătuită de emoție.

— Tată! l-am întrerupt eu, găsind franchețea lui față de cineva complet străin atât înduioșătoare, cât și neașteptată. Ai să-l faci pe Jack să se simtă stingherit dacă o ții tot așa.

— Cătuși de puțin! a intervenit Jack netulburat, ridicând mâna pentru a o acoperi pentru o clipă pe a mea, sprijinită pe balustrada de lemn. Înțeleg perfect ceea ce simțiți. Gândul de a o pierde pe Emma ar fi de neconceput.

S-a lăsat tăcerea în hol, iar eu am înghițit un nod atât de zgomotos încât sunt convinsă că m-au auzit toți trei.

— Iar ea e mama mea, Frances, m-am grăbit eu să umplu acea tăcere, recurgând la o prezentare complet necesară.

Jack i-a întins mâna, iar mama mea, după o clipă sau două de ezitare stingheră, și-a pus propria mână într-a lui.

— Sunt încântat să vă cunosc în sfârșit, doamnă! a spus Jack, oferindu-i un zâmbet cald și sincer. Emma vă pomenește atât de frecvent și cu atâta afecțiune încât am impresia că deja vă cunosc. Speram din tot

sufletul să am șansa, înainte de a mă întoarce în State, să vă spun cât de mult vă admir opera. Am o creație de-a dumneavoastră absolut minunată pe peretele casei pe care am închiriat-o în momentul de față. Emma mi-a spus că ați pictat-o în Franța și este fără îndoială cel mai captivant tablou din câte am văzut vreodată!

Cuvintele lui i-au stârnit mamei mele exact reacția dorită și a părut să se relaxeze în compania lui – ceea ce era remarcabil de surprinzător fiind vorba de un străin – și să îi crească inima în ea de mândrie la acel compliment. Oare admirația lui fusese ceea ce o încântase, m-am întrebat eu, sau faptul că îi spusese că avea să se întoarcă în scurtă vreme în America? Pentru că, în mod cert, nu păruse fericită cu o clipă mai devreme, când mâna lui Jack se închisese scurt peste a mea. Dacă în viața mea personală aveau să apară vreodată două echipe adverse, era cât se poate de clar de partea cui s-ar fi situat mama mea.

— Îmi plac părinții tăi! mi-a spus Jack odată ce am ajuns în mașina lui și am lăsat în urmă casa. Par oameni cu adevărat buni la suflet.

— Chiar sunt. M-am foit ușor pe banchetă, încă stingherită de ceea ce se petrecuse înainte să ieșim pe ușă. Îmi pare rău pentru povestea asta de la final... mama mea devine confuză foarte ușor.

Jack a luat mâna de pe volan pentru a o bate blând pe a mea.

— Nu a fost o problemă, m-a asigurat Jack, concentrându-se apoi din nou pe condus. Nu te mai gândi la asta.

Însă nu mă puteam abține. Gândul era acolo. Constant. Incidentul de azi nu făcuse decât să îl scoată în evidență. Din punctul de vedere al mamei mele, nimic nu avea să fie cu adevărat bine din nou până nu mă vedea căsătorindu-mă cu Richard.

Primele cuvinte pe care le rostise mama, în momentul în care Jack deja mă ajuta să îmi îmbrac pardesiul, formaseră o întrebare:

— Ești unul dintre prietenii lui Richard?

Simțindu-mă oribil, îmi ațintisem privirea în podea, sperând din tot sufletul să văd o gaură gata să mă înghită. Din păcate, tot ce găsisem la picioarele mele fusese un petic de mochetă bej.

— Nu, doamnă Marshall, răspunsese Jack blând. L-am întâlnit doar de câteva ori și nu îl cunosc prea bine. Îndreptase spre mine un zâmbet plin de bunătate. În schimb, sunt unul dintre prietenii Emmei.

La rândul meu, îi zâmbisem în semn de scuze, dar și de recunoștință.

— Știi cine e acesta, Frannie, intervenise tatăl meu. Ți-am spus mai devreme. E Jack Monroe, domnul care le-a ajutat pe Emma și Caroline după accident.

Mama mea încuviințase din cap, ca și cum ar fi fost un detaliu interesant, însă oarecum lipsit de importanță și fără nicio legătură cu ceea ce voia ea să discute de fapt.

— Și veți veni la nunta lor, domnule Monroe? La nunta Emmei cu Richard?

Îi aruncasem o privire tatălui meu, care clătinase neputincios din cap. Mama știa că planurile de nuntă fuseseră anulate. Sau cel puțin știuse cu o zi înainte.

— Mamă, începusem eu, adu-ți aminte că Richard și cu mine...

— Va fi o mireasă superbă, mă întrerupsese mama. Firește, au fost nevoiți să amâne nunta; era și firesc. Însă eu cred că de-acum au așteptat destul. Nu credeți?

Tatăl meu păruse stânjenit, iar mie aproape că-mi venise să vomit, copleșită de rușine. Jack, însă, păruse să nu fie câtuși de puțin tulburat de acea conversație bizară.

— Emma va fi într-adevăr o mireasă superbă, însă mi-e teamă că eu nu voi avea ocazia să o văd. Nu o să mai stau mult prin părțile astea și, la drept vorbind, nu prea mă dau în vânt după nunți.

Simțisem lama cuțitului înfigându-se în mine, apoi răsucindu-se în rană; cuvintele lui Jack mă loviseră mult mai profund decât ar fi putut să-și dea el seama

vreodată. Din spatele mamei, tatăl meu ne șoptise mutește câteva cuvinte de scuze, apoi, prinzând-o blând pe mama de cot, pornise cu ea înapoi spre bucătărie. Aproape ajunseseră la ușă când întrebarea ei finală răsunase în hol:

— Cine era tânărul acela drăguț care o însoțea pe Emma? Era vreun prieten de-al lui Richard?

— Nu e întotdeauna atât de confuză. Asta face ca situația să fie cu atât mai frustrantă, am spus eu. Pur și simplu nu știi la ce să te aștepți din partea ei de la o zi la alta. E foarte greu pentru tatăl meu.

— Și pentru tine, a remarcat Jack înțelegător.

Am ridicat din umeri.

— Sunt căsătoriți de aproape patruzeci de ani, iar gândul de-a nu o mai avea prin preajmă îl înspăimântă de moarte.

— Da, e evident că o pasionează tot ce ține de căsătorie. Și în special de *căsătoria ta*.

— Cred că majoritatea mamelor vor să își vadă fiicele fericite și așezate la casa lor, însă pentru a mea a devenit aproape o obsesie.

Jack nu a spus nimic preț de o clipă, concentrându-se pe condus.

— Și, firește, am continuat, e foarte atașată de Richard.

— Cred că toți suntem.

Am scos un hohot de râs zgomotos, un sunet lipsit de orice urmă de eleganță sau rafinament. Jack și-a luat ochii de la drum și mi-a aruncat un rânjet scurt care mi-a stârnit valuri de fierbințeală în locuri care de regulă nu reacționează la un simplu zâmbet.

— Ce va face când își va da seama că nunta ta nu va mai avea loc?

Am oftat, întrebarea spulberându-mi cheful de-a mai râde.

— Nu știu, i-am răspuns cu sinceritate. Sper că va accepta acest lucru și că nu o să-i agraveze starea. Nu aș putea îndura acel gând, să știu că eu i-am accelerat progresul bolii. Nu m-aș putea ierta niciodată dacă s-ar întâmpla asta.

Degetele lui s-au încleștat pe volan și a părut să reflecteze atent la ceea ce voia să spună înainte de a deschide gura să vorbească:

— Numai să nu cazi în capcana de-a accepta să reiei relația cu el dacă ai face-o doar de dragul părinților tăi.

Nu i-am răspuns. Și-a luat ochii de la drum pentru mult mai mult timp decât ar fi fost prudent. Iar de data aceasta nu zâmbea câtuși de puțin.

— Emma, doar nu te gândești serios la asta! Ar fi, *fără îndoială*, cel mai rău lucru pe care l-ai putea face!

— Ar face o mulțime de oameni fericiți, am spus eu cu un oftat.

— Te-ai număra și tu printre ei?

— Nu.

— Atunci n-o face! Nici măcar să nu te gândești! Crede-mă când îți spun, e o idee proastă să te căsătorești cu cineva doar pentru a-i face fericiți pe alții. Pur și simplu nu va funcționa.

Am bănuir că Sheridan tocmai apăruse alături de noi în mașină. O, da, o și vedeam pe bancheta din spate, așezată lângă Richard! Deja erau prea mulți foști parteneri printre noi ca situația să mai poată fi confortabilă, iar eu eram hotărâtă să nu permit niciunui din ei să îmi strice după-amiaza cu Jack.

Ne-am continuat drumul, bucurându-ne de soarele de aprilie surprinzător de cald ce se strecura prin parbriz. Era plăcut în mașină și mă simțeam în siguranță, ca într-un cocon de mătase ce părea să mă salveze din testul de reziliență emoțională în care se transformase viața mea din ultima vreme. M-am abandonat bucuroasă acelei senzații:

— Ce se va întâmpla cu mama ta când tatăl tău nu va mai putea să facă față singur situației? m-a întrebat Jack, reluând un subiect pe care credeam că îl încheiasem.

— Nu știu. Am studiat oferta câtorva cămine, însă tata nici nu vrea să audă de ele, nici măcar pentru scurtă vreme.

— Și îngrijire la domiciliu? Ați putea găsi pe cineva care să locuiască acolo să vă ajute? Ar fi o opțiune acceptabilă pentru tatăl tău?

Am oftat.

— Nu știu. Poate. Richard și cu mine ne-am interesat și de asta acum ceva vreme, însă chiar și cu salariile noastre combinate, nu ar fi fost ceva ce să ne permitem. Am râs scurt și sec. Și, cumva, nu cred că oferta lui de a mă ajuta mai e valabilă.

— Atunci cum ar fi dacă te-aș ajuta eu?

— Poftim?

— Eu aș putea să te-ajut. Mi-ar plăcea!

Cuvintele lui fuseseră atât de neașteptate încât mi-a luat câteva secunde să le procesez. Iar în acele câteva clipe am întrezărit o altă viață. L-am văzut pe tatăl meu eliberat de povara extenuării și a grijilor neîncetate. L-am văzut mergând să joace golf sau ieșind la o bere cu prietenii, toate acele lucruri pe care acum nu le mai putea face. Am văzut și schimbările care s-ar fi produs în propria viață. Aș fi putut să mă întorc la Londra și să-mi reiau cariera. Aș fi putut să redevin fiica mamei mele, nu persoana care avea grijă de ea. Am văzut toate aceste lucruri, apoi am trântit cu fermitate ușa peste toate acele visuri nesăbuite:

— Nu. Categoric nu!

Nu cred că răspunsul meu l-a surprins, deși a inhalat șuierat când mi-am pus mâna pe brațul lui.

— Te rog să nu crezi că nu sunt recunoscătoare, Jack! E foarte generos din partea ta să te oferi, însă nu e ceva ce am putea accepta vreodată.

— Ce rost are să te bucuri de succes și să câștigi mai mulți bani decât ai putea să cheltuiești vreodată, dacă nu poți să îi ajuți pe alții?

— Pentru asta există organizațiile de caritate.

— Fac deja donații către organizații de caritate. Nu de asta m-am oferit.

— Atunci, de ce ai făcut-o?

Poate că întrebarea mea a părut mai sfidătoare decât aș fi vrut, însă țineam morțiș să aflu răspunsul. Jack a reflectat îndelung înainte de a-mi răspunde:

— Fiindcă țin la tine și mă interesează ce se întâmplă cu tine. Vreau să-ți fac viața mai frumoasă.

— Mulțumesc pentru ofertă, Jack! Vorbesc cât se poate de serios. Dar, nu.

Jack și-a luat ochii de la drum pentru o clipă.

— Măcar asta promite-mi: dacă va veni vreodată momentul în care vei avea nevoie de ajutor suplimentar, nu o să faci nimic stupid, cum ar fi să jefuiești o bancă sau să îți găsești alte trei locuri de muncă în plus... sau să te căsătorești doar pentru a rezolva problema!

Aș fi vrut să îl întreb care dintre aceste opțiuni era, după părerea lui, cea mai proastă idee, însă bănuiam că știam deja răspunsul.

Jack probabil și-a dat seama că aveam nevoie să schimb subiectul, fiindcă a deturnat cu abilitate conversația spre cu totul altceva și și-a petrecut următoarele douăzeci de minute istorisindu-mi o anecdotă amuzantă despre ceva ce se petrecuse în cursul unui turneu de promovare a unei cărți în Orientul Îndepărtat. Însă ceea ce m-a fascinat cel mai tare a fost bogăția detaliilor pe care le-a pus în descrierea țării și a oamenilor pe care îi întâlnise acolo, povestea lui făcându-mă să îmi doresc fierbinte să-mi rezerv un loc în următorul avion spre Shanghai.

— Viața ta e profund diferită de a mea, am spus eu, pe un ton în care, fără voia mea, se strecurase o notă de tristețe.

— În ce sens? Explică-mi.

Am oftat, nevoinind să dau impresia că mă văicăream; doar remarcam:

— Cam în toate sensurile imaginabile. Tu faci o muncă pe care în mod evident o iubești și la care excelezi. Jack a ridicat din umeri cu modestie. Călătorești; ai ocazia să vezi lumea. Nu ești împovărat de responsabilități.

Ajunsesem la intersecția unde trebuia să cotim spre lac.

— Pe aici? m-a întrebat el.

Am încuviințat din cap. Nu avusese deloc nevoie de ajutorul meu pentru a găsi drumul și m-am întrebat, nu pentru prima dată, de ce mă invitase să îl însoțesc azi.

— Toate astea sunt lucruri de care ai putea să ai parte și tu.

Am expirat prelung și am clătinat din cap cu regret.

— Nu prea cred. Nu în momentul de față, în orice caz.

Buzele lui s-au strâns într-o dungă subțire și mi s-a părut că răspunsul meu îl dezamăgise puțin.

— Nu ar trebui să renunți la lucrurile care sunt importante pentru tine. Familia ta e importantă și e bine să-ți faci datoria față de ea, însă nu ar trebui să renunți la visurile tale, sunt o parte esențială din *identitatea* ta. Firește, ai responsabilități și obligații, însă toată lumea are.

— Și tu? am întrebat eu pe negândite.

Jack a ezitat doar o scurtă clipă înainte de a răspunde:

— Da, firește că și eu. Unele foarte importante, pe care nu le pot ignora – pe care nici nu aș vrea să le ignor.

M-am răsucit pe banchetă, întorcându-mă spre el curioasă. Cine sau ce erau obligațiile la care se referea, lucrurile care dăduseră un ton atât de serios vocii lui? Însă Jack nu mai avea chef să îmi împărtășească nimic. Și-a desfăcut centura de siguranță și a pus mâna pe mânerul portierei:

— Am ajuns, m-a anunțat el cu un zâmbet.

După care mi-a întins mâna când ne-am apropiat de lac.

Preț de o scurtă clipă, am ezitat, dar apoi mi-am pus mâna într-a lui și am permis degetelor lui să se închidă ferm peste ale mele. Era un bărbat pentru care atingerile erau importante; era ceva firesc pentru el și, la cât de bine îl cunoșteam deja, ar fi trebuit să știu că nu era cazul să acord prea mare importanță faptului că mă atingea atât de frecvent. Însă era mai

ușor de zis decât de făcut, fiindcă inima mea avea obiceiul să tresară violent, iar plămânii mei păreau să rămână fără aer de fiecare dată când pielea lui intra în contact cu a mea.

Am făcut două ture în jurul lacului la brațul lui Jack și am fost recunoscătoare pentru sprijinul lui în locurile unde terenul era accidentat sau alunecos, însă și acolo unde nu era. Jack părea cufundat în gânduri și mi-am zis că poate reflecta la vreo răsturnare de situație sau vreo dilemă din intriga cărții lui, deși bănuiam că îl frământau și alte griji în afară de a găsi locul perfect pentru o crimă.

L-am privit îndeaproape cum stătea pe malul lacului, știind că acea imagine cu el pe fundalul apei avea să îmi rămână întipărită în amintire multă vreme după ce el se va fi întors acasă. Jack avea să dispară din viața mea în mai puțin de două săptămâni și chiar nu știam ce simțeam în această privință. Ceea ce știam era că, după ziua aceea, nu aveam să mai vin niciodată să vizitez acest lac. Era prea încărcat cu amintiri legate de el.

Am întins pătura pe care o adusesem din mașină pe același bolovan plat de data trecută și am așteptat să vină și Jack.

— Cred că e foarte bizar să-ți petreci toată viața punând la cale fapte criminale și căutând soluții pentru a scăpa neprins, am remarcat când, în cele din urmă, s-a așezat lângă mine pe pătura în carouri.

— Ai fi surprinsă cât de relaxant poate fi! mi-a răspuns el cu un zâmbet. Îmi place să cred că mă ajută să fiu un om mai bine adaptat la viață.

Am ridicat din sprâncene. M-a privit preț de o clipă lungă și am simțit din nou că era pe punctul de a-mi spune ceva, că se oprișe pe buza unei prăpăstii, doar pentru a decide în final să nu sară. Și-a îndreptat ochii spre lac.

— E ceva cu locul ăsta...

Stătea cu spatele spre mine și am remarcat că părul îi căpăta o nuanță de negru aproape albastrui în lumina soarelui. Mi-am permis să îl studiez îndelung pentru că nu mă vedea. Am luat una dintre

pietricelele mari și plate de lângă noi și am început să mă joc cu ea, cuprinsă de neliniște.

— Nu pare genul de loc în care să se sfârșească o viață, am spus eu, nefiind prea sigură dacă mă refeream la cartea lui sau la propria noastră realitate, sau poate la ambele, ci mai degrabă unul în care ar putea să înceapă ceva.

Mi-am simțit inima luând-o la goană, știind cât de mult dezvăluisem în doar câteva cuvinte. Oare înțelese măcar ce încercam atât de stângaci să comunic? Bănuia ce efect avea asupra mea? Cred că cel mai probabil da, fiindcă mâna lui a alunecat pe pătură spre mine și nu s-a oprit până nu a acoperit-o pe a mea. Răsuflarea mi s-a poticnit în gât.

— Faci tu ceva, Emma, și reușești să-mi pătrunzi în suflet cum nu a mai reușit nimeni altcineva de foarte multă vreme.

— Nu știu ce — asta dacă măcar *are* un nume, am răspuns eu, coborând vocea până a devenit o simplă șoaptă, ca și cum ceea ce spuneam ar fi fost un secret vinovat pe care copacii ar fi putut să-l dea mai departe, dar cred că simt și eu același lucru.

A încuviințat încet din cap și mi-am spus că răspunsul meu nu-l surprinsese prea tare.

— Vreau să fiu sincer cu tine, Emma. Fiindcă am trecut de vârsta la care aveam chef de jocuri și nu spuneam lucrurilor pe nume. E ceva aici, e ceva între noi, și nu știu dacă e din cauza felului în care ne-am cunoscut, sau dacă e doar atracție fizică, însă categoric pare a fi ceva autentic.

— Știu. Și mă sperie de-mi ies din minți!

Jack a râs sec.

— Nu e tocmai măgulitor să auzi așa ceva, însă, date fiind circumstanțele, înțeleg ce spui. Pe de altă parte, ai suficiente complicații în viața ta în momentul de față, nu mai ai nevoie de încă una.

Jack s-a ridicat brusc și mi-a întins mâna să mă ajute să mă ridic și eu. Însă odată ce m-a văzut în picioare în fața lui, nu mi-a dat drumul, mulțumindu-se să îmi privească chipul preț de o clipă prelungă, ca și cum ar fi încercat să și-l întipărească în memorie.

Ca să poată într-o bună zi să mă strecoare în paginile vreuneia dintre cărțile lui, sau avea un alt motiv? Nu mi-am dat seama că sprâncenele mi se strânseseră laolaltă într-o mărunță cută de încruntare decât în momentul în care degetul lui mare a încercat să mi-o șteargă blând de pe frunte. Vocea i-a rămas caldă și calmă când a adăugat, spulberând magia acelei clipe:

— Îmi pare rău, Emma, ziua de azi ar fi trebuit să fie plăcută pentru tine, să te distragă de la griji, nu să-ți dea motive în plus de a-ți face gânduri negre! Poate ar trebui să uiți pur și simplu că am purtat conversația asta?

S-a aplecat să strângă pătura, iar eu, prinzând un moment în care nu era atent, am luat de pe jos piatra mare și plată cu care mă jucasem mai devreme. Voiam ceva care să îmi amintească de acel moment, ceva palpabil și concret. Fără un cuvânt, am băgat piatra în buzunar.

Nu am spus nimic în cele câteva minute cât a durat drumul cu mașina până la restaurant, reluând în minte tot ceea ce spusese Jack pe malul lacului, în lumina tot mai palidă a serii. Pe când am ajuns la barul-restaurant scăldat într-o lumină veselă, un singur lucru îmi devenise absolut clar: cuvintele pe care le rostise acolo îmi erau deja gravate în memorie, marcate cu fierul încins, și absolut nimic, nici acum, nici în viitor, nu avea să mă facă vreodată să le uit.

Localul era fermecător, cu o atmosferă rustică întărită de grinzile din lemn de stejar și zidăria de piatră. Am fost conduși la o masă retrasă de lângă o fereastră, luminată de o lumânare roșie sfârâind într-un pahar.

Nu departe de noi se afla un cuplu în vârstă; bătrânii stăteau aplecați unul spre celălalt peste fața de masă albă ca zăpada, cu mâinile brăzdate de riduri și pete de soare împletite cu seninătate pe masă. M-a încercat un fior neașteptat de invidie văzând intimitatea de care se bucurau. Era ceva ce îmi lipsea; îmi doream să cunosc din nou acel sentiment,

iar acum eram și destul de sigură cu cine mi-l doream. Visuri imposibile, fără nicio bază în realitate, însă cumva refuzau să se lase alungate.

— A fost o după-amiază plăcută, Jack. Mulțumesc că m-ai invitat! am spus, cu un oftat. Cred că aveam nevoie să mă detașez de toate pentru o vreme.

— Mă bucur să te văd mai relaxată, a răspuns el cu acel zâmbet care avea de fiecare dată darul de a-mi face pulsul să se poticnească puțin.

Și nici nu eram singura afectată de farmecul lui; o văzusem clar pe chelneriță zgâindu-se la el când îmi trăsese scaunul să mă așez, cu obișnuitele lui bune maniere. Apoi îmi aruncase o scurtă privire apreciativă, cu o expresie de *Felicitări!* atât de fățișă încât îmi fusese greu să nu zâmbesc. Era genul de reacție pe care Jack avea să le-o stârnească de fiecare dată femeilor cu care interacționa: aveau să îl privească într-un fel anume, eventual să flirteze cu el, să încerce să-i capteze atenția. Și totuși, când eram împreună nu simțeam niciodată că l-ar fi interesat orice altceva în afară de mine. Jack avea tot ceea ce ți-ai fi putut dori sau căuta vreodată la un bărbat, era pachetul complet. Practic bifa toate condițiile pentru a reprezenta idealul oricărei femei, așa cum era descris acesta în revistele glossy. Era oare chiar atât de surprinzător că începeam să mă îndră...

— Ce doriți să serviți de băut?

Cumva mi-a trecut prin minte că mă îndră...?

— Doriți meniul de vinuri?

...că mă îndrăgostesc? În sensul... că îl iubesc?

— Emma?

Însă nu mă îndrăgosteam de Jack. Sau poate că totuși da? Mai degrabă era doar o flamă de moment, o simplă atracție fizică. Nu ar fi putut fi iubire? Sau poate totuși da?

— Emma, e ceva în neregulă?

Am tresărit, ca și cum tocmai m-aș fi dezmeticit dintr-o transă, și am constatat că atât Jack, cât și chelnerița mă studiau cu o expresie de curiozitate fățișă.

— Un pahar de vin alb din vinul casei, vă rog, am spus eu, încântată că nu-mi pierdusem capacitatea de a mă exprima coerent, chiar dacă, aparent, restul abilităților mele de ființă rațională își cam luaseră zborul.

Să fi reușit oare prostia monumentală de a mă îndrăgosti de cineva care era pe punctul de a dispărea pentru totdeauna din viața mea, un bărbat care era practic alergic la orice formă de angajament și care încă trăia cu trauma provocată de trădarea fostei sale soții? Era așa ceva posibil, la drept vorbind, când în urmă cu doar șase săptămâni fusesem gata să mă căsătoresc cu altcineva?

Mi-am dat seama că Jack vorbea cu mine, însă și de data aceasta fusesem prea distrasă pentru a urmări ce spunea:

— Scuze, mi-am cerut eu iertare, clătinând din cap ca și cum aș fi putut astfel să-mi pun cât de cât ordine în gândurile rebele ce îmi goneau prin minte, forțându-le să se retragă într-un colț îndepărtat al minții mele. Ce ziceai?

Jack m-a privit gânditor.

— Ești sigură că n-ai nimic? Nu ți-e rău sau ceva de genul? Ai un aer ușor... bizar.

— Nu. Sunt bine, cât se poate de bine, am mințit eu.

Jack s-a întins să-și pună mâna peste a mea.

— Cu timpul va deveni mai ușor, să știi. Nu o să doară mereu atât de tare.

Nu era prima dată când îmi lua mâna într-a lui; o făcuse de atâtea ori deja încât ar fi trebuit să fi devenit imună la atingerea lui. Însă când degetele lui s-au închis peste ale mele de data aceasta, am simțit că ceva era diferit. Pulsul a început să mi se zbată violent la baza gâtului când m-a privit. Ochii lui căprui închis deveniseră brusc serioși.

— În continuare nu-mi place gândul de a pleca în atât de scurtă vreme, când situația ta e încă atât de dificilă.

Ceea ce aș fi vrut să-i spun era *Rămâi, atunci! Termină-ți cartea aici. Termină-ți toate cărțile aici.*

Ai cea mai portabilă profesie din lume. Nu ești obligat să pleci. Însă ar fi fost complet ridicol să zic așa ceva – și o adevărată nebunie din partea mea. Așa că am ales să spun *cu totul* altceva:

— Mi-ai salvat viața, Jack, dar asta nu înseamnă că ești în continuare răspunzător pentru ea sau pentru mine. De-acum nu mai ai nicio responsabilitate.

Am deslușit o notă dulce-amară în zâmbetul lui când mi-a răspuns:

— Nu știu de ce, am impresia că *tot restul vieții* am să mă simt într-o oarecare măsură răspunzător pentru tine. Tonul îi era neașteptat de serios. Chiar și de la celălalt capăt al lumii.

Chiar nu aș fi avut cum să răspund la așa ceva, însă mi-am pus cuvintele lui într-un sertar al minții, hotărâtă să le examinez mai târziu.

— *Ai putea să rămâi mai mult? Adică... dacă ai vrea așa ceva?*

Am simțit fierbințeala roșetii ce mi-a inundat obrajii când m-am străduit să pun întrebarea astfel încât să pară complet lipsită de importanță.

— Nu prea, mi-a mărturisit el. Am treburi de rezolvat în New York, iar contractul de închiriere pentru casa din Trentwell expiră la sfârșitul lunii. Aproape că s-a oprit acolo, dar apoi a adăugat prudent: Și, după cum îți spuneam mai devreme, există... o obligație... o responsabilitate față de cineva rămas acasă. *Trebuie* să mă întorc.

Am înghițit un nod, hotărâtă să nu-l las să vadă efectul cuvintelor lui asupra mea. Iată, deci, avea o „obligație” față de cineva. Exista cineva la care trebuia să se întoarcă. Bănuisem că era o posibilitate. Prin urmare, aici se sfârșea totul; ba chiar era foarte posibil ca seara aceasta să fie ultima dată când îl mai vedeam. Am simțit lacrimile încingându-mi ochii și am clipit frenetic pentru a le alunga. Dacă era într-adevăr ultima dată când ne vedeam, eram hotărâtă să nu irosesc acea ocazie gândindu-mă la toate lucrurile de care ne-am fi putut bucura dacă situația ar fi fost alta.

Mi-am ascuns emoțiile în spatele dialogului relaxat, presărat din plin cu tachinări, care părea să curgă atât de firesc între noi. Am râs când el s-a prefăcut complet debusolat în fața preparatelor englezești din meniu.

— Plăcintă ciobănească, învârtită cu brânză și jumări, cârnați sforăitori, sufleu de broască? Oare ce e în neregulă cu voi?

Am toastat cu el pentru viitor, străduindu-mă să nu îl las să-mi deslușească în ochi tristețea stârnită de gândul că viitorul lui și al meu se îndreptau în mod evident în direcții complet diferite.

Am părăsit restaurantul pe ușa din spate, ajungând astfel pe o terasă lângă un râu. Soarele coborâse mult pe cer și în scurt timp avea să apună; razele sale tot mai firave scânteiau și licăreau în apa curgătoare, făcând-o să semene cu un râu de mercur clocotind.

— Ai chef să facem o plimbare înainte de-a pleca? m-a întrebat Jack.

Am dat afirmativ din cap și mi-am potrivit pasul cu al lui. Traversând terasa, am ajuns la un scurt șir de trepte ce duceau la cala de halaj. Jack m-a luat de mână cât am coborât scările umede și alunecoase, însă nu mi-a dat drumul nici când ne-am continuat plimbarea pe plat. Temperatura scăzuse considerabil, însă eu nu simțeam deloc răcoarea câtă vreme mâna îmi era într-a lui.

Nu se vedea picior de om pe partea de râu pe care ne plimbam noi, iar pe cealaltă parte nu erau decât câmpii. Atmosfera era una intimă și izolată, ca și cum am fi fost cu totul rupți de lume, nu doar la câteva minute de civilizație. Umbrele erau tot mai lungi, iar copacii desenau siluete bizare în jurul nostru, creând impresia că dispăream încetul cu încetul într-un univers doar al nostru, unul în care toate regulile erau diferite.

La un moment dat, în față ne-a apărut un pod, una dintre acele construcții cu balustradă de lemn rămase din alte vremuri. Nu am fi avut niciun motiv să pășim pe el. Nu era nimic pe cealaltă parte la care să vrem să ajungem; cu toate acestea, când am ajuns la

el, ne-am întors amândoi să urcăm cele câteva trepte pentru a-l traversa. În partea aceasta, copacii erau deși pe ambele maluri, iar crengile lor suficient de joase cât să atingă în treacăt creștetul lui Jack când am pășit pe platforma de scânduri. Odată ajunși la mijlocul podului ne-am oprit amândoi, ca și cum ne-am fi înțeles dinainte, și am privit râul cedând în fața întinericului, îmbrăcându-și argintiul apelor în negrul de cerneală al nopții. Adia o briză ușoară ce mi se juca în păr, dându-mi-l la o parte de pe față, însă am lăsat șuvițele roșcate să fluture în orice direcție le-ar fi dus vântul și m-am sprijinit cu spatele de balustradă, ațintindu-mi privirea asupra râului. Luna răsărise deja și se zbătea nerăbdătoare să alunge și ultimele firicele de lumină ale zilei.

Nu am spus niciunul nimic vreme îndelungată. Cuvintele păreau în plus în acel moment de armonie perfectă. Am fost prima care am rupt tăcerea:

— E atâta pace aici! Mi-aș dori să nu mai plec niciodată. Mă așteptasem ca el să râdă de o asemenea afirmație puerilă, însă nu a făcut-o. Ar fi trebuit să-ți aduci camera, am continuat.

El s-a desprins atunci de balustradă pentru a veni în fața mea.

— N-am nevoie de ea, mi-a răspuns încet. Cred că am să-mi amintesc pentru totdeauna momentul acesta... și doar din motive egoiste.

Nu țin minte când și-a plecat capul spre mine, nici când și-a încolăcit brațele în jurul meu, iar asta e regretabil, fiindcă eram sigură că, la un moment dat din viitor, aveam să-mi doresc să revăd în minte momentul acela, rememorându-l la nesfârșit. Nu m-am dezmeticit decât în clipa în care m-am trezit în brațele lui, cu buzele alunecându-mi sub ale lui, copleșită de o forță primitivă, abandonându-mă celui mai uluitor sărut din câte avusesem parte vreodată.

Cădeam necontrolat, fără a avea habar unde mă aflam sau când aveam să mă zdrobesc de pământ. Corpul lui se potrivea perfect peste al meu, două siluete complet aliniate găsindu-ne locul unul în celălalt și fuzionând într-un singur trup. Am auzit un

geamăt care ar fi putut să provină de la oricare din noi, căci pasiunea acelui sărut era mai puternică decât nevoia de oxigen, continuând să mă smulgă din realitate pentru a mă arunca într-o ceață catifelată, purpurie, în care nu mai știam nimic în afară de desăvârșirea acelui sărut, de senzația gurii și a limbii acelui bărbat întâlnindu-le și dezmierdându-le pe ale mele.

Jack nu s-a desprins din sărut cu bruschete sau dintr-odată, ci mi-a eliberat gura încetul cu încetul, cu o serie de săruturi leneșe, tot mai scurte, ce au făcut chiar și din despărțire o experiență delicios de erotică. Rămânând cu brațele înlănțuite în jurul meu, s-a lăsat ușor pe spate pentru a putea să îmi privească chipul. Ne pierduserăm amândoi răsuflarea, iar inimile ne bubuiau la unison, despărțite doar de zidul piepturilor noastre, vorbindu-și într-un ritm străvechi.

— Știu că nu ar fi trebuit să fac asta, a început Jack, cu vocea guturală și nu tocmai controlată, însă n-am să-mi cer iertare, nici n-am să mint, dar n-am să regret niciodată c-am făcut-o.

Am încercat să spun ceva, însă buzele mele păreau să refuze să execute o sarcină atât de banală; nu își doreau decât să se unească din nou cu ale lui într-un alt sărut.

— Poate a fost imoral din partea mea să profit astfel de tine. Însă măcar o dată... o singură dată... am vrut să știu cum ar fi.

Erau atât de multe lucruri în neregulă în acea ultimă replică încât nici nu știam de unde să încep.

— Nu ai profitat de mine... în niciun caz. Capacitatea mea de a mă exprima articulat părea să fi dispărut deodată cu pasiunea din ochii lui. Îmi doream să mă săruți. Aproape că auzeam ultimele mele fărâme de mândrie alunecând printre scândurile podului și înecându-se în apa ce curgea sub picioarele noastre. Îmi doream asta de multă vreme.

Jack a închis ochii pentru o clipă. Eram convinsă că avea să cedeze și să mă sărute din nou, însă el, părând să găsească în el o forță și o dârzenie pe care

i-o detestam în momentul acela, s-a îndepărtat blând de mine. Tremurul pe care îl simțisem zgâlțâindu-i trupul era singurul semn că nu-și dorise câtuși de puțin să-mi dea drumul din brațele sale.

— E o greșeală să facem asta, a spus el, refuzând să mă privească în ochi. E o greșeală pentru amândoi.

Am încercat să clatin din cap a negare, însă el m-a oprit prinzându-mi bărbia în palmă. Într-un gest de tandrețe, și-a trecut degetul mare peste buza mea de jos, încă umflată de la sărutul lui.

— Ai trecut prin prea multe și ești vulnerabilă și derutată. Nu știi încotro s-o iei, iar eu sunt o complicație nenecesară; pur și simplu, nu îți lipsește așa ceva în momentul de față.

— Dar...

Am recunoscut tonul înfrânt al vocii mele cu mult înainte ca mintea mea să își revină suficient cât să înțeleg că era o bătălie pe care nu aveam s-o câștig.

Jack a clătinat din cap cu tristețe, apoi a continuat:

— E mult prea devreme pentru tine și mult prea târziu pentru mine. Îndoind ușor brațele, s-a îndepărtat și mai mult de mine, până când trupurile noastre nu se mai atingeau deloc. Nu sunt omul de care ai nevoie în viața ta în momentul ăsta, Emma. Însă Dumnezeu mi-e martor că sunt nevoit să recurg la întreaga mea forță mentală, până la ultima picătură, ca să nu te trag din nou în brațele mele și să anulez amintirea oricărui alt bărbat ale cărui buze le-au atins vreodată pe ale tale.

Am ridicat spre el o privire rugătoare, fără a mă rușina de ceea ce răzbătea din ea. Ceea ce simțeam mi se reflecta limpede pe chip și în pulsul ce mi se zbătea sălbatic la baza gâtului. Nu încăpea îndoială în privința a ceea ce îmi doream. Nici urmă de îndoială. L-am auzit gemând ușor când m-a privit, dar apoi s-a forțat hotărât să-și îndrepte din nou atenția asupra râului.

— Nu ai nevoie să începi ceva cu mine în momentul de față. Ceva ce știi deja că se va sfârși

curând. Ai avut prea multe sfârșituri în viața ta în ultima vreme. Refuz să fiu și eu unul dintre ele.

Aș fi putut încerca să-l fac să se răzgândească. Aș fi putut să îl implor, însă în cele din urmă am găsit în mine o rămășiță a instinctului de autoconservare ce mi-a permis să-mi salvez puțină demnitate pe care o mai aveam.

— La ce te-ai referit când ai spus că e prea târziu pentru tine? La faptul că vei pleca în curând?

Jack a întors spatele râului pe care îl studiasse până atunci și m-a privit, iar eu i-am recunoscut tristețea din ochi când mi-a răspuns:

— Nu. Aia ține strict de geografie. Mă refeream la faptul că tu... ai apărut prea târziu pentru mine... cu zece ani prea târziu, la drept vorbind.

Zece ani. Atât trecuse de când se sfârșise căsnicia lui. Am simțit stafia lui Sheridan și a faptelor sale ridicându-se din râul întunecat precum un spirit malefic, spulberând magia acelui moment mai eficient decât ar fi putut s-o facă orice altă fantomă reală.

Nu mai era nimic de spus, iar Jack a pornit muzica în mașină pe drum înapoi, încercând să umple golul imens ce se căscase între noi. Poate nu a fost foarte matur din partea mea, însă decât să fiu nevoită să mă ascund în spatele unei fațade de conversație mărunță, am preferat să mă prefac că dormeam, iar Jack s-a prefăcut că mă credea.

CAPITOLUL 13

Amintirea clipelor petrecute cu Jack m-a hărțuit neîncetat în zilele ce au urmat. Tocmai când credeam că reușisem să mă scutur de ea, ridicam privirea de la ceea ce făceam și mă trezeam din nou cu ea în fața ochilor. Memoria îmi juca feste, bătută de fantome de care bucuroasă m-aș fi putut lipsi, însă care îmi invadau gândurile în cele mai nepotrivite momente. Se materializaseră sâmbătă după-amiază, în timpul obișnuitei noastre plimbări prin pădure, când foșnetul frunzelor în adierea vântului mă răpise pentru o clipă, și brusc alături de mine nu mai fusese mama mea, ci Jack; pădurea dispăruse, iar eu mă treziseam din nou pe pod, pierdută în brațele lui.

Aceleași amintiri mă însoțeau și la muncă, apărând nepoftite și făcându-mă să mă întrerup în mijlocul unei conversații, să uit ce începusem să fac și să încremenesc cu privirea în gol într-o încăpere goală, trecându-mi degetele peste buze, amintindu-mi sărutul lui. Monique a abordat problema cu aplombul și eleganța tipice pentru ea.

— S-ar putea să te dau afară săptămâna asta, mi-a spus ea pe un ton relaxat, într-o dimineață la cafea.

Mi-am ars buza încercând să înghit brusc înghițitura de lichid fierbinte pe care tocmai o luasem în gură.

— Poftim?

— Nu e nimic personal, m-a asigura ea, zâmbindu-mi fermecător și ridicând scurt din umeri. Doar că nu mai ești bună de nimic la muncă.

Nu era cea mai strălucită evaluare profesională pe care o promisem vreodată. Însă nici nu era cu totul greșită.

— Îmi pare rău! am spus eu, referindu-mă atât la abaterile mele din ultimele câteva zile, cât și la cele pe care eram sigură că aveam să le comit în continuare. Voi fi mai bine în curând. Peste vreo săptămână sau pe-acolo, am asigurat-o eu.

— Ce, îți închipui că, după ce se va întoarce în State, asta o să rezolve ceva? Că toate sentimentele pe care le nutrești față de autorul tău american o să dispară așa, ca prin magie, după ce va pleca?

M-am zgâit la ea cu ochii cât cepele, căci nu îi pomenisem absolut nimic despre sentimentele mele față de Jack.

— Ce, a continuat Monique, crezi că sunt deja atât de bătrână și oarbă încât am uitat tainele inimii? Sunt franțuzoaică, a declarat ea cu mândrie. Nu aş putea să le uit niciodată.

Seara petrecută cu Jack îmi lăsase o impresie de finalitate atât de pregnantă încât am fost luată complet prin surprindere când m-a sunat câteva zile mai târziu. Însă și mai tare m-au surprins primele lui cuvinte:

— Sufleu de broască... mă gândesc că n-are cum să fie vorba de o broască adevărată, sau ba?

— Poftim?

— E o întrebare care mă tot frământă, atâta tot. Adică de ce ar vrea cineva să mănânce o broască? În primul rând, cred că sunt otrăvitoare.

— Nu, Jack, nu e vorba de o broască adevărată.

— Hm, mă gândeam eu.

A urmat un lung moment de tăcere și mi-am spus că acolo avea să se încheie acea conversație bizară. Dar apoi i-am auzit din nou vocea:

— Deci știi s-o gătești?

— Da, știu. Vrei să ți-o pregătesc înainte să pleci?

— Ești liberă sâmbătă după-amiază, să zicem pe la patru?

— Sunt.

Jack a ezitat un moment.

— Mi-a luat mai mult timp să scornesc pretextul ăsta ridicol pentru a te suna decât îmi ia de regulă să schițez intriga unui roman întreg.

Am zâmbit.

— Bravo! N-a părut deloc o scuză inventată.

Chicotul lui de râs s-a suprapus cu zbârnâitul liniei telefonice când a închis.

— N-am înțeles. Ce anume încerci să-mi spui? a întrebat Caroline suficient de tare cât să atragă atenția mai multor clienți de la mesele învecinate, care au întors capetele spre noi.

Mi-am tras scaunul puțin mai aproape de al ei, coborând vocea:

— Cred că s-ar putea să mă îndrăgostesc... să mă fi îndrăgostit de Jack.

— Prostii! a declarat ea scurt, respingându-mi categoric afirmația.

— Ba nu sunt prostii. E ceea ce simt. Ceea ce cred că am început să simt încă de acum câteva săptămâni, doar că mi-a luat o vreme să-mi dau seama.

— Ascultă, a spus Caroline și am văzut că se străduia sincer să păstreze un ton calm și măsurat, în condițiile în care, în realitate, și-ar fi dorit mai degrabă să-mi dea o palmă zdravănă peste față. Ceea ce crezi că simți față de Jack... ei bine, pur și simplu nu e posibil. E un tip de treabă, un tip grozav, un tip de-a dreptul eroic. Însă nu e genul de bărbat cu care ajung să fie femeile ca noi. E ca un personaj dintr-o carte, pare răpitor, scânteietor, palpitant. Însă nu e real. Nu la modul la care e Nick, spre exemplu. A ezitat, în mod evident întrebându-se dacă era cazul să își ducă gândul până la capăt. Sau cum e Richard.

— Richard! O, da, el e *exact* genul de bărbat la care visează orice femeie! Tipul care se culcă în secret cu prietena ta cea mai bună. E partenerul perfect pentru oricine.

— Emma, s-a întâmplat o singură dată, ce mama mă-sii!

Șocată, am ridicat fulgerător capul. Pe Caroline rareori o auzeam înjurând. Dintre noi trei, Amy fusese dintotdeauna cea a cărei exprimare plastică ar fi putut concura de la egal la egal cu limbajul lui Monique.

Caroline a oftat și a încercat să schimbe vorba:

— Uite, ai spus chiar tu că Jack e din principiu împotriva căsătoriei?

Am încuviințat din cap.

— Și ți-a dat de înțeles că are în State pe cineva la care trebuie să se întoarcă?

Din nou, am dat afirmativ din cap.

— Și crezi că e posibil să nu fi depășit încă povestea cu fosta lui soție?

Am răspuns tot cu un gest afirmativ din cap, unul mult mai trist de data aceasta.

— Ei bine, a concluzionat Caroline cu un oftat prelung, retrag tot ce-am spus: tipul e o partidă de nerefuzat. Încearcă-ți norocul!

Detestam faptul că, deși ea fusese sarcastică, odată faptele prezentate atât de fățiș, nu puteam să nu recunosc că avea dreptate. Am oftat și m-am aplecat peste masă pentru a mă apropia și mai mult de ea. Era ora prânzului și cafeneaua era aglomerată. Deși reușisem să prindem loc într-unul dintre cele câteva separeuri din spate, eram totuși conștientă că discuția noastră putea fi auzită cu ușurință de către cei de la mesele învecinate.

Caroline a luat o mușcătură din sendviș înainte de a mă fixa cu o privire de disperare pură:

— Trebuie c-a fost un sărut a naibii de intens! a spus ea.

— Chiar așa a fost, am recunoscut eu. Însă nu de asta simt ceea ce simt.

— A, nu? Ascultă, Emma, abia îl cunoști pe individ. L-ai întâlnit cu mai puțin de două luni în urmă. Nu poți fi îndrăgostită de cineva care abia dacă poate fi considerat mai mult decât o cunoștință din vedere.

S-a lăsat pe spate în scaun, vizibil convinsă că adusese un argument hotărâtor:

— Pe Richard îl cunoșteam *de-o viață* și credeam că îl iubeam. Și cu ce m-am ales din *asta*?

Caroline a oftat, dându-și seama că se aventurase pe un teritoriu pe care nu putea ieși victorioasă.

— Bine, mai spune-mi o dată, cât mai exact, ce ți-a zis Jack după sărut, când te-a adus înapoi acasă.

— Tocmai asta e, am spus eu, clătinând din cap, la fel de confuză cum fusesem și cu cinci zile în urmă.

S-a comportat de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Ca și cum toată povestea de pe pod, sărutul, ce mi-a spus după pur și simplu nu ar fi existat.

Caroline a strâns din buze, ca și cum ar fi încercat să decidă dacă să dea sau nu glas următoarei ei întrebări. După care a făcut-o:

— Ești *absolut sigură* că lucrurile astea chiar s-au întâmplat?

I-am aruncat o privire usturătoare. A cedat prima.

— OK, OK! Nu te uita așa la mine. Trebuia să întreb. Ai trecut prin multe în ultima vreme și să nu uităm că te-ai lovit la cap în accident...

— Asta a fost acum șapte săptămâni și categoric n-am scornit întreaga poveste, nici nu mi-am imaginat-o. Nu aș fi avut cum s-o fac. A fost cel mai năucitor sărut din câte am cunoscut vreodată!

La masa cea mai apropiată de a noastră două femei în vârstă au ridicat interesate capul la auzul acestui comentariu din urmă pe care, trebuie să recunosc, îl rostisem mult mai tare decât ar fi fost cazul. Le-am oferit un zâmbet plin de bunăvoință și mi-am tras scaunul mai aproape de masă.

— Și când te vezi cu el din nou? m-a întrebat Caroline, pe un ton în care am deslușit o notă de resemnare neputincioasă.

— Sâmbătă. Îi gătesc sufleu de broască.

Caroline a ridicat surprinsă capul.

— E mai bine să nu îmi ceri detalii, am sfătuit-o eu. Deci crezi că ar trebui să-i spun ce simt sau ar însemna să mi-o caut cu lumânarea? Să aduc vorba despre ce s-a întâmplat acum câteva zile? Să îl întreb despre asta? Sau să las pur și simplu lucrurile așa cum sunt?

— Astea sunt o mulțime de întrebări. Lasă-mi o clipă!

M-am așezat mai confortabil pe bancheta tapițată cu piele neagră și am așteptat răbdătoare călăuzirea plină de înțelepciune a lui Caroline. Eram cu totul depășită de situație și aveam nevoie de sfaturile ei rezonabile, de om echilibrat. Caroline era omul care avea o relație de lungă durată, își trăia viața după

valori solide și era o persoană de cea mai înaltă moralitate:

— Gata, cred că știu. Vrei să-ți spun ce cred *sincer* c-ar trebui să faci sâmbătă?

M-am aplecat spre ea, gata să-i sorb cuvintele de pe buze.

— Cred că ar trebui să te culci cu el.

Nu sunt sigură pentru cine a fost șocul mai mare, pentru mine sau pentru cele două doamne în vârstă de la masa alăturată. Cred că totuși pentru mine.

— Poftim? Ce-ai spus?

Ambele bătrâne au lăsat ceștile din mână, punându-le înapoi pe farfurioare; presupun că voiau și ele să se lămurească.

— Culcă-te cu Jack. Fă sex. Tra...

Am întrerupt-o înainte ca una din cele două doamne cu păr albastru de lângă noi să facă un atac de cord în timp ce-și savura brioșa.

— Înțeleg terminologia.

M-am zgâit la ea nedumerită, neputând să-mi cred urechilor. *Cine* ești? Și ce-ai făcut cu adevărata Caroline?

Mi-a aruncat o privire vag rușinoasă pe sub breton.

— Știu că s-ar putea să pară o soluție cumva atipică...

— Crezi?

— ...dar ascultă-mă până la capăt, fiindcă am impresia că asta s-ar putea dovedi până la urmă cea mai bună treabă – pentru tine și Richard, mă refer.

În această ultimă privință aveam să fiu nevoită să cer lămuriri de la cele două bătrâne care trăgeau cu urechea, fiindcă eu una categoric nu înțelegeam *nimic* din ceea ce încerca să îmi spună:

— Stai să văd dacă am priceput. Crezi că ar trebui să... *fac dragoste*... – cu bună-știință am folosit singura descriere pe care Caroline intenționat nu o inclusese – să fac dragoste cu Jack, un bărbat față de care cred că încep să nutresc sentimente cât se poate de concrete, și ai impresia că, făcând asta, îmi voi

rezolva cumva problemele din relația cu Richard care, în caz că ai uitat, mi-a fost infidel?

— Exact! a răspuns Caroline, încuviințând satisfăcută.

Am clătinat din cap, întrebându-mă dacă nu cumva cineva strecurase și altceva în afară de boabe de cafea în băutura pe care tocmai o serveam.

— Caroline, ești oficial nebună! Ceea ce spui e complet absurd.

Vechea mea prietenă s-a schimonosit, ca și cum soluția propusă de ea ar fi fost atât de evidentă încât sărea în ochi și nu înțelegea de ce nu vedeam și eu acest lucru.

— Ascultă, în momentul de față nici măcar nu vrei să te gândești la posibilitatea de a te întoarce la Richard, nu-i așa? Te-a rănit și ești furioasă pe el. Ceea ce e de înțeles. Iar la cum văd eu lucrurile, nu o să se schimbe nimic până nu reușești să treci peste ceea ce a făcut, sau poate... *până nu echilibrezi balanța.*

Nimic din ce spunea nu justifica acea sugestie scandaloasă.

— Gândește-te, Emma, dacă ai face *și tu* același lucru... ei bine, ar anula cumva ceea ce a făcut Richard. Nu ai putea fi în continuare furioasă pe el dacă ai ști că ai făcut și tu același lucru. Practic, v-ați afla din nou pe picior de egalitate.

Am privit-o cu disperare:

— Caroline, nu pot și *nu vreau* să fac sex cu Jack ca să mă răzbun pe Richard! Ce fel de persoană ar trebui să fiu ca să fac asta? În plus, ignori complet ceea ce simt față de Jack.

Caroline a oftat din nou și a ales în mod convenabil să ignore ultimul meu comentariu.

— Nu zic decât că s-ar putea ca o noapte de pasiune cu Jack să fie exact ceea ce îți trebuie acum. Anume în acea privință nu o puteam contrazice. Jack e ca o aventură de vacanță, toridă și intensă. Recunosc că între voi doi există în mod evident un fel de scânteie sau de atracție și știu că tu crezi că ceea ce simți e iubire, însă nu se poate să nu știi că,

în realitate, *nu e*. E doar în capul tău, doar o fantezie născută din felul eroic în care te-a salvat. Într-un fel și pe mine m-a salvat, nu uita, dar nu cred să mă vezi convinsă că m-aș fi îndrăgostit de el. Sau ba?

Am scos un vag sunet de dezgust, însă nu i-am răspuns.

— Emma, serios, ai încredere în mine în privința asta! La o analiză mai atentă vei constata că sentimentele astea pe care crezi că le nutrești față de Jack sunt lipsite de substanță, însă te-ai pierdut atât de tare în această atracție imposibilă încât nu mai vezi nimic limpede. Cuvintele ei m-au spintecat ca niște cuțite, dar nu aveam de gând să-i arăt acest lucru. Așa că poate că, dacă tu și Jack... faceți treaba aia, a adăugat ea mult mai rezervat, de-abia acum remarcându-le pe cele două pensionare ce ne ascultau atent, ei bine, s-ar putea să ți-l scoată din cap. Să te scape de el.

M-am strâmbat. Punea problema ca și cum sentimentele mele față de Jack erau un fel de boală neplăcută de care trebuia să mă vindec complet.

— Apoi, când se va fi terminat totul, vei vedea diferența dintre o aventură pasageră cu cineva care ți-a stârnit o pasiune adolescentină și o relație de durată cu un bărbat pe care îl iubești.

N-am făcut decât să mă zgâiesc la ea.

— Să nu mai vorbim că faci sex cu un tip extrem de atrăgător, a adăugat ea, ca și cum ar fi fost sigură că acela ar fi fost argumentul hotărâtor.

— Fabulos! am replicat, iar Caroline, încântată de propunerea ei idioată, nici măcar nu și-a dat seama că fusem sarcastică.

— Știu, a declarat ea. Te vei descotorosi de obsesia față de Jack, îți vei oferi o tăvăleală scurtă de vacanță, apoi tu și Richard veți putea găsi o cale de a redeveni un cuplu. E o situație din care toată lumea are doar de câștigat.

Ambele doamne în vârstă dădeau din cap cu un aer înțelept, ca și cum Caroline ar fi fost varianta britanică a celebrului doctor Phil al americanilor.

— Caroline, ești sărită de pe fix! E cel mai prost sfat pe care l-am auzit vreodată! Ține-te cu dinții de cariera ta de agent imobiliar, fiindcă în domeniul consilierii de cuplu nu ai nicio șansă de succes.

A părut profund dezamăgită de refuzul meu de a o asculta.

— În plus, pari să fi trecut cu vederea cel mai mare și insurmontabil obstacol din calea planului tău.

Caroline a așteptat răbdătoare să îmi termin ideea.

— Jack nu își dorește niciun fel de legătură sau complicație, nici măcar o „tăvăleală scurtă” fără implicare emoțională. A fost cât se poate de clar în privința asta.

Mi-am lăsat pardesiul și poșeta pe balustrada scărilor când am ajuns acasă în seara aceea și m-am îndreptat glonț spre bucătărie, ademenită de mirosul de mâncare, așteptându-mă să îi văd pe ambii părinți ai mei trebăluind printre vase, ca de obicei. Însă încăperea era cufundată în întuneric, singura lumină fiind cea care răzbătea prin ușa de sticlă a cuptorului, dezvăluind caserola lăsată la foc mic înăuntru. Traversând bucătăria, am trecut în salonul învecinat; și acesta era întunecat.

— Tată? Mamă? am strigat eu în casa pustie. Era ceva în neregulă. De când se declanșase boala mamei, viețile părinților mei erau guvernate de rutină și ordine. Spontaneitatea și comportamentele impulsive zburaseră pe fereastră în momentul în care boala Alzheimer intrase pe ușă. Am urcat în fugă scările, însă chiar înainte să deschid larg ușa dormitorului mi-am dat seama că eram singură acasă. Am coborât la fel de rapid, aproape pierzându-mi echilibrul în graba mea de a-mi lua telefonul. Am înșfăcat poșeta și m-am dus cu ea în bucătărie, scoțându-mi mobilul din mers. Tocmai formam numărul tatălui meu când am văzut bilețelul. Era sprijinit de ceainic.

Am aprins becul și am citit mesajul scris în caligrafia îngrijită a tatălui meu. Pe când am ajuns la finalul scurtei explicații, expresia perplexă de pe

chipul meu nu mai era una de încruntare, ci de mânie. *Am ieșit la un pahar cu George*, erau primele lui cuvinte, care mie mi s-au părut la fel de absurde ca și cum ar fi scris, *Am fost răpit de extratereștri, te rog adu bani de răscumpărare!* Rareori se întâmpla ca tatăl meu să-și permită luxul de a petrece timp de calitate cu prietenii lui, ieșind să bea ceva. Însă, oricât ar fi fost de bizar acel aspect, cea de-a doua parte a bilețelului era ceea ce mă deranja cu adevărat. *Mama ta e la școală cu Richard. Mâncarea e în cuptor. Ar trebui să ajungem înapoi pe la opt.*

Cum adică mama era *la școală cu Richard*? Plecase din nou de acasă, iar Richard o găsisese? Imposibil. În niciun caz tata nu ar fi stat liniștit să socializeze la o bere dacă mama ar fi reușit să fugă din nou la școală de capul ei. Ceea ce nu putea să însemne decât că Richard o *dusesese* la școală? Dar de ce? În ruptul capului nu îmi puteam imagina nici măcar un singur motiv pentru care Richard ar fi făcut așa ceva, nici măcar în perioada cât *fusesem* logodiți, cu atât mai puțin acum. Nu avea nicio logică. Și, chiar mai grav, era o încălcare flagrantă a promisiunii pe care i-o smulsesem cu greu tatălui meu de a-l exclude pe Richard din viața familiei noastre, cel puțin o vreme, până se așternea liniștea peste despărțirea noastră.

Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă înfuriam mai tare. Richard se folosea de afecțiunea pe care mama mea o nutrea de mult față de el, drept instrument de manipulare cu ajutorul căruia să se strecoare înapoi în viața mea. Era scandalos. Și dacă își închipuia că un astfel de comportament avea să mă recucerească... ei bine, îl aștepta o surpriză de proporții. Clocotind de indignare pe deplin justificată, mi-am luat cheile de la mașină și am ieșit pe ușă.

Am fost nevoită să fac un efort conștient pentru a încetini cât am parcurs drumul familiar spre școală. Însă nu mi-a fost ușor, având în vedere că furia îmi gonia în vene ca un drog stimulant, practic forțându-

mi piciorul drept să apese mai tare pedala de accelerație.

În timp ce conduceam, prin minte îmi treceau tot felul de replici care de care mai tăioase, toate menite să-l pună pe Richard la punct. În realitate știam că probabil nu aveam să spun nimic prea dramatic în fața mamei. Nu conta. Aveam să-i găsesc și s-o aduc pe mama acasă, iar dacă Richard nu pricepea mesajul fără alte explicații însemna că era chiar mai idiot decât crezusem.

Clădirea școlii era cufundată în cea mai mare parte în întuneric și știam că ușa din față era probabil încuiată, așa că am luat-o spre una dintre intrările laterale, auzind vâjâitul camerelor de supraveghere când acestea s-au rotit să îmi urmărească pașii. Mi-am dat seama că era un plan care se putea sfârși prost: îmi și imaginam cum aș fi declanșat alarmele, cum ar fi apărut mașinile de poliție și cât de greu mi-ar fi fost să explic ce o determinase pe fiica unei foste angajate a școlii să intre prin efracție în fosta ei școală.

Am ajuns la ușă și am văzut că pe coridorul din spatele ei era beznă. Am ezitat preț de o clipă cu mâna pe clanța de aluminiu. Nu mă obliga nimeni să fac asta, nu? Flăcările furiei care mă făcuse să ies în fugă din casă și să sar la volan se stinseseră aproape complet, lăsând în urmă doar câțiva tăciuni fumegând a iritare. Probabil ar fi trebuit să mă întorc pur și simplu acasă și să uit întreaga poveste. Degetele mi s-au încleștat pe clanța tubulară apoi, aproape ca însuflețite de voință proprie, au deschis ușa. Mi-am ținut răsuflarea. Nu s-a declanșat nicio alarmă, nu m-am trezit cu niciun paznic gonind spre mine pe coridor. Am luat-o ca pe un semn că fusese o decizie înțeleaptă din partea mea să vin.

Nu aveam nevoie de lumină ca să-mi croiesc drum prin clădire. Nici ca să știu de unde ar fi trebuit să-mi încep căutarea. Am ignorat culoarul care ducea spre Catedra de Tehnologie și biroul lui Richard și m-am îndreptat direct spre aripa rezervată Catedrei de Artă.

Acolo s-ar fi dus mama mea. De fiecare dată acolo încerca să ajungă.

Când am trecut de ușile batante am observat lumini aprinse în mai multe dintre încăperile ce serveau drept săli de clasă pentru orele de artă, respectiv birouri pentru personal. Am tras adânc aer în piept pentru a mă calma, pregătindu-mă sufletește pentru ceea ce avea să fie o scenă dezagreabilă, indiferent cum s-ar fi desfășurat.

— Mă scuzați, pot să vă ajut?

Vocea a răsunat din spatele meu și probabil m-a făcut să sar ca arsă; categoric nu auzisem pe nimeni apropiindu-se sau ieșind din vreuna dintre săli. Fusesem atât de concentrată la misiunea mea de a o elibera pe mama din grija lui Richard, încât devenisem surdă și oarbă la orice altceva. În ciuda felului în care fusese formulată întrebarea, tonul fusese tăios și bănuitor și în niciun caz nu păruse să aparțină cuiva dornic să mă ajute. Doar dacă nu cumva ajutorul respectiv ar fi constat din a mă da afară.

— Școala este închisă și vă aflați pe o proprietate privată.

M-am răsucit lent pe călcâie, nefiind prea sigură cât de grav era buclucul în care mă băgasem.

— Emma! Pentru numele lui Dumnezeu, nu mi-am dat seama că tu ești!

Persoana din fața mea, care cu doar câteva minute în urmă păruse gata să-mi spargă capul cu o sculptură, m-a prins acum în brațe, strângându-mă afectuos.

— Ce naiba ți-a venit să bântui așa prin întuneric? M-ai speriat de moarte. N-am știut că vii și tu în seara asta. Cum ești, scumpo? Ne-am făcut toți o grămadă de griji pentru tine. Ce tragedie!

Am încuviințat din cap, vag distrasă. Prezența lui Janice îmi tăia și mai mult din elan. Era o femeie caldă și prietenoasă, căreia nimic nu-i plăcea mai mult decât să stea la povești presărate cu bârfe. În perioada în care mama mea fusese șefă de catedră, Janice îi fusese asistentă și știam că fuseseră nu doar

colege, ci și prietene apropiate. Chiar și din acest motiv merita mai multă atenție și politețe din partea mea.

— Sunt bine, mulțumesc!

Janice m-a bătut consolator pe mână și mi-am dat seama că nu îi scăpase faptul că inelarul meu era gol.

— Mare păcat că ați fost nevoiți să amânați nunta! a spus ea și mi s-a părut că am deslușit o întrebare în spatele acelei afirmații aparent inocente.

Oare asta însemna că Richard nu spusese nimănui de la școală că nunta noastră nu fusese doar amânată, ci de-a dreptul anulată?

Am decis să răspund cu un mormăit care nu spunea nimic concret, iar ea, din fericire, nu a mai insistat. Am aruncat o scurtă privire peste umăr, în direcția laboratorului de arte plastice din spatele meu, așteptându-mă ca, din clipă în clipă, să îi văd pe Richard și pe părintele meu fugar ieșind din sală și făcând întreaga situație cu atât mai stingheritoare pentru mine.

Janice a interpretat greșit acea privire.

— Sunt în C₄, laboratorul principal de arte plastice, m-a informat ea. Du-te liniștită la ei!

Am ezitat, nefiind prea sigură ce să spun, întrebându-mă cât din conversația aceea avea să devină o bârfă savuroasă printre angajați până la pauza de prânz din ziua următoare.

— Ăăă, ce fac aici Richard și mama?

Janice a părut ușor surprinsă de întrebarea mea.

— Ceea ce fac de fiecare dată.

Răspunsul ei nu prea mi-a spus mare lucru. Speram că, dacă îi lăsam suficient spațiu să se desfășoare, avea să îmi dea singură detalii. Janice nu era genul de femeie care să tolereze prea bine tăcerea. Nu a făcut-o nici de data aceasta.

— Mi-am spus mereu că e un gest foarte drăguț din partea lui.

Am zâmbit stins. În ultima vreme îmi fusese foarte greu să mi-l imaginez pe Richard făcând lucruri drăguțe, însă ar fi fost deplasat să-i spun asta lui Janice.

— Cred că așa e.

— O, categoric! Și știi cât de mult înseamnă gestul acesta pentru ea.

— A, da, firește!

— Însă întotdeauna mi se pune un mic nod în gât, să știi.

În regulă, mă dumirisem; nu aveam să aflu ce se petrecea decât dacă întrebam direct:

— Scuză-mă, Janice, dar ce anume caută Richard cu mama mea aici?

— Îi oferă un tur al expoziției de artă, firește. Ca de obicei. Nu de asta ai venit și tu, ca să li te alături?

— Expoziția de artă! am spus eu, oftând prelung acum că în sfârșit înțelegeam.

Era un proiect pe care chiar mama mea îl inițiasse și muncise asiduu, vreme îndelungată, pentru a obține finanțarea necesară pentru a amenaja în lateralul laboratoarelor de artă plastică o mică galerie în care erau expuse în fiecare an operele elevilor.

— Ai spus „ca de obicei”; să înțeleg că nu e prima dată când Richard face asta?

Janice s-a încruntat, vizibil derutată să constate că știam atât de puține despre ceea ce se petrecea. Bun venit în lumea mea, Janice!

— O, da, tot vine cu ea pe aici de trei ani încoace! Însă de fiecare dată vin seara târziu, când școala e închisă și toată lumea e acasă. Nici măcar nu mai ies din birou până nu pleacă. Mama ta se agită când se întâlnește cu oameni care o salută, iar ea nu-și mai aduce aminte de ei. Și nu vreau s-o tulbur și mai tare, mai ales când știu cât de multă plăcere îi face să privească lucrările copiilor.

Am rămas încremenită pe coridor, simțindu-mă mai mărunță decât oricare dintre copiii care învățau acolo. Richard făcuse un gest cu adevărat drăguț, aducând-o pe mama să viziteze galeria în toți acești ani. Iar faptul că nu pomenise niciodată subiectul, nici nu căutase să culeagă lauri, mă făcea să mă simt cu atât mai josnică, dacă așa ceva era posibil.

— Nu ți-a spus nimic despre asta?

Am clătinat din cap pe mutește și am văzut-o pe Janice răspunzându-mi cu un zâmbet blând.

— Tipic pentru Richard, nu-i așa? E un tânăr deosebit de amabil și atent. Un bărbat de nerefuzat, nu-i așa?

Chiar nu știam ce să spun, mai ales că mă descotorosisem de acel „bărbat de nerefuzat” aproape cu aceeași nonșalanță cu care mă descotorosisem și de inelul primit de la el.

— Du-te la ei! m-a îndemnat Janice, împingându-mă ușor în direcția galeriei. Eu mă întorc în birou — n-aș vrea să mă vadă mama ta.

Am așteptat până când Janice s-a retras și a închis ușa în urma ei și abia după aceea mi-am continuat drumul pe coridor. M-am oprit la ușile de sticlă, privindu-i pe Richard și pe mama în încăperea de dincolo de ele. Pereții erau acoperiți cu picturi și schițe în cărbune, iar o altă secțiune vastă a sălii găzduia o expoziție de obiecte ceramice. Richard venea în urma mamei, în vreme ce aceasta parcurgea lent expoziția, studiind fiecare lucrare în parte. Părea să o asculte concentrat când ea îi atrăgea atenția asupra unor detalii pe care le remarcase. Habar nu aveam dacă ceea ce spunea mama avea vreo noimă, dacă era într-unul dintre momentele ei de luciditate, sau dacă ceea ce îi ieșea de pe buze era un talmeș-balmeș confuz și fără sens. Îmi era imposibil să-mi dau seama doar din expresia lui Richard, fiindcă el asculta și zâmbea, stând răbdător lângă ea, punându-i întrebări pe care eu puteam doar încerca să le ghicesc, însă care păreau să-i stârnească mamei mele o reacție intensă, luminându-i chipul cu un entuziasm pe care nu i-l mai văzusem de foarte multă vreme. Le-am aruncat o ultimă privire prelungă, apoi m-am răsucit pe călcâie și am plecat în tăcere.

CAPITOLUL 14

Era o activitate pe care o tot amânam de ceva vreme, așa cum îți vine să tot amâni o programare la dentist, în ciuda unei dureri de dinți sâcâitoare, fiindcă știi *sigur* că, indiferent cât s-ar strădui dentistul să te convingă de contrariu, va fi o experiență dureroasă. Însă, într-un final rămăsesem fără scuze. Sosise momentul să strâng din apartamentul lui Richard și ultimele vestigii ale prezenței mele.

Monique s-a arătat foarte încântată de acea decizie, oferindu-mi o pauză de prânz mai lungă și o enormă cutie de carton în care să-mi pun lucrurile ce încă mai făceau parte din viața lui Richard.

— E timpul să închizi ușa acestui capitol din viața ta, Emma, m-a sfătuit ea, cu un amestec fermecător de metafore.

— Știu. Dar de fiecare dată când încerc să o fac, Richard se încăpățânează s-o redeschidă cu forța, punând piciorul în prag.

— Atunci trebuie să i-l strivești, a sugerat ea, îndulcindu-și puțin cuvintele cu un zâmbet de falsă naivitate. *Atunci* se va închide.

Drumul familiar până la apartamentul lui Richard l-am parcurs pe pilot automat, întrebându-mă, în clipa în care am intrat în parcare rezervată rezidenților, dacă aceasta avea să fie ultima dată când veneam aici. Probabil. Am oprit pe locul de parcare al lui Richard, gol în momentul acela, și am luat cutia de carton de pe bancheta din spate. Bazându-se exclusiv pe memorie musculară, degetele mele au introdus automat codul de acces în clădire. Blocul era cufundat în tăcere; cei care locuiau acolo erau în cea mai mare parte tineri care probabil că se aflau la muncă la ora aceea. Ceea ce îmi convenea; chiar nu voiam să mă întâlnesc accidental cu vreunul dintre vecinii lui Richard tocmai când venisem să mă descotorosesc și de ultimele câteva lucruri ce ne mai legau. Pașii mi-au răsunat spart pe treptele acoperite

de linoleum când am urcat la etajul trei. Am băgat cheia în broască, notându-mi în minte să nu uit să mi-o dau jos de pe legătura de chei și să o las acolo la plecare.

M-a izbit un vag aer stătut când am deschis ușa și am pus piciorul în holul mic al apartamentului. Am adulmecat și am strâmbat din nas când mi-am dat seama că mirosul resturilor de mâncare la pachet era cu atât mai apăsător cu cât spațiul respectiv nu mai văzuse o fereastră deschisă de ceva vreme. Am aruncat o privire în bucătărie și m-am schimonosit la vederea vaselor murdare îngrămădite pe blatul de lucru, în ciuda faptului că exista o mașină de spălat vase perfect funcțională chiar sub ele. Richard nu revenise complet la stilul lui de viață din studenție, însă nici departe nu era. Nu era problema mea. Sau nu mai era. Am întors hotărâtă spatele veselei murdare. Sprijinindu-mi cutia de carton pe șold, ca s-o țin mai bine, m-am îndreptat spre dormitor. Abia apucasem să fac câțiva pași când am auzit un sunet suspect. Am încremenit ca un ied speriat și am întors lent capul în direcția din care venise, ca și cum, dacă m-aș fi mișcat prea rapid, chiar și pârâitul oaselor din gâtul meu ar fi fost de-ajuns să-mi trădeze prezența. Câteva secunde mai târziu zgomotul s-a auzit din nou, iar de data aceasta am reușit să identific exact de unde provenea. Din dormitorul lui Richard. Mai era cineva în apartament în momentul acela, cineva care chiar nu ar fi avut ce să caute acolo. Mi-am amintit prea târziu de pliantele pe care le împărțise poliția locală cu doar câteva luni în urmă, avertizând populația în privința unui val de spargerii de locuințe petrecute ziua în amiaza mare.

Mi-am simțit inima luând-o la goană, iar gura mi s-a uscat instant de teamă. Mă așteptam în orice moment ca ușa dormitorului să se deschidă violent și să mă trezesc față în față cu persoana care intrase prin efracție, oricine ar fi fost aceasta. Am auzit un târșăit, ca și cum cineva ar fi târât ceva pe parchetul din dormitorul lui Richard. Oare venea spre mine? Mai aveam timp să îmi scot telefonul și să sun la

poliție? Nu, firește că nu. Trebuia să-mi iau tălpășița. *Fugi!* mi-a poruncit creierul, însă picioarele mele au refuzat să răspundă, spaima ținându-mă pe loc. Nu, dacă aș fi fugit, spărgătorului i-ar fi fost mult prea ușor să mă audă și m-ar fi ajuns din urmă, înainte să mă pot apropia de ușă. Trebuia să mă furișez fără un sunet și să sper că nu avea să mă audă în momentul în care deschideam ușa. Am făcut un pas lent și ezitant în spate și m-am ciocnit de un poster înrămat pe care Richard îl pusese pe perete în hol. Acesta a căzut din cuiul în care abia se ținea și s-a zdrobit de podea cu sunet asurzitor de sticlă spărgându-se.

Rahat! Fugi! mi-am spus eu, exact în clipa în care am auzit o voce de dincolo de ușa dormitorului:

— Cine-i acolo?

Inima încă îmi bătea nebunește când Richard a deschis brusc ușa, fluturând înnebunit o rachetă de tenis:

— Hristoase, Emma, am crezut că ești un nenorocit de spărgător!

— Și eu la fel! am răspuns, cu vocea încă tremurătoare, deși pericolul dispăruse. Și ce intenționezi să faci cu aia? l-am întrebat. Să-l provoci la o partidă de tenis?

A coborât privirea spre racheta pe care o ținea în mână și a clătinat din cap, după care a azvârlit tentativa de armă în camera de zi. A aterizat cu o ușoară bufnitură pe covorul cu imprimeu geometric, chiar lângă jacheta și servieta lui Richard, care păreau să fi fost aruncate neglijent pe podea.

— Și ce cauți aici, oricum? l-am luat eu la rost, nelăsându-mi răgaz să reflectez la faptul că *eu* eram intrusul în situația aceea, nu el.

În mod uluitor, abia atunci am remarcat ceva ce ar fi trebuit să îmi sară în ochi de la bun început. Richard purta doar un tricou vechi și spălăcit și o pereche de boxeri, iar camera din care tocmai ieșise era cufundată în întuneric, cu jaluzelele masive închise astfel încât să țină complet la distanță lumina soarelui de primăvară.

Am întins mâna să aprind lumina din hol, apropiindu-mă de el când i-am deslușit paloarea nesănătoasă de pe chip și pelicula subțire de transpirație de pe frunte. Richard a mijit ochii, deranjat de lumină, și m-am grăbit să o sting.

— Scuze! Te chinuie iar o migrenă? l-am întrebat eu.

A dat din cap fără vlagă, sprijinindu-se de cadrul ușii.

— Ar trebui să fii în pat, l-am sfătuit eu solemn.

— Eram naibii în pat până când m-a trezit cineva încercând să-mi jefuiască locuința! a spus el. Apoi privirea i-a căzut asupra spațioasei cutii de carton pe care o scăpasem pe podeaua holului. Dar văd că n-ai venit să-mi iei nimic dintr-ale mele, doar lucrurile tale.

Vocea îi era gătită de durere, ceea ce ar fi putut fi doar efectul migrenei – sau poate nu.

— Uite, eu am să plec, am spus, aplecându-mă să-mi iau cutia. Am venit în timpul zilei doar fiindcă mă gândeam c-ar fi mai ușor – pentru amândoi – dacă n-ai fi acasă. Brusc, mi-a trecut ceva prin minte. Și totuși, mașina ta unde e? Nu aș fi intrat dacă aș fi văzut-o afară.

— Am lăsat-o la școală, a răspuns Richard, și mi-am dat seama ce efort era pentru el să stea în picioare și să vorbească cu mine. Chiar arăta îngrozitor. M-a adus înapoi unul dintre colegi, vederea începea să-mi joace feste și m-am gândit că n-ar fi de dorit să conduc.

Cunoșteam migrenele lui Richard; îl chinuiau de ani întregi. În cea mai mare parte reușea să le facă față cu brio, câtă vreme își lua medicamentele încă de la primele semne. Doar rareori deveneau atât de severe încât să-i tulbure vederea și să-l forțeze să se bage în pat. Cea de acum era în mod evident una gravă. Cele mai rele erau de regulă declanșate de stres. Poate că nu era deloc surprinzător că îl lovise o astfel de migrenă tocmai acum.

— Întoarce-te în pat! i-am spus eu ferm. Plec singură. Am să vin altădată.

Richard s-a întors recunoscător spre camera cufundată în întuneric.

— Dacă tot ai venit, ia-ți ce ai de luat, a spus el pe un ton amar, îndreptându-se spre patul dublu cu mișcări tremurătoare, ca și cum fiecare pas i-ar fi stârnit explozii de durere în capul chinuit de migrenă.

— Ești rău de tot, așa-i? am întrebat, aproape fără a observa că îl urmasem în dormitor când îl văzusem așezându-se greoi pe saltea. Era ceva în felul în care stătea pe marginea patului, sprijinindu-și capul suferind în mâini, ce mă împiedica să plec. Ți-ai luat medicamentele? am vrut să știu.

A clătinat din cap, apoi a tresărit dureros, ca și cum ar fi regretat sincer acel gest.

— Nu. Am vrut doar să mă refugiez direct în întuneric și să văd dacă nu pot scăpa de durere cu un somn bun.

Am scos un oftat exasperat, comportându-mă exact ca o parteneră de cuplu când am insistat:

— De ce naiba nu le-ai luat? Știi *bine* că de migrenele astea nu scapi niciodată fără pastile! M-am răsucit pe călcâie și am pornit spre baie. Ți le aduc eu.

Nimic nu se schimbase și nimic nu fusese mutat de ultima dată când pusesem piciorul în baie. Raftul pe care se aflau șamponul, balsamul de păr, crema de față și loțiunea de corp ce îmi aparțineau rămăsese exact cum îl lăsasem eu. Halatul meu de baie era atârnat pe ușă, iar pe marginea căzii lui se aflau câteva dintre agrafele mele de păr. Prezența mea se simțea peste tot. Nici nu era de mirare că îi venea atât de greu să renunțe la mine.

Am deschis dulăpiorul de medicamente cu oglindă pe ușă și din reflex am întins mâna spre raftul pe care își ținea pastilele pentru migrenă. Cutia era acolo, însă când am scos blisterul de aluminiu, am constatat că toate comprimatele fuseseră deja consumate — deci era gol. M-am întors în dormitor ținând cutia în mână.

— Nu mai ai nimic în asta. Unde e noul pachet? Ai fost să îți scoți rețeta, nu?

Era surprinzător cât de ușor reintram în rolul de iubită cicălitoare.

Richard se întinsese din nou pe pernele șifonate cât fusesem la baie, iar chipul îi era acum la fel de alb ca așternuturile pe care zăcea.

— N-am fost. Am tot vrut s-o fac, dar n-am mai apucat.

— Richard! am spus eu pe un ton de exasperare iritată.

S-a crispat când am ridicat vocea.

— Da, păi am avut alte chestii pe cap în ultima vreme.

Poate am ezitat o secundă sau două, însă nu cu mult mai mult. Chiar nu aveam de ales, nu-i așa? Fără a aștepta să-mi dea el voie, am deschis sertarul de sus al dulăpiorului de lângă pat, știind că acolo aveam să găsesc rețeta. Am cules hârtiuța magică dintre celelalte lucruri ale lui Richard.

— Ce faci? m-a întrebat el, capul lui strivit de durere nereușind să funcționeze la capacitate maximă, în mod evident.

— Mă duc să-ți scot nenorocita de rețetă! am răspuns eu, pregătindu-mă să plec.

A întors lent capul pe pernă pentru a mă privi, mișcându-se extrem de atent, ca și cum sub gât ar fi avut o mare de cioburi.

— Mulțumesc, a șoptit fără vlagă.

N-am știut ce să-i răspund, neînțelegând prea bine ce simțeam în acele momente, văzându-l atât de bolnav și vulnerabil. Cred că tocmai de asta i-am aruncat, pe un ton nefiresc de brutal.

— Întoarce-te la somn! Nu stau mult.

La farmacie am dat peste o coadă enervant de lungă, iar pe când am ajuns înapoi la apartament, bănuiam că durerea de cap a lui Richard se transformase, cel mai probabil, într-un monstru gigantic ce încerca să-i spargă craniul din interior cu ditamai ciomagul. Am reușit să găsesc un pahar curat

în bucătărie, ceea ce nu era puțin lucru, și l-am umplut cu apă rece ca gheața înainte de a mă întoarce în dormitorul lui. Pentru a nu lăsa lumina să îi strice somnul, închisesem ușa camerei în urma mea la plecare, iar acum am ezitat în prag, nefiind prea sigură dacă să bat la ușă și să risc să-l deranjez sau să intru direct. Ceea ce era ridicol, fiindcă, în ciuda despărțirii, în continuare mă simțeam aici ca acasă. Am pus mâna pe clanță și am apăsat-o încet. Richard dormea, însă nu era un somn liniștit, relaxat. Chinuit de durere, aruncase păturile la o parte, iar acum zăceau încălcite într-un nod complicat la picioarele lui. Chiar și în penumbra încăperii se deslușea o peliculă de sudoare scânteindu-i pe trunchiul dezgolit, căci se dezbrăcase și de tricou, care zăcea acum pe podea, transformat într-un ghemotoc umed și dezgustător. Nu știam cum ar fi fost mai bine să procedez: să-l las să doarmă în continuare sau să încerc să-l fac să-și înghită pastilele? Capul i se zbătea agitat dintr-o parte într-alta, iar din când în când chipul îi era străfulgerat de câte un spasm de durere. Avea nevoie de pastile, am decis în cele din urmă.

— Richard, m-am întors.

Nu mi-a răspuns, însă fruntea i s-a încrețit într-o expresie de încruntare, ca și cum îmi auzise vocea.

— Richard! Deschide ochii! Trebuie să-ți iei medicamentele.

Am scos două pastile din cele pe care i le adusesem și le-am luat în palmă, însă el tot nu dădea niciun semn că m-ar fi auzit.

— Richard, eu sunt. Mă auzi? Trezește-te să-ți iei medicamentele!

Mi-am dat seama atunci că îmi recunoscuse vocea, fiindcă expresia i s-a schimbat și a murmurat ceva ce era posibil să fi fost numele meu, dacă l-ar fi rostit cumva sub apă și cu gura plină de vată. Am pus ambele pastile și paharul cu apă pe noptieră și m-am lăsat pe vine lângă pat. Dacă cineva mi-ar fi spus că aveam să ajung să am grijă de Richard, acasă la el, așa cum o făceam acum, aș fi considerat-o o nebunie.

Dar, ce ar fi trebuit să fac? Să-l las acolo suferind și să plec pur și simplu?

Mi-am strecurat mâna sub gâtul lui și i-am ridicat blând capul de pe perne. Cu mâna liberă am luat cele două tablete mici și albe. I-am simțit buzele fierbinți și uscate când i le-am întredeschis ușor cu degetele pentru a-i strecura ambele pastile pe limbă. Atinsesem acele buze de mii de ori și le simțisem practic pe fiecare centimetru al trupului meu, însă intimitatea acelui moment mi-a stârnit o asemenea stânjeneală, încât mi-am simțit efectiv fața începând să roșească. Ceea ce făceam mi se părea mai mult decât deplasat, mai ales având în vedere cum stăteau lucrurile între noi. Am luat paharul de apă și i l-am dus la buze.

— Înghite, Richard!

Ascultător, în continuare mai mult adormit decât treaz, el a făcut întocmai. Odată convinsă că pastilele dispăruseră, am înclinat din nou paharul spre buzele lui mistuite de fierbințeală.

— Mai bea puțin, am insistat eu, iar el a mai luat cuminte câteva înghițituri din lichidul revigorant.

Pe neașteptate, mâna lui a acoperit-o pe a mea, într-un gest atât de brusc încât aproape am vărsat peste el paharul cu apă rece ca gheața. Presupun că ar fi fost și asta o modalitate sigură de a-l trezi. Degetele lui au alunecat pe dosul mâinii mele într-o mângâiere lentă. Doarme. Nu e conștient de ceea ce face, mi-am spus eu, punând paharul jos înainte de a încerca să-mi retrag subtil mâna de sub a lui.

— Nu pleca, Emma!

Vocea îi era răgușită și neclară, ca și cum ar fi vorbit din adâncurile unui vis. Am coborât mâinile noastre împreunate până când au ajuns să se sprijine pe pieptul lui Richard și abia apoi am reușit să-mi extrag încetul cu încetul propria mână dintr-a lui, fără să-l trezesc. Am rămas preț de o clipă lungă atingându-l doar cu buricele degetelor pe trunchi, ca în cele din urmă să mă desprind complet.

— Șșșt! i-am spus, cu o voce pe care aș fi folosit-o pentru a liniști un copil mic. Întoarce-te la somn!

A făcut întocmai.

Am strâns din apartament tot ceea ce ținea de mine. Am luat la rând camerele, îndepărtând până la ultima fărâmbă din tot ceea ce îi lăsasem neintenționat în casă în ultimul an. După ce strânsesem totul în afară de hainele pe care le mai aveam în șifonierul lui, m-am apucat de curățenie. Mi-am spus că o făceam doar pentru a-mi ocupa timpul, nu fiindcă mi-ar fi păsat cum arăta locuința sau cum alegea să trăiască bărbatul care locuia acolo. Când am terminat, toate suprafețele din bucătărie erau din nou curate, iar mașina de spălat vase zbârnâia de zor, făcându-și treaba. După-amiaza era pe sfârșite, umbrele se lungiseră tot mai mult și nu mai aveam niciun motiv întemeiat pentru a rămâne. Însă tot simțeam că ar fi fost o greșeală să plec pur și simplu.

Cum Richard în continuare nu dădea semne că ar fi fost pe punctul de a se dezmetici, am decis în cele din urmă că aveam să fiu nevoită să-mi asum riscul de a-l trezi, intrând în dormitor după ultimele câteva lucruri ce îmi aparțineau. M-am furișat în încăperea întunecată și am deschis cu grijă ușile șifonierului. M-am mișcat rapid în penumbră, ajutată doar de lumina ce venea de pe hol, culegându-mi de pe umerase cele câteva haine și deschizând atent comoda cu sertare pentru a-mi lua sumara colecție de lenjerie pe care o păstrasem acolo.

Când lampa de pe noptieră s-a aprins brusc în spatele meu, aproape că am scăpat din mâini cutia de carton încărcată până la refuz, cu care tocmai dădeam să ies din dormitor. Habar nu avusesem că era treaz, nici nu știam cât timp mă privise. Richard s-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se de perne.

— Cum te simți? l-am întrebat.

Și-a trecut o mână prin păr, făcându-l să arate chiar mai zbârlit decât îi devenise după orele întregi în care se zvârcolise și se foise în pat.

— Mai bine, a spus, apoi privirea i-a căzut asupra cutiei mari din mâinile mele. Mai rău.

Nu ar fi avut niciun rost să mă prefac că nu înțelegeam la ce se referea.

— Ți-am făcut un sendviș și ai apă proaspătă în carafă, i-am spus, arătând din cap spre tava pe care i-o lăsasem lângă pat.

— Am crezut... a început el, însă vocea i s-a stins înainte să termine.

Am clătinat din cap.

— Nu, Richard. Nu s-a schimbat nimic.

— Dar ai rămas.

— Doar cât am așteptat să te trezești. Acum plec, am spus, îndreptându-mă spre ușă.

— E legat cumva de americanul ăla...

Am scos un oftat obosit.

— Nu el e problema.

— Dar încă mai ții la mine, Emma! Sunt *sigur* de asta.

L-am privit cu tristețe. Chiar dacă durerea de cap i se atenuase, nu arăta nici pe departe bine. Însă nu puteam să-l las să creadă că ceea ce se întâmplase astăzi fusese mai mult decât o simplă dovadă de umanitate.

— Nu suficient, Richard. Nici pe departe.

L-am privit studiind cu regret cutia plină până la refuz din brațele mele.

— Chiar nu te mai întorci?

Am simțit un val de lacrimi neașteptate strecurându-mi-se în voce:

— Nu, nu mă mai întorc.

Richard și-a îndreptat privirea în altă parte și cred că ne-am bucurat amândoi că lumina scăzută ascundea aproape complet și chipul meu, și pe al lui.

— N-am făcut decât să mă amăgesc singur până acum, nu-i așa? Mi-am tot spus că, dacă ți-aș dovedi cât de amarnic regret ceea ce am făcut, dacă te-aș putea face să înțelegi cât de mult te iubesc, atunci mi-ai mai da o șansă. Știu că nu merit asta, însă e singurul lucru care m-a ținut în viață.

Nu știam ce aș fi putut să-i spun, ceva ce să nu fi discutat deja de mult prea multe ori până atunci. Am

așteptat să ajung la ușă și abia atunci m-am întors din nou spre el.

— Chiar nu știu dacă aş fi fost în stare să te iert că m-ai înșelat, dacă situația ar fi luat o altă turnură, dacă nu s-ar fi întâmplat accidentul acela, i-am mărturisit eu, cu o sinceritate care m-a surprins și pe mine la fel de mult ca pe el. Însă ceea ce *nu* pot să-ți iert e faptul că mi-ai răpit ceva extrem de prețios.

Expresia lui de nedumerire totală mi-a confirmat că habar nu avea la ce mă refeream.

— Amy, am spus eu încet.

A tresărit violent și l-am văzut înghițind convulsiv la auzul numelui ei.

— Mi-ai răpit-o pe Amy prin ceea ce ai făcut. Mi-ai răpit amintirea ei. Lacrimile îmi șiroiau deja pe obraji, dar mă durea în cot dacă le vedea sau nu. Ar trebui să-mi plâng cea mai bună prietenă, însă, din cauza ta și a faptelor tale, nu pot. Nu pot să mă gândesc deloc la ea fără să văd în minte imagini cu voi doi împreună, sărutându-vă... atingându-vă... M-am cutremurat, iar Richard a părut sfâșiat de durere la vederea reacției mele. Din cauza ta, nu pot să o jelesc, nu pot nici măcar să *mă gândesc* la ea fără să fiu copleșită de furie, fără să mă simt trădată! Iar pentru asta nu cred că am să te pot ierta *niciodată!*

Scena din apartamentul lui Richard a părut să pecetluiască ruptura dintre noi mai mult decât o făcuse despărțirea propriu-zisă. Și, reflectând la ceea ce-mi spusese la plecare, în timp ce mă îndreptam spre casă, având pe bancheta din stânga cutia în care se zgâlțâiau și zornăiau lucrurile ce marcaseră viața noastră împreună, am putut în sfârșit să îl cred.

— Nu am să mai fac presiuni asupra ta, Emma. Nu am să mai încerc să te recuceresc, nici să te fac să te răzgândești.

Încuviințam din cap recunoscătoare, simțind atât ușurarea de a mă vedea eliberată de o povară uriașă, cât și, în mod bizar și simultan cu aceasta, o senzație de panică la gândul că povestea noastră se încheia

definitiv și închideam cu zgomot o ușă ce nu avea să se mai deschidă niciodată.

— Un singur lucru vreau să știi: când te vei răzgândi – și te vei răzgândi *la un moment dat* – eu voi fi aici, așteptându-te cu răbdare.

Părinții mei erau amândoi ieșiți când am ajuns acasă, ceea ce m-a bucurat, fiindcă n-aș fi vrut câtuși de puțin să fiu nevoită să le explic ce era cu uriașa cutie de carton pe care o purtam în brațe ca pe un sicriu în miniatură. Nu mi-a luat mult să-mi pun lucrurile înapoi la locul lor, adică în spațiul care era viața mea, de acum separată de a lui Richard. Eram pe punctul de a închide ușile șifonierului când privirea mi-a căzut asupra unui obiect îngropat în fundul dulapului. Mai aveam un ultim lucru de făcut.

Am scos cutia de pantofi și am pus-o pe covorul dormitorului. După care am dat la o parte elasticul care fixa capacul și gata, o aveam în fața ochilor. Mă aștepta. Nu fusesem pregătită până în momentul acela, fusese prea devreme. Însă acum eram.

M-am așezat pe podea, sprijinindu-mă cu spatele de canapeaua extensibilă, și am luat în mână micul dreptunghi alb. Inima a început să-mi bubuie în piept și degetele să îmi tremure când am întors plicul pe spate și l-am desigilat.

Sosise momentul să o las să vorbească, pentru ultima dată.

Sosise, în sfârșit, momentul să citesc scrisoarea lui Amy.

Dragă Emma,

E o adresare bizar de oficială, nu crezi? În schimb, întreaga poveste e foarte bizară. Iată-mă așternând pe hârtie această scrisoare, deși știu foarte bine că nu am să ți-o dau niciodată, fie ce-o fi. E o nebunie, nu? Sunt sigură că nu ai vrea să o citești, oricum. Dacă nu vrei să vorbești despre asta, atunci ultimul lucru pe care ți-l dorești e să vezi totul scris negru pe alb (de fapt, albastru pe alb, fiindcă pix negru n-am!).

Însă trebuie să scriu toate astea. Trebuie să-mi scot toată treaba din cap și s-o pun pe hârtie; poate atunci voi reuși să îmi zăvoresc amintirile (precum și scrisoarea aceasta) undeva într-un loc secret și să încep pe bune să depășesc momentul.

Nu știu cum reușești, chiar nu știu. Mă uit la tine uneori când îmi zâmbești, sau când mă îmbrățișezi la plecare, și caut pe chipul tău și în ochii tăi o urmă cât de mică, o scânteie... ceva... din ceea ce nu mă îndoiesc că simți. Însă nu găsesc nimic, absolut nimic. Ești ori cea mai bună actriță din lume („... iar premiul Oscar i se acordă Emmei Marshall...”) ori (și bănuiesc că mai degrabă așa stau lucrurile) ești cea mai bună, cea mai generoasă și cea mai iertătoare persoană din tot universul. Un înger... nu, mai mult de atât, o sfântă. În orice caz, un soi de ființă celestă. Nimeni altcineva nu ar fi putut găsi puterea interioară pe care ai găsit-o tu, indiferent din ce surse, când ai decis a) să nu ceri uciderea mea cu pietre pe bulevardul principal din Hallingford, b) să nu plătești un asasin care să mă execute sau c) (și cea mai gravă dintre toate opțiunile) să nu mă excluzi cu totul din viața ta și să nu-mi mai vorbești niciodată.

Dă-mi voie să-ți spun un singur lucru de la bun început: merit toate cele de mai sus – și multe altele. Să nu crezi că nu știu asta, fiindcă o știu. Nu știu cum de nu mă urăști. Eu mă urăsc. Oricine ar afla vreodată ce am făcut (deși sper pe tot ce am mai sfânt să nu afle nimeni, niciodată) m-ar considera, fără îndoială, cea mai dezgustătoare creatură care a ieșit vreodată din măruntaiele pământului pentru a se strecura printre oamenii normali. Oameni care știu cum e corect să te porți și ce e corect să faci pe lumea asta. Oameni care știu că nu ai voie niciodată, indiferent de circumstanțe, fie ce-o fi, categoric și în niciun

caz, să te culci cu logodnicul celei mai bune prietene. De acord, era doar iubitul tău la vremea respectivă, știu asta, dar nu cred că îmi pot salva pielea cu un detaliu atât de irelevant. Ceea ce am făcut a fost îngrozitor. Oribil. Eu sunt o persoană absolut oribilă, singurul lucru care mă salvează fiind faptul că am avut norocul să am drept cea mai bună prietenă o persoană atât de minunată, cu adevărat minunată, încât să mă ierte că am făcut cea mai mare greșeală din întreaga mea viață idioată și să-mi permită să păstrez un titlu pe care nu îl mai merit cu adevărat. Iar dacă singurul lucru pe care mi-l ceri e să nu pomenesc niciodată despre asta, nici măcar o dată, absolut niciodată, atunci va trebui să îți respect dorința. Presupun că e singura modalitate să lași în urmă ceea ce s-a întâmplat – dacă nu vorbim niciodată despre asta.

Îmi dau seama că pentru tine funcționează soluția asta, fiindcă – cel puțin din exterior – lucrurile par să meargă grozav între tine și Richard. Slavă Domnului! Și spun asta cu toată sinceritatea. Îmi doresc să fii fericită. Să ai parte de acea fericire absolută, plină de veselie, cu râs de dimineața până seara, despre care se vorbește în basmele cu final fericit. Meriți asta. Amândoi o meritați. Și – nu că asta mi-ar scuza în vreun fel trădarea – nu cred că asta simți în permanență de când te-ai întors acasă. Știu cât de greu trebuie să-ți fi fost să îți lași cariera și întreaga viață deoparte și să te întorci aici pentru a-l ajuta pe tatăl tău să aibă grijă de mama ta. Uite, ăsta e un alt exemplu care arată cât ești de bună la suflet. Mi-ar plăcea să cred că la fel aș face și eu pentru părinții mei, dar, dacă e să fiu sinceră (și mi-am promis să fiu în această scrisoare), nu cred că aș face-o.

De câteva ori, inclusiv recent, mi s-a părut că deslușesc pe chipul tău ceva ce aducea puțin... nu știu... păreai cumva pierdută sau... copleșită

de toate câte se întâmplă. Caroline crede că sunt doar emoțiile de dinainte de nuntă, dar eu nu sunt la fel de sigură. Mie mi s-a părut că ți-am văzut acea expresie pe chip și înainte să te logodești. Acum, privind în urmă, nu știu dacă nu cumva mi-am dat singură voie să cred că o parte din acea nesiguranță și confuzie avea legătură cu Richard. Oare am făcut-o? Să fi fost chiar atât de proastă? Probabil. Dacă am învățat totuși ceva din toată situația asta nenorocită, e că, fără îndoială, îl iubești profund și sincer (și pe mine la fel), din moment ce ne-ai iertat pentru cât de grav te-am rănit.

Presupun că Richard ți-a povestit tot ce s-a întâmplat în noaptea aia? Știi, firește, că ceea ce am făcut nu a fost nicidecum premeditat sau planificat. Nu a fost ceva ce să ne fi dorit să se întâmple. Uite! Iar am făcut-o lată. Am mințit – și mi-am promis că n-am să-mi permit să mint în scrisoarea asta. Dă-mi voie să-ți explic. În ceea ce-l privește pe Richard, garantez sută la sută că nu și-a dorit niciodată asta, nici nu a anticipat că avea să se întâmple vreodată. Dă-mi un teanc de Biblie și am să-ți jur că așa e. Însă în ceea ce mă privește... ei bine, a existat o perioadă în care... când tu locuiai în străinătate și pierdusem legătura cu tine... ei bine, n-am cum să înfrumusețez realitatea. Am început să-mi dau voie să cred că... poate, la un moment dat, Richard și cum mine am putea... știi tu. Însă asta s-a întâmplat exclusiv în capul meu, a fost vorba doar de mine, m-am încurcat și m-am complicat singură (ca de obicei). Doar în mintea mea nutrea astfel de sentimente față de mine. Nu făceam decât să trăiesc o mică fantezie stupidă pe care nu ar fi trebuit niciodată să o las să încolțească. În realitate știam adevărul, l-am știut dintotdeauna; Richard nu a iubit niciodată o altă femeie în afară de tine.

A plâns, ți-a spus asta? Din clipa în care am terminat... știi tu... a izbucnit în plâns – hei, cine-ar fi crezut că sunt atât de proastă la asta? Scuze! Nu e nimic de glumă aici. Nu am mai văzut niciodată un bărbat să plângă în halul ăla. Nu am mai văzut niciodată un om atât de sfâșiat de remușcări și rușine, dar, la drept vorbind, nici eu nu eram departe, în privința ambelor emoții.

Am făcut o serie de lucruri stupide, nesocotite și iresponsabile de-a lungul vieții (nu e nevoie să ți le enumăr – ai fost de față la cele mai multe dintre ele!). Dar treaba asta... păcatul ăsta de moarte, mârșăvia asta, trădarea asta... e cea mai gravă dintre toate și de-ar fi să trăim până la adânci bătrânețe, două băbuțe cu părul cărunț instalate confortabil în balansoare într-un azil, tot n-aș reuși să înțeleg vreodată cum ne-ai putut ierta așa ceva.

Te iubesc, Emma, din tot sufletul. Îmi pare extrem de rău că am riscat ceva atât de prețios precum prietenia noastră și aproape am distrus-o. Îți mulțumesc că ai salvat-o și că m-ai salvat! Îți promit solemn: nu am să mai fac niciodată, absolut niciodată, nimic care să te rănească, cât mai am de trăit! Îți dau cuvântul meu de onoare!

*Prietene pentru totdeauna,
Amy*

— Îți place mai mult asta?

Am dat la o parte draperia și am studiat-o pe Caroline în rochia pe care tocmai o îmbrăcase. M-am schimonosit și am clătinat din cap.

— Nu la fel de mult precum celelalte. Mai încerc-o o dată pe cea albastră, am sugerat eu, culegând-o din grămada de rochii drapate peste brațul meu și întinzându-i-o.

Era sâmbătă dimineață, magazinele erau aglomerate, iar muzica din cabinele de probă îmi făcea capul să bubuie de durere. Mersul la

cumpărături cu fetele era genul de activitate care ni se potrivea mai degrabă în adolescență, însă Caroline insistase surprinzător de mult să o însoțesc azi.

— Te rog, Emma! Trebuie să-mi iau o rochie cu totul specială pentru ziua mea și nu vreau să merg singură la cumpărături, mă rugase ea la telefon.

— Ia-l pe Nick, îi sugerasesem eu, știind că probabil s-ar fi arătat la fel de entuziasmat de idee pe cât eram și eu.

— Nu pot, șoptise ea la telefon, ceea ce îmi dăduse de înțeles că Nick era probabil suficient de aproape cât s-o audă.

— De ce nu?

Auzisem târșăit de picioare când Caroline se mutase undeva unde să aibă ceva mai multă intimitate.

— Tot face aluzii, de câteva zile deja, cum că va fi o seară festivă memorabilă. Și chiar cred că va fi *noaptea cea mare*.

— În ce sens noaptea cea mare?

Caroline coborâse și mai mult vocea, până devenise o șoptă entuziastă:

— Cred c-o să mă ceară în căsătorie, Emma, de ziua mea! Am spus mereu că vom aștepta momentul potrivit, că vom strânge bani, dar după ceea ce s-a întâmplat cu Amy... ei bine, cred că l-a făcut să își schimbe perspectiva. Deci înțelegi acum de ce trebuie să vii, am nevoie de tine să mă ajuți să-mi aleg o ținută fabuloasă.

Firește că acceptasem și mă străduisem din răspuțuri să ignor mica tresărire de invidie care mi se strecurase ca un pumnal printre coaste la auzul acelor cuvinte. Nu aveam niciun drept să-i port pică pentru încântarea pe care o simțea legat de ceva ce își dorise și așteptase aproape toată viața ei de adult. Doar fiindcă propria logodnă, împreună cu planurile de nuntă se sfârșiseră dezastruos, nu aș fi putut fi niciodată atât de egoistă încât să îi refuz bucuria unei astfel de experiențe. Trecuserăm amândouă printr-o perioadă oribilă; Caroline merita această fericire.

Am auzit zornăitul draperiei, iar Caroline a reapărut în rochia albastră. Părul îi era zbârlit de la mulțimea de haine pe care și le trăsesese peste cap, era desculță, și purta șosete de lână vărgate, perfecte pentru combinația de blugi cu bocanci, însă prea puțin potrivite pentru rochia mătăsoasă, cu umerii goi, ce se mula pe trupul ei zvelt ca și cum ar fi fost făcută la comandă. Era năucitor de frumoasă.

— Asta e! i-am spus convinsă.

Mi-a zâmbit larg, s-a privit din nou în oglindă și a încuviințat din cap fericită.

— Dacă Nick nu te cere în căsătorie în rochia asta, am s-o fac chiar eu!

Căutarea rochiei perfecte ne captase întreaga atenție în dimineața aceea, însă când ne-am așezat la rând pentru a plăti, Caroline m-a întrebat despre propriile planuri pentru a doua parte a zilei. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— A rămas valabil că te vezi cu Jack în după-amiaza asta?

Am făcut câțiva pași în față, avansând odată cu restul clienților ce așteptau să ajungă la casă.

— Cred că da, am răspuns.

— Nu pari prea sigură.

Am ridicat din umeri, încercând să proiectez o nonșalanță pe care nu o simțeam în realitate:

— Nu. Nu e vorba de asta. Doar că va fi ciudat, atâta tot. Va fi ultima mea ocazie de a-mi lua rămas-bun de la el.

— Probabil va fi și ultima ta ocazie de a face... orice altceva... cu el, a remarcat Caroline pe un ton solemn, scoțând între timp cârdul de credit și întinzându-l angajatului de la casa de marcat.

— Doamne, nu începe din nou cu asta! Ești obsedată. N-o să se întâmple, mai ales dacă Jack urmează să dispară din viața mea peste doar câteva zile.

— Poate se va răzgândi și va rămâne mai mult, a sugerat Caroline, crispându-se ușor când micul ecran al casei de marcat a afișat prețul rochiei pe care tocmai și-o cumpăraseră.

— Nu prea cred. Din câte mi-a zis, casa în care stă poate fi închiriată doar pe câte trei luni odată.

Caroline l-a privit pe angajat împachetându-i cu grijă rochia în hârtie subțire, apoi scoțând o plasă mare și lucioasă de sub tejghea. Primeai varianta de lux în locul unei simple pungi de plastic când cheltuiai atât de mult cum tocmai o făcuse Caroline.

— Pot oricând să discut cu restul agenților imobiliari din oraș, când mă întorc luni la muncă, mi-a sugerat ea. Să aflu cine gestionează acea proprietate și dacă nu cumva poate fi prelungit contractul de închiriere.

Am clătinat din cap.

— Nu are rost. Se va întoarce în State și n-o să se răzgândească în privința asta. Las-o baltă!

Pe când am reușit, după eforturi considerabile, să ies din parcare supraetajată și să ajung înapoi în Hallingford, eram gata să mă retrag la ale mele, însă Caroline a insistat mai mult decât de obicei să ne oprim undeva la un sendviș și ceva de băut și abia apoi să mergem fiecare acasă.

— Fac eu cinste, a promis ea. E felul meu de a-ți mulțumi că mi-ai permis să te târăsc prin magazine toată dimineața.

Se exprimase atât de firesc încât nu mi-a trecut nicio clipă prin cap că ar fi fost un șiretlic. Ne comandaserăm sendvișurile și deja aveam băuturile în față când Caroline a ridicat privirea și a exclamat:

— O, vai de mine, ia uite cine tocmai a intrat!

A fost cea mai neconvvingătoare mostră de teatru amator de mâna a doua din câte văzusem vreodată. Am ridicat ochii și am văzut că Nick și Richard tocmai intraseră pe ușă. Coincidență? N-aș fi zis. M-am întors spre Caroline cu o privire mânioasă. Se alesese praful din buna mea dispoziție.

— Caroline McAdam...

— Ce-i? m-a întrebat ea cu falsă inocență. Nu știam că au de gând să vină aici. Era vorba să meargă să joace squash la complexul sportiv.

L-am văzut pe Nick încercând extrem de stângaci să schițeze un gest de surpriză și să se prefacă șocat că dădea peste prietena lui exact în localul pe care îl selectase și el „întâmplător”. L-a luat pe Richard de braț și a arătat din cap înspre noi. Richard s-a albit la față, iar buzele i s-au strâns într-o expresie încordată. Îl cunoșteam suficient de bine pentru a-mi da seama că cel puțin reacția lui era sinceră. Dacă toată treaba era într-adevăr un complot (și oare mai încăpea vreo îndoială în această privință?), Richard categoric nu fusese la curent cu ceea ce se petrecea.

Nick a spus ceva, la care Richard a clătinat din cap, însă, chiar și așa, Nick a pornit înspre noi, nelăsându-i lui Richard nici o altă opțiune decât să îl urmeze.

— Ei, ca să vezi surpriză! a spus Caroline, în continuare jucând teatru atât de prost încât nu ar fi avut nicio șansă să fie nominalizată vreodată pentru un premiu în domeniu.

— Habar nu aveam că o să vă gălesc aici, a spus iubitul ei, și mi-am dat seama că exersaseră îndelung acel schimb de replici ca să se asigure că le ieșea bine.

Și tot le-a ieșit complet pe lângă.

— Îmi pare rău, a spus Richard, privindu-mă în ochi cu o expresie de stânjenală autentică. Am vorbit serios cu ceea ce ți-am zis acum câteva zile. N-am știut nimic de treaba asta. Mai bine plec, s-a oferit el, deja întorcându-se spre ușă.

Pe el îl credeam. Am văzut privirea frustrată pe care au schimbat-o prietenii noștri, hotărâți cu tot dinadinsul să ne readucă împreună. În mod evident nu anticipaseră din partea lui Richard o asemenea dovadă de maturitate. Apoi, înainte să apuc să-mi dau seama ce făceam, m-am trezit oprindu-l:

— Richard, nu, nu pleca!

Toți trei au părut șocați de cuvintele mele, însă nimeni nu era mai șocat decât mine.

— Nu e necesar. E un oraș mic, n-o să ne putem evita la nesfârșit. Fără îndoială, o să ne mai intersectăm ocazional... *din întâmplare*, am încheiat

eu, aruncându-i lui Caroline o privire cu subînțeles când am rostit acele cuvinte. Putem cel puțin să ne purtăm ca doi adulți și să fim politicoși unul cu celălalt când se întâmplă asta.

Era un oarecare adevăr în ceea ce spuseseam, însă cred că atitudinea mea îngăduitoare fusese inspirată mai degrabă de promisiunea pe care mi-o făcuse Richard când plecasem de la apartamentul lui, decât de intervenția nedorită a lui Caroline. Dacă Richard înțelesese în sfârșit și acceptase că aveam nevoie de spațiu, puteam cel puțin să mă arăt rezonabilă.

Nu a fost chiar cea mai relaxantă jumătate de oră din câte petrecuserăm vreodată în acea formulă de patru, și nu cred că Richard și cu mine ne-am adresat nici măcar un cuvânt, comunicând, în schimb, indirect, prin intermediul lui Caroline și a lui Nick, ca și cum aceștia ar fi fost interpreți ai Națiunilor Unite ce vorbeau fluent limba foștilor iubiți rămași în relații tensionate. Eu mi-am mâncat sendvișul și mi-am dat pe gât băutura suficient de rapid, cât să mă aleg cu o indigestie, însă am rămas cel puțin cu satisfacția că Richard și cu mine reușiserăm să petrecem treizeci de minute în aceeași încăpere fără să ne aruncăm cuvinte tăioase, fără să țipăm și fără să ne facem reproșuri. Era un succes considerabil. Caroline categoric așa îl vedea și mi-a și spus-o când m-a condus până unde îmi parcasem mașina:

— Vezi, mi-a spus ea, luându-mă de braț, n-a fost chiar atât de rău, așa-i?

Încă fierbeam de furie în sinea mea. Când nu mă luptam cu părinții mei, trebuia să mă feresc de urzelile ei și ale lui Nick. Dacă o țineam tot așa, de-acum înainte aveam să fiu nevoită să îmi petrec tot timpul liber cu Monique, fiindcă era singura persoană rămasă în anturajul meu care nu își dorea să mă întorc la Richard. Apoi mi-am dat seama că acea evaluare nu era pe de-a întregul corectă, fiindcă mai exista *totuși* cineva care nu era deloc de acord cu acel plan. Jack. Însă el avea să plece peste cinci zile, prin urmare nu îl puteam pune la socoteală.

— Să nu mai faci asta niciodată, Caroline! i-am spus eu cu franchețe după ce am sărutat-o scurt pe obraz. Știu că intențiile tale sunt bune, însă avem amândoi nevoie ca lumea să înceteze să se mai amestece în viețile noastre.

— Îmi pare rău! Doar că îmi doresc cu atâta ardoare să redeveniți un cuplu! S-au întâmplat o grămadă de lucruri îngrozitoare în viețile noastre, așa că tot ce îmi doresc e un final fericit.

— Poate că povestea asta pur și simplu nu are unul, am spus eu cu tristețe. Nu mă poți forța să mă răzgândesc în privința lui Richard, nici să îl iert, nici să mai am vreodată încredere în el. După cum nu poți nici să mă presezi să am o aventură de-o noapte, sperând că asta o să mă facă să apreciez tot ce am avut cândva cu Richard. Știu ce am avut cu el. Știu ce am simțit față de el și mai știu și că, în momentul de față, acele sentimente au dispărut.

— Dar nu pentru totdeauna, nu? În timp...

Am deschis portiera mașinii.

— Richard nu e un om rău, am spus, recunoscând, în sfârșit, adevărul care mă bântuia de câteva zile deja. E doar un om bun care a făcut ceva foarte, foarte rău.

M-au cuprins emoțiile pe drum, ceea ce, dacă aș fi stat să reflectez, era oarecum ridicol. Inițiativa în privința întâlnirii îmi aparținuse: o amânasem mult prea mult și erau lucruri importante de spus. Cât despre locul în care urma să se desfășoare... ei bine, anume în acea privință nu avusesem de ales.

Am lăsat mașina în parcare mică, aruncându-mi privirea în jurul meu și studiind numeroasele locuri de parcare goale din jurul meu. Bun. Nu mai era nimeni altcineva aici. Cel puțin puteam discuta fără întreruperi. Mi-am luat pe mine o jachetă călduroasă și mi-am înfășurat un fular lung și moale în jurul gâtului înainte de a coborî din mașină. Era sfârșit de aprilie, dar încă răcoare.

Pașii mei au scrâșnit zgomotos pe aleea pietruită. Șiruri de lalele roșii străduiau aleea de o parte și de

cealaltă, legănându-se semețe în briza ușoară ca o gardă de onoare însoțindu-mă pe traseu. Am zâmbit vag la acea idee fantezistă, apoi mi-am recăpătat aerul solemn când am dat colțul și am văzut că aproape ajunsesem. Inima mea și-a accelerat bătăile, iar gura mi-a devenit brusc mult prea uscată pentru a-mi permite să articulez chiar și un simplu salut, cu atât mai puțin să vorbesc despre toate lucrurile care știam că trebuiau spuse azi.

Am ieșit de pe alee, iar bocancii mi-au dispărut instant în iarba care începuse deja să crească, deși era abia început de primăvară. Mi-am continuat drumul, rămânând cu privirea ferm ațintită asupra picioarelor mele, ce spintecau firele de iarbă de un verde scânteietor, nu asupra destinației mele. M-am oprit și, într-un final, am ridicat ochii. Am băgat mâna în buzunarul adânc al jachetei, lăsându-mi degetele să se strângă în jurul obiectului pe care îl pusese acolo înainte de a pleca de acasă. Scoțându-l, am deschis în sfârșit gura să vorbesc:

— Bună, Amy! Am primit scrisoarea ta.

Briza făcea să fluture coala pe care o țineam în mână, ca și cum ar fi fost un steag alb semnalând predarea. M-am apropiat de piatra de mormânt și am șters o mică dâră de noroi ce știrbea perfecțiunea imaculată a marmurei albe. Nu că pe Amy ar fi preocupat-o așa ceva. Curățenia în locuință nu fusese niciodată punctul ei forte. Gândul m-a făcut să zâmbesc și să mă relaxez, ceea ce nu mi-aș fi închipuit vreodată că ar fi fost posibil în locul acela.

— Îmi dai voie să iau loc? am întrebat-o pe Amy, așezându-mă pe pământ lângă locul ei de odihnă veșnică.

Iarba era puțin umedă și deja simțeam apa infiltrându-se în materialul de blugi al pantalonilor mei. Însă era doar un vag disconfort, un preț mărunț pe care îl plăteam.

Florile pe care le pusese Caroline la ultima ei vizită se ofiliseră și muriseră și le-am cules de pe mormântul în care zăcea prietena noastră.

— Pun pariu că te surprinde vizita mea de azi? E de înțeles. Acum câteva săptămâni ăsta ar fi fost ultimul loc de pe pământ în care să-mi doresc să mă aflu. Vântul s-a întetit într-un mic vârtej, dându-mi la o parte părul de pe față. Probabil la fel simți și tu, am adăugat eu, zâmbind ușor.

Aveam nevoie să cred că, pe lumea aceasta sau pe cealaltă, Amy și-ar fi păstrat simțul umorului. Era unul dintre lucrurile pe care le iubisem dintotdeauna la ea. Gândul m-a făcut să tresar, ca și cum cineva ar fi aprins un chibrit în beznă, permițându-mi să întrezăresc pentru o clipă adevărul, înainte ca flacăra să se stingă. *Chiar* o iubeam pe Amy. Vie. Moartă. Prietenă. Confidentă. Domnișoară de onoare și trădătoare. O iubeam oricum. O iubisem dintotdeauna și aveam să o iubesc mereu.

Am netezit scrisoarea, întinzând-o pe picioarele încrucișate sub mine. Privirea îmi cădea pe cuvinte și fragmente răzlețe, în vreme ce degetele îmi alunecau pe coală, îndreptând-o unde fusese șifonată... *îmi pare extrem de rău... cea mai mare greșeală... ne-ai iertat...* Am privit mută mesajul final al lui Amy pentru mine. Nu aveam nevoie să îl mai citesc. Deja îl știam pe de rost, până la ultimul cuvânt.

— E o scrisoare bine gândită, am spus eu, adresând comentariul pământului de sub coloana de marmură. Ți-au scăpat câteva greșeli de ortografie pe ici, pe colo... dar astea pot să ți le iert, am glumit. Amy fusese dintotdeauna genul care aplica regulile de gramatică și ortografie oarecum haotic și creativ. Mi-am lăsat degetele să alunece prin iarbă până au atins piatra de mormânt ce marca existența, dar și plecarea ei dintre noi. Însă nu e singurul lucru pe care ți-l iert, Amy.

Am ezitat preț de o clipă, dorindu-mi cu disperare să aud și altceva decât foșnetul frunzelor sau sunetul propriei răsuflări. Nu credeam în fantome, nici în viața de apoi, însă în clipa aceea aș fi dat orice să o văd, să o aud și să o ating. Am închis ochii și i-am văzut chipul în minte; îmi zâmbea, iar superbii ei ochi albaștri scânteiau de veselie și viață.

— O, Amy, mi-e foarte dor de tine!

Amy a așteptat răbdătoare până am scotocit în poșetă după o batistuță de hârtie, înainte să mă simt în stare să continui. Mi-am suflat zgomotos nasul, apoi, oricât ar fi fost de absurd, mi-am cerut scuze cu voce tare și de la ea, și de la cei din mormintele alăturate. Nimeni nu părea să fi fost deranjat.

— Am venit azi aici ca să-ți spun că e în regulă. Chiar e. Știu că tu credeai că eu știam deja despre... despre ceea ce s-a întâmplat între tine și Richard. Dar presupun că deja te-ai lămurit că, de fapt, nu-mi spusese nimic. Tu acum vezi totul de... de acolo de sus... nu?

Deja forțam limitele propriilor convingeri religioase, însă atât de dragul meu, cât și al lui Amy, aveam nevoie să cred că de undeva, cumva, auzea ceea ce îi spuneam.

— Totul e mult mai limpede acum, am avut răgaz să reflectez temeinic. Știu că nu ai intenționat nicio clipă să mă rănești... nici pe Richard... sub nicio formă. Nu mi-ai face asta niciodată, știu. Dar s-a întâmplat și cred că știu de ce. L-ai iubit, nu-i așa? L-ai iubit și tu. Mi-am imaginat sufletul lui Amy, oriunde s-ar fi aflat, scoțând o exclamație șocată la auzul acelei revelații. Poate că am știu dintotdeauna că există ceva... doar o bănuială subtilă, poate, că îl plăceai. Ei bine, poate că nu doar îl plăceai, ci era ceva mai puternic de-atât. Nu că i-ai fi dat vreodată curs cât timp a fost într-o relație cu mine. Dar când am plecat, când i-am spus lui Richard că eu consideram povestea noastră încheiată... Ei bine, nu pot să nu te înțeleg. Și am lipsit ani buni. Ani pe care el i-a petrecut așteptându-mă, iar în tot acest timp tu îl așteptai pe el. Am izbucnit în plâns, cu un hohot aspru, sfâșiat. Doamne, cât de mult am pierdut cu toții! Cât de tare am dat-o în bară cu toate!

Amy nu m-a contrazis.

— Apoi, după atâta așteptare, te-a văzut în sfârșit. Te-a văzut așa cum erai în realitate. Cum te-ai simțit când s-a întâmplat asta, Amy? Te-ai simțit vinovată din cauza mea? Nu ar fi trebuit. Eu îi spusesem că nu

intenționam să mă mai întorc niciodată. Nu îmi dorisem nicio clipă ca Richard să mă aștepte. Însă a făcut-o, nu-i așa? Mi-aș dori să fi avut pe cineva cu care să poți vorbi despre lucrurile astea. Însă era un subiect pe care nu-l puteai discuta cu nimeni, nu-i așa? Nici măcar cu Caroline.

O coțofană a coborât pe neașteptate din cer, făcându-mă să tresar când s-a oprit pe iarbă lângă mine. O singură coțofană, una singură: simbol al durerii. Intrusa cu pene negru cu alb m-a fixat cu o privire insistentă, cu subînțeles, și preț de o scurtă clipă mi-am imaginat că înțelegea tot ceea ce spuneam. Ceea ce era o prostie. M-a scuturat un fior, iar pasărea, speriată, și-a luat zborul și a dispărut din nou printre copaci, fâlfâind mut din aripi.

— Apoi eu m-am întors. Nu îmi dorisem să o fac, asta cred că o știam cu toții. Însă mama mea avea nevoie de mine... iar tatăl meu cu atât mai mult. Și l-am regăsit pe Richard și mi-a fost foarte ușor, foarte comod să reiau relația cu el și să fim din nou ca înainte. Pe tine asta te-a ucis, probabil...

Am icnit șocată când mi-am dat seama ce spusesem.

— Scuze! mi-am cerut eu iertare de la prietena mea și de la cei ce se odihneau în mormintele alăturate. Foarte neinspirată exprimare. Dar știu acum cât de dureros trebuie să fi fost pentru tine. Erai foarte aproape de a-ți vedea dorința împlinită, foarte aproape de visul tău de-a fi cu persoana pe care ți-ai dorit-o dintotdeauna în viața ta. Apoi totul s-a spulberat. Ți-a fost smuls din mâini.

Am ezitat, întrebându-mă dacă ar fi trebuit să continui cu ceea ce aveam de gând să spun. Amy fusese dintotdeauna genul de prietenă care știa să asculte, iar recent capacitatea ei de a păstra secrete devenise mai presus de orice îndoială.

— Știu că oamenii pot uneori să greșească atunci când își urmează inima, așa cum s-a întâmplat în noaptea aceea cu tine și Richard. Înțeleg asta... fiindcă mi se întâmplă și mie acum. Ei bine, nu e exact același lucru, firește, dar m-am trezit prinsă

într-o complicație care n-o să se termine bine. Nu are cum. Iar acum înțeleg puțin din ceea ce probabil ai simțit și tu. Cum e să ajungi suficient de aproape de ceea ce-ți dorești încât să poți atinge acel lucru, însă știind în tot acest timp că nu îl vei avea niciodată. Presupun că n-ai să-mi dai niciun sfat în privința asta, așa-i? am întrebat-o cu tristețe, iar pe obraz mi s-a rostogolit o singură lacrimă, aterizând cu un sunet distinct pe scrisoarea lui Amy.

Solitara piatră prețioasă lichidă căzuse, culmea, exact peste semnătura ei lăbărată, pe care o cunoșteam atât de bine. Mi-am spus că poate era un semn, însă chiar dacă ar fi fost așa, nu înțelegeam ce încerca să îmi spună.

Am zâmbit trist.

— Cred că asta-i o treabă pe care trebuie să mi-o lămuresc singură, ei? mi-am întrebat prietena necuvântătoare.

M-am ridicat lent de unde stăteam turcește și m-am ghemuit pe vine lângă piatra de mormânt a lui Amy. Întinzând mâna, mi-am lăsat degetele să urmărească blând conturul fiecăreia dintre literele de aur care alcătuiau numele ei, ca și cum mi-aș fi luat rămas-bun de la ea folosind alfabetul Braille. M-am aplecat și mi-am lipit buzele de marmura rece pe care îi era inscripționat numele, simțindu-mă în momentul acela mai aproape de ea decât mă simțisem oricând altcândva în ultimele câteva săptămâni, din noaptea în care o pierdusem.

— E totul bine între noi, Amy. Nu ai absolut niciun motiv să-ți faci griji. Dormi în pace, frumoasa mea prietenă!

SFÂRȘITUL

PARTEA A PATRA

Mi-am luat privirea de la oglindă când am auzit ușa dormitorului deschizându-se. De după ușă a apărut capul lui Caroline.

— Bună, scumpo, cum te descurci?

I-am zâmbit; simplul fapt de a-i vedea chipul familiar avea darul de a mă liniști.

— Sunt bine, am asigurat-o, deși pulsul ce mi se zbătea vizibil la baza gâtului ar fi putut să-i dezvăluie că poate totuși exageram. Unde-i Nick? am întrebat-o.

— E jos, prins într-o conversație cu unul dintre verișorii tăi din Devon care nu se mai oprește din vorbit.

— Transmite-i că îmi pare rău! am spus făcând o grimasă.

— Vrei să mai stau pe-aici? s-a oferit Caroline, aruncând o privire prin încăpere și studiind rochia acoperită cu celofan, lenjeria drapată pe pat și pantofii ce așteptau cuminiți să îi încalțe.

— Nu, mă descurc. Du-te jos și salvează-ți bietul bărbat!

Caroline mi-a zâmbit și s-a întors spre ușă.

— O, era cât pe ce să uit, a spus ea, apropiindu-se din nou de măsuța de toaletă și strângându-mă blând de umăr. După care a scos două plicuri mici și pătrate din buzunarul jachetei. Ți-au sosit astea acum puțin timp.

Le-am luat din mâna ei întinsă și am aruncat o scurtă privire peste scrisul de mână de pe ele. Nu recunoșteam niciuna dintre caligrafii. Nu aveam timp să mai citesc alte felicitări în momentul acela, așa că aveau să fie nevoite să își aștepte rândul în grămada considerabilă strânsă deja la parter.

— Deci... a continuat Caroline, ușor șovăitoare, ne vedem la biserică, da?

— Voi fi acolo, am răspuns eu încet.

Caroline a ieșit, aruncându-mi o ultimă privire peste umăr, cu o expresie de iubire fățișă pe chip. Am

luat cele două plicuri din hârtie velină groasă pentru a le pune sub prespapierul pe care îl țineam pe măsuta de toaletă. Am ridicat piatra mare și netedă ca sticla, cea pe care o culesesem de pe malul lacului, și am strecurat felicitările sub ea. Degetele mele au mai zăbovit o clipă, alunecând pe suprafața ei mătăsoasă, brăzdată de vinișoare gri, și mi-am adus aminte...

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 15

Am simțit o oarecare neliniște când am descărcat din mașină plasele de cumpărături cu alimente și am pornit spre ușa casei lui Jack. Avea să fie prima dată când îl vedeam după noaptea în care ne sărutaserăm, episod pe care el păruse capabil să îl lase deoparte imediat după ce se întâmplase, însă care pe mine mă bântuise, în cele mai mici detalii, în fiecare clipă care se scursese de atunci.

Jack mi-a deschis ușa cu un zâmbet relaxat și pregătit să-și ceară scuze.

— Bună, Emma, m-a salutat el, buzele ridicându-i-se ușor într-o expresie de plăcere când mi-a rostit numele. Mi-a luat plasele din mâini și le-a pus pe podea, în hol. Scuze, momentan vorbesc cu cineva pe Skype; lasă plasele și du-te în bucătărie, termin și eu cât ai clipi.

Am încuviințat din cap ascultătoare, iar el a dispărut înapoi în camera pe care și-o amenajase drept birou.

— Bună, draga mea, am revenit! Scuze pentru întrerupere!

Am simțit o lance spintecându-mă. Mi s-a înfipt în spate, străpungându-mi direct inima, dar reușind cumva să reteze alte câteva organe vitale până să ajungă acolo. M-am sprijinit cu mâna de peretele îmbrăcat în lambriuri, ca să nu cad de pe picioare. Nu încercam să trag cu urechea, chiar nu făceam asta, însă cum Jack nu închisese cu totul ușa în urma lui, mi-a fost aproape imposibil să nu aud următoarele lui cuvinte:

— Nu, doar că era cineva la ușă... nu, doar o prietenă. Bun, ce ziceai?

Am înșfăcat plasele de cumpărături și practic am fugit în bucătărie. Ce căutam acolo? m-am întrebat, trântind pungile pe masa din bucătărie cu atâta forță încât eram sigură că spărsesem absolut toate ouăle din cofrajul pe care tocmai îl cumpărasem.

Mintea mea interpretase prosteste invitația lui Jack pentru ziua de azi, văzând în ea tot soiul de intenții ascunse. Fusesem absolut convinsă că toată nebunia cu gătitul fusese inventată doar ca șiretlic care să-i permită să-și mai petreacă o zi cu mine. Iar acum, când ajunsesem la el acasă, el stătea pe internet, gudurându-se pe lângă o femeie anonimă din cealaltă parte a lumii. Și era sfâșietor de evident pentru mine că, oricine ar fi fost femeia respectivă, ținea la ea; îmi dădeam limpede seama din tonul cald și afectuos pe care îl folosea cu ea. Auzisem ocazional tonul respectiv și când vorbea cu mine, făcându-mă să întrezăresc pentru o clipă ce ar fi însemnat intimitatea cu el; fusese de-ajuns ca să-l recunosc și când era adresat altcuiva. Atunci ce căutam în bucătăria lui, stând ca o moimă proastă, în blugi și o cămașă albă nouă-nouță (*nimic care să dea impresia că încerc să impresionez, n-aș vrea să creadă că m-am îmbrăcat mai elegant decât ar fi fost cazul*), așteptând ca Jack să-și ia la revedere de la o femeie, apoi să-mi acorde puțină atenție și mie? Nu meritam să fiu tratată astfel. Nu din nou, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Și categoric nu de el.

Brusc mi-a răsunat în minte avertismentul lui Caroline, ca un crainic sumbru amintindu-mi cum stăteau lucrurile. Ei bine, își făcuse griji degeaba; Jack nu avusese câtuși de puțin intenții amoroase când mă invitase să vin azi la el. Aparent singurul motiv pentru care mă aflam acolo era pentru a-i găti nenorocita de cină. Ba chiar mă trimisese direct la bucătărie! Ar fi trebuit să plec și gata, mi-am spus eu, deja ieșind în hol. Jack încă vorbea din fața calculatorului și, cu puțin noroc, aș fi putut deschide ușa pe furiș și s-o iau la fugă spre mașină, ștergând-o de-acolo înainte să se prindă că dispărușem. Am mai făcut un pas pe holul cufundat în semiîntuneric.

— Și mie mi-e dor de tine, iubito! Am lipsit mult prea mult de data asta, dar nu mai sunt decât cinci zile.

Femeia care vorbea cu el de pe ecranul laptopului a spus ceva ce nu am reușit să deslușesc, iar Jack i-a

răspuns cu un hohot de râs grav, răsunător:

— Firește c-o voi face! a promis el.

Trebuia să dispar de-acolo înainte să înceapă să discute detaliile intime ale reîntâlnirii pe care fără îndoială o așteptau amândoi cu nerăbdare. Am făcut un pas, iar scândurile bătrânei podele de stejar de sub picioarele mele au scârțâit zgomotos, trădându-mi prezența. Jack a întors imediat capul spre mine.

— E totul în regulă, Emma? m-a întrebat el, luându-și ochii de la ecran pentru a mă fixa cu o privire caldă și blândă.

Chinuită de un impuls masochist, am încercat să văd ecranul ascuns aproape în întregime de silueta lui, sperând să o întrezăresc pe femeia care îl făcea să arate și să se exprime atât de tandru și afectuos. Nu am reușit să deslușesc nimic în afară de o clăie de păr auriu deschis. O blondă, după cum era de așteptat.

Mi-am dat seama că Jack încă aștepta răspunsul meu, iar eu încremenisem pe hol ca un personaj de desene animate mimând o tentativă de a se furișa în vârful picioarelor afară din casă, adică *exact* ceea ce făceam în momentul acela.

— Da, e bine, am spus eu, rușinată că fusesem prinsă în flagrant. Acum nu mai aveam nicio șansă să plec neobservată. Doar... doar... mergeam după cumpărături, am improvizat eu, sperând că nu remarcase că plasele la care mă refeream se aflau deja în bucătărie. Trebuie să pun niște lucruri în frigider.

— În regulă, a spus el cu un zâmbet ușor nedumerit.

Poate că vocea mea nu fusese chiar atât de naturală pe cât mi-aș fi dorit.

— Închei acum conversația și vin imediat la tine.

Eram capabilă să-mi dau seama când cineva mă trimitea la ale mele. M-am întors în bucătărie, mușcându-mi buza până a ajuns să mă doară. Ce să fac acum, să rămân sau să plec? Dacă aș fi plecat în fugă de acolo, ca o eroină stupidă, cu inima frântă, Jack și-ar fi dat seama instant cât de greșit

interpretasem tot ceea ce ținea de relația noastră. El doar jucase rolul bunului samaritean, care se întâmplase să se afle la locul exploziei în momentul în care lumea mea fusese aruncată în aer. *Eu* eram cea care confundase responsabilitatea, prietenia și grija pe care mi le arătase cu o conexiune emoțională profundă și de durată care ne lega unul de celălalt. Nu Jack era cel care nu pricepea diferența dintre o atracție fizică trecătoare și ceva mult mai complex. Totul fusese doar în capul meu.

— Te rog să mă ierți, a fost urât din partea mea, a spus Jack, intrând cu scuzele gata pregătite.

S-a aplecat și m-a sărutat scurt pe obraz. Ceea ce era o noutate. Am încremenit, însă nu cred că el a observat, fiindcă deja traversa bucătăria, îndreptându-se spre ceainicul electric:

— Cafea?

Am deschis gura să spun *Nu, mulțumesc, nu pot să rămân*, însă mi-am auzit vocea rostind cu totul altceva:

— Da, te rog, neagră, fără zahăr.

Cât timp fierbea apa, Jack s-a apropiat de masă și a studiat cele două plase ticsite de cumpărături:

— Nu credeam c-o să aduci toate ingredientele cu tine.

Părea atât de calm și netulburat. Trecea atât de ușor de la iubita lui la englezoaica proastă pe care o considera doar o prietenă, încât am simțit ceva răsucindu-mi-se dureros în măruntaie.

— Păi, Jack, doar de asta m-ai invitat azi aici, nu-i așa? M-ai rugat să îți gătesc. Nu despre asta e vorba?

M-a studiat cu atenție și m-am trezit că privirea îmi aluneca involuntar spre buza lui de jos, pe care o trăsesese puțin înăuntru în timp ce reflecta la întrebarea mea. A trebuit să fac un efort fizic pentru a-mi smulge ochii de la gura lui. Jack a făcut o față confuză, expresie pe care nu eram obișnuită să i-o văd pe chip.

— E ceva în neregulă, Emma?

— Nu, am mințit eu, privindu-l în ochi. De ce întrebi?

Jack a părut stingherit, ca și cum ar fi fost prins pe picior greșit, ceea ce, din nou, era atipic pentru el.

— Pari... arțăgoasă.

M-am forțat să îi ofer un zâmbet încordat, în ciuda rezistenței pe care o opuneau buzele mele.

— Nu, sunt doar nerăbdătoare să termin odată.

Jack a ridicat din sprâncene la acele cuvinte.

— Cu gătitul, am clarificat.

Știam că nu mă credea, însă chiar nu-mi păsa. Aveam să duc la bun sfârșit acea mică șaradă stupidă, fără să îl las să vadă cât de mult mă așteptasem să însemne acea zi pentru noi. Nu îmi mai rămăsese nimic în afară de mândrie și nu eram dispusă să o pierd.

Jack a pregătit cele două cafele, în vreme ce eu m-am prefăcut cu sârg că pregăteam ingredientele pe care le adusesem, înșirându-le pe o margine a mesei de bucătărie ca și cum aș fi fost pe punctul de a fi filmată pentru o emisiune culinară.

— Ai nevoie să te ajut la ceva? m-a întrebat el, în timp ce scotoceam după boluri și alte ustensile prin dulapurile din bucătăria lui.

Mi-am amintit că cea mai mare parte dintre vasele de care aveam nevoie le văzusem în seara în care gătisem friptură. Am închis ochii pentru o clipă, încercând să mă scutur de acea amintire. Se întâmplaseră foarte multe de atunci – și nimic de bine. Am pus pe masă obiectele de care aveam nevoie, iar pe el l-am trimis să stea în celălalt capăt al încăperii. Ca să am cât de cât șanse să supraviețuiesc acelei experiențe, aveam nevoie să îl știu cât mai departe de mine. La drept vorbind, nici măcar despărțiți de întreaga lățime a bucătăriei nu simțeam că am fi fost suficient de izolați unul de celălalt. Ei bine, peste doar cinci zile aveam să fim separați de ditamai oceanul. Iar Jack avea să fie cu cealaltă femeie, oricine ar fi fost aceasta.

— E de dorit să stai deoparte, l-am sfătuit eu, turnând făină pe cântar fără să fiu atentă la ce făceam și dispărând pentru o clipă în spatele unui norișor alb. Am tendința să fac mizerie când gătesc. Ar fi

fost mai bine s-o fi rugat pe Caroline să vină pentru treaba asta, nu pe mine.

— Nu pe Caroline am vrut s-o văd aici. Te-am vrut pe tine, mi-a răspuns el pe un ton grav.

Era exact genul de replică din cauza căreia o luasem atât de dramatic într-o direcție complet greșită în ceea ce privea raporturile dintre noi.

Am spart un ou într-o cană, folosind atât de multă forță încât mi-am dat seama imediat că n-aveam să mai reușesc niciodată să pescuiesc bucățile de coajă care căzuseră înăuntru. L-am aruncat și am dat să iau altul.

— Emma, a spus Jack, revenind lângă mine și închizându-și degetele pe antebrațul meu. Spune-mi, te rog, ce te supără!

În ochi îi licărea acea expresie anume pe care o interpretasem de fiecare dată ca însemnând mult mai mult decât era cazul în realitate. Începeam, în sfârșit, să mă dezmeticesc. Era și timpul.

— Ce te face să crezi că mă supără ceva, Jack? Ia spune-mi? l-am sfidat eu, văzându-mi mai departe de gătit ca și cum nu m-ar fi întrerupt. Deci, uleiul trebuie să fie foarte bine încins, am continuat, turnând o cantitate generoasă pe fundul unei tăvi de friptură și deschizând ușa cuptorului.

— Părei în regulă când am vorbit la telefon acum câteva zile, a spus Jack gânditor.

— Atât de încins încât de-a dreptul să fumege, am insistat eu, întorcându-mă la masa de bucătărie și luând o lingură de lemn.

— Am avut impresia că *îți dorești* să mă vezi din nou, a continuat el, părând vag stânjenit.

— Încorporează ouăle și laptele, am spus eu pe un ton tăios, trântind ingredientele în vasul cu făină.

— Iar eu categoric n-am făcut un secret din faptul că îmi doream *foarte tare* să te mai văd o dată înainte de a pleca, mi-a mărturisit el.

— Atunci dă-i bătaie cu ouăle! am scrâșnit eu printre dinți.

Lingura de lemn pe care o țineam în mână descria cercuri furioase prin bol, improșcând pe masă

cantități însemnate din aluatul lichid pe care îl preparam. Nu minșisem; chiar făceam oribil de multă mizerie când găteam.

— Și când ai ajuns azi păreai fericită.

— Aducă și restul laptelui, am spus, așteptând să ajungă la concluzia spre care se îndrepta inevitabil.

Se alesese praful de ultima mea șansă de a-mi salva mândria.

— Dar când te-am văzut pe hol mai devreme, păreai...

Vocea i s-a stins treptat și am văzut în ochii lui că, în sfârșit, îi picase fisa.

Rănită. Umilită. Rușinată. Ai de unde alege, mi-am spus eu.

— Persoana cu care vorbeam...

— Nu mă privește absolut cu nimic, am încheiat eu în locul lui.

Jack mi-a ignorat întreruperea.

— E fiica mea.

În mod alarmant, am reușit cumva să vărs și mai mult aluat lichid din bol. Jack s-a întins cu mare grijă spre mine și mi-a luat vasul din mâini. Înțeleaptă decizie.

— Fiica ta? am croncănit eu pe un ton care îmi trăda surpriza. Fiica ta? Ai o fiică? l-am întrebat eu, ca și cum ar fi existat o oarecare posibilitate să fi înțeles greșit ceea ce-mi spunea.

A încuviințat încet din cap.

— Da, am.

— Dar... cum... de ce... n-ai pomenit niciodată nimic despre ea?

Cuvintele mele aduceau mai mult a acuzație decât a orice altceva.

— Nu, n-am pomenit. Foarte puține persoane știu de existența ei și așa am și dori să rămână lucrurile. La drept vorbind, până acum trei ani nu știam nici eu că am o fiică.

Toată furia s-a scurs din mine în clipa aceea, ca apa dintr-o cadă când i se scoate dopul.

— Ce vrei să spui? Cum e posibil așa ceva? Câți ani are?

— Are zece ani, iar numele ei este Carly.

Zece. Era, fără îndoială, fiica lui Sheridan, pur și simplu nu exista nici o altă explicație. Jack a deslușit cu perspicacitate întrebarea din privirea mea, nemaivând nevoie de cuvinte.

— Sheridan tocmai rămăsese însărcinată cu ea când s-a culcat cu prietenul meu cel mai bun. Poate că știa despre sarcină, sau poate că nu. În privința asta nu m-am lămurit niciodată pe deplin. Însă își dorea cu atâta ardoare să dispar complet din viața ei, să nu mai existe absolut nimic care să ne lege, încât nu mi-a spus niciodată despre ea.

Lingura mi-a căzut din mână, zăngănind zgomotos când a aterizat pe masă, făcând și mai multă mizerie.

— Jack, asta e oribil. Cum a putut să facă așa ceva?

A ridicat din umeri, însă mi-am dat seama oricum cât de adânc îl rănise.

— Dar ești tatăl ei! Cum își închipuie cineva vreodată că ar putea ascunde așa ceva? Nu ai ghicit adevărul când a venit pe lume copilul?

— Nici măcar nu am știut că *exista* un copil, a spus Jack cu amărăciune. Am divorțat fulgerător, după care ea pur și simplu a dispărut în următoarele nouă luni.

— Dar ce s-a întâmplat apoi? Când a reapărut cu un nou-născut, probabil ți-ai dat seama?

Răspunsul lui la acea întrebare m-a șocat, dar mi-a și explicat în foarte mare măsură rezervele și aversiunea lui Jack față de căsătorie și relații serioase:

— Nu a reapărut cu nou-născutul.

— Poftim?

— I-a încredințat-o surorii ei să o crească. Sora ei locuiește la fermă și are și ea doi copii, dintre care unul e aproape de aceeași vârstă ca fiica mea, Carly. Sunt mai degrabă ca două surori gemene decât ca două verișoare.

Am clătinat din cap, nevenindu-mi să cred cât de incredibil de crudă se arătase Sheridan, nu doar față

de Jack, ci și față de propria fiică. Însă când am dat glas acelui gând, Jack m-a contrazis:

— Crede-mă, copilului i-a făcut o favoare. Sora lui Sheridan e complet diferită de ea. E o persoană caldă la suflet, iubitoare și atentă. E o mamă fantastică. Carly o adoră, iar verișorii îi sunt ca niște frați.

— Chiar și așa... am spus eu, chinându-mă să cuprind cu mintea enormitatea a ceea ce îmi spunea. Atunci cum ai aflat de existența ei?

— De la Sheridan, a răspuns el, și i-am văzut buzele schimonosindu-se ușor când i-a rostit numele. Rămăsese fără soț, ajunsese într-o situație financiară dificilă, iar ferma surorii ei era pe punctul de a fi executată silit de către bancă. Avea nevoie de mine – sau mai degrabă de banii mei – ca să le salvez pielea. Așa că a fost nevoită să îmi spună de copil.

— O, Doamne, Jack! am spus eu, așezându-mă pe unul dintre scaunele de bucătărie, complet dată peste cap de ceea ce aflasem.

— Că tot veni vorba, ce fac mai departe cu ăsta? m-a întrebat el, referindu-se la bolul cu aluat lichid pe care încă îl ținea în mâini.

— Toarnă-l în tavă peste cârnați, i-am răspuns eu distrată.

Jack s-a apucat de treabă, timp în care eu am încercat să procesez cât de complexă era viața lui Jack. Aceasta era responsabilitatea la care se referise când pomenise de ceea ce îl aștepta acasă. Aceasta era obligația pe care o avea față de cineva. Și era una a naibii de importantă!

Odată tava pusă înapoi în cuptor, Jack s-a întors din nou spre mine.

— Și ce s-a întâmplat când ai aflat de existența lui Carly? Ai făcut demersuri să obții custodia?

Jack a clătinat din cap cu tristețe.

— Cum aș fi putut? Avea șapte ani deja, iar mătușa și unchiul ei erau singurii părinții pe care îi cunoscuse vreodată. Își petrecuse toată viața în familia lor. Cum aș fi putut s-o smulg de lângă ei,

sau de lângă verișorii ei? Cum aş fi putut să-i arunc în aer lumea întreagă?

Am simţit un nod încingându-mi gâtul ca un cărbune incandescent. Mi-am dat seama că pe bună dreptate reacţia mea instinctivă faţă de fosta lui soţie fusese una de ură. Ce nu ştiusese era cât de multe motive concrete aveam de a o detesta.

— Susan şi Mike – sora şi cumnatul lui Sheridan – au reacţionat minunat. Mi-au permis să intru în viaţa lui Carly, iar în ultimii trei ani ne-am construit o relaţie foarte sănătoasă.

Am oftat şi i-am oferit un zâmbet tremurător, bucuroasă că acea poveste avusese un final fericit.

— Deci ştie că e fiica ta?

A încuviinţat din cap şi i-am desluşit pe chip o expresie pe care nu am recunoscut-o iniţial. Apoi mi-am dat seama că era una de mândrie paternă.

— E un copil grozav. Ea şi verișorii ei vin câteva zile pe lună să locuiască la ferma mea. Le place la nebunie acolo. Nu va fi niciodată o situaţie ideală, însă facem să fie bine.

M-am întins peste masa devenită lipicioasă de la tot ceea ce vărsasem pe ea şi am luat mâna lui Jack.

— E norocoasă că eşti tatăl ei! i-am spus eu solemn.

A părut vag ruşinat, însă oricum încântat să audă acele cuvinte.

— Hai să facem o plimbare! a sugerat Jack din senin. E superb pe plajă la ora asta şi cred că ne-ar prinde bine puţin aer curat. A arătat din cap spre aragaz. Asta putem să o lăsăm nesupravegheată?

Am încuviinţat din cap.

— Atunci, hai să mergem! a spus, sărind în picioare şi întinzându-mi mâna să mă tragă şi pe mine sus.

Am făcut o plimbare lungă, chiar până la capătul golfuleţului, iar Jack m-a ținut de mână în tot acest timp. Eu tot ridicam privirea spre el, văzându-l acum cu alţi ochi, fiind mult mai bine informată. Mă

înduioșa faptul că avusese suficientă încredere în mine cât să îmi împărtășească secretul său.

— Deci poate că acum înțelegi de ce, de la divorț încoace, am evitat orice fel de relații în afară de cele care nu presupuneau implicare emoțională sau angajamente serioase? m-a întrebat.

Am ridicat privirea spre el, străduindu-mă să mi-l întipăresc în minte în cele mai mici detalii. Momentul acela era ca un film pe care știam că voi vrea să-l revăd de nenumărate ori în lunile următoare, când amintirea aceea va fi singura mea legătură cu el și cu experiențele unice pe care le trăisem împreună. Așa că aveam grijă să absorb totul cu mintea mea însetată, de la felul în care vântul îi ridica blând șuvițele negre de pe frunte până la cutele mărunte ce i se formau la coada ochilor când zâmbea. Am simțit ceva începând să se rupă dureros în mine; avea să-mi fie aproape imposibil să îl uit.

— Acum am învățat să fiu mai prudent în alegerile mele. E mult mai ușor când toată lumea își dorește exact același lucru. În felul acesta, nimeni nu se atașează emoțional... și nimeni nu suferă.

Mie mi se părea că o astfel de existență ar fi fost rece și goală și cred că Jack, cel mai probabil, mi-a deslușit acel gând în ochi.

— Dar, pentru tine, nu așa stau lucrurile, nu-i așa, Emma? Cătuși de puțin.

Am fost surprinsă când conversația a devenit brusc despre mine și tocmai mă întrebam cum să răspund, când el a adăugat:

— Chiar și după tot ceea ce s-a întâmplat între tine și Richard, în continuare crezi că, la un moment dat, vei avea o poveste cu final fericit, nu-i așa?

Nu încerca să mă ia peste picior, nici să se arate intenționat crud față de mine; nu avea de unde să știe cât era de dureros pentru mine să aflu că felul lui și felul meu de a vedea relațiile erau efectiv diametral opuse.

— Ei bine, am spus, măsurându-mi cuvintele, încrederea mea în existența unui astfel de final fericit a fost pusă la grea încercare în ultima vreme, asta-i

drept. Am înghițit micul nod ce mi se pusese pe neașteptate în gât. Însă mi-ar plăcea să cred că într-o bună zi... va exista cineva – *tu*, a țipat o voce în mintea mea – care să reușească să-mi reaprindă flacăra credinței.

A încuviințat din cap, ca și cum tocmai ar fi primit un prognostic medical care nu era tocmai promițător, însă nici complet surprinzător.

— Inelul, slujba la biserică, nunta... în continuare îți dorești toate astea?

Nu era atât o întrebare, cât mai degrabă o afirmație.

Aveam de gând să neg, dar de ce-aș fi făcut-o? Știam amândoi că era adevărat.

— Presupun că, în adâncul sufletului, sunt tot o fată de modă veche.

Jack mi-a zâmbit blând și m-a condus spre cele câteva trepte care duceau înapoi spre casa lui. Eram destul de sigură că îmi strecurase un test ascuns în acea conversație, după cum eram la fel de convinsă că tocmai îl picasem.

A urcat scările în fața mea.

— Ai grijă pe-aici! m-a avertizat. Treptele pot fi puțin alunecoase. Stai pe lângă mine.

— Te voi urma îndeaproape, am spus, întrebându-mă ce anume făcea ca acele cuvinte să îmi pară familiare și încărcate de sens.

Apoi mi-am amintit când le rostise prima dată; se întâmplase în noaptea accidentului, când mă ajutase să ies din șanț pentru a mă îndepărta de mașina ce stătea să explodeze. Am deschis gura să-i spun și lui, dar în clipa aceea piciorul mi-a alunecat pe treapta măcinată de vreme și mi-am pierdut echilibrul. Am căutat să mă prind de ceva de pe suprafața zidului, însă nu era nimic de care să mă pot agăța. Jack s-a răsucit pe călcâie cu o expresie îngrozită pe chip. A întins mâna spre mine, însă era prea târziu. De data aceasta nu a mai reușit să mă salveze și am căzut de pe trepte, aterizând cu o bufnitură ce mi-a tăiat respirația, nu pe nisip, ci pe un obiect dur și tăios ascuns sub moliciunea acestuia:

— Emma! a strigat Jack, sărind de pe trepte și venind în fugă lângă mine. Ești bine?

Am scos un sunet care ar fi trebuit să fie un hohot de râs, însă care, în realitate, aducea periculos de mult cu un sughiț de plâns. Nu sunt mimoză, dar chiar mă lovisem foarte tare.

— Te doare ceva?

— Doar orgoliul șifonat, am mințit.

În niciun caz nu aveam de gând să pomenesc nimic despre bolovanul sau ce altceva o fi fost obiectul de care mă izbisem cu fundul în mod extrem de dureros. Jack mi-a întins mâna și m-a ajutat să mă ridic în picioare. M-am crispat de durere, însă m-am străduit să îmi ascund grimasa în spatele unui rânjel mahnit. Nu cred că s-a lăsat păcălit.

— Vai de mine, ești bine?

Un cuplu în vârstă ieșit să întâmpine amurgul pe plajă se apropiase în grabă de noi pentru a ne da o mână de ajutor, întreaga treabă devenise mai mult decât jenantă.

— N-am nimic, am mințit din nou, reușind cumva să le ofer un zâmbet ceva mai autentic celor lor sosiți.

— Vrei să chemăm ajutor? m-a întrebat femeia, deja scoțându-și mobilul din buzunar.

— Nu, nu, nu! Doar mi s-a tăiat puțin respirația, atâta tot. Vă rog nu vă faceți griji pentru mine! am încercat să-i liniștesc.

— Ne descurcăm, mulțumim, a insistat și Jack, iar cei doi au părut să ne creadă pe cuvânt și s-au întors pe plajă. Jack a așteptat până s-a asigurat că erau suficient de departe cât să nu ne audă și abia apoi m-a întrebat. Ce-ai pățit și cât e de grav?

— N-am nimic. Mai mult m-am speriat.

— Emma Marshall, nu mă minți! Sunt omul care te-a scos dintre fiarele unei mașini; îmi dau seama când ești rănită și când nu.

Nu avea niciun rost să mai mint. Avea să descopere adevărul oricum, imediat ce mă vedea șchiopătând la urcarea treptelor.

— Cred că era o piatră sau ceva de genul sub nisip, exact unde am aterizat.

Jack a studiat nisipul umed în care, spre rușinea mea, rămăsese imprimat la perfecție conturul dosului meu. Scormonindu-l cu vârful bocancului, a dat la iveală un gigantic bolovan cu margini neregulate îngropat la doar câțiva centimetri de suprafață.

— Rahat! a bombănit el. S-a întors să îmi verifice partea din spate a pantalonilor de blugi. Cât e de grav, sângerezi?

— Nu, firește că nu! Acea parte a corpului e dotată de la natură cu un strat de protecție suficient de gros cât să amortizeze lovitura.

Jack nu a zâmbit, așa cum sperasem.

— Te-ai învinețit?

— Probabil că da, am spus ridicând din umeri.

— Arată-mi!

— Nu, am spus, oripilată.

A ridicat din sprâncene, părând să îmi testeze curajul de a-l sfida.

— Asta e doar o tentativă mișelească de a-mi vedea fundul, nu-i așa?

Măcar acele cuvinte l-au făcut totuși să zâmbească.

— Ascultă, hai să ne întoarcem în casă și să verific cum arată, înainte să discutăm despre cine altcineva ar trebui lăsat să arunce o privire.

Am urcat treptele foarte încet, însă am refuzat cu încăpățănare oferta lui Jack de a mă lua pe sus. Cred că singurul motiv pentru care mi-a acceptat obiecțiile a fost teama că, dacă m-ar fi luat în brațe, ar fi riscat să îmi provoace o durere chiar mai mare. Aș fi putut să îmi accidentez orice altă parte a corpului căzând de pe trepte, spre exemplu să-mi sucesc o gleznă sau să-mi luxez încheietura, ca orice om obișnuit. Cum se făcea că mă lovisem tocmai la fund? În cele din urmă, am ajuns la căldură în bucătăria lui, iar Jack a închis ferm ușa în urma noastră.

— Bun, Emma, mi-a spus el, după ce mă privise șchiopătând chinuit pe gresie. Până aici! Mă lași sau nu să mă uit la ce ascunzi în pantaloni?

În ciuda durerii ce îmi zvâcnea în dos, am izbucnit în râs.

— Nu, Jack, nu te las. Și țin să te avertizez că oamenii sunt extrem de pudici prin părțile astea, iar dacă pui o astfel de întrebare, riști să te trezești ori palmuit, ori arestat; eventual, și una, și alta.

A părut vag deconcertat, însă și-a revenit rapid.

— Dacă ești hotărâtă să nu-mi arăți...

— Chiar sunt, l-am întrerupt.

— Atunci, du-te măcar și fă un duș fierbinte. O să mai atenueze din durere și o să ajute vânătăia să se contureze mai clar. Găsești în baie o oglindă în care te vezi din cap până-n picioare, deci vei putea să evaluezi situația.

— Pari obsedat să mă dezbraci, am spus în glumă, apoi mi-am stricat singură răspunsul obraznic, roșind în timp ce rosteam acele cuvinte. Dar, dacă asta te va face fericit, mă duc să fac un duș și să studiez pățania, dacă stabilim cât se poate de clar că voi fi singura care se uită. De acord?

— De acord! a consimțit el șovăitor. Pregătesc niște ceai până faci duș. Prosoape curate găsești în dulapul din partea de sus a scărilor.

— Mulțumesc, am zis, ieșind din bucătărie cu pas șchiopătat.

Pe o scară de unu la zece vânătăia mea ar fi putut fi considerată de unsprezece. M-am schimonosit de durere când mi-am dat jos blugii și slipul dantelat și mi-am studiat fundul accidentat, privindu-mă în oglindă peste umăr pentru a vedea cât mai bine pata de un albastru-vinețiu ce mi se întindea pe piele. Era cam cât o farfurioară și îmi acoperea aproape în întregime una dintre fese, întinzându-se până pe șale. Și, în ciuda a ceea ce îmi spusese Jack, nu credeam că aveam nevoie de duș pentru a o face să se contureze mai clar; se descurca și singură să se facă văzută. Chiar și așa, mi-am aruncat și cămașa și sutienul în grămada de haine de pe podea și am deschis robinetul de apă caldă în cabina de duș. Am tresărit când jeturile fierbinți mi-au atins pielea

lovită, însă, după ce a trecut usturimea inițială, senzația a devenit ceva mai plăcută. În cabina de două persoane se afla și un raft cu produse de igienă și nu m-am putut abține să nu-mi torn în palmă câteva picături din gelul de duș al cărui miros îmi amintea atât de tare de Jack, ca apoi să mi le întind pe tot corpul. Am închis ochii și m-am băgat cu capul sub apă, abandonându-mă unei fantezii interzise în care nu eram singură în cada inundată de aburi, ci era și el în spatele meu, plimbându-și degetele puternice pe brațele mele alunecoase, în timp ce gura lui o devora pe a mea sub torentul fierbinte.

Zgomotul ușii de la baie deschizându-se m-a făcut să tresar atât de violent, încât am scăpat gelul de duș, iar sticla a căzut cu un zăngănit răsunător pe podeaua căzii de fontă.

— Ești bine? mi-a strigat Jack prin ușa întredeschisă.

— Nu intra, am țipat, panicată! încercând instinctiv să mă acopăr. Sunt goală.

L-am auzit chicotind ușor.

— Din experiența mea, e ținuta ideală pentru duș.

Am lăsat jos mâinile cu care încercasem, fără succes, să îmi ascund sânii de vederea lui.

— Foarte amuzant.

— Cum stai cu vânătaia?

— E colorată bine, i-am răspuns, dar dușul mă ajută clar.

Mă neliniștea profund să port acea conversație cu el în condițiile în care eram goală pușcă, iar el se afla doar la vreun metru distanță.

— Ți-am adus ceva care o să te ajute.

Pentru a doua oară am ridicat fulgerător mâinile ca să mă acopăr, însă mica fantă dintre ușa și cadrul acesteia nu s-a lărgit. I-am văzut doar mâna când s-a întins să pună pe gresie mai întâi o sticlă mare ce părea să conțină un fel de loțiune, apoi o ceașcă de ceai aburind.

— Dacă ai nevoie de ajutor la întins crema...

— Nu prea am simțul orientării, ce-i drept, dar cred că propriul fund tot reușesc să mi-l găsesc, am glumit.

— Bun, atunci ne vedem jos.

I-am auzit pașii îndepărtându-se pe holul cu podea de scânduri. Nici măcar nu încercase să intre. Ceea ce era respectabil, galant și cât se poate de onorabil din partea lui. Însă era și oarecum dezamăgitor.

Ceaiul s-a dovedit revigorant și bine-venit, iar loțiunea pe care mi-o lăsase Jack, în ciuda mirosului inițial cam înțepător, a avut un pronunțat efect calmant când mi-am masat-o pe pielea lovită. Am împrumutat un pieptăn pentru a-mi descâlci părul, iar când am șters o bucățică de oglindă aburită, am văzut că rimelul meu rezistent la apă era singurul vestigiu al machiajului pe care mi-l aplicasem cu atâta grijă înainte de a pleca de acasă. Am ridicat scurt din umeri și m-am aplecat să-mi iau hainele de pe jos. Dacă gândul la trupul meu gol pușcă nu fusese suficient pentru a-l ispiti, ce șanse ar fi avut să o facă puțin fard de obraz și luciu de buze?

Jack mă aștepta răbdător la baza scărilor, iar când am coborât am remarcat că mă studia atent, încercând să-și dea seama dacă șchiopătam. Din fericire, eram mult mai mobilă după duș.

— Pari să te miști mai ușor.

Am încuviințat din cap.

— Sunt bine. Nu e decât o vânătaie, chiar dacă una oribil de mare.

Cuvintele mele au părut să îl îngrijoreze.

— Îmi pare foarte rău! Ar fi trebuit să vin în spatele tău când am urcat treptele alea.

— Atunci aș fi căzut cu tot cu tine, am argumentat eu.

Am adulmecat aerul, detectând miros de ars și carbonizat.

— Am omorât broasca! a declarat Jack solemn.

Am izbucnit în râs la acele cuvinte și am remarcat pentru prima dată cât de tare se întunecase pe hol. La un moment dat cât timp fusesem la duș, norii cenușii care se adunaseră toată după-amiaza se

transformaseră într-o pătură groasă, cenușie, ce acoperise tot cerul. Ploua torențial.

— Nu e vina ta că am căzut. Ci a mea. Ar fi trebuit să te ascult când m-ai avertizat să fiu atentă.

— N-aș zice că te descurci strălucit când e vorba să urmezi ordine, a spus el cu regret. Acum voi fi bântuit luni întregi de coșmaruri cu oribila rană pe care ai refuzat să mi-o arăți.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! am exclamat, întorcându-i brusc spatele. N-o să ai liniște până ce n-o vezi, așa-i? N-ai decât, atunci, uită-te, dacă de asta e nevoie ca să te convingi că nu sunt rănită de moarte! Mi-am scos cămașa din pantalonii de blugi și am descheiat nasturele care îi ținea strânși pe talie. Dar trebuie să te avertizez... n-o să-ți placă!

Holul era cufundat în tăcere, singurul sunet fiind zgomotul ploii ce se izbea de ferestre, peste care s-a auzit torsul fin al fermoarului meu. Era suficient să cobor betelia pantalonilor mei cu doar câțiva centimetri ca vânătaia să devină vizibilă.

L-am auzit inspirând șuierat când am dat la iveală bucățica de piele pătată în nuanțe întunecate. Dezvăluiam mult mai puțin din trupul meu decât o făceam când purtam costum de baie pe plajă, însă simțeam că era ceva extrem de intim în a-mi ridica poalele cămășii și a-mi trage în jos blugii pentru a-i permite să-mi studieze trupul astfel expus.

— Îmi pare foarte rău! a repetat el, cu o voce mult mai îngroșată de emoție decât înainte.

Am simțit ceva trăgând ușor de betelia pantalonilor când mâna lui a prins bucata de material și a coborât-o și mai mult, până m-a eliberat de sub țesătura de blugi. I-am simțit degetele desprinzându-se lent de haină pentru a trece mângâietor peste pielea intactă de la baza spatelui meu, aventurându-se apoi mai jos, pe marginea slipului meu de dantelă.

Am inspirat adânc și lacom, ca și cum aș fi fost pe punctul de a mă îneca, și i-am auzit propria răsuflare devenind mai chinuită, gâfâită. A ezitat și mi-am dat seama că aștepta să îl opresc. N-am schițat niciun gest. Degetele lui au alunecat pe sub muchia elastică

și subțire a slipului, continuându-și drumul spre șoldul meu, ocolindu-l, revenind să îi dezmierede conturul osos, apoi mergând mai departe, explorându-mi pielea mai catifelată din partea de jos a abdomenului. Am coborât privirea spre degetele puternice ce desenau cercuri leneșe, mângâietoare, pe carnea mea. M-am lăsat cu toată greutatea spre el și l-am auzit gemând ușor. Mișcându-se foarte atent, m-a întors spre el. Ochii îi erau încărcăți de pasiune când a coborât gura spre buzele mele, lăsându-și limba să o caute și să o găsească pe a mea într-o explozie de dorință care m-a luat pe sus ca un val mareic. Sărutul era atât de copleșitor și de intens încât nici măcar n-am simțit durerea când am dat cu spatele de balustrada scărilor, nici când ne-am lovit orbește de perete. Trupul lui se apăsa cu forță peste al meu, în vreme ce sărutul lui mă făcea să-l însoțesc prin flăcările unui foc violent ce mă mistuia și mă marca pe viață ca fiind a lui.

Zburam, mă prăbușeam, pluteam în derivă, ancorată în realitate doar de buzele lui devorându-le pe ale mele și de umerii puternici pe care se încheștasera mâinile mele, ținându-l și trăgându-l spre mine. Buzele lui s-au desprins de pe ale mele pentru a coborî pe coloana gâtului meu, încingând pielea pe care i-o ofeream bucuroasă cu un șir de săruturi dogoritoare. I-am murmurat numele, mâinile mele eliberându-i umerii și mutându-se în părul lui negru și bogat, descoperind, în sfârșit, cum era să îl simt între degete. Jack a ridicat o mână pentru a-mi da la o parte gulerul cămășii, astfel încât să poată ajunge la pielea sensibilă a umărului meu. Breteaua subțire a sutienului mi-a fost dată la o parte când dinții lui au mușcat blând carnea delicată, și mi-am simțit genunchii cedând, incapabili să mă mai țină în picioare chiar și o singură clipă. Nu credeam c-aveau să fie nevoiți să mai reziste. Însă mă înșelam.

Valul de răceală polară a lovit atât de rapid încât nici măcar nu mi-am dat seama că avea să se întâmple, iar în primele câteva momente nici nu am conștientizat că trecusem într-un cu totul alt registru

de temperatură. Furtuna de foc s-a transformat în viscol năprasnic când Jack a încremenit încetul cu încetul, apoi, cu un efort de voință, s-a desprins de mine, sprijinindu-și brațele de perete de-o parte și de cealaltă a capului meu. În ochi încă îi licăreau tăciunii muribunzi ai pasiunii ce îl mistuia, însă când m-am întins spre el, cu buzele întredeschise, invitându-l să le revendice din nou, el s-a îndepărtat și mai mult. Norii amețitori ai dorinței au început să se risipească și am ridicat spre el o privire confuză.

— Jack? l-am strigat șovăitor.

Drept răspuns, s-a mulțumit să clatine din cap.

— Nu pot să fac asta.

Nicio găleată cu apă rece ca gheața nu ar fi reușit mai bine decât acele cuvinte să stingă focul din mine. Însă tot nu înțelegeam de ce le rostise. Ochii mei i-au pus acea întrebare, căci nodul imens ce mi se pusese brusc în gât mă împiedica să vorbesc.

— Nu... a spus Jack răgușit. Nu putem... Dată fiind profesia lui de scriitor, era surprinzător de nearticulat. E o mare greșeală.

În acea privință înțelegeam exact la ce se referea.

— De ce? De ce e o greșeală?

Îmi regăsisem vocea, chiar dacă nu era decât o umbră palidă, tremurătoare, a celei pe care mi-o știam.

Și-a înfipt mâinile în păr, trecându-le distras pe exact același traseu pe care îl urmaseră degetele mele cu doar câteva minute mai devreme.

— Știi bine de ce.

Am clătinat din cap.

— Nu știu.

Jack a oftat și s-a îndepărtat de perete, îndreptându-și privirea pe fereastră la ploaia ce cădea torențial; acela a fost momentul în care mi-am dat seama că îl pierdusem, fiindcă nici măcar nu mai voia să mă privească în ochi când vorbea.

— Nu pot să fac asta cu tine.

— Nu poți sau nu vrei?

Drept răspuns, s-a răsucit pe călcâie pentru a fi din nou față în față cu mine, înșfăcându-mi mâna și

punându-mi-o pe pieptul lui, lăsându-mă să simt cât de tare îmi bubuia inima sub palma mea.

— Simți aici că n-aș vrea?

Am clătinat din cap, dându-mi seama că ochii începeau să mi se umple de lacrimi, însă nefiindu-mi rușine să îl las să le vadă.

— Atunci, de ce? E din cauza lui Sheridan? Ea e motivul?

Jack a părut sincer șocat, ba chiar și vag oripilat de acea sugestie.

— Poftim? Nu, firește că nu. De ce ai crede așa ceva?

Nu era nici locul, nici momentul potrivit pentru a discuta acel aspect.

— Jack, atunci de ce? De ce mă respingi? Doar ți-ai dat seama deja că îmi doresc și eu asta?

Mi-am aruncat și ultimele fărâme de mândrie la picioarele lui.

— Tocmai de asta trebuie să mă opresc.

Mă simțeam sfâșiată și confuză și nu vedeam nicio logică în ceea ce spunea.

— Te doresc, Emma! mi-a mărturisit el cu vocea gătită. Te doresc mai mult decât am dorit pe oricine altcineva în toată viața mea.

Declarația lui ar fi trebuit să îmi bucure sufletul, dacă nu ar fi fost rostită într-o manieră atât de cruntă, oribilă.

— Însă ceea ce ți-am spus acum câteva seri pe pod nu s-a schimbat... și nici eu.

— *Eu* nu contez deloc în toată povestea asta? Cum rămâne cu ceea ce vreau *eu*?

— Știu ce vrei, a răspuns el.

Și, în ciuda a toate câte se întâmplaseră, mi-am simțit oricum obrazii luând foc cu gândul la ceea ce sugerau acele cuvinte. Jack și-a îndreptat din nou privirea spre ploaie.

— Vrei pe cineva care să-ți fie alături. Cineva care să îți poată oferi un angajament ferm. Cineva care nu e pe punctul de a dispărea la celălalt capăt al lumii. Eu nu sunt acel cineva. Vocea i-a căpătat un timbru mai grav când a continuat: Înțelege, fără îndoială, că

a mă opri acum este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Nu pot nici măcar să te privesc fără să-mi doresc să te iau pe sus și să urc scările cu tine în brațe pentru a te duce în patul meu. Însă nu pot fi atât de ticălos. Mă opresc acum pentru tine, nu pentru mine.

— Habar nu ai ce dracu' vreau, am spus, cu amărăciune, trăgându-mi fermoarul cu mâini tremurânde, și nici ce am nevoie!

— Oricare ar fi acele lucruri, nu le vei găsi în mine.

Nu mai era nimic de spus. Îmi expusesem sentimentele cât de limpede puteam. Iar el mă respinsese.

— Trebuie să plec, am spus, sperând chiar și în acea ultimă clipă că poate avea să protesteze sau să încerce să mă oprească.

Jack s-a întors cu spatele la fereastră și a încuviințat din cap. Imposibil ca aici să se încheie totul – sau da? După tot ceea ce se petrecuse între noi, chiar așa avea să se sfârșească povestea?

Am trecut furioasă pe lângă el și am deschis larg ușa. Ploaia izbea pământul atât de violent încât mi-a biciuit pielea cât am fugit până la mașina parcată pe alee. *Oprește-mă!* l-am implorat în gând, când am trecut pe lângă mașina lui. *Fă ceva, orice, numai nu mă lăsa să plec!* Însă el nu a intervenit cu nimic, nu s-a clintit din prag. Am deschis cu forță portiera, bucuroasă că îmi lăsasem poșeta și cheile în mașină când sosisem. M-am oprit doar cât să-i mai anine o ultimă privire lungă. Privirile ni s-au întâlnit. Nu a încercat să-și ascundă durerea și regretul din ochi, însă nici nu a schițat vreo mișcare.

Am urcat la volan, am trântit portiera și am ieșit cu spatele în drum, executând manevra mult mai rapid și mult mai riscant decât ar fi fost cazul. Lacrimile ce îmi inundaseră ochii, adăugându-se ploii atât de violente încât ștergătoarele parbrizului cu greu reușeau să-i facă față, făceau condusul cu atât mai periculos. Am avut noroc că nu m-am intersectat cu alte vehicule în acele momente, căci

conduceam ca o dementă în încercarea de a mă îndepărta cât mai mult de el. Nu reușeam să mă concentrez suficient pentru a conduce, iar când mai aveam doar trei kilometri până în Trentwell am semnalizat și am scos mașina pe marginea drumului. Cu privirea ațintită în gol prin perdeaua de ploaie ce îmi cădea pe parbriz, nu vedeam nimic în fața ochilor în afară de chipul și ochii lui Jack. Nu puteam lăsa povestea neterminată. Nici măcar nu îi spuseseam ce simțeam cu adevărat față de el. Ar fi schimbat ceva? Ar fi contat? Chiar aș fi putut să trăiesc tot restul vieții fără a ști răspunsul la acele întrebări?

Mi-am șters furios lacrimile cu dosul palmei și am învârtit cheia în contact. Motorul s-a retrezit zgomotos la viață. Executând o întoarcere neregulamentară în mijlocul drumului, am pornit înapoi spre casa lui Jack. Nu aveam un plan în minte și nu îmi pregătisem argumente ingenioase sau înțelepte care ar fi putut eventual să-l facă să se răzgândească. Nu mă bazam pe nimic altceva în afară de un instinct primitiv ce mă trăgea spre el, ca și cum am fi fost legați cu o coardă elastică invizibilă pe care o întinsesem plecând și care mă forța acum să revin.

Lumina scădea de la o clipă la alta, ploaia și noaptea ce se apropia mușcând din rămășițele zilei. Conduceam prin ruperea de nori fără a fi câtuși de puțin atentă la ceea ce făceam, fără a-mi lăsa răgaz să mă întreb ce aș fi simțit dacă sau când m-ar fi respins din nou. Pe când mi-a apărut sub ochi aleea din fața casei lui, inima deja îmi bubuia ca și cum ultimii câțiva kilometri i-aș fi alergat, în loc să îi parcurg cu mașina. Era momentul decisiv. Era ultima mea șansă.

Doar un miracol a făcut să nu ne ciocnim unul de celălalt. Cel mai probabil, reacțiile *lui* au fost cele care ne-au salvat de un accident, nu ale mele. Tot ce știu e că, în momentul în care am virat pentru a intra pe proprietatea lui, am fost brusc orbită de lumina intensă a două faruri îndreptându-se spre mine, luminile mașinii lui dând să iasă cu viteză de pe alee.

Am călcat cu forță pedala de frână, iar el a tras mult de volan într-o parte, oprindu-se cu mașina pe jumătate înfiptă pe peluza de lângă alee. Ploaia torențială în continuare îmi obstrucționa câmpul vizual, ceea ce m-a făcut să-l văd pe Jack ieșind din mașină și pornind spre mine într-o serie de instantanee separate de alunecarea ritmică a ștergătoarelor pe parbrizul meu. Cu privirea ațintită în ochii mei, se apropia cu pași mari prin ploaia ce îl biciuia din toate părțile, lipindu-i cămașa de trunchi și de brațe ca și cum ar fi fost o a doua piele. Mâna mea a înșfăcat stângace mânerul portierei și mai mult am căzut decât am coborât din mașină, pornind spre el ca atrasă de o forță mai puternică decât gravitația. Probabil că încă plângeam, însă lacrimile mi s-au pierdut printre picurii de ploaie. Am străbătut alergând ultimii câțiva metri dintre noi, iar el m-a prins, închizându-și brațele în jurul meu și ridicându-mă de la pământ pentru a mă lipi de el.

La rândul meu, mi-am încolăcit picioarele în jurul lui când a pornit orbește înapoi spre casă. În tot acest timp, buzele lui nu s-au desprins nicio clipă de ale mele, făcând cuvintele complet nenecesare, căci vorbeau într-o limbă pe care o stăpâneau la fel de fluent și propriile buze. În acele momente, nu mai exista nimic altceva pentru mine; nu mai simțeam nici ploaia, nici frigul, căci întreaga mea lume se redusese la bărbatul acela ale cărui brațe mă țineau lipită de el, a cărui limbă o dezmiarda pe a mea și a cărui trup musculos și tare se apăsa atât de intim peste al meu.

Jack s-a oprit o singură dată, când am ajuns la ușa casei, pe care nici măcar nu o închisese complet când plecase, în graba lui de a porni spre mine. Mi-a plăcut urgența pe care o sugera acel detaliu. Și-a dezlipit gura de a mea doar cât să mă privească în ochi și să îmi ofere o ultimă șansă, absolut deloc necesară, de a mă răzgândi.

— Ești sigură? Fiindcă, odată ce intrăm, nu știu dacă voi mai fi în stare să mă opresc. Nu vom mai putea da înapoi, Emma.

Drept răspuns, l-am sărutat apăsător, încleștându-mi mâinile pe ceafa lui când a deschis ușa cu piciorul. Degetele mele au început să-i descheie nasturii cămășii încă în timp ce urcam scările, trăgându-i haina udă de pe umeri în clipa în care a intrat cu mine în dormitor. Când m-a culcat blând pe saltea, eu m-am întins lăcomă să-i desfac cureaua. Cât ai clipi, era gol pușcă. A zăbovit mai mult când m-a dezbrăcat la rândul său, savurând fiecare moment, până l-am întrerupt, trăgându-l nerăbdătoare spre mine.

Ceea ce am simțit atunci nu se putea compara cu nimic din ceea ce cunoscusem sau trăisem până în momentul acela. Am gemut zgomotos când a intrat în mine. Din ochi îmi curgeau lacrimi, însă nu le simțeam, pierdută în călătoria alături de Jack spre un tărâm de a cărui existență nu avusesem vreodată habar. Mi-a strigat numele când trupul i-a fost zgâlțâit de orgasm, umplându-mă și întregindu-mă. Climaxul meu i-a urmat îndeaproape.

CAPITOLUL 16

— Cred că asta este cea mai urâtă vânătaie pe care am văzut-o vreodată.

Am deschis lent ochii. Zăceam cu fața în jos într-o încălceală de așternuturi șifonate, fiecare pliu îngrămădit evocându-mi trupurile noastre împletindu-se și rostogolindu-se în pat toată noaptea. Mi-am amintit brusc cum mâinile lui se încleștaseră sălbatic pe așternuturile de bumbac de-o parte și de cealaltă a feței mele în momentul în care se împinsese încetul cu încetul în mine, mișcându-se atât de chinuitor de lent încât de pe buza prăpastiei de dorință și plăceri carnale mă aruncase într-o lume de senzații nedescoperite.

— Nu-s tocmai cele mai romantice cuvinte de bună dimineața din câte am auzit vreodată, am murmurat somnoroasă, cu fața îngropată în pernă.

Jack era culcat pe o parte, ridicat într-un cot, și îmi studia trupul dezgolit și expus privirii sale. Aplecându-se, mi-a dat părul la o parte și mi-a dezmiardat cu buzele pielea sensibilă de pe gât.

— Ai dreptate. Îmi cer scuze! Bună dimineața! Vocea i s-a transformat într-un tors seducător când și-a lipit gura de urechea mea pentru a-mi șopti: Noaptea trecută... tu și cu mine... a fost... nu am cuvinte...

Nu era puțin lucru să reușești să-i răpești unui scriitor capacitatea de a se exprima în propoziții coerente. I-am zâmbit pernei de puf pe care îmi odihneam capul.

— Așa e mai bine, am murmurat aprobator.

— Dar vânătaia aia tot arată oribil.

Perna mi-a înăbușit micul chicot de râs.

Jack și-a pus apoi buzele la treabă cu o activitate mult mai interesantă decât vorbitul, presărând un șir de săruturi delicate pe arcu coloanei mele vertebrale, oprindu-se exact la marginea peticului de piele afectat de vânătaie. Mi-a sărutat cu multă blândețe locul rănit, limba lui oferindu-mi o dezmiardare ușor

aspră ce a declanșat o foarte firească reacție în lanț undeva din adâncul trupului meu.

— E mai bine? m-a întrebat, cu buzele încă lipite de carnea mea.

Drept răspuns, am gemut ușor, iar sunetul l-a încurajat. Cu mare grijă, m-a întors pe spate.

Am văzut dorința reaprinzându-se în ochii lui când m-a măsurat cu privirea din cap până în picioare, oprindu-se asupra formelor voluptoase ale sânilor mei, apoi coborând dincolo de talia mea îngustă spre picioarele lungi ce deja începeau să se deschidă a nerăbdare.

— Deci unde altundeva te doare? a întrebat, cu vocea vibrându-i senzual.

— S-ar putea să existe și alte părți ale corpului meu care necesită atenția ta, am șoptit gâtuită de dorință.

— Să văd ce pot face, mi-a promis el, plecându-și capul.

Încăperea s-a cufundat în tăcere, întreruptă doar de sunetul răsuflării noastre gâfâite. S-a scurs multă vreme până ne-am recăpătat amândoi abilitatea de a ne exprima articulat.

Probabil am ațipit, fiindcă lumina ce se strecurase dimineața pe fereastra dormitorului cădea pe pat într-o cu totul altă poziție când am deschis din nou ochii. Capul mi se sprijinea pe pieptul lui Jack, iar degetele lui se jucau tandru în părul meu, încolăcindu-mi și răsucindu-mi șuvițele astfel încât să mă țină captivă lângă el, ca și cum ar fi existat un risc cât de mic să îmi doresc să mă aflu oriunde altundeva. M-am mulat mai strâns pe liniile trupului său, simțind sub cap bătaile puternice și uniforme ale inimii lui și savurând fierbințeala picioarelor lui împletite cu ale mele. Ar fi trebuit să știu că un astfel de moment de fericire deplină și absolută era prea perfect ca să dureze.

Jack și-a plecat ușor capul și m-a sărutat pe frunte.

— Cu riscul de a fi din nou acuzat de lipsă de romantism, trebuie să îți mărturisesc că sunt lihnit de foame.

Abia atunci mi-a trecut prin minte că nu ne mai ocupasem de aspecte atât de prozaice precum mâncatul de foarte multă vreme. Ca și cum gândul la mâncare mi-ar fi trezit din somn propriul stomac, l-am auzit exprimându-și foarte zgomotos susținerea față de ceea ce spunea Jack.

— Și trebuie să îmi refac forțele dacă e să-mi petrec restul zilei făcând dragoste cu tine, sălbatic și pasional.

— Asta e în program?

— Într-al meu sigur da, mi-a confirmat Jack cu un zâmbet sexy.

Eu una nu aveam de gând să obiectez. M-am desprins șovăitoare de trupul lui, însă, înainte de a mă lăsa să mă îndepărtez, Jack a coborât mângâietor mâna pe brațul meu, dezmiardându-l de la umăr la încheietură.

— Și trebuie să vorbim, Emma, iar când ești goală în brațele mele nu mă pot concentra la nimic în afară de gândul la cât de mult îmi doresc să fac dragoste cu tine din nou.

M-am întors și m-am ridicat pe jumătate din pat, punându-mi picioarele pe podea cu un zâmbet de profundă încântare și satisfacție pe chip. Mi-am aruncat privirea prin cameră, căutându-mi hainele – sau măcar o parte dintre ele – apoi am zâmbit pe ascuns când mi-am amintit cum le smulsese Jack de pe mine, aruncându-le fără a-i păsa unde aterizau. Articolele pe care nu le găseam ar fi putut fi oriunde: azvârlite pe un șifonier; într-un colț îndepărtat al dormitorului; sau poate chiar atârinate de becul din tavan. Nu era ca și cum vreunul dintre noi ar fi fost atent la astfel de detalii la momentul respectiv.

— Poftim, a spus Jack, întinzându-mi o cămașă aflată pe spătarului scaunului.

M-am îmbrăcat fericită în cămașa albastru-deschis ce încă mirosea vag a el. Cămașa era gigantică și am fost nevoită să-mi suflec mânecile cel puțin de trei ori până să reușesc într-un final să-mi scot mâinile de sub manșete, dar cel puțin era suficient de lungă cât să-mi salveze, la limită, pudoarea, în condițiile în

care lenjeria mea nu se vedea pe nicăieri. Jack și-a tras doar o pereche de blugi, iar când am coborât desculță scările în urma lui a trebuit să fac un efort de voință să nu întind mâna pentru a mângâia mozaicul de mușchi de pe spate ce mă ispitea cu fiecare mișcare. Era ca o superbă operă de artă sau ca o sculptură extraordinară pe care promisem brusc permisiunea să o ating.

Mulțumită aragazului, în bucătărie era suficient de cald ca să nu mi se facă frig nici măcar în ținuta sumară reprezentată de cămașa subțire pe care o purtam. Când am așteptat să fiarbă apa în ceainic, Jack m-a tras din nou în brațe și s-a aplecat să mă sărute. Atingerea aspră a obrazului său s-a dovedit a fi o nouă senzație de explorat și mi-am lăsat degetele să alunece peste țepii scurți și negri ce îl acopereau.

— În continuare nu-mi vine să cred că s-a întâmplat cu adevărat... chestia asta... dintre noi, mi-a șoptit Jack în păr.

— A, da? l-am întrebat, lăsându-mi capul pe spate pentru a-i studia chipul.

Pe buze i-a apărut umbra unui zâmbet.

— Și totuși, nu înțeleg de ce. Fiindcă știu clar că în ultimele câteva săptămâni am visat în repetate rânduri și cu multe detalii c-o să se ajungă la asta.

Am simțit fierbințeala inundându-mi obrajii, însă nu am coborât privirea.

— Domnule Monroe, am zis, încercând să adopt tonul șocat al unei eroine din cărțile lui Jane Austen, ceea ce era dificil dat fiind faptul că Jack era lipit de mine cu o parte a corpului său cât se poate de fermă și evidentă. Una pe care nu țineam minte ca vreunul dintre personajele create în acele cărți să o fi pomenit vreodată.

— Nici nu știi, a spus el, dezmiardându-mi gâtul cu toată fața. Am auzit apa clocotind în ceainic, însă am ignorat-o amândoi. Îmi pare rău doar că ne-a luat atât de mult să ajungem aici și că ne-a rămas atât de puțin timp de petrecut împreună până să plec.

Brusc, m-am bucurat că rostise acele cuvinte într-un moment în care nu-l priveam în ochi. Aspectele

practice și inevitabila realitate nu reușiseră încă să străpungă balonul de fericire în care plutisem fără griji în ultimele douăsprezece ore. Poate că fusese doar o naivitate din partea mea, însă nu îmi trecuse nicio clipă prin minte că, după noaptea pe care tocmai o petrecuserăm împreună, Jack ar fi fost în continuare dispus să plece din viața mea.

— Poți... poți să mai rămâi puțin? am întrebat șovăitoare, cu buzele apăsate pe pieptul lui imediat sub claviculă.

— Mi-aș dori să pot, dar pur și simplu nu e posibil.

S-a lăsat o tăcere îndelungată, punctată doar de zumzetul discret al frigiderului și de sunetul asurzitor al speranțelor mele făcându-se țandări pe podea.

Jack mi-a prins bărbia în palmă și mi-a ridicat-o cu multă blândețe astfel încât să îl privesc în ochi:

— Ceea ce s-a întâmplat între noi n-a fost doar o aventură de-o noapte pentru mine, Emma. *Știi* asta, nu?

Am încuviințat din cap prosteste, nefiind prea sigură încotro se îndrepta acea conversație.

— Vom găsi o soluție ca să facem povestea asta să funcționeze, mi-a promis el pe un ton tandru. Vom continua să ne vedem. Mă pot organiza să vin aici o dată la trei luni, sau ceva de genul, apoi putem face în așa fel încât să vii și tu să mă vizitezi acolo...

— O relație la distanță, am spus încet.

Mi-am îndreptat privirea dincolo de el, spre soarele scânteietor ca o piatră prețioasă ce se strecura prin ușile de sticlă, străduindu-mă din răspuțuri să nu îl las să vadă că, în momentul acela, cuvintele lui tocmai îmi zdrobiseră și spulberaseră toate visurile legate de noi.

Nu știu ce anume sperasem, la ce mă așteptasem... Nu, asta era o minciună, știam *foarte bine* ce sperasem să avem și categoric nu era o relație la distanță, în care să fim separați de oceanul Atlantic. Îmi dorisem pachetul complet: angajament ferm, o promisiune, un viitor împreună.

— Știu că va fi dificil, a continuat Jack, cu brațele încolăcite în jurul meu, dar, dacă ne străduim amândoi suficient de tare, o să ne iasă bine.

Am încercat să zâmbesc, însă nu prea îmi venea să o fac. Faptul că exista ceva autentic și puternic între noi era de netăgăduit. Însă abia acum începeam să-mi dau seama că aveam așteptări foarte diferite despre ceea ce ar fi trebuit să se întâmple mai departe. Poate că felul în care își imagina Jack viitorul era foarte diferit de perspectiva mea, însă nu l-aș fi putut acuza niciodată că nu mă înțelegea sau că nu era capabil să mă descifreze suficient de bine cât să-și dea seama imediat când ceva era în neregulă.

— Varianta asta n-o să funcționeze, așa-i? Nu e ceea ce îți doreai?

Am simțit lacrimi fierbinți încingându-mi ochii și am clipit rapid în încercarea de a le stăvili, însă trebuia să fiu sinceră cu el.

— Nu. Nu tocmai.

A făcut o mină tristă, pentru prima dată în ziua aceea, și am detestat gândul că eu făcusem să-i apară acea expresie pe chip.

— Știam amândoi că povestea asta nu avea cum să evolueze în sensul acela. E și motivul pentru care mi-a fost teamă și n-am vrut să se ajungă vreodată la asta. Tu ai obligații și o familie pe care nu poți să o abandonezi – și la fel și eu. Poate ar fi fost mai bine dacă nu am fi...

L-am redus la tăcere apăsându-mi degetele pe buzele lui.

— Nu. Nu spune asta. Nici măcar să nu te gândești la asta.

Ne-am zâmbit cu tristețe, iar eu am făcut un efort uriaș să nu îmi las chipul să trădeze ceea ce simțeam. Aveam amândoi motive temeinice pentru a rămâne la capete opuse ale lumii, însă ale cui cântăreau mai greu? Ceea ce îmi oferea Jack era mult mai mult decât ceea ce era de regulă dispus să ofere, însă mult mai puțin decât ceea ce-mi doream eu de la el.

— Nu vreau să te pierd! a spus el cald, tandrețea din vocea lui aproape făcându-mă să izbucnesc în plâns.

— Atunci rămâi, am spus, știind că eram nedreaptă cu el, că îi ceream să își abandoneze fiica despre a cărei existență nu aflase decât recent.

— Vino cu mine! a sugerat el drept răspuns.

Am clătinat din cap, refuzându-l, deși în mintea mea goneau deja imagini cu ceea ce ar fi putut să fie, ca niște viziuni luminoase a ceva ce tânjeai de mult să descoperi.

— Am putea găsi o soluție, Emma. Chiar am putea. Gândește-te la asta, gândește-te serios, apoi... S-a oprit și m-a sărutat atât de abil încât orice gând coerent a devenit imposibil. Apoi spune, pur și simplu, „da”.

Am fost încântată de cât de intimă s-a dovedit experiența de a pregăti micul dejun împreună și am fost încântată că nu putea să treacă pe lângă mine fără să-mi ofere un scurt sărut sau o atingere senzuală și că, până și din celălalt capăt al bucătăriei, stătea cu ochii pe mine în timp ce pregăteam o omletă pe aragaz și prăjeam pâine. Odată foamea potolită, cel puțin cea care se putea potoli cu mâncare, am dat să strâng firimiturile pe care le făcuserăm, însă Jack m-a prins de încheietură când am trecut pe lângă scaunul lui, oprindu-mă cu ușurință.

— Lasă asta, mi-a cerut. Mă ocup eu mai târziu. În momentul de față aș prefera de departe să facem altceva.

S-a ridicat de pe scaun, părând cu atât mai impunător în fața mea cu cât eu eram desculță. Fără cel mai mic efort, m-a luat pe sus și m-a așezat pe blatul de bucătărie, eliminând astfel diferența de înălțime dintre noi. Brațele lui s-au strecurat pe după mine, iar ale mele s-au încolăcit în jurul gâtului lui. Încleștându-și degetele în părul meu pentru a mă ține cât mai aproape, m-a sărutat cu intensitate crescândă, până ni s-a tăiat răsuflarea.

— Nu-mi vine să cred că nu mai avem decât patru zile împreună, am spus pe un ton de regret, cu buzele lipite de gâtul lui.

— Nici măcar atât, a răspuns el cu tristețe.

Mi-am schimbat ușor poziția în brațele lui, dându-mă puțin în spate pentru a putea să-i văd chipul.

— Am niște întâlniri programate la Londra în următoarele două zile. Nu le pot amâna. Mi-am rezervat o cameră de hotel pentru câteva nopți.

Probabil nu am reușit prea bine să îmi ascund dezamăgirea că mi se răpea și puținul timp pe care crezusem că îl mai aveam împreună. Jack părea la fel de nefericit.

— Vino cu mine! mi-a propus el pe neașteptate. Întâlnirile respective n-o să-mi ocupe toată ziua, și chiar de-ar fi așa – vocea lui a căpătat un timbru mai senzual – ne vor rămâne nopțile, oricum.

Am schimbat o privire intimă, secretă, pe care orice cuplu nou format, din orice colț al lumii, ar fi recunoscut-o instant.

— De acord, am consimțit fără a sta să reflectez.

Două zile și, chiar mai tentant, două nopți cu el? Ar fi fost o negliobie să refuz.

Zâmbetul lui Jack s-a adâncit când m-a tras din nou mai aproape de el. Eram cu totul cufundată în sărutul nostru și în senzațiile delicioase ce îmi străbăteau tot corpul când Jack a început să îmi descheie lent nasturii cămășii. Mâna lui a alunecat fără grabă peste carnea mea încinsă, oprindu-se să-mi prindă sânul în căușul palmei în timp ce degetele lui îmi dezmierdau sfârcul întărit. Am gemut, cu gura lipită de a lui, iar sunetul cu care mi-a răspuns la rândul lui aproape c-a acoperit complet bubuitul distant al bățăilor furioase ce răsunau de la ușa din față.

Am încremenit în brațele lui Jack, însă el nu mi-a dat voie să mă retrag.

— Ignoră-l, a mârâit el. O să plece imediat; probabil e poștașul sau ceva de genul.

Limba lui a făcut să-mi amuțescă răspunsul pe buze când a reînceput să mă sărute. Bătăile în ușa au

mai continuat un minut, iar o voce minusculă din mintea mea a încercat să penetreze ceața purpurie a dorinței pentru a-mi aminti că era duminică, zi în care nu venea niciun fel de poștă. Am ignorat atât acea voce, cât și bătaile insistente în ușă, concentrându-mă doar pe fierbințeala ce mi-a inundat tot corpul când Jack și-a strecurat mâinile sub cămașa mea pentru a mă trage mai aproape, lipindu-mă de membrul întărit ascuns sub pantalonii de blugi. Bătaile în ușă au încetat.

— Vezi? Ți-am zis c-o să plece, mi-a murmurat el.

Mâinile mele, care până atunci fuseseră încleștate pe brațele lui, au coborât să îi descheie pantalonii. Cu coada ochilor am întrezărit pentru o clipă umbra unei siluete în mișcare, ceea ce, din fericire, mi-a făcut degetele să încremenească înainte de a-i trage în jos fermoarul. Ciocănitul a reînceput, doar că de data aceasta mult mai aproape, iar acum era limpede și cine bătea, căci deslușeam prin ușile de sticlă silueta masivă a unui bărbat furios.

Cele mai negre coșmaruri care m-au bântuit vreodată s-au concentrat în ceea ce s-a întâmplat în următoarele câteva minute din viața mea. Jack și cu mine am sărit ca arși, îndepărtându-ne fulgerător unul de celălalt, mișcarea fiind atât de bruscă încât goliciunea mea i s-a dezvăluit în toată splendoarea bărbatului aflat la doar câțiva metri de noi, în spatele ușilor de sticlă. Cu mâini tremurânde, m-am grăbit să mă acopăr strângându-mi cămașa pe lângă corp.

— De ce dracu' nu răspunzi la telefon?

Vocea lui Richard era un urlet furios, auzindu-se clar chiar și prin ușă.

Jack deja pornise spre el, în vreme ce eu rămăsesem împietrită și șocată pe blatul de bucătărie.

— Poftim? am întrebat prosteste când, primul val de șoc odată trecut, am fost din nou în stare să vorbesc.

— Telefonul, Emma! Unde naiba ți-e telefonul? De ce nu răspunzi? Încerc să dau de tine de câteva ore!

Nici măcar n-am auzit clinchetul zăvorului deschizându-se, căci Richard a dat buzna imediat în bucătărie, fără a-i arunca măcar o privire lui Jack, alegând să vină direct spre mine ca un taur înfuriat. Am sărit speriată de pe blatul de bucătărie, încă năucită și confuză, când l-am văzut pe Richard năpustindu-se spre mine. Când mai avea doar un metru sau mai puțin până să mă ajungă, l-a oprit mâna lui Jack, încleștată amenințător pe brațul lui. Richard s-a întors spre el cu la fel de multă ferocitate.

— Ia dracului mâna de pe mine! a strigat el furios.

După o scurtă clipă înspăimântătoare, în care întreaga situație ar fi putut să explodeze rapid într-o confruntare violentă, Jack i-a făcut pe plac lui Richard. În același timp, însă, s-a grăbit să vină lângă mine, asigurându-se că ar fi putut să intervină rapid dacă Richard ar fi părut pe punctul de a mă lovi.

Însă nu acesta era motivul pentru care venise, iar acum deja înțelegeam. Când valul de teroare paralizantă care mă izbise inițial a început să se retragă, o presimțire înfiorătoare mi s-a strecurat în vene.

— De ce nu ai răspuns la telefon? a tunat Richard din nou, aproape scuiându-mă în față de furie.

Pentru că a rămas în poșetă, care se află pe bancheta din față a mașinii mele, unde am lăsat-o aseară în graba mea de a mă arunca în brațele lui Jack și de a fi dusă pe sus în patul lui. Acela era motivul, deși nu aveam de gând să i-l împărtășesc.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat la rândul meu, cu neliniște crescândă.

Richard însă nu era suficient de rațional sau de rezonabil în momentul acela pentru a-mi răspunde direct.

— Tatăl tău își iese din minți încercând să dea de tine. A crezut că ai rămas peste noapte la mine! a adăugat el cu amărăciune, aruncându-i o privire mânioasă și dezgustată lui Jack înainte de a-și îndrepta din nou atenția spre mine. Presupun că el nu știe că ți-o tragi pe toate gardurile.

Am auzit un sunet furios și am văzut mâna lui Jack reapărând, de data aceasta împingând cu forță umărul lui Richard, forțându-l să dea înapoi.

— Ajunge! a spus Jack, pe un ton de amenințare cu atât mai înspăimântător cu cât nu ridicase vocea și nu țipase, cum tăcuse Richard.

— Despre ce e vorba? E din cauză că nu m-am întors acasă azi-noapte?

Vina mi s-a înfipt în suflet ca o săgeată. Nici măcar nu îmi trecuse prin minte până acum să mă gândesc la părinții mei și la faptul că aveau să-și facă griji dacă nu mă întorceam acasă. Mă pierdusem cu atâta egoism în povestea cu Jack încât pur și simplu nu mă mai gândisem deloc la ei. Acum îmi venea să intru în pământ de rușinea de a-i fi neglijat în asemenea hal.

— Nu dispariția ta a stârnit îngrijorare, mi-a aruncat Richard veninos, ci cea a mamei tale.

A urmat o clipă în care nimeni nu a spus nimic și nu a scos niciun sunet. Aveam impresia că mă clătinam pe buza unei prăpăstii și îmi fugea pământul de sub picioare. Fără a mă gândi la ceea ce făceam, m-am întins spre Richard, încleștându-mi ambele mâini pe mânecile cămășii lui.

— Cât timp a trecut?

A clătinat din cap.

— Nu știe nimeni. Tatăl tău s-a trezit azidimineață la șase, iar ea deja dispăruse.

Am scos un mic geamăt de disperare.

— Unde ați căutat-o?

— Peste tot. Am căutat-o peste tot. Știm cu toții care e procedura. L-am văzut aruncându-i o privire disprețuitoare lui Jack, care devenise brusc un străin, fără nicio legătură cu drama ce se desfășura în momentele acelea. Am chemat poliția acum două ore. Se organizează echipe de căutare.

Mi-am luat mâinile de pe brațele lui pentru a mi le duce la gură. Cămașa lui Jack s-a deschis larg, privirea lui Richard m-a măsurat din cap până în picioare, iar pe chip i-a apărut o expresie de durere

violentă. Am strâns cu o mână marginile cămășii, m-am răsucit pe călcâie și am fugit în hol.

— Mă întorc imediat, am strigat, urcând în fugă scările, neștiind nici eu prea bine căruia din cei doi bărbați îi adresasem acele cuvinte.

Eram deja gata să izbucnesc în plâns când am început să scotocesc pe sub pat, căutându-mi frenetic hainele rătăcite. Jack a apărut și el câteva clipe mai târziu, ridicându-mă în picioare și dându-mi articolele pe care încercam cu atâta disperare să le găsesc. M-am îmbrăcat cu gesturi smucite, mintea mea panicată deja trecând în revistă toate dezastrele căreia ar fi putut să-i cadă victimă biata mea mamă în vreme ce eu nu mă gândisem decât la propria persoană.

— O vor găsi, m-a asigurat Jack, întinzându-mi cămașa.

I-am luat-o din mâini fără un cuvânt și mi-am înfipt brațele în mâneci. În mult mai puțin timp decât îmi luase să mă descotorosesc de haine cu o seară în urmă, eram din nou îmbrăcată și coboram în goană scările, tropăind pe treptele de lemn.

Richard mă aștepta pe hol, lângă ușa deschisă, cu o expresie indescifrabilă pe chip.

— S-a organizat un punct de control pentru echipele de căutare la marginea pădurii.

Am încuviințat din cap fără să scot un cuvânt, îndreptându-mă spre ușa deschisă. Brusc, mi-a pierit elanul și m-am întors panicată spre fostul meu logodnic.

— Tatăl meu unde e? A rămas acasă?

Richard m-a prins de braț și a început să mă împingă afară.

— Nu. E cu un ofițer de legătură al poliției la centrul de coordonare a căutării. A refuzat să rămână acasă; zicea că îl face să se simtă inutil, că simte nevoia să se implice cumva. La voi acasă a rămas un vecin, în caz că Frances se întoarce singură.

Am clătinat din nou din cap, încercând din răputeri să nu izbucnesc în plâns. Nu se întâmplase niciodată, absolut niciodată, să se întoarcă acasă din

voința ei. Fuseserăm nevoiți de fiecare dată să mergem să o căutăm.

— Iar școala a fost verificată temeinic, fiindcă știi cât de mult îi place să se întoarcă acolo...

Pentru prima dată am văzut un licăr de compasiune în ochii lui Richard.

— Acolo m-am dus prima dată, m-a asigurat el. Nu era la școală. Însă l-am sunat pe șeful de catedră și pe alți câțiva colegi și s-au dus ei să stea acolo până... până când o găsim.

L-am privit recunoscătoare.

— Mulțumesc, Richard.

A clătinat din cap, studiindu-mă ca și cum tocmai ar fi văzut pe cineva aproape cunoscut ascunzându-se în spatele unei măști.

— Să mergem. Trebuie să mergem repede. Pierdem timp prețios.

Interesantă formulare!

A pornit în pas alert spre mașina lui, parcată în spatele mașinii mele pe aleea casei lui Jack.

Jack! M-am întors brusc spre casă. Nici măcar nu mi luasem rămas-bun, doar ieșisem pe ușă. Am ezitat, iar Richard m-a fixat cu o privire nerăbdătoare. Ajunsese deja la mașină și deschisese portiera. Mi-am îndreptat din nou privirea spre casă și m-am simțit sfâșiată în două părți egale. Apoi l-am văzut brusc pe Jack apărând în prag și închizând ușa în urma lui. Îmbrăcase o bluză de trening și își luase o pereche de bocanci în picioare, iar în mână ținea cheile propriei mașini.

— Vii și tu? l-am întrebat, fără a-mi da seama că tonul meu avea să trădeze cât de surprinsă eram.

— Firește că vin, a răspuns el, oferindu-mi umbra unui zâmbet, la care nu am fost în stare să răspund.

— Emma! m-a strigat Richard, pe un ton poruncitor și urgent.

— Du-te! m-a îndemnat și Jack, când m-am răsucit pe călcâie și-am luat-o la fugă spre mașina mea. Te voi urma îndeaproape.

Nu mai făcusem niciodată parte dintr-o echipă de căutare, deci habar nu aveam dacă ceea ce vedeam era doar procedura standard, însă simplu fapt de a vedea atâtea mașini de poliție, câini de urmă și voluntari m-a umplut de disperare. Asta fără a mai vorbi de elicopterul care deja survola locul. Mi-am parcat mașina la întâmplare pe o porțiune cu pietriș, alături de vreo alte douăzeci de vehicule, și am fugit la Richard, care mă aștepta.

— Sunt pe celălalt mal al pârâului, m-a informat el, fără a se strădui să încetinească.

Mergea repede, însă nu conta, eu oricum alergam deja.

— Și tata?

— E tot acolo.

Am încuviințat din cap, străduindu-mă să mă liniștesc cât de cât înainte de a da ochii cu el. Probabil era dărâmat și ultimul lucru de care avea nevoie era să mă vadă și pe mine la fel.

— De unde ai știut unde să mă cauți? am întrebat găfâind când, imediat după ce-am trecut de un pâlț de copaci, ne-a apărut sub ochi pârâul.

— Am sunat-o pe Caroline. Ea mi-a spus unde erai. Presupun că era inevitabil ca eu să fiu ultimul care afla.

Nu aș fi avut ce să îi răspund și nici nu era momentul potrivit să-mi bat capul cu șocul suferit de Richard sau cu orgoliul lui rănit. Nimic nu mai conta decât să îmi găsesc părintele dispărut, teafăr și nevătămat.

Centrul de coordonare consta din câteva mese improvizate, pe care fuseseră întinse mai multe hărți ale Serviciului Cartografic de Stat, fixate pe margini cu pietre care să le împiedice să fie luate de vânt. Deși era soare afară, în aer încă se simțea o oarecare răcoare după furtuna din noaptea precedentă. Oare cu ce fusese îmbrăcată mama mea când își părăsise dormitorul, coborâse scările și ieșise pe ușa casei? Era pe undeva pe afară, în aerul rece, purtând doar o pijama? Își luase un pardesiu pe deasupra sau rățăcea pe undeva confuză, desculță și înghețată de frig? Cât

timp durează până se instalează hipotermia? Fără un cuvânt, am clătinat din cap a negare și am luat-o la fugă spre o mașină de poliție din apropiere, din care tocmai coborâse tatăl meu, cu o pătură roșu aprins drapată în jurul umerilor.

Mi-am dat seama că plângea chiar înainte să mă arunc în brațele lui larg deschise.

— O, tati! am exclamat eu, cuibărindu-mă la pieptul lui, simțind cumva nevoia să folosesc din nou apelativul pe care nu-l mai folosisem de mai bine de zece ani.

— Emma, Emma, Emma! a strigat tatăl meu, cu vocea tremurându-i la fel de tare ca mâna cu care mă mângâia pe păr în timp ce mă strângea la piept. Unde e? Unde a dispărut? Unde e Frannie a mea?

M-am desprins cu blândețe din îmbrățișarea lui și l-am studiat îngrijorată. Părea să fi îmbătrânit cu douăzeci de ani peste noapte. I-am aruncat o privire femeii în uniformă, cu o expresie de bunătate pe chip, ce aștepta lângă mașina de poliție; bănuiam că era ofițerul de legătură.

— Haide, Bill, nu-ți face griji! Ți-am zis, o vom găsi. Trebuie doar să ai încredere în noi. Știm ce avem de făcut.

Nu mă îndoiam de adevărul cuvintelor ei. Am aruncat o privire în jurul meu și în spate; lângă mesele improvizate se afla un grup de ofițeri ce ascultau atent instrucțiunile comunicate de un bărbat înalt, cu păr cărunt, cel mai probabil coordonatorul operațiunii de căutare. În afară de ofițerii în uniformă, mai erau și patru polițiști însoțiți de câini de urmă, pe care i-am văzut adulmecând pe rând cardiganul roz al mamei mele. Era cel pe care îl purtase ultima dată când o văzusem. Am icnit neputincioasă când fiecare dintre câini, după ce se familiarizase temeinic cu mirosul mamei mele, a început să se smucească în lesă, nerăbdător să înceapă căutarea.

— Mă duc doar să vorbesc cu ofițerul care coordonează căutarea, i-am spus tatălui meu, strângându-i scurt mâna.

— Voluntarii s-au strâns acolo, m-a informat ofițerul de legătură, arătându-mi o mulțime numeroasă de persoane aflată la o oarecare distanță de zona cu mese.

M-am zgâit cu gura căscată.

— Cine sunt toți oamenii aceia? De unde au apărut?

— Sunt vecinii noștri și prietenii noștri, a spus tatăl meu cu tristețe, ofițerul de legătură grăbindu-se să îi pună o mână pe umăr într-un gest de alinare.

Brusc, am decis că femeia aceea îmi plăcea foarte mult. Era exact genul de persoană de care aveam nevoie în momentele acelea.

— Ar trebui să merg și eu cu ei, a spus el, făcând câțiva pași șovăitori înspre grupul de oameni.

Expresia de groază de pe chipul meu a apărut și pe cel al lui Richard, care până atunci stătuse deoparte, lăsându-mă să vorbesc cu tatăl meu.

— Nu, Bill, a spus ofițerul de legătură pe un ton blând. Adu-ți aminte că am stabilit că n-ar fi o idee bună. Tu trebuie să rămâi aici cu mine, lângă mașină, ca atunci când o vom găsi pe Frances să te pot duce direct la ea, în loc să fii nevoită să te cauți cine știe pe unde pe teren.

Tatăl meu a încuviințat din cap. Slavă Domnului că era dispus să asculte de ofițerul de poliție, fiindcă în clipa aceea cu greu părea în stare chiar și să se țină pe picioare, cu atât mai puțin să o ia la pas pe teren, în căutarea soției sale dispărute! Și-a îndreptat privirea spre Richard.

— Mulțumesc că mi-ai adus-o pe Emma, băiete! Știam că va fi bine dacă e cu tine.

La rândul meu m-am uitat la Richard, așteptându-mă să se năpustească asupra mea, denunțându-mă și mărturisind adevărul. Nu era exact ceea ce aș fi meritat?

— Da. A fost cu mine în tot acest timp, Bill. Ți-am spus c-o voi aduce înapoi.

— Ce-ar fi să mergeți voi doi să vă alăturați voluntarilor? a sugerat ofițerul devenit noul companion al tatălui meu. Vor fi împărțiți în grupuri,

iar fiecare grup va primi o zonă în care să caute, așa că va trebui să auziți și voi ce aveți de făcut.

Richard și cu mine am încuviințat din cap și am pornit în pas accelerat prin iarba aspră, îndreptându-ne în tăcere spre mulțimea ce aștepta să înceapă.

— Mulțumesc că ai zis asta, i-am spus recunoscătoare, plimbându-mi privirea prin mulțime și găsind ceea ce căutam: silueta înaltă și solitară a unui bărbat ce se ținea la o oarecare distanță de restul.

Am dat să o iau spre el.

— Da, în fine, a răspuns Richard cu amărăciune, îndreptându-se spre capătul opus al mulțimii.

Înainte de a se adresa mulțimii de voluntari, ofițerul care coordona căutarea m-a luat deoparte pentru a mă informa pe scurt cum decursese căutarea până în momentul acela și cum intenționa să procedeze mai departe. Speram că Jack, care stătea lângă mine cu un braț petrecut pe după umerii mei pentru a-mi oferi alinare, asculta atent, fiindcă eu nu reușeam să înțeleg mare lucru din ceea ce mi se spunea, cufundată prea adânc în spaima ce amenința să mă mistuie. Atât cât am reușit să pricep din cuvintele ofițerului, în timp ce grupul de voluntari scotocea vasta zonă rurală și pădurile din apropierea casei noastre, numeroși polițiști mergeau din casă în casă și verificau fiecare grădină în parte. Bărbatul m-a informat și că niciunul dintre spitalele locale nu primise victime ale vreunui accident rutier în ultimele șase ore, ceea ce presupun că ar fi trebuit să mă liniștească puțin, însă mie mi-a sporit îngrijorarea, căci mă gândeam acum că era posibil ca mama mea să fi fost oricum lovită de o mașină în întuneric și să fi rămas să zacă rănită pe undeva lângă drum. Pe neașteptate în minte mi-a apărut o imagine cu Amy și am ridicat ochii spre Jack. Judecând după felul în care mi-a strâns mâna pentru a mă îmbărbăta, mi-am dat seama că și el gândise la exact același lucru.

Am înțeles în scurtă vreme și că poliția nu se aștepta cu adevărat ca vreunul dintre voluntari să o

găsească efectiv pe mama mea. Câinii și polițiștii care îi însoțeau deja le-o luaseră înainte voluntarilor organizați într-un șir lung, șerpuitor. Chiar și așa, am urmat instrucțiunile și ne-am ocupat locul în spatele micului pâlț de ofițeri aflat la circa cincizeci de metri în fața noastră. Într-o procesiune lentă, am început să traversăm câmpul deschis, cu iarbă aspră și sol încă mustind de apă de la ploaia din noaptea precedentă, fiecare dintre noi cu privirea ațintită în pământ.

Câinii de urmă avansau remarcabil de repede, ceea ce m-a făcut să presupun că încă nu găsiseră nimic. Sau poate că graba lor însemna exact opusul? Brusc m-am trezit dorindu-mi să fi fost mai atentă la toate acele documentare polițiste pe care le văzusem la televizor, fiindcă efectiv nu aveam habar ce căutam, scormonind din priviri pământul de la picioarele noastre, sperând să găsim vreun indiciu fără nume, însă știind că probabil nu aș fi recunoscut un astfel de indiciu nici dacă într-adevăr mi-ar fi apărut sub ochi. Poate că Jack înțelegea mai bine ce se petrecea, având în vedere genul de cărți pe care le scria, însă în ciuda faptului că era lângă mine, strângându-mi ferm mâna într-a lui, simțeam că între noi se căsca o prăpastie tot mai mare.

Cu fiecare pas împiedicat pe care îl făceam în iarba înaltă și umedă, simțeam povara vinovăției strecurându-se între mine și el ca o rangă, forțându-ne să ne separăm. Oare dacă nu aș fi rămas peste noapte la el, mama mea ar fi plecat oricum de acasă? Nu cumva îmi găsise patul gol și părăsise sanctuarul casei sale pentru a merge să mă caute? Sau, întorcându-ne la punctul din care începuse întreaga poveste, dacă aș fi rămas cu Richard, dacă nu aș fi rupt logodna cu el, ar fi schimbat asta evenimentele de azi? Erau întrebări imposibile și îmi era teribil de teamă că, dacă aș fi deschis gura să vorbesc, m-aș fi trezit rostindu-le cu voce tare; mi se părea mai puțin riscant să nu spun nimic.

— O să fie bine. O vom găsi, a spus Jack în cele din urmă, ridicându-mi mâna la buze și sărutându-mi

încheieturile degetelor ca pentru a-și pecetlui promisiunea.

Însă nici măcar atingerea lui, căreia nu fusesem niciodată în stare să îi rezist, nu mai reușea să mă aline de data aceasta. Acesta era reversul fericirii pe care o cunoscusem noaptea trecută. Acesta era prețul pe care trebuia să îl plătesc și, brusc, mi s-a părut mult prea usturător.

— Nu ai de unde să știi asta. Nu ai *cum* să știi asta. Ar putea fi oriunde. Poate zace fără cunoștință într-un șanț... poate e rănită... poate a fost răpită...

Fiecare posibilitate era chiar mai oribilă decât cea de dinaintea ei și am deslușit pe chipul lui Jack o expresie îngrijorată, căci mă vedea chinându-mă și nu avea cum să mă ajute:

— Emma! Emma!

M-am răsucit pe călcâie la auzul vocii familiare ce mă striga de la o oarecare depărtare. Nu era ceea ce mă rugasem în gând să aud; nu era o voce anunțându-mă că mama mea fusese găsită teafără și nevătămată; însă m-a bucurat aproape la fel de tare s-o aud. Mi-am smuls mâna din cea a lui Jack și am luat-o la fugă prin iarbă în direcția din care venisem, îndreptându-mă spre Caroline și Nick, care tocmai își croiau drum spre grupul de voluntari cărând amândoi niște obiecte plate, masive, pe care mi-era imposibil să le identific de la o distanță atât de mare. Indiferent ce-ar fi fost, Caroline a lăsat în iarbă obiectul din mâinile ei și a pornit în goană spre mine.

M-am aruncat în brațele ei larg deschise, lovindu-mă de ea cu atâta forță încât pentru o clipă ni s-a tăiat răsuflarea și mie, și ei. Caroline m-a lăsat să plâng un minut cu fața îngropată în materialul căptușit al jachetei ei, după care a băgat mâna în buzunar și a scos o batistă împăturită pe care mi-a întins-o.

— Cum reziști? m-a întrebat ea, studiindu-mă cu atenție cât timp mi-am suflat zgomotos nasul.

— Sunt bine. Sau voi fi, după ce o vom găsi.

Caroline a încuviințat din cap, însă i-am deslușit pe chip o vagă expresie de îngrijorare. Și-a mutat

privirea dincolo de mine, îndreptându-și atenția spre bărbatul care mă urmărea.

— Bună, Jack!

M-am răsucit pe călcâie și am remarcat că zâmbetul scurt de salut pe care i-l oferise lui Caroline fusese temperat de neliniștea pe care i-o stârnea gândul la suferința mea.

— Nu vă faceți griji pentru mine, mă descurc cu ambele tăvi! ne-a întrerupt Nick, sarcasmul lui blând strecurând în scena aceea o doză de normalitate extrem de bine-venită.

Ridicase de jos obiectul abandonat de Caroline, iar acum se chinuia, ca un bărbat adevărat, să care două tăvi enorme încărcate cu băuturi la pachet, ambalate în pahare de unică folosință cu logoul cafenelei din localitate.

— Dă-mi voie să te ajut, s-a oferit Jack, apropiindu-se și luându-i una dintre tăvi.

— Mulțumesc! a spus Nick recunoscător. Eu sunt Nick, apropo, partenerul lui Caroline, a adăugat el pentru a se prezenta. Ți-aș strânge mâna, dar...

A arătat din cap spre tavă, în loc de explicație.

— E în regulă. Eu sunt Jack.

— Știe cine ești, a intervenit o voce tăioasă.

Am tresărit. Nu îl observasem pe Richard când ieșise din șirul de voluntari și venise lângă noi. A urmat un moment dezagreabil, căruia, din fericire, Caroline i-a pus capăt rapid, apropiindu-se de Richard pentru a-l îmbrățișa în semn de salut. Am văzut-o șoptindu-i frenetic ceva la ureche înainte de a se desprinde din brațele lui și mi-am dat seama că Richard nu fusese încântat de ceea ce auzise, judecând după felul în care și-a strâns buzele într-o expresie încordată.

Surprinzător, Nick a fost din nou cel care ne-a salvat din situația stingheritoare ce se crease.

— Mergem să le împărțim voluntarilor băuturile astea înainte să se răcească?

— Da, desigur, ce-ar fi să mergeți voi doi să faceți asta? a sugerat Caroline, practic trimițându-i pe Nick și pe Jack în misiune.

S-a lăsat din nou o tăcere stânjenitoare, lungă, când am rămas doar noi trei, zgâindu-ne unul la altul.

— Vreți să vă las să vorbiți între patru ochi... a început Caroline, însă am întrerupt-o și eu, și Richard, exclamând perfect sincronizat:

— Nu!

Era prima dată, de câteva săptămâni încoace, când eram de acord într-o privință.

Richard mi-a mai aruncat o ultimă privire, având grijă să nu trădeze nimic din ceea ce simțea, după care ne-a anunțat pe un ton tăios:

— Mă întorc în rând.

Mi-am dat seama din poziția umerilor lui când ne-a întors spatele și s-a îndepărtat cu pași mari că era livid de furie și profund rănit în egală măsură.

— Să înțeleg că Richard te-a găsit acasă la Jack?

— O, da! am spus cu amărăciune, lungind amândouă pasul pentru a ne alătura celorlalți voluntari.

Caroline mi-a luat mâna și mi-a strâns-o scurt.

— Îmi pare rău. Era absolut disperat să te găsească, iar tatăl tău își ieșea din minți. Am fost nevoită să îi spun.

— Nu, e în regulă. Înțeleg, i-am răspuns.

— Nu s-a lăsat cu vreo scenă stânjenitoare sau ceva de genul? a vrut ea să știe.

I-am povestit foarte pe scurt momentul în care Richard fusese periculos de aproape de a surprinde o scenă porno în care fosta lui logodnică făcea sex în bucătărie cu un alt bărbat.

— Nasoooo! a exclamat Caroline, lungind exagerat cuvântul. N-a spus nimic preț de o clipă, reflectând. Totuși, proiectul Fă-l-Gelos-pe-Richard pare să fi funcționat din plin, a concluzionat ea.

Am ridicat ochii, ațintiți până atunci în iarbă, pregătită să o contrazică și să-i spun că în realitate nu fusese nicio clipă vorba de așa ceva, însă am descoperit că între timp ni se alăturase și Jack, care, fără a scoate un sunet, venise lângă noi cu tava goală în mână. A fost de-ajuns să îi privesc pentru o clipă

chipul încremenit de șoc ca să-mi dau seama că, în mod evident, auzise tot ceea ce spusese Caroline.

Din fericire, atenția ne-a fost distrasă în momentul acela de zgomotul unui elicopter survolând zona. S-a oprit pentru o clipă sau două deasupra mulțimii de voluntari, după care a pornit în viteză în direcția pădurii.

— Situația e, fără îndoială, gravă din moment ce au adus elicopter, am spus sumbru.

— Nu neapărat, a comentat Nick, care tocmai terminase de împărțit paharele de pe propria tavă. E doar una dintre resursele pe care le au la dispoziție. E bine că iau întreaga operațiune în serios.

Am urmărit din priviri aparatul de zbor ce se îndepărta; nu mă liniștea câtuși de puțin faptul că întreaga căutare era pe punctul de a se transforma într-o intervenție în toată regula a poliției locale. Și dacă mai era nevoie de ceva care să-mi confirme acea impresie, acel ceva s-a dovedit a fi ambulanța care tocmai se alăturase pâlcului de mașini parcate la marginea pădurii, staționând cu semnalele luminoase pornite.

M-am albit la față.

— Au găsit-o? Vocea îmi devenise o șoaptă înspăimântată. Ce caută aici ambulanța?

— Mă duc să aflu, mi-a promis Jack, sărutându-mă scurt pe obraz înainte de a porni în fugă spre grupul de ofițeri de poliție care deja avea un avans considerabil față de restul mulțimii.

— Pare să țină sincer la tine, a spus Caroline încet, odată Jack dispărut.

— Nu mă pot gândi la asta acum. Nu mă pot gândi la nimic. Nu până când n-o găsim pe mama.

— Știu, a spus ea, strângându-mă de mână.

Mi-am împletit degetele cu ale ei, protejate de mănuși, și am simțit un obiect nefamiliar, cu muchii tăioase, pe sub lâna ce îi acoperea inelarul. Mi-am ațintit privirea în ochii ei, iar ea a clătinat încet din cap, refuzând să discute propria ei veste monumentală.

— Și asta poate aștepta până după ce o găsim pe mama ta, a spus Caroline încet.

Nu cred că am iubit-o sau apreciat-o vreodată mai mult decât am făcut-o în momentul acela.

Jack a revenit în câteva minute, aducând informații noi. Alergase până la polițiști și înapoi, însă nu găfâia aproape deloc.

— Ambulanța a venit doar ca măsură de precauție, pentru *când* o vor găsi. Cred că am remarcat cu toții că intenționat spusese *când* în loc de *dacă*. Deocamdată n-au găsit nimic pe străzile din apropierea casei voastre, așa că vor extinde căutarea. De la spitale tot nu sunt vești... ceea ce e de bine.

Nimic din ceea ce-mi spusese Jack nu mi se părea că ar fi fost de bine. Chiar dimpotrivă, părea teribil. Și întreaga poveste era pe punctul de a se complica și mai mult, după cum a remarcat Caroline, arătând spre furgoneta presei ce tocmai parcase lângă ambulanță.

— Grozav! Hiene nenorocite! Nu le ia mult să afle când se petrece ceva, nu-i așa?

Mi-am îndreptat și eu privirea spre vehiculul respectiv, pe care era lipit logoul televiziunii locale, și am văzut trei oameni coborând din el. Unul avea o camera de filmat, iar altul un microfon cu prăjină..

— Probabil stau foarte prost cu subiectele de actualitate din moment ce dispariția unei biete femei confuze și înspăimântate, suferind de demență senilă, poate fi tratată ca știre, am spus cu amărăciune.

— O fi tot legat de nuntă și de accidentul de mașină și de toate celelalte, a sugerat Caroline și mi-am dat seama ca probabil avea dreptate.

Tragedia noastră privată, personală, fusese relatată pe larg în ziarele locale timp de câteva săptămâni, iar ceea ce se petrecea acum era doar un nou episod oribil ce se adăuga poveștii create de presă.

Deși avansam încet, am ajuns în cele din urmă la marginea pădurii dese, iar ofițerii de poliție au împărțit eficient grupul de voluntari în unități mai puțin numeroase, trimițând-o pe fiecare pe alt traseu. Trecuseră deja cel puțin nouă ore de când mama mea

dispăruse și îmi era greu să mă concentrez la orice în afară de gândul la cât de înfrigurată, obosită și flămândă era, fără îndoială, în clipa aceea, oriunde s-ar fi aflat.

Jack m-a luat de braț când am intrat în pădure, căci aici terenul era accidentat, iar solul alunecos din cauza noroiului. Am aruncat o privire peste umăr și i-am văzut pe Caroline și Nick venind în urma noastră pe potecă. Brusc privirea mi-a fost atrasă de umbra unei mișcări, iar când mi-am aruncat privirea printre copaci, l-am văzut pe Richard îndreptându-se spre parcare în pas accelerat.

— Unde se grăbește în halul ăsta? a întrebat Nick, fără a se adresa cuiva anume.

Am ridicat din umeri și mi-am îndreptat din nou atenția spre copacii din jurul meu, căci mulți dintre ei aveau ramuri joase ce amenințau să mă lovească în față în timp ce coboram panta alunecoasă în spatele siluetei masive a lui Jack. Poliția considerase puțin probabil ca mama mea să se fi aventurat în pădure, însă eu știam că se înșelau. Mamei îi plăcuse adeseori să redea în picturi priveliști ce se întrezăreau printr-o perdea de ramuri și, chiar dacă acum nu mai picta nimic de genul ăsta, în continuare se dădea în vânt după plimbări lungi prin pădure, indiferent de vreme. Zona în care ne aflam era exact genul de loc care ar fi atras-o.

Am trăit un nou moment dezagreabil chiar în adâncul pădurii cufundate în umbră, când echipa de știri a televiziunii locale și câțiva reporteri de la ziarele și postul de radio local au reușit cumva să ne găsească printre copaci.

— Ne puteți acorda o scurtă declarație, domnișoară Marshall?

Am clătinat din cap și le-am întors spatele.

— S-a mai întâmplat și în trecut ca mama dumneavoastră să dispară astfel? Cum rezistă tatăl dumneavoastră în momentul de față?

Am plecat capul și am lungit pasul, încercând să fug de ei și de întrebările lor nesimțite.

— Există riscul să îşi facă rău singură? Sau să facă rău altcuiva? a întrebat o reporteriţă cu voce stridentă.

Am încremenit şi am simţit furia cristalizându-mi-se pe chip încă din clipa în care am dat să mă întorc spre ea. Jack s-a grăbit să intervină. M-a prins de încheietură şi m-a privit în ochi, clătinând aproape imperceptibil din cap.

— Te scap eu de ei, mi-a spus el încet, trecând pe lângă mine pentru a se înfînge în faţa micului grup de jurnalişti, silueta lui masivă devenind un impunător zid de protecţie pentru mine. Oameni buni, eu înţeleg că doar vă faceţi treaba, dar nu-i momentul potrivit pentru a cere declaraţii. Sunt sigur că mai târziu, dacă doamna Marshall în continuare nu va fi găsită, vom avea mare nevoie de ajutorul şi sprijinul vostru pentru a implica publicul în eforturile de căutare. Dar, până una-alta, haideţi să arătăm puţină decenţă şi să lăsăm familiei spaţiu să respire.

Încuviinţând din cap cu un aer vag stingherit, cei câţiva jurnalişti au început să se împrăştie, ieşind din pădure şi întorcându-se pe câmp. Reporteriţa cu voce stridentă a mai zăbovit puţin, iar înainte să plece şi-a îndreptat întreaga atenţie asupra lui Jack, mijind ochii spre el.

— Nu cumva eşti Jack Monroe, scriitorul? i-a aruncat ea, deja fremătând de entuziasm, cu ochii sclipindu-i la gândul că o celebritate de prin alte părţi ajunsese cumva implicată în povestea ce se derula în momentele acelea.

Jack a clătinat din cap şi a minţit incredibil de convingător.

— Nu. Nu sunt. Deşi e o întrebare care mi se pune des, deci presupun că seamănă mult cu el.

— Mulţumesc! i-am spus recunoscătoare când Jack a revenit în faţa mea pe potecă, după ce se asigurasă că jurnaliştii plecaseră pe bune. Nu mă gândisem că s-ar putea să avem nevoie de ajutorul lor mai târziu.

— Ei bine, hai să sperăm că nu va fi cazul, a răspuns el sumbru. Oricum ar fi, nu e niciodată o

idee bună să îi scoți din sărite pe jurnaliști.

La scurtă vreme după aceea, inima mi s-a poticnit în piept pentru o clipă în momentul în care mi s-a părut că găsisem o urmă concretă. Deja ajunsesem mult mai adânc în inima pădurii, într-un loc în care prea puțin din lumina soarelui reușea să se strecoare printre coroanele copacilor. Poteca era îngustă aici, iar în dreptul ei se afla un mal abrupt la baza căruia curgea un pârau vioi.

— Ai grijă unde pui piciorul, m-a avertizat Jack, întinzându-mi brațul în caz că aveam nevoie să mă prind de el.

Am coborât privirea spre malul de pământ și am văzut ceva mic și galben zăcând chiar la baza pantei. Ceva ce părea a fi de exact aceeași culoare ca eșarfa favorită a mamei mele. L-am prins pe Jack de mâneca bluzei de trening și, fără un cuvânt, am arătat spre poalele versantului.

— Ce e? a întrebat el, aplecându-se spre mine și urmărind direcția pe care i-o indicam.

— E ceva acolo jos, ceva galben... cred că e eșarfa mamei.

Fără a sta să reflecteze la cât era de periculoasă panta, Jack a părăsit poteca și a început să coboare. Malul de pământ era foarte abrupt, nu prea avea de ce să se prindă, iar picioarele îi alunecau deseori pe suprafața noroioasă, făcându-mă să-mi țin respirația până când vedeam că își recăpătase echilibrul. L-am urmărit din priviri de pe margine, atât cât puteam să o fac fără a coborî și eu, căci coborârea mea ar fi fost mult mai puțin controlată decât cea a lui Jack. Caroline și Nick au venit să aștepte lângă mine, Caroline împletindu-și brațul cu al meu. Jack a dispărut în spatele unui desiș și m-a încercat o clipă de panică. Dar dacă acolo jos se afla și altceva în afară de eșarfa ei? Vegetația de la baza pantei era bogată și stufoasă, ar fi putut cu ușurință să ascundă un cadavru.

Jack a urcat înapoi fără a scoate un sunet; nici nu mi-am dat seama cât era de aproape până n-am auzit frunzișul foșnind și m-am trezit cu el ridicându-se pe

brațe pentru a reveni lângă mine. Clătinând din cap cu regret, mi-a întins obiectul galben care îmi atrăsese atenția. Era un câine de pluș, cu blana complet roasă în unele locuri și umplutura îmbibată de apă după timpul petrecut în pârâu. Am întins mâna și am luat jucăria udă learcă, izbucnind în lacrimi amare.

— Știu că pare stupid, dar când eram mică mama și cu mine aveam o poveste favorită pe care mi-o citea. Era despre un băiețel care își pierduse jucăria de pluș favorită, un cățeluș. Vocea mi s-a frânt cu totul. Arăta exact ca ăsta.

Jack m-a strâns în brațe și m-am abandonat hohotelor de plâns, cu fața îngropată în bluza lui de trening, în vreme ce Caroline și Nick s-au retras într-o parte, străduindu-se din răputeri să își facă uitată prezența. Jack tocmai reușise să mă calmeze cât de cât, reducându-mi sughiturile de plâns la scâncete gătuite, când s-a auzit un sunet puternic, sfâșiind liniștea după-amiezii târzii cu un bocet strident, pe două tonuri, pe care îl recunoșteam. Era sirena unuia dintre vehiculele serviciilor de urgență. Am smucit capul de pe pieptul lui Jack cu reacția unui animal prins într-o cursă. O a doua sirenă s-a adăugat celei dintâi, apoi peste toate acestea s-au suprapus trei claxoane lungi dintr-o mașină, repetate la nesfârșit ca un semnal.

— S-a întâmplat ceva! am exclamat, desprinzându-mă din brațele lui, deja pe jumătate răsucită pe călcâie. Trebuie să ne întoarcem.

Cred că mi-au strigat toți trei să o iau mai încet sau să fiu atentă, însă am ignorat acel sfat înțelept și am luat-o la fugă, gonind cât mă țineau picioarele în direcția câmpului. Jack m-a ajuns ușor din urmă și, imediat ce poteca s-a lățit suficient, m-a luat de mână și am alergat împreună, traversând în viteză solul noroios al pădurii până când, într-un sfârșit, am ajuns pe iarbă și am văzut ambulanța în depărtare. De la un capăt la celălalt al pădurii, tot mai mulți voluntari ieșeau pe câmp, chemați înapoi de sirene.

Probabil a fost bizar pentru cei instalați în centrul de coordonare a căutării să vadă grupul haotic de voluntari gonind spre ei ca un singur val, în frunte cu un bărbat înalt ce ținea de mână o tânără cu chipul schimonosit de teamă. Când ne-am apropiat, am văzut că mașina ofițerului de legătură fusese mutată mai aproape de ambulanță, iar bărbatul cu păr cărunt ce coordona operațiunea tocmai îl ajuta pe tatăl meu să coboare din vehiculul de poliție. Tatăl meu a părut să întrebe ceva, bărbatul s-a aplecat să audă mai bine, apoi, drept răspuns, a arătat spre mine.

Simțeam în coaste o durere tăioasă ca lama unui cuțit, provocată de efort, însă am ignorat-o, atenția fiindu-mi distrasă de zgomotul asurzitor a două mașini ce se apropiau în viteză, adăugându-se simfoniei sirenelor. Mi-am luat ochii de la tatăl meu și mi-am îndreptat privirea spre drum. Primul vehicul era o mașină cu însemnele poliției, cu semnalele acustice în funcțiune și girofarul sclipind albastru. Cel de-al doilea vehicul s-a dovedit a fi o surpriză de proporții. Era mașina lui Richard.

Mașina de poliție a oprit cu scrâșnet de frâne, executând genul de manevră rezervată de regulă poligoanelor de exersare a derapajelor controlate. Mașina lui Richard nu a rămas nici ea mai prejos, oprind aproape la fel de dramatic, chiar lângă vehiculul de poliție.

Richard a coborât fulgerător de la volan și a fugit să deschidă portiera din stânga. În continuare nu vedeam prea limpede ce se petrecea, însă de data aceasta era din cauza lacrimilor ce deja îmi șiroiau pe față. Am ridicat ambele mâini și mi le-am șters cu furie din ochi, fără a-mi da seama că, la un moment dat, Jack îmi dăduse drumul, iar acum alergam singură.

Fără grabă, atent și cu blândețe – însă el așa se comportase dintotdeauna cu ea, nu doar azi –, Richard a întins o mână spre portiera deschisă și a ajutat-o pe mama mea să coboare.

Mi-am croit drum cu forța prin grămada tot mai numeroasă de oameni ce se strânsese în jurul ei.

Tatăl meu mi-a luat-o înainte, luând-o în brațe și strângând-o cu atâta ardoare încât am avut impresia că nu avea să-i mai dea drumul niciodată. S-a întors și m-a văzut așteptând răbdătoare, cu chipul brăzdat de lacrimi de ușurare, la fel cum era și al lui.

— Emma! a spus el gătit, întinzând o mână pentru a mă prinde și pe mine în îmbrățișare.

M-am cuibărit imediat în spațiul astfel creat, cu tot trupul înfiorat de ușurare. Mama mea, prinsă strâns între fiica și soțul copleșiți de emoție, părea vag surprinsă și nedumerită de purtarea noastră.

— *Unde* ai fost, mamă? Ne-am făcut o grămadă de griji, am exclamat în cele din urmă.

Tatăl meu nu părea încă să fie nici pe departe capabil să se exprime coerent sau să pună întrebări raționale.

Mama mea a părut sincer derutată și a studiat curioasă mulțimea de oameni din jurul nostru, ce ne împărtășeau bucuria regăsirii, înainte de a întreba simplu:

— Griji? De ce? Am plecat cu gândul la *tine*, Emma.

Era exact ceea ce mă temusem de la bun început că se întâmplase. Plecase să mă caute. Am ridicat mâna să îi culeg o crenguță din păr, observând pentru prima dată că avea câteva dâre de noroi pe față.

— Te-ai dus să mă cauți?

Vocea îmi era gătită de remușcări.

— Nu. Nu pe *tine*, m-a corectat mama mea, ca și cum aș fi fost din nou un copilaș ce tocmai spusese ceva fermecător de înduioșător. Ți-am căutat *inelul*.

Tatăl meu și cu mine am schimbat o privire nedumerită. Mama a scos un ușor plescăit dezaprobat, ca și cum ar fi obosit-o teribil să aibă de-a face cu oameni care nu reușeau nicicum să înțeleagă ce le explica.

— Inelul tău *de logodnă*, a spus ea, articulând cuvintele atât de lent și sonor încât eram convinsă că o auzise toată lumea din mulțime. M-am dus să-ți caut inelul de logodnă pe care l-ai pierdut.

Pentru prima dată, i-am întors spatele mamei mele și mi-am îndreptat privirea spre Richard, care aștepta la o oarecare distanță de noi trei, cu ochii ațintiți asupra noastră. Întrebarea se deslușea clar pe chipul meu, nu era nevoie să o pun în cuvinte. Avusese la dispoziție ani întregi pentru a învăța să-mi descifreze expresiile chipului, așa că a înțeles imediat ce îl întrebam.

A dat afirmativ din cap, părând la fel de surprins ca mine.

— Da, știu. Dar acolo am găsit-o; era pe fundul râpei Farnham, căutându-ne inelul de logodnă.

Un freamăt de uluire a străbătut mulțimea și am auzit limpede exclamația șocată a tatălui meu.

— O, Frannie!

Eu una eram prea năucită pentru a vorbi. Am făcut câțiva pași tremurători spre Richard.

— În râpă? am întrebat, cu vocea spartă ca glasul unei stafii.

A încuviințat doar mimând.

— Pe fundul râpei? Căzuse?

Richard a clătinat din cap.

— Nu căzuse, slavă Domnului, însă eu așa am crezut când am văzut-o prima dată acolo. Dar mă înșelasem. Se pare că a coborât pur și simplu. Mi-a spus că a mai făcut-o și altă dată.

M-am gândit la pictura de pe peretele camerei noastre de zi. Da, o făcuse și altă dată, însă se întâmplase cu ani buni în urmă.

— Cum... cum... Am clătinat din cap, ca și cum ar fi putut să mă ajute să-mi limpezesc gândurile și să pricep ceea ce-mi spunea Richard. Nu înțeleg. De unde a știut să meargă anume acolo? Și cum ți-ai dat seama că acolo era?

Richard a ridicat din umeri.

— Nu mi-e clar nici mie cum anume mi-am dat seama. Cred că în timp ce scormoneam cu privirea prin iarbă mi-am adus aminte cum căutasem inelul pe fundul râpei... apoi mi-am amintit că mama ta ne auzise discutând despre asta pe hol acum câteva

săptămâni... Și, ei bine, mi-am ascultat intuiția... și... am găsit-o acolo...

Nu fusese intenția mea să fac așa ceva. Dacă m-ar fi întrebat cineva cu doar câteva minute în urmă, aș fi zis că nimic pe lumea asta nu m-ar fi putut convinge *vreodată* să mai fac așa ceva. Însă când am înțeles în sfârșit ce se petrecuse, când mi-am dat seama că Richard fusese singurul care făcuse în minte legătura care nici măcar nu-i trecuse nimănui altcuiva prin cap, și astfel reușise, fără îndoială, să îi salveze viața mamei mele, pur și simplu nu m-am putut abține. M-am aruncat la pieptul lui, iar el m-a strâns la rândul său în brațe, efectiv ridicându-mă de la sol.

— Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc! am spus, izbucnind în plâns cu fața îngropată în scobitura gâtului său.

Richard a rămas cu brațele strâns încolăcite în jurul meu și mi-a răspuns pe un ton încărcat și el de emoție:

— Mă bucur nespus că am găsit-o la timp! Și pentru mine ar fi fost sfâșietor să o pierdem, Emma!

Cuibărită la pieptul lui Richard, am auzit la un moment dat, ca prin vis, un țacănit sâcâitor răzbătând peste freamătul vocilor entuziasmate din mulțime. Când m-a eliberat în cele din urmă, mi-am dat seama că zgomotul provenea de la obiectivele mai multor camere profesionale îndreptate fără jenă spre noi și acționate la foc continuu. Momentul îmbrățișării noastre emoționante fusese surprins pentru posteritate, iar cadrele cel mai probabil aveau să constituie principalul punct de interes al ediției următoare. Nici mulțimea strânsă în jurul nostru nu se lăsase mai prejos; cel puțin zece telefoane aveau camerele ațintite asupra noastră, fotografiind de zor. La marginea pâlcului de oameni am văzut ca una dintre jurnaliste se grăbise să prindă din zbor ocazia și deja filma un material pentru știri. Deși nu puteam auzi tot ce spunea, câteva cuvinte tot au răsunat limpede peste zgomotul mulțimii în momentul în care reporterița, zâmbind larg către cameră, a descris „felul miraculos în care femeia a fost salvată de

viitorul ei ginere”. Privirea mi-a zburat instant la Richard, apoi din nou la reporter. Am deschis gura să o corectez, apoi mi-am dat seama că se filma în continuare.

— Și iat-o pe fiica femeii și pe logodnicul ei, eroul zilei! a continuat reporterița netulburată, atât ea, cât și camera întorcându-se spre noi. Fără îndoială, sunteți extrem de fericiți amândoi!

Am renunțat atunci la orice tentativă de a o corecta sau de a nega ceea ce spusese, mulțumindu-mă să privesc orbește luminița roșie al cărei pâlpâit mă informa că înregistra tot ceea ce se petrecea.

— Suntem, a spus Richard, luându-mă de mână.

În spatele nostru, ofițerul de legătură deja îi conducea pe părinții mei spre ambulanță, dejucând curajoasă planurile haitei de jurnaliști.

— Doamnă Marshall, a strigat unul dintre aceștia, o ultimă întrebare: de ce nu ați spus nimănui unde mergeți?

Tatăl meu a ridicat o mână spre reporter, în semn de obiecție, și mi-am dat seama că era nerăbdător s-o scoată pe mama din aglomerația aceea și s-o încredințeze medicilor de pe ambulanță. Însă, în mod uluitor, mama părea să nu fi fost câtuși de puțin afectată de coșmarul prin care trecuse, ba chiar savura atenția pe care i-o acorda mulțimea strânsă la fața locului. În mod evident, habar nu avea că absolut fiecare dintre acele persoane venise azi să participe la căutarea ei.

— Voiam să fie o surpriză plăcută pentru amândoi. Emma a fost foarte mâhnită în ultima vreme și știu că, fără îndoială, a întristat-o teribil să își piardă inelul. Așa că m-am gândit pur și simplu să merg să i-l caut.

Pur și simplu! În continuare, habar nu aveam cum reușise să ajungă la răpă, cu atât mai puțin să coboare malul abrupt fără a-și rupe gâtul.

Brusc, m-am trezit cu un microfon ieșind din mulțime și înfigându-mi-se în față.

— Întrebarea asta se adresează tânărului cuplu: când e nunta?

Am simțit povara a sute de ochi ațintiți asupra mea. Am încercat să privesc dincolo de reporterul care ținea microfonul, scrutând mulțimea în căutarea singurului chip pe care voiam să-l găsesc. Însă era prea multă lume îngrămadită în jurul nostru.

— Încă nu ne-am făcut planuri pentru viitorul apropiat a răspuns Richard, vorbind pentru amândoi, deși folosind alte cuvinte decât cele pe care le-aș fi ales eu.

Răspunsul lui nu reușea câtuși de puțin să corecteze impresia greșită pe care și-o făcuse presa.

— Ne bucurăm că mama Emmei e teafără și nevătămată, a continuat el. În momentul de față, doar pe asta ne concentrăm.

Ofițerul de legătură al poliției ajunsese între timp la ușile larg deschise ale ambulanței, încercând să-i îndemne pe părinții mei să urce cele câteva trepte. Aproape că se distingea un geamăt colectiv de consternare din rândurile haitei de juranliști.

— O ultimă fotografie! au insistat reporterii. Una cu toată familia: mama, tatăl și tineri îndrăgostiți.

Sunt sigură că pe chipul meu se reflecta exact exasperarea stârnită de acea descriere, însă Richard a clătinat din cap aproape imperceptibil și mi-am dat seama, că avea dreptate. Chiar voiam să ofer pe tava aceluia public extrem de flămând detalii ce țineau de viața noastră personală? Cu inima strânsă, mi-am ocupat locul între Richard și mama mea, orbită de blițurile ce au explodat în jurul nostru

— În regulă, oameni buni, o să vă rog să vă retrageți și să ne faceți loc, a intervenit ofițerul care coordonase operațiunea în timp ce polițiștii din subordinea sa au început să împingă în spate, blând, însă cu fermitate, mulțimea de voluntari și reporteri. Doresc să vă mulțumesc tuturor că ne-ați oferit cu atâta generozitate din timpul vostru și ne-ați ajutat să obținem cel mai bun deznodământ posibil la evenimentele de azi.

Din mulțime a izbucnit un mic val de aplauze ce m-a făcut să mă întorc spre ei cu un zâmbet de recunoștință, în tot acest timp, însă, continuând să

scrutez disperata marea de chipuri. Pe el tot nu îl vedeam nicăieri.

— Încă una cu tinerii logodnici? Eventual sărutându-se? a strigat o voce plină de speranță din mulțime.

Richard a văzut expresia de oroare de pe chipul meu și s-a grăbit să răspundă el.

— Atât, deocamdată, zic eu!

Și-a petrecut un braț pe după umerii mei, întorcându-mă cu spatele spre camerele de fotografiat. Am urcat treptele ambulanței în care mama fusese deja preluată de un paramedic. M-am răsucit pe călcâie și, acum că eram cocoțată mai sus, am reușit în sfârșit să îl văd pe Jack, sau mai exact spatele mașinii lui, dispărând în trombă și lăsând în urma sa doar un mic nor de pietriș cenușiu zburat de sub roți.

CAPITOLUL 17

În ciuda insistențelor noastre – și am insistat toți trei, mama mea a refuzat categoric să meargă la spital pentru a fi examinată. În cele din urmă, pentru a nu o tulbura și mai tare, s-a decis să i se dea voie să se întoarcă acasă. Nu mi-a trecut nicio clipă prin cap să contest dreptul lui Richard de a ne însoți. Cumva, în contextul dramei ce se petrecuse în ziua aceea, zidurile ce ne separau începuseră să se fărâmițeze pe nesimțite. Chiar și durerea usturătoare a infidelității și promisiunile încălcate păreau să-și fi pierdut din însemnătate în momentul în care tragedia pe care o anticipasem se transformase într-o poveste cu final fericit grație lui.

Nici măcar nu mi s-a părut bizar că Richard a preluat controlul când am ajuns acasă, punând apă la fiert, scoțând câni din dulap și știind – fără a fi nevoit să întrebe – cum prefera fiecare să își bea ceaiul.

Încremenită, stăteam și îl priveam, împărțindu-mi atenția între el și conversația părinților mei, aflați în camera de zi alăturată bucătăriei. Am clătinat din cap, nevenindu-mi a crede, când am auzit-o pe mama mărturisind că făcuse autostopul pentru a ajunge la râpă, urcând într-un camion al cărui șofer binevoise să oprească să o ia.

— Când mă gândesc de câte ori mi-a explicat, când eram adolescentă, să nu urc niciodată în mașină cu străini! am spus năucită, luând cana aburindă din mâinile lui Richard. Ar fi putut să se rătăcească; ar fi putut să fie lovită de o mașină; ar fi putut să fie atacată de cineva; sau ar fi putut să cadă în gol și să sfârșească pe fundul râpei ăleia nenorocite.

Încă nu reușeam să-mi scot din cap toate lucrurile oribile care ar fi putut să i se întâmple.

— Dar nu a fost cazul, a replicat Richard, străduindu-se să mă liniștească. Nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Poți să te relaxezi acum. Frances a avut noroc azi; probabil a fost înconjurată de un întreg detașament de îngeri păzitori.

I-am oferit zâmbet mărunț, plin de recunoștință.

— Nu. A avut doar unul. Pe tine.

Richard a părut în egală măsură stingherit și încântat de cuvintele mele.

— Poate că acum vom reuși să-l convingem pe tatăl tău că e neapărat nevoie să găsim o soluție mai eficientă de-acum înainte.

Mi-am aplecat capul peste cană astfel încât să nu îmi vadă chipul. Nu îmi scăpase faptul că se referise la „noi”, ceea ce mi-a declanșat în minte un mic semnal de alarmă; începeam să mă îngrijorez.

Restul după-amiezii s-a scurs într-o succesiune confuză de consultații medicale la domiciliu și vizite de la poliție, toate pe fundalul țârâitului neîntrerupt al telefonului. Ne-am bucurat să aflăm că, din punct de vedere fizic, mama mea nu părea să se fi ales cu nimic mai grav decât vreo câteva zgârieturi minore și două-trei vânătăi, dintre care niciuna nu s-ar fi putut compara cu cea care se lăfăia pe corpul meu. Din punct de vedere emoțional... ei bine, acolo era o cu totul altă poveste. Cu chipul brăzdat de îngrijorare, tatăl meu ne-a anunțat discret că în următoarele câteva zile urma să ne viziteze un asistent social și cineva de la o organizație dedicată pacienților cu demență.

— Asta e o veste *bună!* a spus Richard încurajator. Înseamnă că vom putea să-ți asigurăm mai mult sprijin.

Tatăl meu i-a răspuns cu un zâmbet șters, părând în continuare prea puțin convins. Nu am spus nimic, nereușind să închid ochii la faptul că deja pentru a doua oară se referise la acel „noi” ce mă îngrijora. Însă era ceva ce mă preocupa chiar mai mult decât faptul că Richard își recâștigase, aparent, statutul de membru de onoare în familia mea. Jack. Nu reușisem să dau de el toată după-amiaza. Încercasem să îl sun practic din zece în zece minute, încă din clipa în care urcasem înapoi la volanul propriei mașini, iar până în momentul de față singurul rezultat al eforturilor mele de a da de el pe mobil fusese contactul enervant cu vocea subțire a unui robot ce îmi comunicase de

fiecare dată același lucru: „Posesorul acestui număr are telefonul închis”.

L-am văzut pe Richard studiindu-mă cu atenție de fiecare dată când scoteam telefonul din buzunar, fie pentru a suna, fie pentru a-mi verifica mesajele, al căror număr rămânea constant la zero. Dovedind mult mai mult autocontrol decât aş fi anticipat din partea lui, a avut de fiecare dată înțelepciunea să nu spună nimic.

Pe când s-a lăsat seara, vaga mea îngrijorare amestecată cu frustrare se transformase în furie. Jack habar nu avea ce se petrecea. Mă gândeam că, dacă totuși înseamnă ceva pentru el, dacă noaptea trecută însemnase ceva pentru amândoi, el ar fi trebuit să fie cel care să mă sune *pe mine*, să se asigure că eram bine, nu invers, ce naiba! Când Richard s-a oferit să meargă să ridice o comandă de mâncare la pachet, ca să putem lua cina, am format din nou numărul de telefon al lui Jack și, de data aceasta, am auzit în sfârșit un alt sunet la celălalt capăt al firului. Telefonul suna. Am înșfăcat o jachetă de pe cuierul de lângă ușa din spate și m-am strecurat în grădină pentru a vorbi cu el între patru ochi. Telefonul a sunat de șase ori, iar la fiecare țârâit inima mea își accelera bătăile. Am tras adânc aer în piept pentru a mă calma. Nu voiam să încep conversația pe un ton dezamăgit și furios, ca și cum i-aș fi reproșat că nu mă căutase.

— Bună, sunt Jack.

Vagul accent american al vocii lui mi-a încălzit sufletul și aproape am simțit tensiunea ce îmi gonise prin vene până atunci începând să se risipească.

— Bună, eu sunt, am început, sperând că avea să-mi recunoască vocea la fel de ușor cum aş fi recunoscut-o eu pe a lui.

— Îmi pare rău. Nu pot să răspund chiar acum. Vă rog să-mi lăsați un număr și am să vă contactez eu în curând.

A urmat un țiuit prelung, apoi s-a așternut liniștea. Jack lăsase telefonul să sune până intrase mesageria vocală. Preț de o foarte scurtă clipă am fost tentată să

închid, însă ceea ce m-a împiedicat a fost o urmă de speranță încăpățânată, ce refuza să se lase zdrobită în întuneric.

— Salut, Jack. Sunt Emma. E deja ora opt și mă întrebam dacă e totul în regulă. Nu mai știu nimic de tine de când am ieșit din pădure și sunt ore întregi de când tot încerc să dau de tine. Sună-mă când primești mesajul meu.

Poate că ar fi trebuit să adaug și ceva personal acelui mesaj, însă eram în continuare dezamăgită că nu ținuse legătura cu mine. Știa, fără îndoială, că aș fi preferat să nu fiu implicată câtuși de puțin în vâlva făcută de presă după întoarcerea mamei mele – sau nu? De ce refuza să mă asculte, de ce nu mă lăsa să-i explic?

Nu terminaserăm nici jumătate din mâncarea chinezească luată la pachet când am observat că mama abia își mai ținea capul sus de cât era de obosită, iar tatăl meu părea aproape la fel de extenuat și el. Era incredibil că părinții mei mai stăteau pe picioare după tot ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Ce-ar fi să urcați să vă băgați în pat? Strâng eu în bucătărie, m-am oferit, ajutând-o pe mama să se ridice de la masă.

— Strângem *împreună*, m-a corectat Richard, începând deja să ia de pe masă recipientele de mâncare și farfuriile murdare.

Mama mea a încuviințat vag din cap și s-a îndreptat spre scări, însă tatăl meu nu s-a arătat la fel de docil.

— Mă gândesc să rămân aici la parter în noaptea asta, a spus el șovăitor, cu o expresie de îngrijorare sinceră pe chip. Pentru orice eventualitate.

Înțelegeam ce anume îl îngrijora; era același gând care mă bântuise și pe mine toată seara

— N-o să plece nicăieri în noaptea asta. E prea stoarsă de puteri.

— Chiar și așa... nu vreau să-mi asum niciun risc... nu până când nu instalez un sistem de alarmă la uși.

Am oftat adânc. Tatăl meu nu știa acest lucru, însă pe mine mă îngrijora, mai mult decât orice altceva, impactul pe care întreaga poveste îl avea asupra lui. Nu mai era tânăr iar ultimul lucru de care avea nevoie era să nu doarmă noaptea, stând să o păzească pe mama mea.

— Rămân *eu* să dorm aici jos în noaptea asta, i-am spus. Dacă las ușa salonului crăpată, îmi va fi ușor să aud dacă se deschide ușa de la intrare.

Tatăl meu încă nu părea convins, însă eu deja începusem să îl împing blând spre scări. I-am sărutat obrazul moale și ridat.

— Du-te să dormi liniștit, să-ți refaci forțele.

Nu ne-a luat mult mie și lui Richard să facem curat în bucătărie însă pe când am terminat de șters blatul de lucru deja căscam și eu necontrolat. Presupun din familia noastră nu dormise prea mult în noaptea precedentă, deși fiecare dintre noi dintr-un cu totul alt motiv

— Pari extenuată, a remarcat Richard. Du-te să stai jos în salon și aduc niște ceai.

După o scurtă ezitare, am încuviințat din cap. Trebuia să vorbesc cu Richard între patru ochi, departe de urechile părinților mei; trebuia să mă asigur că înțelegea cum stăteau lucrurile. Și mi-am dat seama că era ceva de care trebuia să mă ocup cât mai repede posibil.

N-aș putea spune că somnul m-a furat pe nesimțite; nu mi s-a furișat pe la gene, invitându-mă într-o călătorie pe tărâmul viselor. M-a izbit din senin, ca o bilă de demolare, aruncându-mă în beznă deplină cu o singura lovitură eficace. Am deschis ochii, iar primul meu gând a fost: *De ce-i ia atât de mult lui Richard să vină cu ceaiul?* Apoi am observat că salonul era scăldat în primele raze ale dimineții, iar pe măsuta de stejar de lângă mine exista într-adevăr o cană de ceai, însă la suprafața lichidului se formase o peliculă ce nu arăta deloc atrăgător. M-am întins să iau cana în mână, însă am constatat că se răcise de tot. Din celălalt capăt al încăperii s-a auzit

un sforăit ușor, extrem de familiar, ce m-a făcut să încremenesc. Recunoșteam acel sunet. Cândva îl găsisem bizar de înduioșător. Am întors încet capul și l-am văzut pe Richard dormind adânc pe unul dintre fotolii, sforăind încet printre buzele întredeschise.

M-am ridicat lent în capul oaselor și am remarcat că cineva întinsese o pătură groasă și pufoasă peste mine cât timp dormisem buștean. Richard, din nou. M-am pus pe picioare, iar nodurile ce mi se formaseră în spate peste noapte m-au durut la unison, în semn de protest. Bătrâna canapea de trei locuri, cu arcurile în ultimul hal, nu era prea confortabilă ca pat, însă îmi închipuiam că tot era mult mai puțin chinuitoare decât fotoliul în care dormea Richard acum.

Încercând să fac cât mai puțin zgomot, am traversat încăperea, simțind sub picioare răceala pardoselii de lemn. Bocancii mei, pe care categoric încă îi avusesem în picioare când mă așezasem pe canapea cu o seară în urmă, așteptau acum în poziție de drepti lângă masă, arătând ca o pereche de suporturi laterale pentru cărți.

Am simțit ceva foarte intim în gestul lui Richard când mi l-am imaginat trăgându-mi fermoarul încălțărilor și dându-mi-le jos în timp ce dormeam. Cum de nu-l simțisem când o făcuse? Grozav paznic mă mai dovedisem a fi, adormind practic la vreo treizeci de secunde după ce îmi începusem garda.

— Bună dimineața!

Am tresărit, căci nu-mi dădusem seama că se trezise și el.

— Bună dimineața! am răspuns, trecându-mi degetele prin păr și frecându-mă la ochi. Nu-mi vine să cred că am adormit.

— Mai degrabă ai intrat în comă, m-a corectat Richard.

— De ce nu m-ai trezit?

Mi-a aruncat o privire pe care am recunoscut-o instant; era cea pe care, de regulă, o rezerva drept răspuns la comentariile complet idioate.

— Aveai nevoie să dormi. Arătai absolut îngrozitor.

— Vai, mulțumesc! am spus, aruncând o privire în oglinda de deasupra șemineului și constatând că în continuare tot așa arătam.

De fapt, eram mai mult ciufulită și răvășită decât orice altceva, însă categoric nu arătam grozav. Mi-am studiat cu regret cămașa albă, amintindu-mi ce ținută frumoasă avusese cu doar o zi în urmă, înainte să fi dormit în ea, *sau înainte să mi se fi mulat pe piele în ploaia torențială și să îmi fi fost dată jos cu blândețe de Jack*. Am clătinat din cap, refuzând să las astfel de gânduri periculoase să mi se strecoare în minte.

Richard a împăturit pledul cu care se acoperise, apoi s-a apucat de al meu.

— Mulțumesc, am spus, arătând din cap spre cele două păтури. Mi-am mușcat buza, încercând să-mi dau seama dacă aș fi avut cum să formulez ceea ce intenționez să spun mai departe fără a părea extrem de ingrată. De ce nu te-ai dus acasă, Richard?

Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și am văzut în adâncurile lor albastre și limpezi ceva ce nu voiam să recunosc.

— M-am gândit c-ar fi bine să rămână cineva să păzească ușa, a replicat el pe un ton relaxat, iar *tu* nu cred că ai fi auzit nici dacă ar fi încercat cineva s-o spargă cu un berbec, așa că am decis să mai stau până când te trezeai.

— Înțeleg, am spus încet. Atunci, mulțumesc din nou!

— Emma, nu e cazul să îmi tot mulțumești. Nu de asta sunt aici.

Inima mi-a fost străbătută de un fior rece ca gheața la acele cuvinte, căci n-aș fi vrut în ruptul capului să le detaliez. Nu eram pregătită să aud așa ceva. Din fericire, am reușit să îi distrag atenția – și pe a mea în egală măsură – exclamând pe neașteptate:

— Mama! Ea e bine? N-a încercat să se furișeze din nou afară din casă, așa-i?

Richard a clătinat din cap și am văzut că regreta că schimbasesem direcția în care se îndrepta conversația noastră.

— Nu. Încă doarme adânc. Am urcat acum patruzeci de minute și i-am auzit pe amândoi sforăind la unison, chiar fără a deschide ușa dormitorului.

Am zâmbit mărunț. Părea să îmi fi fost sortit să trăiesc printre persoane care produceau sunete nazale în somn.

— Nici tu nu te descurcai prea rău la capitolul ăsta acum câteva minute.

Mi-a rânjit cu o expresie ce îmi era dureros de familiară.

— Asta spui dintotdeauna, dar eu pur și simplu nu te cred.

— Am să te înregistrez data viitoare...

M-am întrerupt, șocată și oripilată.

Expresia amuzată de pe chipul lui a dispărut la auzul acelui comentariu. Ne-am fixat reciproc cu privirea, fără un cuvânt, pierduți amândoi pe un teritoriu pe care îl recunoșteam vag, însă pe care știam că probabil nu ar fi trebuit să ne aventurăm.

— Mă duc să fac niște ceai, s-a oferit Richard în cele din urmă.

Am încuviințat din cap încântată ca și cum tocmai ar fi promis să găsească un leac pentru cancer.

— Niște ceai ar fi absolut minunat! am răspuns eu cu exagerat de mult entuziasm.

Odată ce Richard a dispărut în bucătărie, iar pericolul imediat s-a risipit, am urcat în fugă scările, mi-am clătit fața cu apă rece din belșug și m-am spălat pe dinți. După ce m-am și pieptănat, am început să mă simt puțin mai prezentabilă și mult mai stăpână pe situație.

Din bucătărie răsună zgomot de vase, iar în hol începea să miroasă delicios a pâine prăjită. Tocmai dădeam s-o iau spre bucătărie când m-a oprit o bătaie ușoară la ușa din față. Am aruncat o privire la ceasul de mână și am văzut că nu era nici șapte dimineața. Cine putea să ne caute la o asemenea oră?

Dacă eu arătam șifonată și neîngrijită, Jack se afla la polul opus. Stătea în pragul casei mele arătând impecabil: era proaspăt ras și purta un costum, o cămașă și o cravată de culoare închisă. Deși se afla la un metru de mine, aș fi putut jura că am simțit aroma gelului de duș și a balsamului de ras pe care le folosea, o adiere parfumată ce m-a izbit imediat ce am deschis ușa. Sau să fi fost doar imaginația mea?

Aș fi vrut să mă arunc direct în brațele lui și nu aș fi avut nevoie decât de o fărâmbă microscopică de încurajare din partea lui, un semn că își dorea același lucru, însă nu mi-a oferit nimic.

— Jack, am spus, cu o voce bizar de stinsă și nesigură.

— Îmi pare rău că am venit atât de devreme, și-a cerut el scuze.

— Nu. E în regulă. Sunt trează de ceva vreme.

Unde ai fost? De ce nu m-ai sunat? Aveam nevoie de tine. Mintea mi-a fost brusc inundată de torentul de lucruri pe care aș fi vrut să i le spun, însă singurul gând pe care am reușit să îl articulez a fost.

— Ți-am lăsat un mesaj pe mobil.

— L-am primit.

Acele trei cuvinte mi-au spus mai mult decât ar fi putut s-o facă un capitol întreg de explicații. Încercasem să iau legătura cu el și îl rugasem – de fapt, îl implorasem – să mă sune. Însă el nu o făcuse. Am simțit ceva tare începând să mi se formeze în piept, undeva în dreptul inimii.

Ne-am privit fără un cuvânt și i-am remarcat pentru prima dată postura rigidă și micul mușchi ce îi zvâcnea în obraz. Părea încordat – și nu îl mai văzusem niciodată astfel.

— Cum se simte mama ta? E bine?

— Da, ea da, am răspuns. E mai bine decât noi. Obrajii mi-au fost inundați de o roșeață fierbinte la gândul că luase acel „noi” drept aluzie la ceea ce se întâmplase între mine și el. Adică... mă refer la familia mea, tata și eu... știi...

Postura lui încordată s-a relaxat puțin când un zâmbet mărunț de înțelegere i s-a strecurat pe buze.

— Intri? l-am întrebat, fiindcă e de bun simț să inviți oamenii să intre atunci când îți apar la ușa casei, chiar dacă știi, fără cea mai mică urmă de îndoială, că te vor refuza.

— Nu. Îmi pare rău! Nu pot. Trebuie să plec la Londra. Am o întâlnire la nouă și ceva.

Am încuviințat din cap. Viața mergea mai departe. Nu conta prin ce tragedie treceai tu personal: accidente de mașină; dispariția unui membru al familiei; povești de dragoste abia înmugurite ofilindu-se și murind sub privirile tale neputincioase; viața continua, indiferent ce se întâmpla.

— Presupun că nu mai e o opțiune să mă însoțești...

Vocea i s-a stins înainte să termine propoziția, ceea ce era foarte atipic pentru el. Însă cred că știusem amândoi care avea să fie răspunsul meu, chiar înainte să îl rostesc cu voce tare:

— Nu pot. O să fie nebunie pe-aici următoarele câteva zile. E nevoie de mine aici. Urmează consultații la domiciliu și anchete sociale și...

— Înțeleg.

Chiar înțelegi? mi-am spus în gând, lăsându-mi privirea să îi vorbească despre acele lucruri pe care corzile vocale nu îndrăzneau să le articuleze. *Nu cred. Chiar nu cred că înțelegi nimic, fiindcă, dacă ai face-o, n-ai mai sta încremenit acolo, atât de aproape fizic, însă la mii de kilometri emoțional; m-ai ține în brațe și m-ai săruta până n-ar mai rămâne nimic din răceala asta.*

— Ar fi trebuit să te sun, a spus Jack pe un ton plin de regret.

Nu eram sigură dacă se referea la seara trecută sau la dimineața aceea – dacă regreta că nu mă sunase înainte de a trece pe la mine. Nu conta, oricum; răspunsul meu avea să fie același, indiferent la ce se referea.

— Da, ar fi trebuit.

— Atâta că...

S-a întrerupt brusc când ușa bucătăriei s-a deschis larg, iar Richard a apărut în hol cu un aer degajat, cu

poalele cămășii scoase din pantaloni și nasturii descheiați astfel încât să îi dezvăluie mușchii fermi și tari ai abdomenului.

— E gata micul dejun, Emma, a anunțat el pe un ton intenționat relaxat.

I-am aruncat o privire îngrozită peste umăr, după care mi-am îndreptat din nou atenția spre Jack. Chipul îi împietrise într-un peisaj dezolant, doar muchii tăioase și văi adânci, ca și cum ar fi fost sculptat dintr-un ghețar. Chipul lui Richard, pe de altă parte, avea un aer vag îngâmfat. Dacă în momentul acela gândurile lui Richard s-ar fi materializat cumva în aer ca în revistele de benzi desenate, sunt sigură că ar fi fost ceva de genul *Răzbunarea e dulce, nu-i așa?*

Privirea lui Jack a devenit bănuitoare și dură și am știut că nu îi scăpase nimic, nici hainele mele șifonate, nici ținuta sumară a lui Richard. Într-o oribilă parodie a scenei din bucătăria lui, Jack a concluzionat că tocmai întrerupsese ceva similar.

— Nu e ceea ce pare. Am întins o mână spre Jack, însă el a făcut un pas mic în spate. Să-l văd dând înapoi cu silă din fața mea mi-a trezit o furtună de emoții, toate reflectate fidel pe chipul meu. M-am întors disperată spre Richard. Spune-i! Spune-i de ce ești aici! De ce ai rămas peste noapte. Spune-i că nu s-a întâmplat nimic!

Richard a ridicat din umeri cu prefăcută nonșalanță, însă nu a spus nimic. Probabil nu conta. Mă îndoiesc că Jack l-ar fi crezut, oricum.

— Jack, te rog! am spus, cu lacrimi în ochi când am văzut ce se reflecta în privirea lui.

— Mă bucur că ți-a ieșit totul cum îți doreai, Emma! a spus Jack, cu vocea încordată și perfect controlată. Mă bucur că ai obținut tot ceea ce sperai!

— Dar nu e așa. Te înșeli.

Mi-a zâmbit atunci, însă era un zâmbet rece și distant. Unul care nu mai amintea cu nimic de bărbatul care mă ținuse în brațe și îmi transformase întreaga viață într-o singură noapte.

— Trebuie să plec, Emma. Ai grijă de tine!

Apoi mi-a întors spatele și s-a îndepărtat.

Am rămas în pragul ușii deschise multă vreme după ce mașina lui dispăruse cu totul. Când am închis-o în cele din urmă și m-am răsucit pe călcâie, l-am văzut pe Richard pe hol, studiindu-mă atent.

— N-a fost rău, a comentat el cu seninătate.

Am strâns din buze într-o expresie de iritare și am pornit furioasă spre el. Înșfăcând una dintre poalele cămășii lui încă deschise, am smucit-o suficient de violent ca să aud cusătura pârâind ușor în semn de protest.

— Bravo, Richard! Foarte matur din partea ta.

A avut bunul simț să pară vag rușinat, însă am remarcat că nu-și ceruse scuze, mulțumindu-se să-și bage cămașa înapoi în pantalonii de blugi înainte de a mă urma în bucătărie. M-am trântit la masă, fără a-mi da seama cât de mult mă afectase scena cu Jack până nu am observat că mâna îmi tremura atât de tare încât am vărsat din ceai când m-am întins să-mi iau cana.

Richard era așezat de cealaltă parte a mesei, cu o expresie ușor circumspectă, fără îndoială întrebându-se dacă eram atât de furioasă pe el încât să-i arunc în față toată cana de ceai după ceea ce tocmai făcuse. Și eram *într-adevăr* furioasă pe el pentru manevra puerilă la care recursese, însă nici pe departe la fel de furioasă cum eram pe Jack în momentul acela. De ce se grăbise atât de tare să creadă probele circumstanțiale împotriva mea? Sau comentariul stupid al lui Caroline? De ce nu știuse că persoana care i se oferise cu atâta abandon cu o noapte în urmă ar fi fost fizic incapabilă să se arunce în brațele unui alt bărbat? Oare chiar nu înțelegea absolut nimic despre mine?

— Ce înseamnă omul ăsta pentru tine, Emma?

Am rămas cu privirea ațintită asupra mesei și am răspuns cu un oftat prelung, îndurerat:

— Nu mai contează, nu? Orice aș fi crezut eu că exista între noi, evident nu există. Cred că tocmai mi-a demonstrat asta cât se poate de clar.

Am ridicat ochii pentru a-l studia pe Richard, care avusese grijă să își întipărească pe chip o expresie neutră.

— Cred că ești grozav de fericit.

În mod surprinzător, Richard a întins o mână peste masă și a luat-o pe a mea. Chiar mai surprinzător, eu nu am încercat să mi-o retrag.

— Nu, nu sunt. Nimic care te rănește nu ar putea vreodată să mă facă fericit. Nici măcar să te văd respinsă de bărbatul cu care m-ai înlocuit.

Grozavă treabă, Richard. Mai ai mult de răsucit cuțitul în rana asta anume?

— Însă nu-mi pare rău că a dispărut din peisaj, a continuat el. Caroline îmi zicea că se va întoarce în America peste câteva zile?

Am încuviințat din cap fără un cuvânt.

— Când te-am văzut cu el ieri dimineață... a fost de departe cel mai oribil moment din toată viața mea.

L-am privit în ochii albaștri chinuți și am deslușit limpede durerea pe care i-o stârnea amintirea aceea.

— Îmi pare rău, am spus încet. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, indiferent cine ar fi vinovat, nu aș fi ales niciodată să te rănesc intenționat în felul acela.

Richard a înghițit un nod uriaș și am știut că avea să-i fie foarte greu să își scoată din minte imaginea cu mine și Jack împreună. Și pentru mine avea să fie la fel de greu, însă, evident, din cu totul alte motive.

— Nu am mai simțit niciodată așa ceva, o asemenea furie și gelozie oarbă. Voiam doar să mă dezlănțui asupra cuiva, să provoc cuiva o durere la fel de intensă precum cea pe care o simțeam eu. A râs scurt, un sunet fără pic de umor. Până atunci nu înțelesesem cu adevărat cum a fost pentru tine când ai aflat despre Amy. Credeam că dacă îmi voi cere scuze... dacă vei înțelege că totul fusese o greșeală oribilă... Că mă vei ierta... că vom trece peste asta... Și-a trecut mâna liberă prin păr, ceea ce i-a dat un aer vulnerabil și naiv, amintindu-mi totodată, mult mai mult decât o făcuse de multă vreme încoace, de bărbatul pe care îl iubisem cândva. Dar

dacă durerea pe care ți-am provocat-o e doar o părticică din ceea ce am simțit eu ieri...

Vocea i s-a stins, lăsând propoziția neterminată, iar eu m-am copleșită de o tristețe chiar mai profundă decât până atunci, dându-mi seama cât de fără speranță era situația noastră și cât de prost sfârșisem toți.

— Un singur lucru e totuși diferit... Vocea îi căpătase un ton șovăitor, însă optimist. În ciuda a toate, în ciuda faptului că am aflat despre tine și... — a ezitat, ca și cum până și numele i-ar fi lăsat un gust amar pe limbă — Jack, în continuare cred că mai avem o șansă să fim bine. Vezi tu, motivul pentru care am simțit că cineva îmi smulse inima din piept în momentul în care te-am văzut cu el a fost tocmai faptul că încă te iubesc foarte mult. A coborât vocea. Îți înțeleg durerea acum, mai bine decât mi-aș fi dorit s-o înțeleg vreodată, și cred că știu care e sursa ei. Fiindcă eu cred că încă mă iubești, la rândul tău.

Cuvintele lui au căzut ca un trăsnet. Nu mă așteptasem să aud așa ceva vreodată și am fost luată complet prin surprindere, însă când am încercat să-mi retrag mâna dintr-a lui, el nu m-a lăsat.

— Doar ascultă-mă puțin, Emma, te rog! Am încuviințat din cap cu inima strânsă. Știu că tot dezastrul ăsta e opera mea, știu că eu am distrus totul. Dumnezeu mi-e martor că, indiferent dacă mă vei ierta sau nu vreodată, eu oricum îmi voi petrece restul vieții regretând ceea ce ți-am făcut, însă pentru mine nu a existat niciodată nimeni altcineva pe lumea asta. Și știu că probabil e prea devreme să-ți spun asta, însă nu vreau să mai irosim nicio clipă din viețile noastre. Vreau să-ți dau asta... din nou.

Și-a retras mâna pe care o ținea peste a mea și a strecurat-o în buzunar, scoțând o cutiuță îmbrăcată în catifea și punând-o pe masă în fața mea. Pentru a doua oară în cursul acelei conversații, m-am pierdut cu totul; ca un magician desăvârșit, Richard efectiv făcuse să îmi dispară pământul de sub picioare.

Am studiat cutiuța cu un amestec de uluire și neliniște.

— Nu pot să cred. Chiar *ai reușit* ieri să îmi găsești inelul în râpă? am întrebat șocată.

Mi-a zâmbit cu regret.

— Nu, aia *chiar* ar fi fost fantastic, nu-i așa? A clătinat din cap. Cred că astfel de lucruri se întâmplă doar în cărți sau în filme.

Degetele îmi tremurau când m-am întins să iau cutiuța. Deși îmi era teamă că deja știam ce aveam să găsesc înăuntru, nu am putut rezista cântecului de sirenă al micul recipient îmbrăcat în catifea. Capacul s-a deschis cu ușurință, dând la iveală un inel cu diamant arătând aproape identic cu cel pe care îl aruncasem.

— O, Richard! am exclamat cu un oftat prelung și trist.

— Îl am de ceva vreme deja, mi-a mărturisit el, încă de când mi-am dat seama că nu aveam să îl mai găsesc pe cel dintâi. Scoțând atent inelul din cutiuță, mi l-a întins. Vezi tu, eu nu am renunțat nicio clipă la noi. Nu mi-am pierdut nicio clipă speranța. Suntem făcuți unul pentru celălalt, tu și cu mine. O știi și eu, o știi și prietenii noștri, o știi și părinții tăi... Și cred că, undeva în adâncul sufletului, o știi și tu.

Cuvintele lui m-au izbit ca un vârtej, prinzându-mă în ochiul furtunii, inundându-mi mintea, amețindu-mă și derutându-mă.

— Richard... nu... nu știu ce să spun.

— Nu e prea greu; tot ce trebuie să spui e *da*, cum ai făcut prima dată.

— Nu e chiar atât de simplu. Nu de data asta.

— Ba e. Vocea i-a devenit brusc mai fermă, mai convinsă. Spune-mi doar atât: mă mai iubești?

Privirea lui mă fixa ca două raze laser, pătrunzând dincolo de armura mea, oprindu-se pe miezul de adevăr din adâncul ființei mele ce mă făcea vulnerabilă. Nu aș fi putut să îl mint, oricât mi-aș fi dorit să o fac.

— Da, i-am răspuns încet, mărturisindu-i ceea ce nu crezusem că aveam să rostesc vreodată cu voce

tare. Încă te mai iubesc, Richard.

Era liniște pe drumuri, însă la acea oră atât de matinală nici nu mă așteptasem să dau de prea mult trafic. Am căscat larg și am deschis geamul mașinii să intre puțin aer proaspăt – aveam mare nevoie. Nu dormisem bine noaptea precedentă; fusesem în priză încercând să decid exact ce anume voiam să îi spun când aveam să îl văd.

Trecuseră două zile de la cererea în căsătorie a lui Richard – sau re-cererea în căsătorie, dacă aş fi putut să o numesc astfel –, iar până în momentul acela nu spusese nimănui nimic. Nici părinților mei, nici lui Caroline și, categoric, nici lui Jack. Nu că aş fi avut habar pe unde umbla sau cum să dau de el, oricum, fiindcă, în cele câteva ocazii în care încercasem să îl sun, intrase direct mesageria vocală. De data aceasta, nu îi mai lăsasem niciun mesaj.

În aceste două zile fusesem ocupată cu mama mea și cu organizarea noilor măsuri necesare pentru a avea grijă de ea. Era un adevăr dureros, însă de-abia acum, după ce aventura mamei în râpa Farnham fusese atât de aproape de a se sfârși tragic, înțelegea în sfârșit și tatăl meu că genul de ajutor de care avea ea nevoie era mai complex decât ceea ce îi puteam asigura el și cu mine. Și descopeream acum că existau mult mai multe soluții de sprijin decât conștientizasem eu sau el, fără ca vreuna dintre acestea să necesite internarea ei. Cel puțin nu deocamdată.

Și mai era ceva ce mi se lămurise în ultimele două zile. Exista un răspuns pe care eram acum pregătită să îl dau, iar inima mi se zbătea în piept ca o pasăre în colivie de fiecare dată când mă gândeam la asta. Încă mai aveam zece minute până să ajung la el când mi-a sunat și vibrat mobilul din fundul poșetei. Am mutat apelul pe difuzor și am zâmbit când vocea veselă a lui Caroline a răsunat în mașină:

— Bună, Emma! Scuze că te sun atât de devreme, dar voiam să te prind înainte să pleci la muncă.

Am zâmbit strâmb, întrebându-mă dacă mai aveam măcar un loc de muncă la care să mă întorc, însă nu m-am obosit să o corectez, fiindcă nu voiam să ştie încotro mă îndreptam la acea oră matinală.

— Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?

— Ei bine, nici măcar nu ştiu dacă mai e o informație relevantă în momentul de față, însă am discutat ieri cu o altă agenție imobiliară, cea care se ocupa de proprietatea pe care o închiriasse Jack...

Mi-am încleștat mâinile pe volan când i-am auzit numele, însă am păstrat un ton neutru:

— A, da?

— Am întrebat dacă proprietatea e disponibilă pentru următorul trimestru. Ştii tu, în caz că ar fi interesat să îşi prelungească şederea.

— Şi e disponibilă?

— Mă tem că nu, iubita. De fapt, a fost complet retrasă de la închiriere. Se pare că a fost vândută.

Am lăsat să-mi scape un oftat prelung, ca un firicel de abur ieşind printr-o valvă; era cel din urmă detaliu care venea să confirme, fără urmă de îndoială, că scurta mea relație cu Jack Monroe se sfârşise.

— Ei bine, nu e important, oricum. El pleacă mâine.

A urmat o tăcere prelungă la celălalt capăt al firului, însă în cele din urmă am auzit din nou vocea lui Caroline, întrebându-mă pe un ton prudent:

— Tu eşti bine, Emma?

— Eu? Da, sunt bine. Îmi era din ce în ce mai uşor să mint în ultima vreme. De ce?

Caroline a ezitat din nou înainte de a răspunde:

— Nu ştiu... era ceva în vocea ta... ceva mi s-a părut *bizar*, cumva.

— Probabil e proastă legătura telefonică, am spus eu. În fine, trebuie să închid, Caro. Mulţumesc de telefon, ne auzim curând!

Când am ajuns acasă la el eram atât de emoționată încât deja mi se făcuse rău fizic. Picioarele îmi tremurau când am pornit spre uşa din față a casei, iar

stomacul îmi făcea tumbe atât de violente încât mă bucuram sincer că hotărâsem să sar peste micul dejun. I-a luat mult să îmi deschidă, iar când a făcut-o în cele din urmă, nu s-a străduit câtuși de puțin să își ascundă uluirea de pe chip:

— Emma!

Am deslușit o notă întrebătoare în tonul cu care m-a salutat, ceea ce nu m-a surprins, căci nu se așteptase să mă vadă acolo – și categoric nu la o asemenea oră.

I-am zâmbit stingherită, dorindu-mi să-l ating, însă știind că trebuia să aștept până după ce auzea ceea ce venisem să îi spun. Mi-am dres vocea, neliniștită:

— Bună! Scuze că am apărut atât de devreme! Voiam doar să-ți spun... Crezusem că avea să-mi fie greu să rostesc acele cuvinte, însă l-am privit în ochi și, pe neașteptate, a devenit cel mai ușor lucru din lume. Răspunsul meu... este da.

Chipul lui nu a trădat nimic, însă s-a dat la o parte din prag și mi-a ținut ușa larg deschisă.

— Cred c-ar fi bine să intri.

SFÂRȘITUL

PARTEA A CINCEA

Aproape am regretat că nu acceptasem oferta lui Caroline de a mă ajuta să mă îmbrac când m-am trezit chinuindu-mă să închid fermoarul lung de la spate, însă în cele din urmă i-am auzit torsul fin urcând pe coloana mea vertebrală; reușisem. Mi-am întins rochia peste umeri, netezind-o cu palmele, și m-am întors să mă privesc în oglinda în care mă reflectam din cap până în picioare. Mi-am zâmbit și am încuviințat scurt din cap. Arătam exact cum îmi dorisem pentru acea zi specială.

Tocmai îmi dădeam cu parfumul lui favorit la încheieturi când atenția mi-a fost distrasă de un vuiet de pe stradă. Sosiseră mașinile. M-am uitat la ceas. Exact la timp. Pielea pe care tocmai îmi pusesem parfum s-a înfiorat când pulsul întâi mi s-a poticnit pentru o clipă, apoi s-a accelerat.

Am auzit de jos agitație și zgomot de uși deschizându-se și mi-am dat seama că majoritatea invitaților plecaseră deja, hotărâți să ajungă la biserică înaintea noastră. Mi-am aruncat o privire prin cameră ca să mă asigur că nu uitasem nimic. Gândul mi-a stârnit o tresărire ciudată undeva în adâncul sufletului. Din fericire, chiar în momentul acela am auzit o bătaie ușoară la ușa dormitorului.

— Intră! am strigat.

ÎNCEPUTUL

CAPITOLUL 18

— Intră! a repetat el.

Preț de o scurtă clipă mi s-a părut că îi văd ochii luminându-se, ca și cum ar fi fost încântat să mă găsească în pragul casei sale, însă când m-am uitat din nou, nu am mai deslușit în ei nimic în afară de cordialitate politicoasă. Probabil până și poștașului îi arăta mai multă căldură. Abia trecuseră cinci secunde și deja lucrurile nu decurgeau așa cum sperasem.

L-am urmat în hol, apoi în salon. Nu m-a invitat să iau loc.

— Te servesc cu ceva?

Am clătinat din cap, deja simțind că începea să-mi piară curajul. Dacă ar fi dispărut în momentul acela pentru a merge să pregătească ceai sau cafea, îmi era teamă că l-aș fi pierdut cu totul. Am tras adânc aer în piept, încercând cu disperare să îmi amintesc fraza introductivă pe care mi-o pregătisem și care mi se părușe absolut grozavă în toiul nopții.

— Probabil ar fi trebuit să sun înainte, am spus eu, remarcând nota de nesiguranță din vocea mea.

— Poate, a consimțit Jack.

— Sunt sigură că ești ocupat cu bagajele... și toate alea. Trebuia să recunosc că nu prea vedeam nimic în jurul nostru care să arate că se pregătea de plecare, însă era, *până la urmă*, o locuință pe care o închiriasse complet echipată. Nu voiam să-mi asum riscul de a nu te mai prinde acasă, i-am explicat. Chipul lui a rămas impasibil. Și cum nu mai vorbisem cu tine...

Am lăsat acuzația să plutească în aer, așteptându-mă la o explicație sau câteva cuvinte de scuze. El nu a spus nimic.

— Ei bine, am ceva important să îți spun.

— Richard te-a cerut în căsătorie. Din nou, a intervenit Jack pe un ton amar.

Am icnit surprinsă.

— Da, așa e. De unde ai știut?

— Am anticipat de la bun început că o va face. M-a privit direct în ochi, fără cea mai mică ezitare. Deci ai venit să-mi spui că ai acceptat.

Stătea la doar un metru de mine, sau cam pe-acolo, suficient de aproape ca să văd clar că pe chipul lui nu se deslușea nici cea mai mică emoție. Ceva a explodat în mine în momentul în care supapa de siguranță a cedat sub presiune.

— Nu, firește că n-am acceptat! Ești nebun?

Cu asta am reușit categoric să-i captez atenția. A tresărit ca și cum ar fi fost curentat. Însă tot nu a făcut niciun pas spre mine. Crezusem că scena petrecută în bucătăria părinților mei, în care fusesem nevoită să îi spun lui Richard că, deși îl iubeam, nu mai eram *îndrăgostită* de el, fusese una dificilă, însă nu se compara câtuși de puțin cu ceea ce se petrecea acum.

Mi-am ațintit privirea în ochii căprui ai lui Jack, înțelegând întrebarea din ei, și am știut că și el merita să fiu sinceră până la capăt.

— O parte din mine va nutri întotdeauna o oarecare afecțiune față de Richard. A fost prima mea iubire și e legat nu doar de mine, ci și de întreaga mea familie. Însă nu îl pot iubi, nu așa cum își dorește el, nici așa cum merită. Nu mai pot. Am auzit tremurul ce mi se strecurase în voce și m-am întrebat dacă îl detectase și el. Și știi de ce simt asta? l-am întrebat, pe o notă de disperare și exasperare. Fiindcă sunt îndrăgostită *de tine*. Eram foarte aproape de a face cea mai puțin romantică declarație de dragoste *din toate timpurile*. Vocea mi-a devenit ușor gătită când am continuat. Și țin să-ți spun că sunt genul de fată de modă veche care consideră că nu-i normal ca *ea* să-și mărturisească prima sentimentele, ci bărbatul ar trebui să o facă.

A urmat o pauză prelungă, în care Jack și-a ratat spectaculos șansa de a-mi spune că mă iubea și el. Mi-am dres vocea și i-am zâmbit neliniștită, scrutându-i chipul indescifrabil:

— Așa că am putea, te rog, să facem abstracție de ultimele trei zile și să ne întoarcem în punctul în care

ne aflam înainte? Mi-ai pus o întrebare duminică, iar răspunsul meu este „da”. Voi veni cu tine în America. Vreau și eu să ne acordăm o șansă. Mi s-a părut că am detectat o schimbare subtilă în expresia lui, însă nu știam cum s-o interpretez. Asta dacă... dacă invitația mai e valabilă, am adăugat eu nesigură.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Ei bine, tocmai asta e problema. Fiindcă, la drept vorbind, lucrurile s-au schimbat într-o oarecare măsură.

Nici măcar în cel mai negru scenariu din câte îmi construisem în minte nu îmi imaginasem vreo clipă că aveam să îl aud rostind acele cuvinte. Era în continuare pornit împotriva mea din cauza lui Richard, sau din cauza a ceea ce o auzise pe Caroline spunând, sau pur și simplu își dăduse seama că făcuse o greșală?

— O! am exclamat, cu vocea tremurându-mi ca și cum aș fi fost un copil rătăcit.

Trebuia s-o șterg de-acolo și încă rapid. Am făcut un pas în spate, cu privirea ațintită asupra ușii, gata să fug:

— Vezi tu, acum că am reflectat o vreme, îmi dau seama că ceea ce ți-am cerut nu îmi convine mie.

Nu cumva să plângi, mi-am poruncit eu furioasă. *Orice ai face, nu cumva să plângi*. Știusese de la bun început cât avea să-i fie de dificil să se angajeze într-o relație serioasă cu cineva. Avusese timp să reflecteze, iar acum dădea înapoi. Ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Vezi tu, ceea ce am discutat înainte, ei bine... acum pur și simplu nu-mi va mai fi de-ajuns. Vreau mai mult.

Am ridicat capul, ca trăsniță, la auzul acelor cuvinte.

— Mai mult? am întrebat, cu o voce stinsă și nesigură.

— Mult mai mult, mi-a confirmat el, zâmbindu-mi fără rezerve pentru prima dată de când intrasem în casă. Vezi tu, vreau să adorm în fiecare seară cu tine cuibărită în brațele mele și știind că vei fi acolo în

dimineața următoare... în *fiecare* dimineață. Și cred că pur și simplu nu ți-am arătat asta suficient de clar acum câteva zile.

— Dar... dar tu nu ești genul care să intre în relații pe termen lung... nu vrei nimic care să presupună angajamente.

— Cine-a spus asta?

— Ai spus-o chiar tu.

S-a arătat atunci vag rușinat, dar apoi a dat ușor din cap.

— Ai dreptate, așa e. Dar asta era înainte.

— Înainte de ce?

— Înainte de tine.

Erau atât de multe întrebări pe care voiam să i le pun, însă m-am trezit brusc că expresia din ochii lui mă amețea și îmi tăia răsuflarea. Am simțit un zâmbet lățindu-mi-se pe chip când Jack a făcut un pas spre mine și mi-a întins mâinile. Ca și cum m-aș fi aflat într-un vis fantastic și mi-ar fi fost teamă să nu se sfârșească în orice clipă, mi-am pus ambele mâini într-ale lui. El m-a tras mai aproape până când trupurile aproape ni se atingeau.

— Încă din prima zi în care te-am cunoscut, mi-ai dat întreaga lume peste cap, Emma! M-ai făcut să reflectez mai atent la ce fel de bărbat sunt și să mă întreb ce îmi doresc de la restul vieții și cu cine vreau să mi-o împart.

— Și ai găsit vreun răspuns?

A încuviințat din cap, ațintindu-și asupra mea ochii transformați în două oceane în care cu dragă inimă m-aș fi înecat.

— Unul singur. Tu. *Tu* ești ceea ce îmi doresc de la viață, *tu* ești cea cu care vreau să mi-o împart. Mi-a eliberat mâinile și și-a încolăcit brațele în jurul meu, eliminând în sfârșit și puțina distanță rămasă între noi. Te iubesc, Emma, mi-a spus el cu tandrețe, și îmi pare foarte rău că ai fost nevoită să o spui tu prima. Nu ar fi trebuit să las să se ajungă la asta. Dar, dacă te consolează cu ceva, eu am fost primul care a *simțit-o*. O simt de foarte, foarte multă vreme.

Plecându-și capul, și-a lăsat buzele să le găsească pe ale mele și să-mi arate fără un cuvânt că tot ceea ce spusese era adevărat. Când ne-am desprins într-un final unul de celălalt știam că aveam lacrimi de fericire în ochi. Jack le-a văzut și mi le-a șters blând cu vârful degetelor.

— Știu la cât de multe ai renunța dacă ai veni cu mine, a spus Jack.

— Câștig mai mult decât pierd.

— Chiar și așa, cred că am putea găsi o modalitate de a echilibra puțin situația. Cred că ar trebui să ne împărțim timpul astfel încât să locuim când la ferma mea din State, când aici. În felul acesta rămânem împreună și ne respectăm amândoi responsabilitățile față de familie.

Era compromisul perfect – sau ar fi fost, dacă nu i-ar fi scăpat un mic detaliu.

— Când spui *aici*, te referi în Trentwell? În casa asta? Fiindcă nu putem, a fost vândută.

M-a privit răbdător, așteptând să-mi pice fisa.

— *Tu? Tu ai cumpărat-o?*

A dat afirmativ din cap.

— Dar... dar... dar dacă te-aș fi refuzat? Dacă aș fi acceptat cererea în căsătorie a lui Richard?

— Atunci, aș fi fost nevoit să mă străduiesc cu atât mai tare să te recuceresc. În niciun caz nu aveam de gând să mă dau la o parte fără să încerc să lupt pentru tine.

— Dar... ai cumpărat o *casă*...

În continuare eram năucită de gândul că făcuse ceva atât de impulsiv.

Jack a ridicat din umeri, apoi chipul lui a devenit brusc serios. M-a tras din nou în brațele lui, spunându-mi cu vocea încărcată de emoție:

— Nu am să te cer în căsătorie, pentru că știu că e mult prea devreme pentru asta – i-am văzut în ochi o sclipire de umor și ironie – și, în plus, de cerut te cere toată lumea în ultima vreme. I-am zâmbit strâmb. *Totuși*, e ceva ce vreau să-ți dăruiesc, a continuat el. Ceva care să îți arate că sunt serios în

privea relației noastre, că sunt pe deplin angajat în ea.

— Cred că faptul că ai cumpărat o casă e destul de grăitor, am spus, cu vocea ușor întretăiată.

— Da, ei bine, nu poți purta o casă. A băgat mâna în buzunar și a scos ceva de acolo. Sunt implicat în treaba asta trup și suflet, Emma, sută la sută, până la capăt, asumat.

Deschizând lent degetele, a dat la iveală un splendid inel cu safir.

— E superb! am șoptit, copleșită.

— Încearcă-l, mi-a cerut Jack încet.

Am luat inelul din mâna lui întinsă și am ridicat spre el o privire ezitantă. Nu era o cerere în căsătorie, nu îmi cerea să fiu soția lui, cel puțin nu încă. Și atunci pe ce deget ar fi trebuit să port acel inel? Mi-a zâmbit blând când a văzut cât eram de derutată. A luat inelul și l-a pus în dreptul degetului meu mijlociu de la mâna stângă.

— Aici îi e locul, mi-a spus, împingându-mi-l pe deget.

Se potrivea perfect. La fel ca noi.

SFÂRȘITUL

PARTEA A ȘASEA

— Intră, am strigat.

Răsuflarea mi s-a poticnit în gât când l-am văzut în prag. Arăta foarte chipeș în costum, cămașa de un alb imaculat punându-i în evidență tenul ușor bronzat. Părul bogat și negru era, de data aceasta, aproape impecabil pieptănat. Ochii lui calzi, căprui auriu, s-au ațintit direct asupra chipului meu, fără a ascunde nimic din iubirea pe care o simțea.

Am simțit ceva din adâncul meu calmându-se și liniștindu-se instant la vederea lui. Simplul fapt de a-i privi chipul avea acest efect asupra mea.

— Au ajuns mașinile, m-a anunțat el încet, tonul scăzut făcându-i accentul american cu atât mai pronunțat.

— Sunt gata, am declarat.

— Mă gândeam să coborâm scările împreună. Să ne facem, cum ar veni, o intrare dramatică – știi ce zic?

Am zâmbit la auzul acelei idei, înțelegând ce anume îl determinase să facă acea sugestie și simțind că mă făcea să îl iubesc cu atât mai mult. I-am văzut privirea plimbându-se prin încăpere, trecând de mica vază cu flori de pe măsuta de toaletă, apoi întorcându-se asupra ei.

— Sunt frumoase!

Jur, era aproape ca și cum ar fi știut.

— Frezii, am spus, ațintindu-mi și eu ochii asupra bobocilor albi, perfecți, pe care îi studia. Sunt de la Richard, de fapt.

A încuviințat din cap, fără a părea cătuși de puțin surprins.

— Mergem?

Mi-am strecurat mâna în îndoitura brațului întins spre mine. S-a aplecat și m-a sărutat blând pe obraz.

— Te iubesc! mi-a șoptit, ca să nu fim auziți de cei care ne așteptau în holul de la parter.

Cuvintele lui au făcut să-mi apară o lacrimă în ochi. Am clipit pentru a mă scutura de ea și i-am

zâmbit omului pe care îl iubeam nespus.

— Și eu la fel! i-am răspuns, trăgându-l blând de braț.

S-a oprit o singură dată înainte de a ajunge în capul scărilor.

— Unde ți-e bastonul?

Am zâmbit văzându-i chipul îngrijorat.

— E pe hol, lângă ușă. Mă descurc fără probleme să cobor și fără el. N-am să cad.

Expresia de îngrijorare a rămas ferm întipărită pe trăsăturile lui frumoase și i-am simțit brațul încordându-se, ca și cum s-ar fi pregătit să îmi susțină întreaga greutate în cazul în care se dovedea că mă înșelasem.

— Ține-te bine, bunico! mi-a spus el cu tandrețe, făcându-mă din nou să zâmbesc, copleșită de un torent de emoții. Îmi iubeam toți nepoții, firește că îi iubeam, însă Scott, care semăna cel mai mult cu bunicul său, nu doar fizic, ci și în cele mai mici trăsături de personalitate și comportament, ocupa un loc special în inima mea, neștiut de nimeni.

M-am oprit pe prima treaptă și am studiat chipurile nerăbdătoare ale rudelor ce ne așteptau în holul de la parter. Cei doi fii ai noștri, fiica noastră, partenerii acestora și toți nepoții noștri ne priveau cu chipurile inundate de o multitudine de emoții. Le-am zâmbit tuturor, sperând că aveau să îmi urmeze exemplul. Am început să cobor scăările, avansând încet, nu fiindcă aș fi avut nevoie să fiu atentă unde puneam piciorul, ci pentru a-mi oferi ocazia de a studia galeria de fotografii înșirate pe perete. Primele imagini surprindeau casa din Trentwell și ferma lui Jack, casele în care ne petrecuserăm primii cinci ani din viața noastră împreună.

Următoarea fotografie era una pe care eu o făcusem. Era vară, iar Jack și părinții mei se aflau în grădina casei pe care le-o cumpărasem într-un sat pentru pensionari. Fusese compromisul perfect pentru toată lumea.

— Vei fi bine aici, tată, pe cuvânt? întrebam neliniștită.

— Acasă nu e o locuință anume, Emma, ar trebui să știi asta deja, având în vedere cât timp petreci zburând peste Atlantic ca să fii când aici, când acolo.

Îi zâmbisem și îi strânsesem mâna. Ridicasem privirea când una dintre îngrijitoare apăruse pe peluză alături de mama mea, conducând-o spre noi. Hainele îi erau pătate cu vopsea, căci tocmai participase la o oră de pictură.

— Acasă e locul unde te afli alături de persoana iubită, adăugase el blând.

Următorul portret fusese surprins de Jack. Protagonista eram eu; arătam extenuată, în culmea fericirii și absolut topită de iubire, zâmbind spre cameră de pe patul de spital, cu brațele ocupate de un ghemotoc minuscul, înfofolit într-o păturică. Am atins rama fotografiei și instant m-am întors în trecut.

— Ei bine?

— Stai o clipă.

— Cât durează să urinezi pe un băț?

Am deschis ușa băii, cu fața transformată într-un rânjel uriaș.

— Da? m-a întrebat el entuziasmat.

— Două linii albastre! am exclamat.

Fiecare fotografie îmi trezea o amintire anume și mă făcea să zâmbesc. Galeria era ca o colecție vie ce ne ilustra viața împreună: zile de naștere, ocazii festive, case pe care nu le mai aveam, vacanțe...

Soarele fusese fierbinte, iar cerul de un albastru scânteietor; Jack și cu mine apăream în fotografie în fața Taj Mahal-ului, un palat construit de un bărbat pentru soția pe care o iubise. Teoretic, unul dintre cele mai romantice locuri de pe pământ.

— Emma, a început Jack, lăsându-se într-un genunchi în fața superbului memorial alb și luându-mi mâna, vrei să fii soția mea?

Turiștii care până atunci făcuseră fotografii cu palatul s-au oprit din pozat și s-au întors spre noi;

unii chiar și-au ațintit camerele asupra noastră. Localnicii și-au văzut de drum, zâmbind indulgent. Era o scenă frecventă prin părțile acelea.

— Ei bine? a insistat Jack, privindu-mă cu ochi calzi. Să fie șapte numărul norocos?

Am clătinat din cap și i-am zâmbit bărbatului pe care îl iubeam din toată inima, bărbatului pe care aveam să-l iubesc în continuare până în clipa în care inima mea avea să înceteze să mai bată.

— Nu, Jack, nu încă.

Mi-a oferit un zâmbet plin de regret, ridicându-se în picioare.

— Chiar credeam că locul ăsta va produce un miracol, a spus el, trăgându-mă în brațele lui și sărutându-mă apăsător.

Mulțimea tot mai numeroasă din jurul nostru a izbucnit în aplauze discrete. Cred că își închipuiau că acceptasem.

— N-a lipsit mult de data asta, i-am mărturisit în șoaptă, cu gura lipită de buzele lui moi. Încearcă în continuare.

Până la urmă nu ne-am mai căsătorit niciodată, deși Jack mi-a cerut mâna de nu mai puțin de douăsprezece ori de-a lungul anilor. Familia noastră a ajuns să privească asta cu o indulgență amuzată; era interesant că bărbatul care nu-și dorise niciun fel de angajament, nu se mai sătura să mă ceară în căsătorie. Însă eu nu simțisem niciodată nevoia de a trece prin ceremonia unei nunți sau de a avea o hârtie oficială pentru a ști că aveam să ne iubim și aveam să rămânem împreună pentru totdeauna.

În fiecare an sărbătoream ziua în care îmi dăruise inelul, cel pe care în continuare îl purtam pe inelar. Aceea fusese aniversarea noastră, ziua în care nu ne logodiserăm.

M-am oprit lângă fotografia color, de mari dimensiuni, făcută cu doar câteva luni în urmă, la cea de-a patruzecoa aniversare a noastră.

— Emma Marshall, ești și vei fi mereu iubirea vieții mele!

Jack a ridicat paharul și a invitat întreaga familie, strânsă în jurul mesei, să se alăture acelui toast:

— Sărbătorim o poveste minunată, cu un final extrem de fericit! a încheiat el, zâmbindu-mi cu tandrețe.

— Pentru finaluri fericite! au răspuns ai noștri la unison.

Ne-am mai oprit o dată pe o treaptă mare și pătrată, când mai aveam doar câțiva pași până jos. Cineva deschisese ușa de la intrare, Știind că urma să ieșim, iar de unde mă aflam vedeam drumul ce se întindea înaintea noastră și șirul de patru limuzine negre și lungi. Mi-am ațintit privirea asupra primei mașini, atât de încărcată de flori încât era aproape imposibil de deslușit prețioasa povară pe care o transporta.

Mi-am simțit buza începând să tremure, însă, înainte ca cineva din familie să apuce să îmi sară în ajutor, i-am auzit vocea șoptind doar pentru urechile mele:

— Poți face asta, Emma! Poți! Ține minte că te iubesc!

Mi-am mușcat buza și mi-am îndreptat spatele. Însă înainte de a merge mai departe, mi-am întors privirea spre ultimul portret din galerie. El nu ar fi vrut să-l punem pe perete, însă eu insistasem, iar aceea fusese o bătălie pe care o câștigasem. Fotografia fusese făcută la un an după ce ne cunoscuserăm și era imaginea oficială ce se regăsea pe coperta exterioară a cărții pe care venise să o scrie în Anglia. Dintre sutele de fotografii care fuseseră făcute de-a lungul anilor, aceasta rămânea favorita mea. Mă aflasem și eu în studio la ședința respectivă și, chiar cu o clipă înainte să se închidă diafragma obiectivului, spusese ceva ce îl făcuse să râdă și să se întoarcă spre mine. Fotografii surprinsese perfect momentul acela, iar în imagine se deslușeau clar

ochii lui Jack sclipind amuzați și radiind o emoție ce se îndrepta exclusiv spre mine.

M-am întors spre acel portret și i-am zâmbit bărbatului pe care îl iubeam. Am dus o mână la buze, sărutându-mi blând vârfurile degetelor. Aplecându-mă spre fotografie, am coborât vocea până a devenit o șoaptă, știind însă că undeva, cumva, avea să mă audă:

— Să nu te grăbești să mi-o iei prea mult înainte, iubitul meu! Mi-am apăsât blând degetele pe sticla ce îi acoperea buzele. Povestea noastră nu s-a terminat. Te voi urma îndeaproape.

MULȚUMIRI

Mi-am dat seama că poți învăța multe despre cum să scrii pagina de mulțumiri a unei cărți urmărind discursurile de acceptare a unui premiu. Trebuie să ai grijă să nu uiți pe nimeni important. Și trebuie să ai și mai mare grijă să nu turui neobosit, mulțumindu-i absolut fiecărei persoane cu care te-ai intersectat vreodată de la absolvirea școlii încoace. Și să nu plângi, ca un idiot care nu-și poate controla emoțiile. Și asta trebuie să ai grijă să nu o faci (e extrem de jenant). Așadar, fără lacrimi în ochi, însă cu un enorm zâmbet de recunoștință, doresc să le mulțumesc următorilor:

Minunatului meu agent, Kate Burke de la Diane Banks Associates, care îmi este ambasador, ghid de călătorii, pașaport și viză în această țară nouă și nefamiliară pe care o vizitez.

Genialului meu editor, Laura Palmer, și fantasticei echipe de la Head of Zeus, pentru sutele de lucruri care se întâmplă în culise și care îmi permit să îmi asum eu toate meritele (teribil de nedrept!).

Fabuloșilor mei prieteni, care mi-au fost alături, m-au aplaudat cu mândrie și s-au bucurat de încântarea mea în ultimele douăsprezece luni, menționându-i în special pe Debbie, Kim, Sheila, Janet, Gillian, Christine și Hazel!

Le mulțumesc și îmi iau un îndurerat rămas-bun de la doi prieteni vechi și loiali! Ați fost lângă mine când am scris această carte, m-ați auzit exersând dialogurile cu voce tare și nu ați râs niciodată de intriga cărții, nu m-ați criticat și nu v-ați oprit din tors. Minty și Chip, îmi lipșiți amândoi!

Când arunc o privire în urmă și văd cât de mult am progresat, știu că nu m-aș fi aflat aici dacă nu m-aș fi bucurat de iubirea și de sprijinul a trei oameni

fabuloși: Ralph, Kimberley și Luke. Voi sunteți povestea mea – și nu aș rescrie niciun cuvânt din ea.

Sugestii pentru clubul tău de lectură

- Romanul începe cu afirmația Emmei cum că ar fi fost îndrăgostită de doi bărbați deodată. Crezi că era adevărat? E posibil așa ceva?
- A cui trădare e mai gravă, a lui Richard sau a lui Amy?
- Dacă nu s-ar fi petrecut accidentul, crezi că Emma ar fi putut sau ar fi trebuit să îl ierte pe Richard și să devină soția lui?
- Pe tot parcursul romanului, a făcut Richard ceva care să îți schimbe percepția asupra lui?
- Atât Emma, cât și Jack au fost trădați dureros de oamenii pe care i-au iubit. În ce măsură consideri că acest lucru a contribuit la intensitatea și stabilitatea relației lor?
- Ce reprezintă Jack și Richard din perspectiva viitorului Emmei? Ai simțit că l-ai fi preferat pe unul în defavoarea celuilalt? Dacă da, de ce?

Emma Marshall abia așteaptă să se mărite cu iubitul ei din copilărie, Richard, însă un accident tragic îi schimbă radical planurile de viață. Tânăra face cunoștință cu Jack, un tip extraordinar și misterios, un bărbat care nu seamănă cu niciunul dintre cei pe care-i cunoscuse până atunci. Însă iubirea pentru Richard îi umple încă inima...

„Una dintre cele mai sincere povești pe care le-am citit în ultimii ani. Frumoasă, convingătoare și provocatoare.”
Wicked Women Book Blog

Doi bărbați diferiți într-un tot.
Două destine diferite.
Cum se va sfârși, oare, povestea Emmei?

„În *Asta-i povestea noastră* se regăsesc toate ingredientele unui roman de succes: tragedie, trădare, un triumf amoros, prietenie, secrete și alegeri dificile. Este genul de poveste pe care o citești cu o mână apăsată pe inimă.”
Fresh Fiction

ISBN 978-606-973959-4

ASTA – | POVEȘTEA NOASTRĂ

UNU245306

15.00 RON

Table of Contents

SFÂRȘITUL	5
PARTEA ÎNTÂI	6
ÎNCEPUTUL	9
CAPITOLUL 1	10
CAPITOLUL 2	32
CAPITOLUL 3	55
CAPITOLUL 4	72
CAPITOLUL 5	88
SFÂRȘITUL	111
PARTEA A DOUA	112
ÎNCEPUTUL	113
CAPITOLUL 6	114
CAPITOLUL 7	148
CAPITOLUL 8	172
CAPITOLUL 9	192
CAPITOLUL 10	216
SFÂRȘITUL	227
PARTEA A TREIA	228
ÎNCEPUTUL	230
CAPITOLUL 11	231
CAPITOLUL 12	260
CAPITOLUL 13	280
CAPITOLUL 14	295
SFÂRȘITUL	322
PARTEA A PATRA	323
ÎNCEPUTUL	325
CAPITOLUL 15	326
CAPITOLUL 16	351
CAPITOLUL 17	385

SFÂRȘITUL	403
PARTEA A CINCEA	404
ÎNCEPUTUL	405
CAPITOLUL 18	406
SFÂRȘITUL	412
PARTEA A ȘASEA	413
MULȚUMIRI	419
Sugestii pentru clubul tău de lectură	421